

Her şeyi gözetir, şimdi inbikam vakur!

KRALİÇENİN YÜKSELİŞİ

A REBECCA ROSS

Fantastik edebiyatın kraliçesi

Rebecca Ross'tan

Aşk, sadakat ve intikam üzerine

etkileyici bir destan...

9 786259 923246

KRALIÇENİN
YÜKSELİŞİ

Düzenleme
Ny. Özlem

Duzenleme
Ny.ozlem

Kraliçenin Yükselişi

Rebecca Ross

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

The Queen's Rising

Editör: ★★★★★

Bahar Çāğla Güç

Çevirmen

Esra Çetin

Kapak Uygulama

Sultan Abi

ISBN

978-625-99232-4-6

1. Baskı

Nisan 2025

Yayıncı Sertifikası: 45739

Originally published in the English language under the title
THE QUEEN'S RISING by Rebecca Ross Copyright © 2011
by Rebecca Ross LLC Published by arrangement with New
Leaf Literary & Media, Inc via AnatoliaLit Agency.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir.
Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin
alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve
yayımlanamaz. Prime Kitap bir Güney Kitap markasıdır.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.

Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

★★★★★

www.primekitap.com

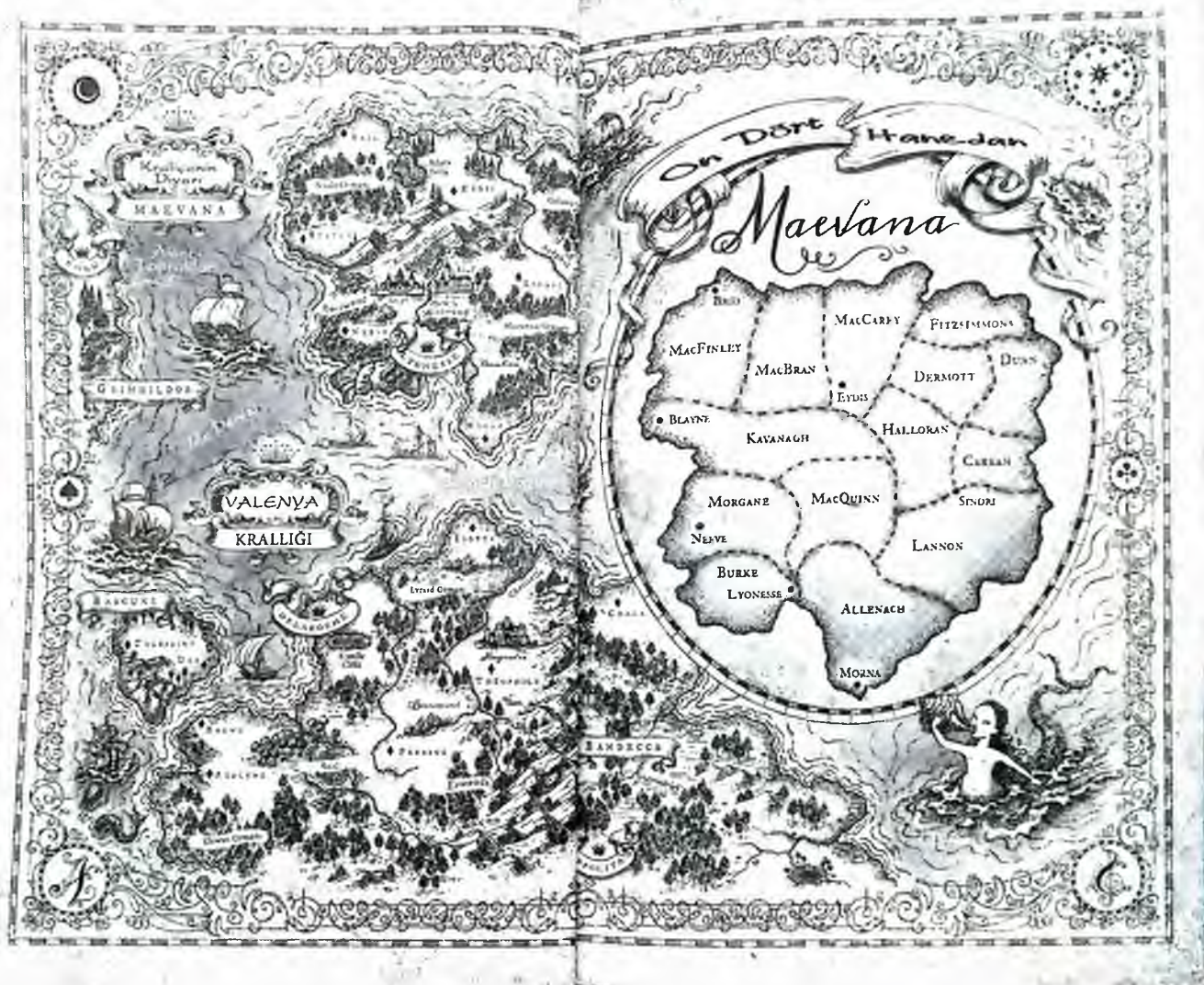
info@primekitap.com

The title is enclosed within a large, ornate circular border. The border is decorated with musical notation, including notes and clefs, and features four circular medallions at the corners. The top-left medallion contains a sun-like symbol, the top-right a star, the bottom-left a stylized letter 'A', and the bottom-right a stylized letter 'C'. The entire design is rendered in a classic, decorative style.

KRALİÇENİN
YÜKSELİŞİ

REBECCA ROSS

*Ruth ve Mary için,
Sanat Üstadı ve Bilgi Üstadı*

KARAKTER LİSTESİ

MAGNALIA HANESİ

Dowager*

Magnalia'nın Arielleri:

Solene Severin, Sanat Üstadı
Evelina Baudin, Müzik Üstadı
Xavier Allard, Tiyatro Üstadı
Therese Berger, Nükte Üstadı
Cartier Évariste, Bilgi Üstadı

Magnalia'nın Ardenleri:

Oriana DuBois, Sanat Ardeni
Merei Labelle, Müzik Ardeni
Abree Cavey, Tiyatro Ardeni
Sibylle Fontaine, Nükte Ardeni
Ciri Montagne, Bilgi Ardeni
Brienna Colbert, Bilgi Ardeni

* *Ing.* Ölen eşinden miras kalan malı veya ünvanı olan dul ve yaşlı kadın. (ç.n.)

Magnalia'yı Ziyaret Eden Diğer Kişiler:

Francis, Ulak

Rolf Paquet, Brienna'nın Büyükbabası

Monique Lavoie, Hami

Nicolas Babineaux, Hami

Brice Mathieu, Hami

JOURDAIN HANESİ

Aldéric Jourdain

Luc Jourdain

Amadine Jourdain

Jean David, Uşak ve Arabacı

Agnes Cote, Kâhya

Pierre Faure, Aşçı

Liam O'Brian, Asilzade

Jourdain ile Bağlantılı Diğer Kişiler:

Hector Laurent (Braden Kavanagh)

Yseult Laurent (Isolde Kavanagh)

Theo d'Aramitz (Aodhan Morgane)

ALLENACH HANEDANI

Brendan Allenach, Lord

Rian Allenach, İlk Oğul

Sean Allenach, İkinci Oğul

Bahsi Geçen Diğer Kişiler:

Gilroy Lannon, Maevana Kralı

Liadan Kavanagh, Maevana'nın İlk Kraliçesi

Tristan Allenach

Norah Kavanagh, Maevana'nın Üçüncü Prensesi

Evan Berne, Matbaacı

MAEVANA'NIN ON DÖRT HANEDANI

Kurnaz Allenach

Görkemli Kavanagh*

Yaşlı Burke

Acımasız Lannon

Cesur Carran

Merhametli MacBran

Kıymetli Dermott

Dürüst MacCarey

Bilge Dunn

Düşünceli MacFinley

Nazik Fitzsimmons

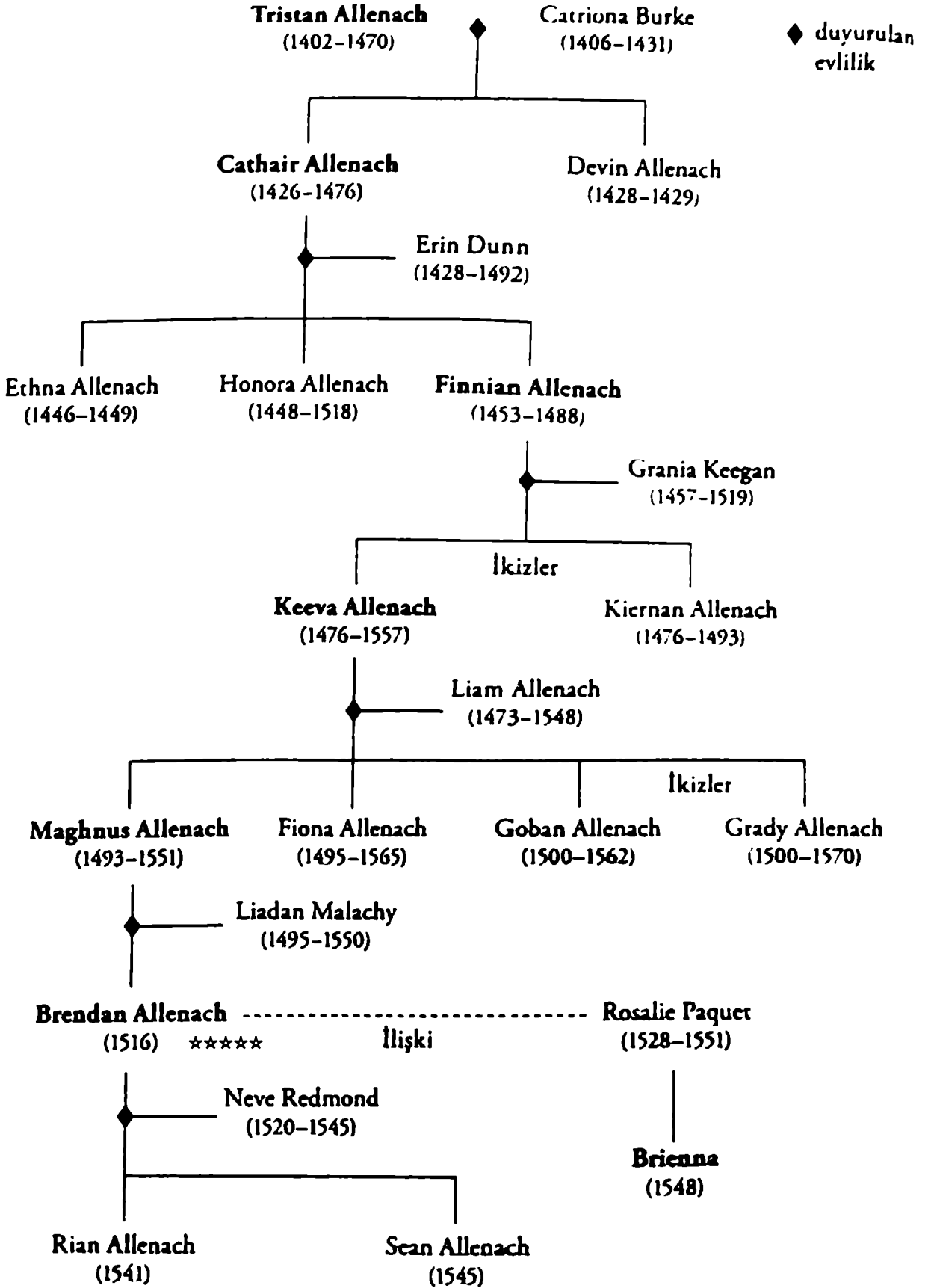
Kararlı MacQuinn*

Namuslu Halloran

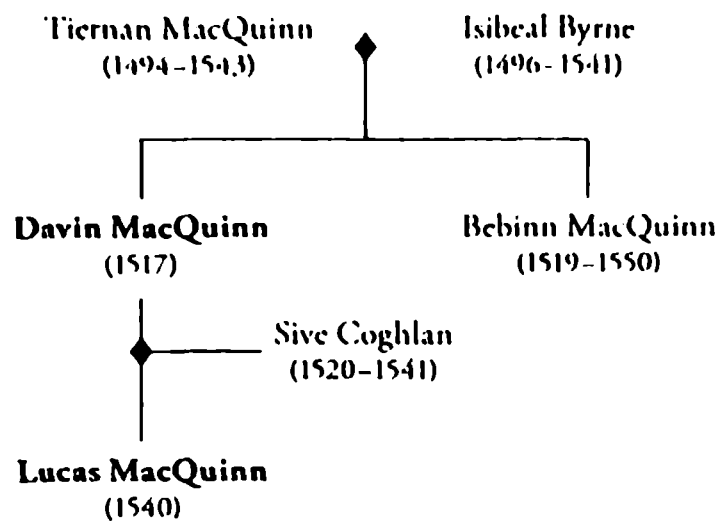
Atik Morgane*

*Düşmüş hanedanı temsil ediyor.

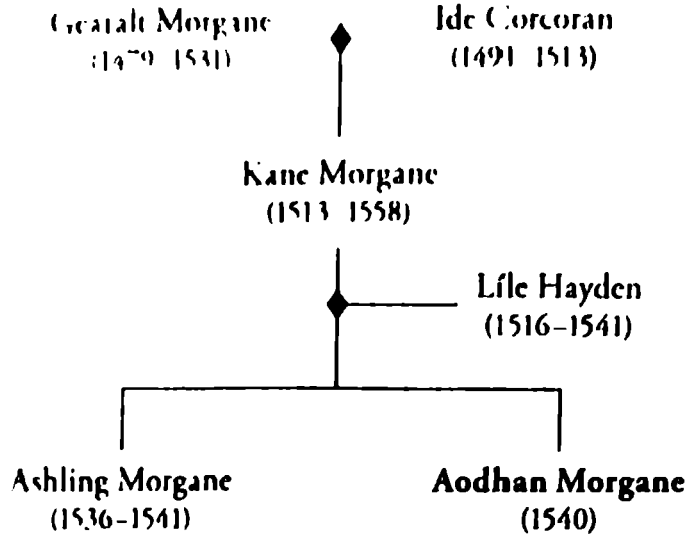
ALLENACH AİLESİ

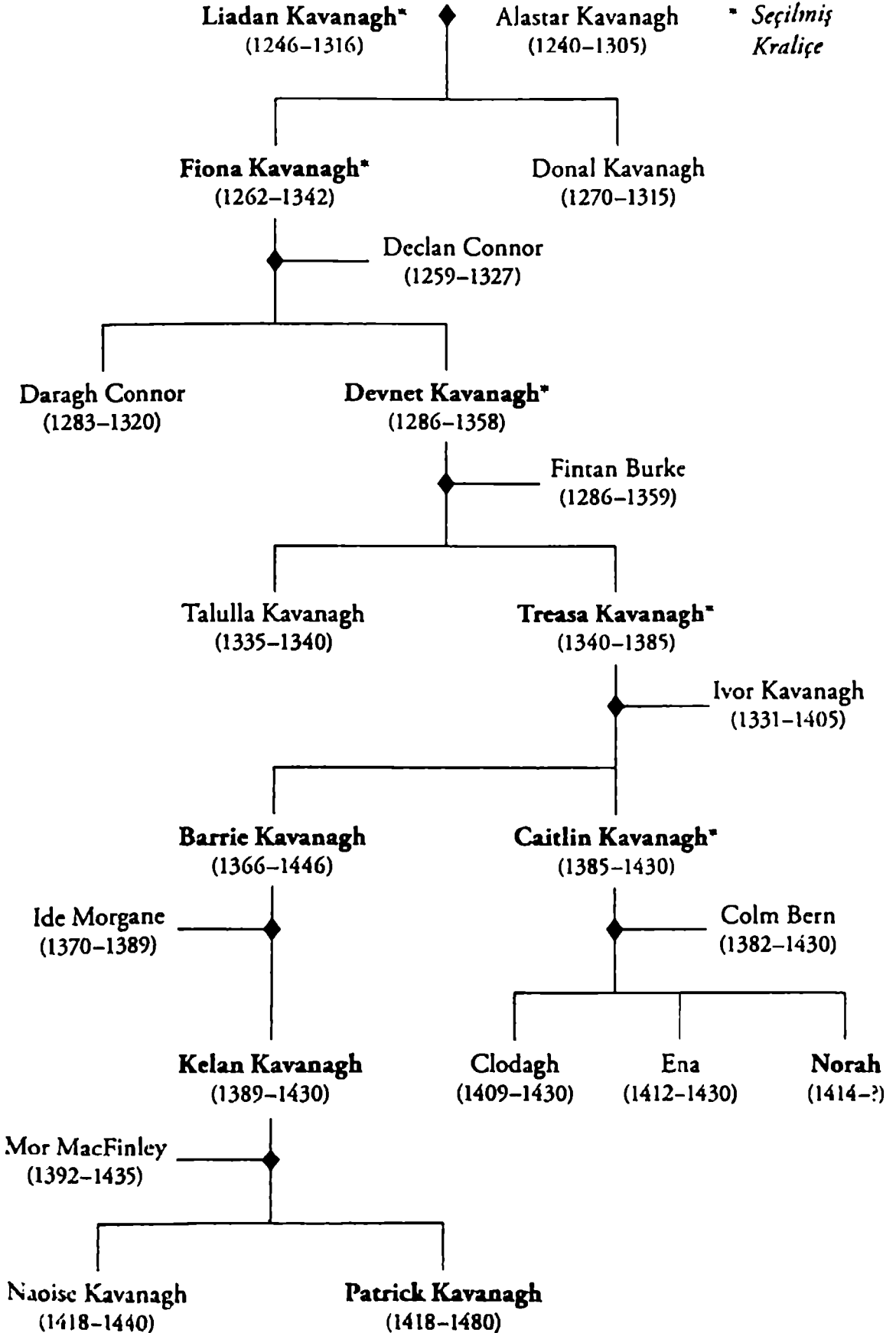
↔ MACQUINN AÍLESÍ ↔

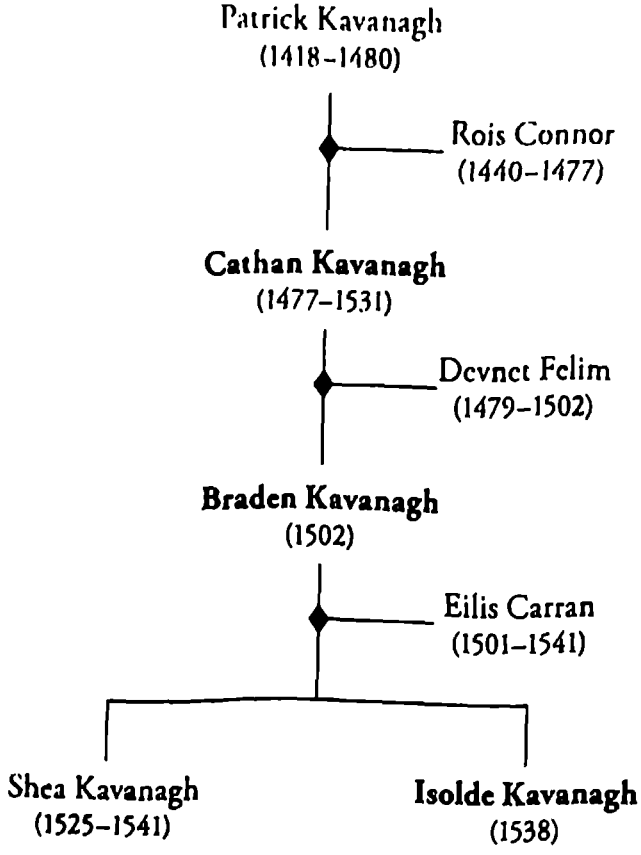
❖ MORGANE AİLESİ ❖

KAVANAGH AİLESİ

~·~ KAVANAGH AİLESİ ~·~ (DEVAMI)

— ÖNSÖZ —

Yaz Gündönümü, 1559

Angelique Şehri, Valenya Krallığı

Magnalia Hanesi, sadece zengin ve yetenekli kızların tutkularında ustalaştığı bir yerdi. Yetersiz, gayrimeşru ve özellikle de krallara meydan okuyan kızlar için tasarlanmamıştı. Ben –tabii ki– bu üç özelliğe de sahiptim.

Büyükbabam beni Magnalia’ya ilk götürdüğünde on yaşındaydım. Sadece yazın en sıcak günü, kabarık bulutlarla ve asabiyetle dolu bir öğleden sonrası değil, aynı zamanda yetimhaneye yerleştirildiğimden beri aklımdan çıkmayan soruyu sormaya karar verdiğim gündü.

“Büyükbaba, benim babam kim?”

Büyükbabam karşı koltukta oturuyordu; gözleri sıcaktan ağırlaşmıştı, ta ki sorum onu ürkütene kadar. Büyükbabam düzgün bir adamdı, iyi ve çok özel biriydi. Bu yüzden benden

–vefat etmiş çok sevgili kızının gayrimeşru çocuğundan–
utandığına inanıyordum.

Ama o sıcak günde, benimle faytona tıkılmıştı ve ben de cevaplaması gereken bir soruyu dile getirmiştım. Ondan sanki gökyüzündeki yıldızlardan birini söküp almasını istemişim gibi kaşlarını çatarak, beklenti dolu yüzüme baktı. “Baban saygıdeğer bir adam değil Brienna.”

“Bir adı var mı?” diye sordum ısrarla. Sıcak hava, büyükbabam gibi yaşlı insanları eritirken bana cesaret veriyordu. Sonunda bana kimin soyundan geldiğimi söyleyeceğinden emindim.

“Bütün adamların yok mu?” Gitgide huysuzlaşıyordu. Bu sıcakta iki gündür seyahat ediyorduk.

Mendilini el yordamıyla aramasını ve bir yumurta gibi beneklerle dolu kırıışık alnındaki teri silmesini izledim. Kırpkırmızı bir yüzü, güçlü bir burnu ve beyaz saçları vardı. Anemin çok güzel olduğunu –ve benim de onun kopyası olduğumu söylüyorlardı– ama büyükbabam kadar çirkin birinin güzel bir şey yarattığım hayal bile edemiyordum.

“Ah Brienna, çocuğum, onu neden soruyorsun?” Büyükbabam hafifçe yumuşayarak iç çekti. “Bunun yerine yaşanacakları, Magnalia’yı konuşalım.”

Hayal kırıklığımı yuttum; bir bilye gibi boğazıma oturdu ve Magnalia hakkında konuşmak istemediğime karar verdim.

Ben inatçılığımı güçlendiremeden, fayton ani bir dönüş yaptı ve tekerlekler pürüzsüz bir taş yola geçti. Tozla kaplı pencereden dışarı baktım. Manzara karşısında kalbim hız-

landı ve parmaklarımı cama dayayarak yüzümü biraz daha yaklaştırdım.

Önce ağaçlara hayran kaldım, uzun dalları misafirperver kollar gibi yolun üzerinde kemer oluşturunuyordu. Atlar meralarda sakince otluyordu, bedenleri yaz güneşi altında nemlenmişti. Meraların ötesinde, krallığımızın belkemiği olan, Valenya'nın uzaktaki mavi dağları vardı. Hayal kırıklığıma merhem olacak bir manzaraydı, merakımı ve cesaretimi artıracak bir yerdi.

Meşe dallarının altından geçip bir tepeye tırmandık ve sonunda bir avluda durduk. Pusun içinden, çürümüş gri taşlardan, parıldayan pencerelerden ve sarmaşıklardan ibaret olan Magnalia Hanesi'ne baktım.

“Beni dinle Brienna,” dedi büyükbabam, mendilini ortadan kaldırmak için acele ederek. “Davranışlarına son derece dikkat etmelisin. Kral Phillipe ile tanışmak üzereymişsin gibi. Gülümsemelisin, reverans yapmalısın ve uygunsuz bir şey söylememelisin. Büyükbaban için bunu yapabilir misin?”

Aniden sesimi kaybederek onu başımla onayladım.

“Çok iyi. Dowager'ın seni kabul etmesi için dua edelim.”

Faytoncu kapıyı açtığı anda, büyükbabam ondan önce inmem için işaret etti. Titreyen bacaklarımla araçtan indim ve büyük malikâneye bakmak için boynumu uzatırken kendimi küçücük hissettim.

“Dowager ile önce özel olarak konuşacağım, sen onunla sonra tanışacaksın,” dedi büyükbabam, beni ön kapılara giden merdivenlerden yukarı çekerken. “Unutma, kibar olmalısın. Burası kültürlü kızlar içindir.”

Kapı zilini çalarken görünüşümü inceledi. Lacivert elbisem seyahat yüzünden kırıkmıştı ve gevşeyen örgülerden kurtulan saçlarım yüzümün etrafında kıvrılmıştı. Büyükbabam bu dağınıklığım hakkında yorum yapamadan kapı açıldı. Magnalia'dan içeri yan yana girdik ve fuayenin mavi gölgelerine adım attık.

Büyükbabam, Dowager'ın çalışma odasına kabul edilirken ben koridorda kaldım. Uşak, duvar kenarındaki minderli bankta bana bir yer teklif etti. Orada tek başıma oturdum ve siyah-beyaz damalı zemine bakarken ayaklarımı gergince sallayarak bekledim. Sessiz bir evdi, sanki kalbi eksikti. Ve çok sessiz olduğu için, büyükbabamla Dowager'ın çalışma odasının kapısından dışarı süzülen konuşmalarını duyabiliyordum.

“Hangi tutkuya yöneliyor?” diye sordu Dowager. Sesi, bir sonbahar gecesinde yükselen duman gibi tok ve pürüzsüzdü.

“Çizim yapmayı seviyor. Çizimleri çok iyidir. Ayrıca hayal gücü çok geniştir; tiyatroda çok başarılı olabilir. Ve müzik... Kızım lavta çalma konusunda çok başarılıydı, dolayısıyla Brienna da kesinlikle bu yeteneği ondan biraz miras almıştır. Başka ne var... Ah, evet, yetimhanedekiler okumayı sevdiğini söylüyorlar. Oradaki kitapların hepsini iki defa okumuş.” Büyükbabam saçmalıyordu! Ne söylediğinin farkında mıydı? Bir kez bile beni çizim yaparken görmemişti. Hayal gücümü bir kez bile dinlememişti.

Banktan kalktım ve yavaşça kapıya yaklaştım. Kulağımı kapıya dayayarak, konuşmalarını büyük bir dikkatle dinledim.

“Bunların hepsi çok güzel, Mösyö Paquet ama anlayacağınız üzere, ‘Hangi tutkuya yöneliyor?’ sorusu, torununuzun beş tutkudan *birinde* ustalaşması gerektiği anlamına geliyor, hepsinde değil.”

Bahsi geçen beş tutkuyu düşündüm: *Sanat. Müzik. Tiyatro. Nükte. Bilgi.* Magnalia, kızların bir arden –çırak öğrenci–olabilmek için eğitim alacağı bir yerdi. Kızlar, bir üstadın dikkatli eğitimi altında özenle çalışmak için beş tutkudan birini seçebilirdi. Sonunda yeteneğinin zirvesine ulaştığında, üstat ünvanını kazanır, başarısının ve statüsünün kişiselleştirilmiş bir göstergesi olan pelerini alırdı. Bir sanat tutkusu, bir nükte tutkusu ya da kendini hangisine adanmışsa o tutkuya dönüşürdü.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve bir tutkuya dönüştüğümü hayal ederken avuçlarımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

Dowager beni kabul ederse hangisini seçmeliydim?

Ama bunun üzerine kafa yoramadım, çünkü büyükbambam, “Size söz veriyorum, Brienna zeki bir kız. Beşinden herhangi birinde kesinlikle ustalaşabilir,” dedi.

“Böyle düşünmeniz büyük incelik ama size doğruyu söylemeliyim ki benim Hanem çok rekabetçidir, çok zordur. Bu tutku sezonu için zaten beş ardenim var. Eğer torunuzu kabul edersem, ariallerimden birinin *iki* ardene eğitim vermesi gerekecek. Bu daha önce hiç yapılmadı...”

Arial kelimesinin ne anlama geldiğini düşünürken –“eğitmen” olabilir miydi?– bir sürtünme sesi duydum ve kapıların aniden açılıp beni suçüstü yakalamalarını bekleyerek

hızla geri çekildim. Ama ses, koltuğunda endişeli bir şekilde kıpırdanan büyükbabamdan geliyordu.

“Sizi temin ederim madam, Brienna sorun çıkarmayacaktır. O çok itaatkâr bir kız.”

“Ama yetimhanede yaşadığını söylüyorsunuz. Ve sizin soyadınızı taşımıyor. Bunun sebebi nedir?” diye sordu Dowager.

Bir duraklama oldu. Soyadımın neden büyükbabamınkiyle uyuşmadığını hep merak etmişimdir. Tekrar kapılara yaklaşarak kulağımı ahşaba dayadım...

“Brienna’yı babasından korumak için madam.”

“Mösyö, tehlikeli bir durumdaysa onu kabul edemem...”

“Lütfen beni dinleyin madam, sadece bir dakika. Brienna çifte vatandaşlığa sahiptir. Annesi –benim kızım– Valenya-lıydı. Babası ise bir Maevan. Kızının varlığından haberdar ve ben... onu benim soyadıyla arayıp bulmasından endişelendim.”

“Peki, bu neden bu kadar kötü bir şey olsun ki?”

“Çünkü babası...”

Koridorun sonunda bir kapı açılıp kapandı ve ardından koridora giren botların tıkırtısı geldi. Koşarak bankın yanına dönüp kendimi onun üzerine bıraktım ancak bodur ayaklarının, bir kara tahta üzerindeki çiviler gibi yere sürtmesine neden oldum.

Botların sahibi gitgide yaklaşıp sonunda önümde durduğunda, suçluluk duygusuyla kızaran yanaklarım yüzünden başımı kaldırmaya cesaret edemedim.

Gelenin uşak olduğunu sandım, ta ki başımı kaldırıp bak-

tığımda yaz mevsimindeki buğday tarlaları renginde saçları olan korkunç derecede yakışıklı genç bir adam olduğunu görene kadar. Uzun ve inceydi, pantolonunda ve tuniğinde hiç kırıxıklık yoktu, ama dahası... mavi bir pelerin giyiyordu. O bir tutkuydu, bir bilgi üstadıydı –mavi onların belirleyici rengiydi– ve Dowager’ı gizlice dinlediğimi fark etmişti.

Temkinli gözlerimle aynı hizaya gelmek için yavaşça önümde çömeldi. Elinde bir kitap tutuyordu ve gözlerinin tutku pelerini kadar mavi olduğunu fark ettim; peygamber çiçeklerinin rengindeydi.

“Peki, siz kim olabilirsiniz acaba?” diye sordu.

“Brienna.”

“Çok güzel bir isim. Magnalia’da bir arden mi olacaksın?”

“Bilmiyorum mösyö.”

“Olmak ister misin?”

“Evet mösyö, hem de çok...”

“Bana ‘mösyö’ demene gerek yok,” diyerek beni nazikçe düzeltti.

“Öyleyse size ne diyeyim mösyö?”

Cevap vermedi; başını yana eğerek sadece bana baktı, sarı saçları tutsak bir güneş ışığı gibi omuzlarına döküldü. Gitmesini istiyordum ama aynı zamanda benimle konuşmaya devam etmesini de istiyordum.

O anda çalışma odasının kapıları açıldı. Bilgi üstadı ayağa kalktı ve sese doğru döndü. Ama benim bakışlarım pelerinin arkasına, gümüş ipliklerin birleştiği yere –mavi kumaş üzerindeki takımyıldızlara– kaydı. Desene hayranlıkla baktım; ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedim.

“Ah, Üstat Cartier,” dedi Dowager eşikte durduğu yerden. “Brienna’ya çalışma odasına kadar eşlik edebilir misiniz?”

Avucu yukarı bakacak şekilde elini bana uzattı. Dikkatlice, elimi onun avucuna bıraktım. Benimki sıcak, onunki soğuktu. Dowager’ın beni beklediği odaya giden koridorda onun yanında yürüdüm. Üstat Cartier elimi bırakmadan hemen önce parmaklarımı sıktı ve koridordaki yoluna devam etti; beni cesur olmam, dimdik ayakta durmam ve bu Hane’de yerimi bulmam için cesaretlendiriyordu.

Çalışma odasına girdim ve kapılar yumuşak bir klik sesiyle kapandı. Büyükbabam bir koltukta oturuyordu; onunkinin yanında benim için ayrılmış ikinci bir koltuk daha vardı. Dowager, masasının etrafından dolaşıp elbisesini hışırdatarak koltuğuna yerleşirken, ben de sessizce bana ayrılan yere oturdum.

Epey sert görünümlü bir kadındı; geniş alnı, saçlarını yıllarca ihtişamlı perukların altına gizlediğini gösteriyordu. Şimdi de görmüş geçirmiş beyaz bukleleri, başının üzerinde zarif bir şekilde duran siyah kadifeden yapılmış üçgen bir başlığın altına gizlenmişti. Düşük bir beli ve incilerle süslenmiş kare bir yakası olan elbisesi koyu kırmızı tondaydı. Ve o anda, onun yıllanmış güzelliğine dalıp gitmişken, onun beni başka türlü elde edemeyeceğim bir hayata yönlendirebileceğini biliyordum.

“Tanıştığımıza memnun oldum Brienna,” dedi bana gülümseyerek.

“Madam,” diye karşılık verdim, terli avuçlarımı elbiseme silerek.

“Büyükbaban senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor.”

Başımı salladım ve mahcup bir şekilde büyükbabama baktım. Gözlerindeki dikkatli parıltıyla beni izliyordu ve tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi mendilini bir kez daha eline almıştı.

“Kendini en çok hangi tutkuya yakın hissediyorsun Brienna?” diye sordu Dowager, dikkatimi bir kez daha kendi üstüne çekerek. “Ya da belki de onlardan birine karşı doğal bir eğilimin vardır?”

Azizler aşkına, bilmiyordum! Telaşla, tutkuları zihnimden tek tek tekrarladım... *Sanat... Müzik... Tiyatro... Nükte... Bilgi.* Açıkçası hiçbir tutku için doğal bir eğilimim ya da içsel bir yeteneğim yoktu. Bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim: “Sanat, madam.”

Ve sonra, tam da korktuğum gibi, önündeki bir çekmeceyi açtı ve içinden bir parşömenle kurşun kalem çıkardı. İkisini de masanın köşesine, tam önüme koydu.

“Benim için bir şey çiz.”

Büyükbabama bakmamakta direndim, çünkü yalanımızın bir duman sinyaline dönüşeceğini biliyordum. Büyükbabam bir sanatçı olmadığını biliyordu, bunu ben de biliyordum ama yine de öyleymişim gibi o kalemi elime aldım.

Derin bir nefes aldım ve sevdiğim şeyleri düşünmeye çalıştım. Yetimhanenin arka bahçesinde büyüyen ağacı düşündüm; üzerine tırmanmaya bayıldığımız upuzun, yaşlı bir meşeydi. Ve kendi kendime dedim ki... Herkes bir ağaç çizebilir.

Dowager ve büyükbabam konuşmaya devam ederken ben

çizdim. İkisi de bana bir ölçüde mahremiyet sağlamaya çalışıyordu. İşim bittiğinde, kalemi masaya bıraktım ve elimden çıkan şeye bakarak bekledim.

Acınası bir yorumlamaydı. Aklımda tuttuğum görüntüyle hiçbir benzerliği yoktu.

Dowager, çizimime dikkatle baktı; alnında hafif bir kırışma fark ettim ama gözleri son derece temkinliydi.

“Sanat eğitimi almak istediğine emin misin Brienna?” Sesinde kınama yoktu ama sözlerinin ardındaki üstü kapalı meydan okumanın tadını aldım.

Neredeyse ona *hayır, buraya ait değilim* diyecektim. Ama yetimhaneye geri döndüğümü düşündüğümde, yetimhanedeki diğer tüm kızlar gibi bir bulaşıkçı ya da bir aşçı olduğumu düşündüğümde, diğer kızların sonunda yaptığı gibi, bunun gelişmek için tek şansım olduğunu fark ettim.

“Evet madam.”

“Öyleyse senin için bir istisna yapacağım. Hâlihazırda, senin yaşında Magnalia’ya gelen beş kız var. Sen altıncı arden olacaksın ve Madam Solene’in önderliği altında sanat tutkusunu inceleyeceksin. Önümüzdeki yedi yılı burada, arden kız kardeşleriyle birlikte yaşayarak, öğrenerek, büyüyecek ve tutkuya dönüşüp bir hami kazanacağın on yedinci yaz gündönümüne hazırlanarak geçireceksin.”

Üzerime yığıldığı tüm bu bilgiler karşısında kendimi sarhoş gibi hissettim. “Bunlar sana makul geliyor mu?”

Gözlerimi kırpıştırarak, “Evet, kesinlikle madam...” diye kckeledim.

“Çok iyi. Mösyö Paquet, Brienna’yı okul harcı ile birlikte sonbahar ekinoksunda geri getirmelisiniz.”

Büyükbabam hızla ayağa kalkıp yaşlı kadının önünde eğildi; kabul edilmem karşısında rahatlaması, odanın içindeki ağır bir kolonya kokusu gibiydi. “Teşekkür ederim madam. Çok mutlu olduk! Brienna sizi hayal kırıklığına uğratmayacak.”

“Ben de uğratacağını sanmıyorum,” dedi Dowager.

Ayağa kalktım ve beceriksizce reverans yaparak büyükbabamı kapılara kadar takip ettim. Ama koridora çıkmadan hemen önce, kadına bakmak için arkamı döndüm.

Dowager üzgün bir bakışla beni izliyordu. Daha çok küçük bir kız olmama rağmen bu bakışı biliyordum. Büyükbabam ona her ne söylediye, onu beni kabul etmeye ikna etmişti. Kabul edilmem kendi meziyetim sayesinde olmamıştı; potansiyelime dayanmıyordu. Onu etkileyen babamın adı mıydı? Bir türlü öğrenemediğim o isim miydi? Adının gerçekten bir önemi var mıydı?

Beni sırf iyilik olsun diye kabul ettiğine ve benim asla bir tutkuya dönüşemeyeceğime inanıyordu.

O an, ona yanıldığını kanıtlamaya karar verdim.

BİRİNCİ KISIM
MAGNALIA
Yedi yıl sonra

1. BÖLÜM

MEKTUPLAR VE DERSLER

Bahar Sonu, 1566

Francis, haftada iki kez, kütüphane penceresinin yanında büyüyen ardıç çalılarının arasına saklanırdı. Bazen onu bekletmek hoşuma giderdi; uzun bacaklı ve sabırsız biriydi, onu bir çalılığın ardına çömelmiş olarak hayal etmek zihni mi rahatlatıyordu. Ama yaza bir hafta kalmıştı ve bu beni acele etmeye teşvik etti. Ayrıca ona söylemenin zamanı da gelmişti. Kütüphanenin sessiz öğleden sonra gölgelerine adım atarken, bu düşünce nabzımı hızlandırdı.

Ona bunun son kez olacağını söyle.

Francis çömeldiği pozisyondan ayağa kalkarken, bahçenin tatlı kokusunu alarak pencereyi yukarı kaldırdım.

“Bir erkeği bekletmek hoşuna gidiyor,” diye homurdandı Francis, ama beni hep böyle karşıladı. Yüzü güneşten yan-

mış, kapkara saçları örgüsünden kurtulmuştu. Kahverengi ulak üniforması terden ıslanmıştı ve kalbinin üzerindeki kumaştan sarkan başarı nişanları güneşin altında ışıldıyordu. Söylentilere göre yirmi bir yaşında olmasına rağmen, Valenya'nın en hızlı ulağı olmakla övünüyordu.

“Bu son Francis,” diye uyardım fikrimi değiştirmeden önce.

“Son mu?” diye tekrarlarlarken sırtıyordu. Bu gülümsemeyi çok iyi biliyordum. İstedigini elde etmek için kullandığı şey buydu. “Neden?”

“Neden mi!” diye haykırdım, meraklı bir yaban arısını elimle savuşturarak. “Bunu sormana gerek var mı?”

“Bilakis, size en çok ihtiyacım olan zaman bu Matmazel,” diye cevap verdi, gömleğinin iç cebinden iki küçük zarf çıkarırken. “Kaderinizin belirleneceği yaz gündönümüne sekiz gün kaldı.”

“Aynen öyle Francis,” dedim, sadece arden kız kardeşim Sibylle'i düşündüğünü bilerek. “Sekiz gün ve hâlâ ustalaşamam gereken bir sürü şey var.” Bakışlarım elinde tuttuğu zarflara takıldı; biri Sibylle'e, diğeri bana gelmişti. Büyükbabamın el yazısını hemen tanıdım; sonunda yazmıştı. O mektubun katları arasında neler barınıyor olabileceğini hayal ederken yüreğim pır pır etti...

“Endişeli misin?”

Gözlerim tekrar Francis'in yüzüne döndü. “Elbette endişeliyim.”

“Endişelenmemelisin. Bence muhteşem bir iş çıkaracaksın.” Normalden farklı olarak benimle dalga geçmiyordu.

Sesindeki dürüstlüğü net bir şekilde duydum. Ben de onun gibi, sekiz gün sonra, on yedinci yazım bedenimi damgaladığında bir tutkuya dönüşeceğime inanmak istedim. Seçileceğime inanmak istedim.

“Bence Üstat Cartier pek de öyle...”

“Üstadın ne düşündüğü kimin umurunda?” diyerek araya girdi Francis kayıtsız bir omuz silkişle. “Önemli olan *senin* ne düşündüğün.”

Üstat Cartier’in böyle bir açıklamaya nasıl tepki vereceğini hayal ederek kaşlarımı çattım.

Cartier’i yedi yıldır tanıyordum. Francis’i yedi aydır tanıyordum.

Geçen kasım ayında tanışmıştık; Francis çakıllı yoldan geçerken, açık pencerenin önünde oturmuş, Cartier’in öğleden sonraki dersim için gelmesini bekliyordum. Tüm arden kız kardeşlerim gibi ben de onun kim olduğunu biliyordum; onu sık sık Magnalia Hanesi’ne posta getirip götürürken görüyorduk. Ama ilk özel konuşmamız, Sibylle’e gizli bir mektup iletip iletemeyeceğimi sorduğunda gerçekleşmişti. Ki ben de kabul etmiştim ve böylece mektup alışverişlerine dâhil olmuşum.

“Üstat Cartier’in ne düşündüğünü önemsiyorum, çünkü beni bir tutkuya dönüştürecek olan kişi o,” diye karşı çıktım.

“Tanrı aşkına Brienna,” diye cevap verdi Francis, bir kelebek gelip geniş omuzlarıyla dans ederken. “Kendini bir tutkuya dönüştürecek olan kişi *sen* olmalısın, sence de öyle değil mi?”

Bu söylediği, duraklamama neden oldu. Ve Francis bundan faydalandı.

“Bu arada, Dowager’ın gündönümüne davet ettiği hamilerin kim olduğunu biliyorum.”

“Ne! Nasıl?”

Ama elbette ki nasıl olduğunu biliyordum. Bütün mektupları teslim etmişti, isimleri ve adresleri görmüştü. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkarken, gözlerimi kısarak ona baktım. Yine o gülümseme... Sibylle’in ondan neden hoşlandığını gayet iyi anlayabiliyordum ama benim için fazla şakacıydı.

“Ah, ver şu lanet mektupları bana!” diye bağırdım, onları parmaklarından çekip almak için uzanarak.

Böyle bir tepki bekleyerek benden kaçtı.

“Hamilerin kim olduğunu bilmek istemiyor musun?” diye sordu. “İçlerinden biri sekiz gün sonra senin olacak...”

Ona bakıyordum, ama çocuksu yüzünün ve uzun, kaslı bedeninin ötesini görüyordum. Bahçe kupkuruydu, yağmura hasretti, hafif esintide tir tir titriyordu. “Sadece mektupları ver.”

“Ama bu Sibylle’e son mektubum olacaksa bazı şeyleri yeniden yazmam gerekiyor.”

“Aziz LeGrand aşkına! Francis, senin oyunlarına ayıracak vaktim yok.”

“Bana bir mektup için daha fırsat ver,” diye yalvardı. “Bir hafta sonra Sibylle’in nerede olacağını bilmiyorum.”

Ona sempati duymalıydim; ah, bir tutku olmadığın halde bir tutkuyu sevmenin yarattığı aşk acısı... Ama kararımдан da dönmemeliydim. Bunca zamandır yapması gerektiği gibi, mektubu ona posta yoluyla göndermesini söylemeliydim.

Ama sonunda iç çekerek kabul ettim, çünkü büyükbabamın mektubunu bir an önce almak istiyordum.

Francis sonunda zarfları bana verdi. Büyükbabamdan gelen direkt cebime gitti ama Francis'in mektubu elimde kaldı.

"Neden Darini dilinde yazdın?" diye sordum, zarfın üzerindeki adres yazısına dikkat ederek. Kraliçenin kuzey diyarı olan Maevan dilinde yazmıştı. *Sibylle'e, güneşim ve ayım, hayatım ve ışığım*. Neredeyse kahkahalara boğulacaktım ki kendimi tam zamanında tuttum.

"Okuma!" diye bağırdı, çoktan güneşten yanmış olan yanakları biraz daha kızarıırken.

"Zarfın üzerinde yazıyor, seni aptal. Tabii ki okuyacağım."

"Brienna..."

Bana doğru uzandı ve tam da onunla alay etme fırsatını yakalamış olmanın tadını çıkaracakken kütüphanenin kapısının açıldığını duydum. Arkama bakmadan, gelenin Cartier olduğunu biliyordum. Üç yıl boyunca neredeyse her günümü onunla geçirmiştım ve ruhum, onun varlığının bir odaya sessizce hükmetmesine alışmıştı.

Francis'in mektubunu da cebime sokarak onu gözlerimle uyardım ve pencereyi kapatmaya çalıştım. Durumu biraz geç anladığı için parmaklarını pervazın üzerinde yakaladım. Acı çığlığını çok net bir şekilde duydum, ama aceleyle çarpıp kapattığım pencereden çıkan sesin bunu Cartier'den gizlediğini umdum.

"Üstat Cartier," diye selamladım nefes nefese ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Bana bakmıyordu. Deri çantasını bir sandalyeye bırak-

masını ve içinden çıkardığı birkaç ders kitabını masaya koy-
masını izledim.

“Bugün pencere açmadın mı?” diye sordu. Hâlâ yüzüme bakmamıştı. Ki bu benim için en iyisiydi, çünkü yüzüm kıp-
kırmızı olmuştu ve bunun sebebi güneş ışığı değildi.

“Yaban arıları bugün çok rahatsız edici,” dedim, omzumun
üzerinden gizlice bakarak Francis’in ahırlara giden çakıllı yol-
da koşmasını izlerken. Magnalia’nın kurallarını biliyordum;
arden olduğumuz süre boyunca gönül işlerine bulaşmamamız
gerektiğini biliyordum. Ya da daha gerçekçi olmak gerekir-
se, bunu yaparken yakalanmamamız gerektiğini. Sibylle ve
Francis’in mektuplarını taşımakla aptallık etmişim.

Tekrar önüme döndüğümde Cartier’in beni izlediğini
gördüm.

“Valenya Hanedanları nasıl gidiyor?” Masaya gelmemi
işaret etti.

“Çok iyi gidiyor Üstat,” dedim, her zamanki yerime otu-
rarak.

“İlk doğan oğuldan itibaren, Renaud Hanedanı’nın soy-
larını tek tek sayalım,” dedi Cartier karşımdaki koltuğa otu-
rarak.

“Renaud Hanedanı mı?” Azizler aşkına, tabii ki en geniş
kraliyet soyunu saymamı isteyecekti. Hatırlamakta en çok
zorlandığımı.

“Kralımızın soyu,” diye hatırlattı kararlı bakışlarla. Bu
bakışını birçok kez görmüştüm. Kapalı kapılar ardında Car-
tier’den şikâyet eden arden kız kardeşlerim de öyle. Magna-
lia’nın ariallerinin en yakışıklısıydı, bilgi eğitmeniydi ama

aynı zamanda en katıydı. Arden kız kardeşim Oriana, kalbinin yerinde bir kayanın durduğunu iddia ediyordu. Hatta bir keresinde onun bir karikatürünü çizmiş ve onu taştan çıkan bir adam olarak tasvir etmişti.

“Brienna.” İsmim dudaklarından dökülürken parmaklarını sabırsızca şıklattı.

“Beni bağışlayın Üstat.” Kraliyet soyunun başlangıcını hatırlamaya çalıştım ama tek düşünebildiğim, büyükbabamın cebimde bekleyen mektubuydu. Yazması neden bu kadar uzun sürmüştü?

“Bilginin, tutkuların en talepkârı olduğunu biliyorsun,” dedi Cartier, sessizliğim çok fazla uzadığında.

Bakışlarına karşılık verdim ve bu tutku için yeterince sabırlı olmadığımı nazikçe ima etmeye çalışıp çalışmadığımı merak ettim. Bazı sabahlar ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Magnalia’daki ilk yılımda sanat tutkusu üzerine çalışmışım. Ve sanatsal eğilimlerim olmadığı için ertesi yılımı da müzikle çarçur etmişim. Ama şarkı söyleme yeteneğim geliştirilemeyecek kadar kötüydü ve parmaklarım da enstrümanların mart ayındaki azgın kediler gibi ses çıkarmasına neden oluyordu. Üçüncü yılımda, sahne korkumun üstesinden gelemeyeceğimi keşfedene kadar tiyatro ile ilgilenmiştim. Bu yüzden dördüncü yılımda nükte eğitimi almışım; hatırlamamaya çalıştığım çok korkunç bir yıld. Sonra, on dört yaşındayken, Cartier’in karşısına geçtim ve beni ardeni olarak kabul etmesini, Magnalia’da geri kalan üç yılım içinde beni bilgi üstadına dönüştürmesini istedim.

Yine de büyükbabamın yedi yıl önce söylediği bir şey

yüzünden burada olduğumu biliyordum ve bana eğitim veren diğer ariallerin de bunu bildiğinden şüpheleniyordum. Hak ettiğim için burada değildim; gerçek kız kardeşlerim gibi sevdiğim diğer beş arden gibi yetenekle dolup taşıtığım için burada değildim. Ama belki de bu, tutkunun sadece bazı insanların inandığı gibi doğuştan gelmediğini; içsel becerilere sahip olmasalar bile herkes tarafından kazanılabileceğini kanıtlamayı daha da fazla istememe neden oluyordu.

“Belki de ilk dersimize geri dönmeliyim,” dedi Cartier, düşüncelerimin arasına girerek. “Tutku nedir Brienna?”

Tutku ilmi hali. Ezberlediğim ilk pasajlardan biri, tüm ardenlerin ezbere bildiği bu şey zihnimde yankılandı.

Yaz gündönümüne sekiz gün kalmışken bunu sorarak beni küçümsemiyordu ama yine de bakışlarıyla cesurca karşılaşana ve bu sorunun ardında çok daha fazlası olduğunu görene kadar bir utanç sancısı hissettim.

Ne istiyorsun Brienna? Gözlerime kenetlenen gözlerinin sessizce sorduğu buydu. Neden tutkuya dönüşmek istiyorsun?

Ben de ona, bana öğretilen cevabı verdim, çünkü en güvenlisinin bu olacağını düşündüm.

“Tutku beş kalbe bölünmüştür,” diye başladım. “Tutku sanattır, müziktir, tiyatrodur, nüktedir ve bilgidir. Tutku, gönülden bağlılıktır, şevk ve ıstırap, hırs ve azimdir. Sınır tanımaz ve sınıfları ya da statüleri ne olursa olsun, kökenleri ne olursa olsun, bir erkeği ya da bir kadını işaretler. Erkek ya da kadın tutkuya dönüştükçe, tutku da erkeğe ya da kadına dönüşür. Yetenekle insan bedeninin bütünleşmesi, bağlılığın, adanmışlığın ve başarının göstergesidir.”

Cartier'in ezberlediğim bu cevapla hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamadım. Yüzü her zaman son derece temkinliydi, bir kez bile gülümsediğini görmemiştim; bir kez bile kahkaha attığını duymamıştım. Bazen benden çok da büyük olmadığını düşünüyordum ama sonra kendime benim ruhumun genç olduğunu ve Cartier'inkin ise olmadığını hatırlatıyordum. Çok daha deneyimli ve eğitimliydi, büyük olasılıkla çok erken ıslah edilen bir çocukluğun ürünüydü. Yaşı ne olursa olsun, engin bir bilgi birikimi vardı.

"Ben senin son tercihindim Brienna," dedi sonunda, ilmi-halimi göz ardı ederek. "Üç yıl önce bana geldin ve seni on yedinci yaz gündönümüne hazırlamamı istedin. Ama seni bir bilgi üstadına dönüştürmek için yedi yılın yerine sadece üç yılın vardı."

Hatırlatmalarına katlanamıyordum. Bana Ciri'yi, diğer bilgi ardenini düşündürüyordu. Ciri imrenilecek bir derinlikle bilgiyi emerdi, ama aynı zamanda yedi yıllık bir eğitimi vardı. Kendimi onunla kıyasladığımda elbette ki yetersiz hissederdim.

"Ciri gibi olmadığım için beni affet," dedim kendime engel olamadan.

Masanın üzerindeki bir kitapla meşgul olmaya devam ederken, "Ciri eğitime on yaşındayken başladı," diye hatırlattı bana sakince. Kitabı eline aldı ve kıvrılmış –bu şiddetle nefret ettiği bir şeydi– birkaç sayfayı geçti. Eski kâğıdın kıvrımlarını nazikçe düzeltmesini izledim.

"Seçimimden pişman mısınız Üstat?" diye sordum ama asıl sormak istediğim şeydu: *Üç yıl önce sizden eğitmenim*

*olmanızı istediğimde beni neden reddetmediniz? Eğer üç yıl tutkuya dönüşmem için yeterli bir süre değilse, neden bana hayır demediniz? Ama belki de bakışlarım bunu ele vermişt*i, çünkü bana baktı ve sonra bezgin bir halde kitaplarına geri döndü.

“Sadece birkaç pişmanlığım var Brienna,” diye cevapladı. “Gündönümünde bir hami tarafından seçilmezsem ne olur?” diye sordum ama tutkuya dönüşemeyen genç erkek ve kadınlara ne olduğunu biliyordum. Hiçbir yere, hiçbir gruba ait olmazlardı ve hem tutkuya dönüşenler hem de sıradan insanlar tarafından dışlanırlardı. Yıllarını, zamanlarını ve zihinlerini tutkuya adadıktan sonra başaramamak... Bir *beceriksiz* olarak işaretlenirlerdi. Artık bir Arden olmazlardı, asla tam bir tutku sayılmazlardı ve bir işe yaramaları için topluma geri dönmeye zorlanırlardı.

Onun cevabım beklerken, Üstat Solene’in sanattaki ilk yılımda –sanatsal yönüm olmadığım fark ettiğinde– bana öğrettiği basit metaforu düşündüm: Tutku evreler halinde gerçekleşirdi. İlki bir arden, yani bir tırtıl olarak başlamak-tı. Bu, tutkuda mümkün olduğu kadar ustalaşma zamanıydı. Dâhi biri için bu iki yıl kadar kısa sürerdi, daha yavaş öğrenen biri için ise on yıl kadar bile sürebilirdi. Magnalia Hanesi, yedi yıllık bir programdı ve genellikle sekiz ya da dokuz yıllık bir eğitim veren diğer Valenya tutku hanelerine kıyasla epey ihtimamlıydı. Ardından, bir pelerin ve ünvan ile taçlandırıldığımız tutkuya dönüşme aşaması ve bir koza gibi olan hami aşaması gelirdi ki bu, son aşamaya hazırlanırken tutkuyu sarıp sarmalayacak, geliştirecek ve destekle-

yecek olan yerdi. Son aşama ise kelebektir, tutkunun kendi başına dünyaya açılma zamanıydı.

Dolayısıyla Cartier, “Sanırım türünün ilk örneği olacaksınız küçük arden,” diye cevap verdiğinde kelekleri düşünüyordum.

Cevabından hiç hoşlanmadım ve kendimi koltuğun eski kitaplar ve yalnızlık gibi kokan brokar* kumaşının derinliklerine gömdüm.

“Başarısız olacağına inanıyorsan, büyük ihtimalle başarısız olacaksınız,” diye devam etti, kahverengi gözlerime bakan mavi gözleri ıslık ıslık parlarken. Aramızdaki boşlukta toz zerrecikleri uçtu. “Bana katılıyor musun?”

“Elbette Üstat.”

“Gözlerin bana asla yalan söylemez Brienna. Yalan söylerken daha soğukkanlı olmayı öğrenmelisin.”

“Tavsiyenizi dikkate alacağım.”

Başını yana eğdi ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi. “Aklından neler geçtiğini bana söylemek ister misin?”

“Aklımda sadece gündönümü var,” diye cevapladım biraz aceleyle. Bu sadece yarı gerçektir, ama Cartier’e büyükbabamın mektubundan bahsetmeyi hayal bile edemiyordum çünkü o zaman benden yüksek sesle okumamı isteyebilirdi.

“Bu ders beyhude geçti,” dedi ve ayağa kalktı.

Kısa kestiği için hayal kırıklığına uğradım –bana vermek istediği her derse ihtiyacım vardı– ama yine de rahatladım. Büyükbabamın mektubu cebimde dururken hiçbir şeye odaklanamıyordum.

* Brokar, altın ve gümüş, büyük çiçek ya da yaprak desenleriyle süslü, zengin bir oryantal ipektir. (c.n.)

“Neden öğleden sonranın geri kalanını kendi başına çalışmaya ayırmıyorsun?” diye öneride bulundu, ellerini masadaki kitaplara doğru sallayarak. “İstersen bunları al.”

“Teşekkür ederim Üstat Cartier.” Reverans yapmak için ayağa kalktım. Ona bakmadan kitapları topladıktan sonra endişeli bir şekilde kütüphaneden çıktım.

Cartier beni kütüphane pencerelerinden göremesin diye bahçenin derinliklerine doğru ilerledim. Gökyüzü bulutlu ve griydi, fırtınanın habercisiydi, bu yüzden karşıma çıkan ilk banka oturdum ve Cartier’in kitaplarını dikkatlice kenara koydum.

Büyükbabamın mektubunu cebimden çıkarıp önümde tuttum, çarpık el yazısı parşömenin üzerindeki ismimi bir kırıksıklık gibi gösteriyordu. Kırmızı balmumu mührünü kırdım ve titreyen ellerimle mektubu açtım.

7 Haziran 1566

Sevgili Brienna,

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için beni affet. Korkarım elimdeki ağrılar daha da kötüleşti ve doktor, yazılarımı kısa tutmamı ya da bir kâtip bulmamı salık verdi. Bir tutku olmana sadece birkaç gün kaldığını bilmenin beni ne kadar gururlandırdığını, hayatta olsaydı annenin –benim tatlı Rosalie’min– de ne kadar gururlanacağını söylemeliyim. Lütfen gündönümünden sonra bana yaz ve hangi hami tarafından seçildiğini söyle.

Sorunun cevabına gelince... Korkarım cevabıma aşına olacaksın. Babanın adından bahsetmeye bile değmez.

Annen onun yakışıklı yüzünden ve tatlı sözlerinden etkilenmişti; dolayısıyla onun adını öğrenmenin sana zarar vermesinden korkuyordum. Evet, çifte vatandaşlığın var ki bu da yarı Maevan olduğun anlamına geliyor. Ama onu aramanı istemiyorum. Senin de onda benimle aynı hataları bulacağından emin olabilirsin. Ve hayır canım, üzgünüm ki seni hiç sormadı. Bir kere bile aramadı. Gayrimeşru olduğunu ve çoğu erkeğin bu kelimeyi duyunca kaçtığını unutmamalısın.

Gerçekten sevildiğini ve babanın boşluğunu doldurduğunu unutma.

Sevgiler, büyükbaban

Elimdeki mektubu buruşturdum; parmaklarım kâğıt kadar beyazdı, gözlerim yaşlarla doluydu. Böyle bir mektup için ağlamak, babam olan adamın adından bir kez daha mahrum edilmek aptallıktı. Ve o mektubu yazıp tekrar sormak için cesaretimi toplamam haftalarımı almıştı.

Bunu son kez yaptığıma, adının bir önemi olmadığına karar verdim.

Annem hayatta olsaydı, onun hakkında neler söylerdi? Onunla evlenir miydi? Ya da belki de babam zaten evliydi ve büyükbaban bu yüzden onun düşüncesinden bile utanıyordu. Valenyalı bir kadınla Maevan bir adam arasındaki utanç verici evlilik dışı bir ilişki.

Ah, annem. Sesinin müzikal tınısını hatırlayabildiğimi düşündüm, onun kolları arasında olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayabildiğimi, onun kokusunu hatırlayabildiğimi

düşündüm. Lavanta ve yonca, güneş ışığı ve güller. Ben üç yaşındayken terleme hastalığından ölmüştü ve Cartier bir kercesinde bana, bir insanın bu kadar erken yaştaki anıları hatırlamasının çok nadir olduğunu söylemişti. Belki de onun hakkında hatırlamak istediklerimi kafamda uyduruyordum?

O halde gerçekten tanımadığım birini düşünmek neden canımı yakıyordu?

Mektubu cebime sokarak arkamdaki çite yaslandım ve yaprakların beni rahatlatmak istercesine saçlarımı okşadığını hissettim. Geçmişimdeki önemsiz parçalar üzerinde durmamalıydım. Sekiz gün sonra, gündönümü geldiğinde tutkumda ustalaşmam ve sonunda pelerinimi almam gerektiğinde neler olacağını düşünmem gerekiyordu.

Cartier'in kitaplarını okumam, kelimeleri hafızama kaydetmem gerekiyordu.

Ama parmaklarımı daha sayfalara değdiremeden, çimenlerin üzerinde yumuşak bir ayak sesi duydum ve Oriana karşımda belirdi.

“Brienna!” diye selamladı beni. Siyah saçları beline kadar inen bir örgüyle toplanmıştı. Kahverengi teni ve arden elbisesi, sanat atölyesinde geçirdiği sonsuz saatlerden kalma boyalarla lekelenmişti. Onun elbisesi büyüleyici renk eserlerinden bahsederken, benimki sıkıcı derecede temiz ve buruşuktu. Magnalia'nın altı ardeni de o sıkıcı gri elbisele-ri giyiyordu ve hepimiz, yüksek yakaları, uzun kolları ve iffetli kesimiyle onlardan nefret ediyorduk. Yakın zamanda onlardan kurtulmak harika olacaktı.

“Neyin peşindesin?” diye sordu arden kız kardeşim, ara-

mızdaki mesafeyi kapatarak. “Üstat Cartier seni henüz çileden çıkarmadı mı?”

“Hayır, sanırım bu sefer tam tersi oldu.” Ayağa kalktım ve bir elimle kitapları alırken, diğer kolumu Oriana’nın kine geçirdim. Yan yana yürüdük; Oriana, benim boyuma ve uzun bacaklarıma kıyasla daha minyon ve inceydi. Ona uyum sağlayabilmek için yavaşlamak zorunda kaldım. “Son resimlerin nasıl gidiyor?”

Bir çalıdan bir gül koparırken burnundan çekti ve bana alaycı bir şekilde gülümsedi. “Fena değil sanırım.”

“Gündönümünde hangilerini sergileyeceğini seçtin mi?”

“Evet.” Hamiler için hangi resimleri sergilemeyi seçtiğini anlatmaya başladı ve o anlatırken, ben de gülü gergin bir şekilde elinde döndürmesini izledim.

“Merak etme,” dedim ve konuşurken gözlerine bakabilmek için onu durdurdum. Uzakta gök gürledi, hava yağmur kokusuyla ağırlaşıyordu. “Resimlerin enfes. Ve şimdiden görebiliyorum.”

“Neyi görüyorsun?” Oriana gülü yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Hamilerin senin için savaşıacağını. En yüksek fiyatı getireceksin.”

“Hayır! Abree’nin cazibesine, Sibylle’in güzelliğine, Merrei’nin tatlılığına ya da senin ve Ciri’nin beynine sahip değilim.”

“Ama sanatın başka bir dünyaya pencere açıyor,” dedim ona gülümseyerek. “Başkalarının dünyayı farklı bir şekilde görmelerine yardımcı olmak gerçek bir yetenek.”

“Ne zamandan beri şair oldun arkadaşım?”

Güldüm, ama bir gök gürültüsü adeta sesimi yuttu. Fırtınanın şikâyeti diner dinmez, “Pekâlâ, bir itirafım var,” dedi Oriana. İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında beni patika boyunca geri çekti ve ben de şaşırılmış bir halde onu takip ettim, çünkü kuralları çiğnemeyen tek arden Oriana’ydı.

“Ve...” diye üsteledim.

“Burada, bahçede olduğunu biliyordum ve sana bir şey sormaya geldim. Diğer kızların portrelerini çizdiğimi hatırlıyor musun? Böylece gelecek hafta yollarımızı ayırdıktan sonra her birinizi hatırlayabileceğim.” Oriana bana baktı, kehribar gözleri beklentiyle parlıyordu.

İnlememeye çalıştım. “Ori, o kadar uzun süre kıpırdamadan oturamam.”

“Abree başardı. Ve sürekli hareket halinde olduğunu biliyorsun. Hem *o kadar uzun süre oturamam* da ne demek? Bütün gün Ciri ve Üstat Cartier ile oturup kitap okuyorsun!”

Dudaklarıma bir gülümseme kondurdum. Bütün bir yıl boyunca resmimi çizmek istemişti ve ben de portre gibi bir şeye zaman ayıramayacak kadar çalışmalarına gömülmüştüm. Sabahları Cartier ve Ciri ile derslerim vardı ama öğleden sonraları da genellikle Cartier ile özel dersim vardı, çünkü ustalaşmam gereken şeyler konusunda hâlâ zorluk çekiyordum. Ben bu yorucu dersler boyunca oturup güneş ışığının yerde kaybolmasını izlerken, arden kız kardeşlerim öğleden sonralarını kendilerine ayırıyorlardı. Cartier’in dikkatli bakışları altında hafızamı zorlarken, günlerce onların kahkahalarını ve neşelerini dinlemiştim.

“Bilmiyorum,” dedim tereddütle, kitapları diğer koluma alarak. “Ders çalışmam gerekiyor.”

Çitin köşesinden dönerken Abree'ye çarptık.

“Onu ikna ettin mi?” diye sordu Oriana'ya ve pusuya düşürülmüş olduğumu anladım. “Bize öyle bakma Brienna.”

“Nasıl?” diye karşılık verdim. “İkiniz de biliyorsunuz ki eğer pelerinimi almak ve sekiz gün içinde bir hamiyile gitmek istiyorsam, her dakikamı...”

“Sıkıcı soyları ezberleyerek geçirmen gerekiyor, evet, biliyoruz,” diyerek sözümü kesti Abree. Gür kumral saçları omuzlarına dökülmüştü, sanki böğürtlen çalılarının arasında sürünüyormuş gibi buklelerine yapraklar takılmıştı. Üstat Xavier ile dışarıda çalıştığı herkes tarafından bilinirdi ve çimlerin üzerine yatıp yuvarlanmasını, böğürtlenleri korsesine bastırarak sahte kan gibi kullanmasını ve repliklerini bulutlara haykırmasını kütüphane penceresinden birkaç kez izlemiştim. Şimdi de eteğindeki çamur ve meyve lekelerini gördüm ve provaların tam ortasında olduğunu anladım.

“Lütfen Brienna,” diye yalvardı Oriana. “Seninki hariç herkesinkini çizdim...”

“Senin için bulduğum aksesuarları gördükten sonra sen de çizmesini *isteyeceksin*,” dedi Abree, bana şeytani bir şekilde gülümseyerek. Aramızda en uzun olan oydu, benden bir parmak boyu daha uzundu.

“Aksesuarlar mı!” diye bağırdım. “Şimdi, dinle, ben...” Ama gök bir kez daha gümbürdeyerek zayıf itirazlarımı bastırdı ve ben onu durduramadan, Oriana kitapları elimden kaptı.

“Ben önden gidip her şeyi ayarlayacağım,” dedi Oriana, sanki işitme mesafesinden çıkınca fikrimi değiştirebilmem mümkün olmayacakmış gibi üç hevesli adımla benden uzaklaşarak. “Abree, onu atölyeye getir!”

“Evet, Leydim,” diye cevap verdi Abree neşeli bir revransla.

Oriana’nın çimleri geçerek arka kapıdan içeri girmesini izledim.

“Hadi ama Brienna,” dedi Abree. bulutları delip geçen yağmur, elbiselerimizi ıslatırken. “Bu son günlerin tadını çıkarmalısın.”

“Bir beceriksiz olacağımdan endişelenirken geçirdiğim günlerin tadını çıkaramam.” Uzun saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin vermek için örgümdeki kurdeleyi çekiştirerek eve doğru yürümeye başladım.

“Beceriksiz falan *olmayacaksın!*” Kısa bir duraklamanın ardından, “Üstat Cartier senin bir beceriksiz olacağını mı düşünüyor?” sorusu geldi.

Abree yetişip kolumu tutarak beni kendine döndürdüğünde çimenliğin tam ortasımdaydım, sırlıklam olmuşum ve yaklaşan beklentiler yüzünden bunalmışım. “Lütfen Brienna. Portreni çizmesine izin ver, benim için. Oriana için.”

İç çektim ama küçük bir gülümseme dudaklarımın köşelerine dokunmaya başlamıştı bile. “Pekâlâ. Ama bütün gün süremez.”

“Bulduğum aksesuarları gördükten sonra çok heyecanlanacaksın!” diye ısrar etti Abree nefes nefese, kalan yol boyunca beni peşinden sürükleyerek.

“Sence ne kadar sürer?” diye sordum sırlıklam bir halde titreyerek, kapıları açıp arka salona adım atarken.

“Çok uzun sürmez,” diye cevap verdi Abree. “Ah! Oyunumun ikinci yarısını planlamama nasıl yardım ettiğini ha-

tırılıyor musun? Leydi Pumpernickel'in tacı çaldığı için zindana atıldığı bölümü?"

"*Hn-hn.*" Artık tiyatro çalışmıyor olsam da Abree oyunlarını planlarken yardımımı istemeye devam ediyordu. "Onu zindandan nasıl kurtaracağını bilmiyorsun, değil mi?"

Mahcup bir şekilde kızardı. "Hayır. Ve sen söylemeden önce... Onu öldürmek istemiyorum."

Gülmeden edemedim. "Bu yıllar önceydi Abree."

Tiyatro ardeni olduğum ve ikimizin de Üstat Xavier için bir oyun yazdığı zamandan bahsediyordu. Abree aynı sevgili için kavga eden iki kız kardeşin komik bir sahnesini yazarken, ben de babasının tahtını çalan bir kızın kanlı trajedisini kaleme almıştım. Sonunda bir tanesi hariç tüm karakterleri öldürmüştüm ve Üstat Xavier karanlık hikâyem karşısında şok olmuştu.

"Eğer onu öldürmek istemiyorsan," dedim, koridorda yürümeye başladığımızda, "o zaman bir iskeletin arkasında gizli bir kapı bulmasını ya da bir gardiyanın sadakatini değiştirip ona yardım etmesini sağla, ama sadece beklenmedik bir bedel karşılığında."

"Ah, gizli bir kapı!" diye bağırdı Abree, koluma girerek. "Şeytan gibi komplo kuruyorsun Bri! Keşke ben de senin gibi plan yapabilseydim." Bana gülümsediğinde, sahneden bu kadar korktuğum için bir damla pişmanlık hissettim.

Abree de aynısını hissetmiş olmalıydı, çünkü kolumu sıkıp, "Biliyor musun, çok geç değil," diye mırıldandı. "Sekiz gün içinde iki perdelik bir oyun yazabilir ve Üstat Xavier'i etkileyebilirsin ve..."

“Abree!” Onu şakacı bir tavırla susturdum.

“Magnalia’nın iki ardeni kader gündönümünden bir hafta önce böyle mi davranıyor?” Ses bizi ürküttü. Abree ve ben koridorda durduk. Nükte Üstadı Therese’i görünce şaşırdık. Kadın açık bir kınamayla kollarını kavuşturmuş bir şekilde karşımızda duruyordu. İnce, sivri burnunun üzerinden bize baktı ve sırılsıklam görüntümüzden iğrenerek kaşlarını kaldırdı. “Pelerinlerini kazanmak üzere olan kadınlar gibi değil de çocukmuşsunuz gibi davranıyorsunuz.”

“Çok özür dilerim Üstat Therese,” diye mırıldandım, saygılı bir reverans yaparak. Abree beni taklit etti ama reveransı epey baştan savmaydı.

“Madam sizi görmeden hemen toparlanın.”

Abree ve ben ondan kaçmak için acele ederken birbirimize takıldık. Koridordan fuayeye, oradan da merdivenlerin başına kadar tökezleyerek koştuk.

“İşte *bu*, etten kemikten bir iblis,” diye fısıldadı Abree merdivenlerden çıkarken.

“Abree!” diye azarladım, tam da Cartier’in arkamdan gelen sesini duyduğumda elbisemin eteğine basıp kayarak.

“Brienna?”

Düşmemek için tırabzanlara tutundum. Dengemi sağladıktan sonra ona bakmak için arkamı döndüm. Fuayede duruyordu; beyaz tuniğinin beline kemer takmıştı ve gri pantolonu neredeyse elbisemle aynı tondaydı. Tutku pelerinini boynuna bağlıyor, yağmurda yola çıkmaya hazırlanıyordu.

“Üstat?”

“Pazartesi günü Ciri ile sabahki dersimizden sonra bir

özel ders daha isteyeceğini varsayıyorum?” Bana baktı ve vereceğimi bildiği cevabı bekledi.

Elimin tırabzanlardan kaydığını hissettim. Saçlarım alışılmadık bir şekilde salıktı, kahverengi düğümler halinde omuzlarıma dökülüyorlardı; elbisem sıırılsıklamdı, eteğimden damlayan sular mermerin üzerinde sessiz bir şarkı fısıldıyordu. Ona tamamen perişan görüldüğümü, tutkuya dönüşmenin eşiğindeki bir Valenya kadınına hiç benzemediğimi, şekillendirmeye çalıştığı bir öğrenciye benzemediğimi biliyordum. Yine de çenemi kaldırarak, “Evet, teşekkür ederim Üstat Cartier,” dedim.

“Belki bir dahaki sefere dikkatini dağıtacak bir mektup olmaz, ha?” diye sordu ve yüzündeki sakinliğin ardını görmeye çalışarak ona bakmaya devam ederken gözlerim kocaman açıldı.

Francis ve Sibylle’in mektuplarını taşıdığım için beni cezalandırabilirdi. Bir kuralı çiğnediğim için disiplin cezası verebilirdi. Bu yüzden bekledim, benden ne isteyeceğini görmek için bekledim.

Ama sonra kısa bir veda selamı verirken dudaklarının sol kenarı hareket etti, gerçek bir gülümseme olamayacak kadar belirsizdi ama ben öyle olduğunu hayal etmek istedim. İnsaflı mı davrandığını, yoksa şaka mı yaptığını merak ederek kalmasını arzulayarak ama gittiği için rahatlatarak kapılardan çıkıp fırtınanın içine karışmasını izledim.

Arkamda ıslak izler bırakarak merdivenlerden çıkmaya devam ettim ve... Cartier’in her zaman aynı anda iki çelişkili şeyi istememe neden olmayı nasıl başardığını merak ettim.

—: 2. BÖLÜM :—

BİR MAEVAN PORTRESİ

Sanat atölyesi, Magnalia'daki ilk başarısız yılımdan beri kaçındığım bir odaydı. Ama o yağmurlu öğleden sonra, ıslak saçlarımı topuz yapıp oraya tereddütle girdiğimde, o odanın benim için barındırdığı güzel anıları hatırladım. Üstat Solene'in dikkatli bakışları altında çizim yaparken Oriana'nın yanında oturarak geçirdiğim sabahları hatırladım. İlk kez resim yapmaya çalıştığım, ilk kez bir sayfayı tezhip etmeye çalıştığım, ilk kez gravür yapma girişiminde bulunduğum zamanları hatırladım. Ve sonra aklıma bir yara gibi yer etmiş olan karanlık anlar geldi; Oriana'nın sanatı nefes alıp canlanırken benimkinin kâğıdın üzerinde cansız bir şekilde yattığını fark ettiğim zamanlar gibi. Ya da Üstat Solene'in beni bir kenara çekip nazikçe, "*Belki de müziği denemelisin Brienna,*" dediği gün gibi.

“İşte buradasın!”

Oriana'nın benim için hazırladığı yere baktım. Yanağında yeni bir kırmızı boya lekesi vardı. Bu oda hep dağınık olmuştu, ama bunun Oriana ve Üstat Solene'in kendi boyalarını yaptıkları için olduğunu biliyordum. Odadaki en uzun masanın üzeri, kurşun ve pigment kavanozları, eritme kapları ve toprak kâseler, su sürahileri, tebeşir taşı, parşömen yığınları, bir karton yumurta ve büyük bir kâse toz tebeşirle kaplıydı. Terebentin, biberiye ve gizemli bir şekilde pembe boya yapmak için kaynattıkları yeşil ot kokuyordu.

Dikkatlice, boya masasının, sandalyelerin, kartonların ve şövalelerin etrafından dolaştım. Oriana, o çizim yaparken fırtınalı ışığın önünde oturabilmem için yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanına bir tabure koymuştu.

“Abree'nin çok heyecanlı olduğu şu... aksesuarlar hakkında endişelenmeli miyim?” diye sordum.

Oriana cevap vermek üzereyken, Ciri odaya girdi.

“Buldum! İstedğin buydu, değil mi Oriana?” diye sordu Ciri, elinde tuttuğu kitabın sayfalarını karıştırarak. Yanımıza doğru yürürken neredeyse bir şövaleye takılıp düşüyordu. Bana bakarken kitabı Oriana'ya verdi. “Yorgun görünüyorsun Brienna. Üstat Cartier seni çok mu zorluyor?”

Ama bu sefer de benim cevap verecek zamanım olmadı, çünkü Oriana bir sevinç çılgılığı attı ve gözlerimin, hayranlıkla baktığı sayfaya kaymasına neden oldu.

“Ciri! Bu mükemmel!”

“Bir dakika,” dedim kitaba uzanarak. Oriana'nın ellerinden çekip aldım. “Bu, Üstat Cartier'in Maevana tarih kitap-

larından biri.” Gözlerim resme kayarken nefesim kesildi. Bir Maevan kraliçesinin muhteşem bir çizimiydi. Onu tanıdım çünkü Cartier bize Maevana’nın tarihini öğretmişti. Bu, Maevana’nın ilk kraliçesi Liadan Kavanagh idi. Ki bu da sihirli güçlere sahip olduğu anlamına geliyordu.

Dik ve gururlu görünüyordu, gümüş ve elmaslardan yapılmış bir taç tıpkı bir yıldız halesi gibi alnında duruyordu, uzun kahverengi saçları vahşice omuzlarına dökülüyordu ve Maevanların “çivitotu” dediği mavi boya, yüzünü boydan boya çiziyordu. Boynundan yumruk büyüklüğünde bir taş sarkıyordu, efsanevi Akşamüzeri Taşı. Altın ve kan renklerinde ışıldayan ejderha pullarına benzer bir zırh giyiyordu; bir eli belindeydi ve diğer eliyle bir mızrak tutarken uzun kılıcı da belindeki kılıfında duruyordu.

“O günlere özlem duymana neden oluyor, değil mi?” diye sordu Ciri iç çekerek, omzumun üzerinden kitaba bakarken. “Kuzeye kraliçelerin hükmettikleri günlere...”

“Şimdi tarih dersinin zamanı değil,” dedi Oriana, kitabı nazikçe ellerimden alarak.

“Beni bu şekilde çizmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordum, kalbim küt küt atarken. “Ori... Bu çok küstahça olurdu.”

“Hayır, olmazdı,” dedi Ciri. Tartışmayı severdi. “Sen kısmen Maevansın Brienna. Kraliçelerin soyundan gelmediğini kim söyleyebilir?”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Abree bir kucak dolusu aksesuarla içeri girdi.

“İşte buradalar,” dedi ve onları ayaklarımızın dibine bıraktı.

Ciri ve Oriana'nın, ucuz zırh parçalarını, kör bir kılıcı ve gece yarısı renginde lacivert bir pelerini kenara ayırmalarını hayretler içinde izledim. Bunlar tiyatrodan gelen sahne malzemeleri idi ve hiç şüphesiz Üstat Xavier'in tiyatro dolabındaki zulasından çalınmışlardı.

"Pekâlâ Brienna," dedi Oriana, ellerindeki zırhla doğrularak. "Lütfen seni bir Maevan savaşçısı olarak çizmememe izin ver."

Üçü de bekledi; Oriana zırhla, Abree kılıçla ve Ciri de pelerinle. Bana beklentiyle ve umutla baktılar. Kalbimin sakinleştiğini, bu düşünce karşısında heyecanlandığımı ve Maevan kanımın kıpır kıpır olduğunu fark ettim.

"Pekâlâ. Ama bütün gün sürmesin," diye ısrar ettim. Abree zaferle haykırdı, Oriana gülümsedi ve Ciri de gözlerini devirdi.

Beni giydirirlerken kıpırdamadan, sabırla durdum. Portre sadece belden yukarısını gösterecekti, bu yüzden arden elbisemi giyiyor olmam önemli değildi. Zırh, göğsümü ve kollarımı kapatıyordu. Omuzlarıma mavi bir pelerin bağlanmıştı ki bu da kaçınılmaz olarak tutku pelerinimi düşünme ve bunun üzerine midemin düğümlenmesine neden oldu. Ciri aklımı okumuş olmalıydı.

Ayağa kalktı ve saçlarımı topuzundan kurtararak ördü. "Abree'ye mavi bir pelerin seçmesini söyledim. Kendi rengini giymelisin. *Bizim* rengimizi." Ciri, saçımın şeklinden memnun bir halde geri çekildi.

Bir arden tutkuya dönüşünce, üstatları onlara bir pelerin sunardı. Pelerinin rengi tutkuya göre değişiyordu. Sanat,

kırmızı; tiyatro, siyah; müzik, mor; nükte, yeşil; bilgi, mavi bir pelerin alıyordu. Ama bu, sadece başarının ve eşitliğin; bir ardenin artık üstatları ile aynı seviyede olduğunu bir göstergesi değildi. Eşsiz bir merasimdi, üstat ve arden arasındaki ilişkinin bir sembolüydü.

Ama kafayı pelerinlerle fazla bozmadan önce, Sibylle yağmurdan sınısıklam olmuş bir halde atölyeye daldı. Elinde beyaz çiçeklerden yapılmış bir taç tutarken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. “İşte!” diye bağırdı, etrafına sular sıçratarak ve dikkatimizi kendine çekerek. “Yağmur başlamadan önce yapabildiğim en güzel taç buydu!”

Arden kız kardeşlerimin hepsi de bu portre planına dâhil olmuş olmalıydı. Ama sadece oda arkadaşım Merei eksikti ve onun yokluğunu odanın üzerine düşen bir gölge gibi hissettim.

“Merei nerede?” diye sordum, Sibylle çiçek tacını bana getirirken.

Zarif, balıketli ve mahcup Sibylle, tacı başıma taktı. “Bir adamın kellesini uçurabilecekmiş gibi görünüyorsun,” dedi, gül goncası dudakları geniş, tatminkâr bir gülümsemeye açılırken.

“Onu duymuyor musun?” diye sordu Abree ve işaret parmağını havaya kaldırdı. Hepimiz sessizliğe gömüldük ve camlara vuran yağmur tıkırtısının ötesinde, bir kemanın belli belirsiz şarkısını duyduk. “Merei yeni bir beste üzerinde çalıştığını ama en kısa zamanda geleceğini söyledi.”

“Şimdi, Brienna, kılıcı al ve tabureye otur,” dedi Oriana, eline mavi bir boya alırken.

Kılıcı beceriksizce tutarak tabureye dikkatle otururken onu izledim. Sağ bacağımanın yanında tuttuğum elimde duran kılıç göğsümün üzerinden geçiyor ve sol kulağımanın yanına kadar uzanıyordu. Zırh esnekti ama yine de vücudumda garip bir his yaratıyordu, sanki hiç tanımadığım kollar göğsüme sarılıp beni sıkıca kucaklamıştı.

“Ciri, resmi Brienna’nın yüzünün yanında tutar mısın? Bunu mükemmel bir şekilde yaptığımdan emin olmak istiyorum.” Oriana, Ciri’yi biraz daha yakına çağırdı.

“Neyi?” diye sordum kekeleyerek.

“Çivitotu rengini. Kıpırdama Bri.”

Başka seçeneğim yoktu; Oriana’nın gözleri resimle yüzüm arasında gidip gelirken hareketsiz kalmaya özen gösterdim. Parmak uçlarını mavi boyaya batırmasını izledim ve sonra parmaklarını alnımdan çeneme kadar çapraz gelecek şekilde yüzümde gezdirirken gözlerimi kapattım ve sanki gizli bir parçamı açıyormuş gibi hissettim. Gizli ve sessiz kalması gereken bir yanıma uyandırıyormuş gibi hissettim.

“Gözlerini açabilirsin.”

Gözlerim açıldı ve bakışlarım endişeli bir şekilde, bana gurur ve onayla bakan kız kardeşlerimin bakışlarıyla buluştu.

“Sanırım hazırız.” Oriana parmaklarındaki boyayı silmek için bir bez parçasına uzandı.

“Peki ya o taş?” diye sordu Sibylle, bal rengi saçlarını gözlerinin önünden çekerken.

“Ne taşı?” Abree bir aksesuarı unuttuğunu düşünerek kaşlarını çatı.

“Kraliçenin boynundaki taş.”

“Akşam taşı, sanırım,” dedi Ciri, resmi inceleyerek.

“Hayır, Akşamüzeri Taşı,” diye düzelttim.

Ciri’nin süt beyazı yüzü kızardı –düzeltilmekten nefret ederdi– ama boğazını temizledi. “Ah, evet. Elbette Maevan tarihini sen daha iyi bilirsin Brienna. Üstat Cartier bu konuda saatlerce konuşurken dinlemek için bir nedenin var.”

Oriana benimkinin önüne bir tabure çekti, parşömeni ve kalemi hazırdı. “Kıpırdamamaya çalış Brienna.”

Mavi boyanın yüzümde kurumaya başladığını hissederek başımı salladım.

“Keşke benim de çifte vatandaşlığım olsaydı,” diye mırıldandı Abree, kollarını uzatıp gerinerek. “Hiç boğazı geçip Maevana’yı görmeyi düşünüyor musun? Çünkü bunu kesinlikle yapmalısın Brienna. Ve beni de yanında götürmelisin.”

“Belki bir gün,” dedim, Oriana kâğıdın üzerine eskiz çizmeye başladığında. “Ve benimle gelmeni çok isterim Abree.”

“Babam, Maevana’nın Valenya’dan çok ama *çok* farklı olduğunu söylüyor,” dedi Ciri ve onu düzelttiğim için hâlâ üzgünmüş gibi sesindeki acıyı duyabiliyordum. Cartier’in kitabını bıraktı ve bir masaya yaslanarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. Sarı saçları, omuzlarına dökülen ay ışığına benziyordu. “Babam, yılda bir kez, sonbaharda, Maevan lordlarından bazıları beyaz erkek geyik avı için biz Valenyalılara kalelerini açtığında oraya giderdi. Her gittiğinde çok eğlenirdi; her zaman iyi bira ve yemek, destansı hikâyeler ve eğlence olduğunu söylerdi ama tabii ki onunla gitmeme asla izin vermezdi. Bu yolculuğun benim gibi Valenyalı bir kız için çok vahşi ve çok tehlikeli olduğunu iddia ederdi.”

Sibylle, boynunu ovuşturmak için elbisesinin yüksek yakasının düğmelerini açarken alayla güldü. “Bütün babalar kızlarının evde ‘güvende’ kalması için böyle söylemez mi?”

“Eh, Maevan erkekleri hakkında ne derler bilirsin,” dedim, çaresizce büyükbabamdan alıntı yaparak.

“Ne?” diye sordu Sibylle hızla. Ani ilgisi, ela gözlerinde yıldızlar gibi parlıyordu. Francis’in ona yazdığı mektubun odamın zeminine atmış olduğum ıslak arden elbisemin cebinde olduğunu unutmuştum. O zavallı mektup büyük ihtimalle sıırıslıklam olmuş ve mürekkebi akmıştı.

“Onlar tatlı dilli, yetenekli, alçak âşıklardır,” dedim, büyükbabamın hırıltılı sesinin taklidini yaparak.

Sibylle kahkahalara boğuldu –karşı cins konusunda kendine en çok güvenen oydu– ve Abree utanıp utanmaması gerektiğini bilmiyormuş gibi ağzını kapattı. Ciri cevap vermedi ama gülümsememeye çalıştığını görebiliyordum.

“Bu kadar sohbet yeter,” diye azarladı Oriana şakacı bir tavırla, kalemini bana doğru sallayarak. “Eğer üstatlardan biri gelip bunu duyarsa son haftanda sana mutfak görevi verirler Brienna.”

“Böyle görünen kadınlara layık olmak için yetenekli ve alçak âşıklar *olmaları gerekirdi!*” diye devam etti Sibylle, kraliçenin resmini işaret ederek. “Azizler aşkına! Maevana’ya ne oldu? Neden şimdi tahtında bir kral var?”

Ciri ile bakiştık. İki yıl önce ikimiz de bu dersi almıştık. Uzun ve karmakarışık bir hikâyeydi.

“Üstat Cartier’e sormalısın,” diye cevap verdi Ciri sonunda omuz silkerek. “Şimdiye kadar var olan her ülkenin tüm tarihini bildiği için bu soruna cevap verebilir.”

“Ne kadar külfetli,” diye yakındı Abree.

Ciri’nin bakışları keskinleşti. “Hatırlatayım Abree; Brienna ve ben de bilgi tutkusu olmak üzereyiz.” Yine gücenmişti.

Abree bir adım geri çekildi. “Özür dilerim Ciri. Elbette, bu kadar çok bilgiye sahip olma kapasitenizden ne kadar büyülendiğimi söylemek istemiştım.”

Hâlâ yatışmamış olan Ciri burnundan küçümseyici bir ses çıkardı ama neyse ki bana bakarken konuyu kapattı.

“Babanla tanışacak mısın Bri?” diye sordu Sibylle.

“Hayır, sanmıyorum,” diye cevapladım dürüstçe. Onu bir daha asla sorgulamayacağıma yemin ettiğim gün bir Maevan kraliçesi gibi giyinmem son derece ironikti.

“Bu çok üzücü,” dedi Abree.

Onun için, tüm kız kardeşlerim için elbette üzücü olurdu. Hepsi soylu ailelerden, hayatlarına bir dereceye kadar dâhil olan babalardan ve annelerden geliyordu.

Bu yüzden, “Benim için gerçekten önemli değil,” diye iddia ettim.

Odaya bir durgunluk çöktü. Yağmuru, Merei’nin müziğinin uzaktan gelen yatıştırıcı melodisini, Oriana’nın beni parşömene aktarırken hareket eden kaleminin çıkardığı sesleri dinledim.

“Pekâlâ,” dedi Sibylle neşeyle, ortamdaki gergin havayı yumuşatmak için. O bir Nükte ardeniydi ve her türlü konuşmanın üstesinden gelebilecek beceriye sahipti. “Oriana’nın çizdiği portremi görmelisin Brienna. Seninkinin tam tersi.” Oriana’nın resim çantasından portreyi aldı ve görebilmem için havaya kaldırdı.

Sibylle mükemmel bir Valenya asilzadesi olarak resmedilmişti. Abree'nin onun için bulmuş olduğu tüm aksesuarlara şaşkınlıkla baktım. Sibylle, incilerle süslenmiş cesur, düşük yakalı, kırmızı bir elbise giymişti ve ucuz mücevherlerden yapılmış bir kolye ile şehvetli beyaz bir peruk takmıştı. Hatta yanağında, feminen asaletin simgesi olan mükemmel bir yıldız beni bile vardı. Valenya'nın vücut bulmuş hali gibiydi, çok güzeldi. Görgü kurallarının, ağırbaşlılığın, zarafetin simgesiydi.

Ve öte yandan benimki; sihir kullanan ve çivit mavisi boya süren, zırh içinde yaşayan, daimi yoldaşı bir insan değil de kılıç ve taş olan bir kraliçenin portresi.

Bu, Maevana ve Valenya arasındaki keskin farkı gösteriyordu. Ben de süslü elbiseler içinde rahat hissetmek ama aynı zamanda zırh ve çivit mavisi içinde mirasımı bulmak istiyordum. Tutkuyu kullanmak ama aynı zamanda kılıç tutmayı bilmek istiyordum.

“Brienna ve Sibylle'in portrelerini yan yana asmalısın,” diye öneride bulundu Abree, Oriana'ya. “Gelecekteki ardenlere iyi bir tarih dersi verebilirler.”

“Evet,” dedi Ciri. “Kimi asla kızdırmaman gerektiğine dair bir ders.”

“Bir Valenyalıyı kızdırırsan, itibarını kaybedersin,” diye cıvıladı Sibylle, tırnaklarının altındaki toprağı temizlerken. “Ama bir Maevan'ı kızdırırsan... kelleni kaybedersin.”

→ 3. BÖLÜM ←

DAMA

O riana'nın çizimimi tamamlaması bir saat sürdü. Resmi renklendirmeye başladığında biraz daha kalmamı istemeye cesaret edemedi; kostümü çıkarıp çalışmalarına devam etmek için can attığımı hissedebiliyordu. Pelerini, zırhı, çiçek tacını ve kılıcı Abree'ye geri verdim ve kız kardeşlerimin kahkahalarını atölyede bırakarak Merei ile paylaştığım odamın sessizliğine geri döndüm.

Geleneksel olarak, Magnalia'nın müzik ardeni, enstrümanlarını rahatça yerleştirebilmesi için özel bir yatak odasına sahip olan tek öğrenciydi. Diğer dört arden, odaları ikiye bölünmüş olarak paylaşıyordu. Ancak Dowager beklenmeyeni yapıp beni altıncı öğrencisi olarak kabul ettiği için, müzik ardeninin yatak odası ortak bir alan haline gelmişti.

Kapıyı açtığımda, parşömen ve kitap kokusu beni sadık dostlar gibi karşıladı. Merei ve ben dağınıktık ama bunun

suçunu tutkularımıza atıyordum. Merei'nin müzik eşyaları her yere dağılmıştı. Bir keresinde yatağının içinde kâğıtlar bulmuştum ve elindeyken uyuyakaldığını iddia etmişti. Notaları sessizce okurken müziği zihninde duyabildiğini söylüyordu; tutkusunun derinliği işte bu kadardı.

Benim tarafımsa kitaplardan, günlüklerden ve bir sürü kâğıttan ibaretti. Yatağımın yanındaki duvarlara oyulmuş raflar, kütüphaneden topladığım ciltlerle dolup taşmıştı. Cartier'in kitapları da birkaç rafta yerini almıştı ve ciltli kitapların yumuşak kapaklarına baktığımda, hepsini tekrar ona iade etmenin nasıl bir his olacağını merak ettim. Ve tek bir kitaba bile sahip olmadığımı fark ettim.

Yere attığım elbisemi almak için eğildim, hâlâ sıırılsıklamdı. Francis'in mektubunu buldum. Mürekkebi dağılmıştı.

"Kaçırdım mı?" diye sordu Merei kapıdan.

Kemanını kolunun altına sıkıştırmıştı ve yayı uzun parmaklarından aşağı sarkıyordu; fırtına, kahverengi teninin ve reçine bulaşmış elbisesinin üzerine lavanta rengi bir ışık saçıyordu.

"Aziz LeGrand aşkına, yüzünüze *ne* yaptılar?" Merakla kocaman açılmış gözlerle içeri girdi.

Parmaklarımı yüzümde gezdirerek çatlamış mavi boyanın izini hissettim. Bunu tamamen unutmuştum. "Eğer orada olsaydın bunlar başıma gelmeyecekti," diye takıldım.

Enstrümanını bir kenara bıraktı ve sonra çenemi parmaklarının arasına alarak Oriana'nın eserine hayranlıkla baktı. "Dur tahmin edeyim. Seni savaş alanından yeni çıkmış bir Maevan kraliçesi gibi giydirdiler."

"Bir Maevan'a *o kadar* mı benziyorum?"

Merei beni, tirizle ikiye bölünmüş pencerenin önündeki, üzerinde bir sürahi suyun durduğu şifonyere götürdü. Porselen kâseye su doldurup bir bez almasını izlerken, Francis'in mektubunu cebime geri koydum. "Hayır, tam bir Valenyalı gibi görünüyor ve davranıyorsun. Büyükbaban annene çok benzediğini iddia etmiyor muydu?"

"Evet ama yalan söylüyor olabilir."

Merei'nin koyu gözleri, inançsızlığım yüzünden beni sessizce azarladı. Ve sonra bezle yüzümdeki boyayı silmeye başladı.

"Derslerin nasıl gidiyor Bri?"

Gündönümü yaklaştıkça birbirimize tekrar tekrar sormaya devam ettiğimiz tek soru buydu. Merei yüzümü şiddetle ovmaya başladığında, inleyerek gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" Gözlerimi tekrar açana kadar yüzümü temizleme işine ara verdi. Endişe ve kafa karışıklığı arasında bir yere sıkışmış bir ifadeyle bana baktı. "Sadece iki resmî ders günü kaldı."

"Biliyorum. Ama Üstat Cartier'in bugün bana ne sorduğunu bilmek ister misin? On yedi değil de on yaşındaymışım gibi 'Tutku nedir?' diye sordu." İç çektim ve bezi onun elinden alıp tekrar suya batırdım.

Merei'ye şüphelerimi anlatmıştım. Dowager'ın beni potansiyelim olduğu için değil, gizemli bir nedenden dolayı kabul ettiğine nasıl inandığımı ona anlatmıştım. Ve Merei, ikinci yılımda müzikte ne kadar zorlandığıma ilk elden tanık olmuştu. Üstat Evelina beceriksizliğimden bunalmış görün-

düğünde, Merei yanıma oturmuş ve bana koçluk yapmaya çalışmıştı.

“Beni ardeni olarak almasını istediğimde neden reddetmedi?” diye devam ettim, yüzümü ovuştururken. “Üç yılın bu konuda ustalaşmam için yeterli bir süre olmadığını söylemeliydi. Ve eğer biraz aklım olsaydı, ta en başından, on yaşındayken ve tüm bu lanet soyları öğrenmek için bolca zamanım varken, bilgiyi seçerdim.” Mavi boya çıkmıyordu. Yüzümün yarısını soymuş ve gerçek benliğimi –bir beceriksiz olduğumu– ortaya çıkarmış gibi hissederek bezi bir kenara attım.

“Üstat Cartier’in neredeyse hiç hata yapmadığını sana hatırlatmama gerek var mı Bri?”

Bakışlarımı pencereye çevirdim ve onun haklı olduğunu bilerek yağmurun gözyaşları gibi camdan süzülmesini izledim.

“Senin bir tutkuya dönüşmeyeceğini bir an bile düşünseydi, Üstat Cartier’in seni ardeni olarak kabul etmeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?” Dikkatimi tekrar kendine çekmek için elimi tuttu. Gülümsedi, kıvrırcık siyah saçlarının yarısı kurdeleyle bağlıydı, diğer yarısı ise omuzlarına dökülmüştü. “Eğer Üstat Cartier üç yıl içinde tutkuya dönüşeceğine inanıyorsa, o zaman bunu yapabilirsin. Ve yapacaksın da.”

Sessiz bir minnetle parmaklarını sıktım. Ve şimdi onun tutkusunu sorma sırası bendeydi. “Son besten nasıl gidiyor? Sanat atölyesinden biraz duydum...”

Merei parmaklarımı bırakıp inledi. Sesinden, onun da tıpkı benim gibi bunalmış ve endişeli hissettiğini anlamış-

tım. Arkasını dönüp yatağına gitti ve çenesini avucunun içine alarak oturdu.

“Korkunç gidiyor Bri.”

“Bana çok hoş geldi,” dedim, müziğinin koridorlarda nasıl süzüldüğünü hatırlayarak.

“Korkunç,” diye ısrar etti. “Üstat Evelina gündönümü için zamanında hazır olmasını istiyor. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum...”

Merei ile geçirdiğim yedi yıllık oda arkadaşlığından, müziği konusunda mükemmeliyetçi olduğunu biliyordum. Her notanın zarif bir şekilde yerleştirilmesi, her şarkının şevk ve coşkuyla çalınması gerekiyordu. Eğer parmakları ya da yayı tellerin üzerinden biraz bile kayacak olursa, performansından rahatsız olurdu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum, raflarından birinde duran özenle oyulmuş kutuya uzanırken gülümseyerek.

“Oyun oynamak için çok yorgunum,” dedi Merei, aşırı dramatik bir şekilde yatağa uzanarak.

“Bir anlaşmamız var,” diye hatırlattım ona, kutuyu ortak masamızın üzerine koyup içindeki damalı tahtayı ve mermer pulları çıkarırken.

Babası bu dama oyununu ikimiz için göndermişti, Merei’nin çok sevdiği ve Bascune Adası’nda oynayarak büyüdüğü bir oyundu. Magnalia’da yıllar geçtikçe, Merei ve ben çalışmalarımızla giderek daha fazla meşgul olduğumuzdan, artık oynayacak pek fazla vaktimiz olmuyordu; ikimizin de çok bunaldığı ve endişelendiği akşamlar hariç. Yaklaşan

gündönümünün *her şey* olmadığını kendimize hatırlatmanın bir yolu olarak oyunu ortaya çıkarmaya yemin etmiştik.

“Tamam.” Tıpkı tahmin ettiğim gibi, pes etti. Yataktan kalkıp masamıza geldi ve birkaç nota kâğıdını toplayarak bir kenara bıraktı.

Karşı karşıya oturduk. Ben mumları yakarken renkli piyonlarımız tahtanın üzerinde parılıyordu.

Merei ilk hamleyi kimin yaptığını görmek için bir dukayı havaya attı.

“Sen başla Bri,” dedi.

İtaatkâr bir şekilde sıraya dizilmiş olan piyonlarıma baktım. Dama bir strateji oyunuydu; amaç, rakibin üç kırmızı piyonunu da yemektir. Kenardan başlamaya karar verdim ve sarı piyonumu ileri kaydardım.

Oyuna her zaman sessizce başlar, birbirimizle ritim içinde hareket etmeye alışmak için kendimize zaman verirdik. Ben cesur hamleler yapmaya meyilliydim, Merei ise daha çok temkinli hamleler yapardı.

Merei, “Büyükbabandan haber aldın mı?” diye sorarak sessizliğimizi bozduğunda, piyonlarımız tahtanın her yerine dağılmıştı.

Meydan okurcasına bizim vuruş hattımıza doğru ilerleyen ilk kırmızı piyonunu aldım. “Evet. Daha sonra okursun.”

Kırmızı parçalarımın birine doğru ilerlemeye başladı. “Sana bir isim söyledi mi?”

“İsim vermedi. Her zamanki cevabı verdi.”

“Babanın adından bahsetmeye bile değmeyeceğini mi?”

“Evet, aynen bu kelimelerle.” Kırmızı piyonlarımdan bi-

rini almasını izledim. Ayrıca sarı taşlarıyla beni köşeye sıkıştırmıştı. Aralarında zikzak çizmeye başladım... “Peki, ya senin baban?”

“Birkaç gün önce yazdı. Sana da merhaba diyor ve gündönümünden sonra onu ziyaret etmek için benimle gelmeni umduğunu söylüyor.”

Mavi piyonlarımın üzerinden atlayıp bölgemin tam ortasına iniş yapmasını izledim. Ondan gelen cesur bir hareket beni hep şaşırtırdı; genelde dikkatli oynamaya meyilliydi. Ona aynı şekilde karşılık vererek misilleme yaparken, “Nefesi kötü kokan çok yakışıklı bir hamiyi mi, yoksa her zaman güzel kokan çok çirkin bir hamiyi mi tercih edersin?” diye sordum.

Merei güldü. “İyi deneme Bri. Dikkatim o kadar kolay dağılmaz.”

“Dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum,” diye ısrar ettim, gülümsememi gizlemeye çalışarak. “Bunlar, üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli şeyler.”

“Hıı-hıı.” İkinci kırmızı piyonumu da çaldı. “O zaman çirkin hamiyi seçmek zorunda kalacağım.”

“Aynen,” dedim, sarı piyonlarının oluşturduğu bir başka halkayı kırmaya çalışarak.

“Eğer bu oyunu oynayacaksak, o zaman sen de bir soruya cevap vermelisin.” Siyah piyonunu hareket ettirdi. “Üstadına mı, yoksa hamine mi âşık olmayı tercih edersin?”

“İkisi de korkunç, aptalca seçimler,” diye mırıldandım.

“Cevap vermelisin.”

Beni içine soktuğu düğümünden kurtulmanın bir yolunu bul-

maya çalışarak tahtaya baktım. “İyi o zaman. Hamime âşık olmayı tercih ederim.” Yüzüm ısındı ama gözlerimi tahtadan ayırmadım. İkinci kırmızı piyonuna neredeyse...

“Üstadımı tercih ettiğimi söylemeliyim.”

Cevabı karşısında şaşırarak başımı kaldırdım. Gülümse-di; son kırmızı piyonumu zahmetsizce çalarken gözleri gözlerime kilitlendi.

“Beni bu oyunda hep yeniyorsun,” diye yakındım.

“Kaybediyorsun çünkü cephelerini asla korumuyorsun Bri. Bu senin tek zayıflığın. Seni yanıltıcı bir hareketle yendim.” Son kırmızı piyonumu salladı. “Tekrar oynayalım mı?”

İtiraz sesi çıkardım ama oynamak istediğimi biliyordu. Piyonlarımızı asıl yerlerine tekrar dizdik ve sonra Merei’nin ilk hamleyi yapmasını bekledim.

Bu turda soru sormadık; beni her zaman yendiği o yanıltıcı taktiği kullanarak onu alt etmeye çalışmaya odaklanmış-tım. Bu yüzden sonunda boğazını temizlediğinde, başımı kaldırdım ve son kırmızı piyonumu almak üzere olduğunu görünce irkildim.

“Şimdi,” dedi Merei, “çok önemli bir soru geliyor.”

“Neymiş o?”

Bir süre durakladı ve beni tekrar mağlup ederken kahkahalarını tutmaya çalıştı. “Üstat Cartier yüzünün neden maviye boyandığını sorduğunda ona ne söyleyeceksin?”

— 4. BÖLÜM —

ÜÇ DAL

Pazartesi sabahı kütüphaneye ilk gelen bendim. Ciri ve Cartier'in ders için gelmesini bekliyordum. Merei'nin şiddetli ovuşturmalarına ve Oriana'dan aldığım bir doz terebentine rağmen yüzümde hâlâ hafif bir mavi boya lekesi vardı. Bu yüzden saçlarımı salık bırakıp yüzümün önüne düşmesine izin verdim; maun rengi bukleler uzun ve sıradan bir şekilde göğüslerimin üzerine dökülüyordu ama bana, yüzümü ve savaş boyasının kalıcı hatırasını gizlemek için arkasına saklanacak bir kalkan gibi hissettiriyordu.

Benden sonra Ciri geldi ve karşımdaki sandalyeye oturdu. “Boyayı hâlâ görebiliyorum,” diye mırıldandı. “Ama belki o fark etmez.”

Bunun üzerinden iki saniye geçmeden, Üstat Cartier içeri girdi. O kitaplarını masaya bırakırken, tırnaklarımla oynu-

yormuş gibi yaparak saçlarımın yüzüme biraz daha düşmesine izin verdim. Hatamı ancak elleri hareketsizleştğinde ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimde fark ettim. Saçlarımın salık olduğunu elbette fark edecekti. Çünkü derslere gelirken gözüme girmesin diye hep örüyordum.

Yüzüme daha iyi bakabilmek için masanın etrafından dolanıp Ciri'nin yanına geldiğini duydum.

“Brienna?”

Sessizce küfrettim. Sonra yenilgiyi kabullenerek başımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. “Üstat?”

“Yüzünün yarısının neden... maviye boyanmış gibi göründüğünü sorabilir miyim?”

Gözlerim, dudaklarını birbirine bastırarak kıkırdamamaya çalışan Ciri'ye kaydı.

“Sorabilirsiniz Üstat,” diye karşılık verdim, Ciri'yi masanın altından tekmeleyerek. “Portremin yapılmasını kabul ettim. Oriana da yüzümü boyamaya karar verdi.”

“Çünkü onu bir Maevan kraliçesi gibi giydirdik Üstat,” diye aceleyle açıkladı Ciri ve sonra Liadan Kavanagh'nın resmini bulmak için tarih kitabını karıştırmasını utanç içinde izledim. “İşte, buydu.”

Cartier resme daha yakından bakabilmek için kitabı kendine çevirdi. Önce Liadan Kavanagh'ya sonra bana baktı. Ne düşündüğünü; bunu komik mi, yoksa aşağılayıcı mı bulduğunu; cesurca mı, yoksa çocukça mı davrandığımı düşündüğünü anlayamadım.

Kitabı Ciri'ye nazikçe geri iterken, “O halde bana Liadan Kavanagh'dan bahset,” dedi.

“Ne olmuş ona?” Ciri cevap vermekte hızlıydı, her şeyi benden önce cevaplamaya her zaman hevesliydi.

“Kimdi o?”

“Maevana’nın ilk kraliçesi.”

“Peki, nasıl kraliçe oldu?” Cartier masanın etrafında dolaştı, sesi bana yıldızlarla dolu bir yaz gecesini düşündüren o derin, zengin ahenge büründü. Bir meddahın sahip olabileceği türden bir sestti.

“Şey, çünkü Kavanagh klanına aitti,” diye cevap verdi Ciri.

“Peki, bunun ne önemi var?”

Ciri tereddüt etti. Gerçekten hatırlamıyor muydu? Kaşlarını çatıldığını, mavi gözlerinin sanki cevaplar ahşabın üzerinde yazılıymış gibi masanın üzerinde gezindiğini görünce biraz şaşırdım. Cartier’in ona söylediklerini asla unutmazdı.

“Brienna?” Ciri’nin cevap vermesi uzun sürünce Cartier bana döndü.

“Çünkü Kavanaghlara ejderhaların soyundan gelmektedir,” diye cevapladım. “Kanlarında sihir var.”

“Ama Maevana’nın diğer on üç hanedanında yok mu?” diye sordu, cevabı bilmesine rağmen. Ciri’ye ve bana böyle öğretiyordu; bizimle sohbet ediyor, bir zamanlar bize öğrettiği tarihin küçük parçalarını anlatmamızı istiyordu.

“Hayır,” dedim. “Diğer hanedanlar sihre sahip değil. Sadece Kavanaghlara.”

“Ama neden kral değil de *kraliçe* yönetiyor?” Duvardaki büyük haritanın önüne gelince durdu ve parmağını yarım-küremizi oluşturan dört ülkenin üzerinde gezdirdi: Kuzeyde

Maevana Adası, batının en uzak ucunda Grimhildor, güneyde Valenya ve Bandecca, okyanus onları üç dağlık araziye bölüyordu. Cartier onlara dokunarak, “Valenya’nın bir kralı var. Bandecca’nın bir kralı var. Grimhildor’un bir kralı var. Diyarımızdaki tüm ülkeleri krallar yönetiyor. O halde, bir savaşçı ve klan ülkesi olan Maevana, tahtını neden bir kraliçenin üzerine inşa etsin ki?”

Parmaklarımın masanın üzerindeki bir izi takip etmesine izin vererek gülümsedim. “Çünkü Kavanagh kadınları sihir konusunda erkeklerden daha güçlüdür.” Ve aklıma Liadan Kavanagh’nın o muhteşem tasviri geldi; gururlu duruşunu, tenindeki çivit mavisi boyayı, zırhındaki kanı ve başındaki elmaslardan oluşan gümüş tacı hatırladım. Onun gibi birinin soyundan gelmiş olmam gerçekten mümkün olabilir miydi?

“Haklısın Brienna,” dedi Cartier. “Sihir kadınlarda her zaman erkeklerden daha güçlü akar. Bazen aynısını tutku için de düşünüyorum, ta ki tutkunun hiçbir şekilde sihirli veya kalıtsal olmadığı bana hatırlatılana kadar. Çünkü bazılarımız tutkumuzu kendimiz seçeriz” –burada bana baktı– “ve bazen de tutku bizi seçer” –ve burada da Ciri’ye baktı. Ciri ve benim ne kadar farklı olduğumuzu, iki ardeninin de kendilerine en uygun yöntemlerle öğrenmesini sağlamak için Cartier’in öğretilerinde ne kadar esnek olması gerektiğini işte o zaman fark ettim. Ben hikâyeleri tercih ediyordum, Ciri ise gerçekleri.

“Pekâlâ.” Cartier kütüphanedeki yavaş yürüyüşüne devam etti. “Liadan Kavanagh’nın kanında sihir vardı. Ama üç yüz yıl önce neden kraliçe olarak seçildi?”

“Hildler yüzünden,” dedi Ciri aceleyle, sohbete tekrar katılarak. “Grimhildor’un akıncıları Maevan kıyılarına musallat oldu.”

“Evet,” diye ekledim. “Akıncılar, Maevana’nın on dört klanını korkutup kaçıramadıklarını bilmiyorlardı. Aksine, Hildler’in şiddeti onları bir kraliçenin altında birleştirdi.”

“Ve Liadan seçildi çünkü...” diye teşvik etti Cartier.

“Çünkü sihre sahipti,” dedi Ciri.

“Çünkü klanları birleştirdi,” diye cevap verdim. “Sadece atalarının sihrini kullandığı için değildi. Çünkü o bir savaşçıydı, bir liderdi ve halkını bir araya getirdi.”

Cartier volta atmayı kesti. Elleri arkasında bağlıydı ama gözleri, sabah güneşi ve gölgeler arasında gözlerimi buldu. Bir an için, küçücük ve muhteşem bir an için, bana neredeyse gülümsedi.

“Ağzına sağlık Brienna.”

“Ama Üstat Cartier,” diye itiraz etti Ciri. “Biraz önce ikiniz de onun sihir yüzünden seçildiğini söylediniz.”

Cartier’in gözleri benden Ciri’ye kayarken, yüzündeki gülümsemeye dair izler tamamen kayboldu. “Güçlü bir sihre sahipti, evet ama Kavanaghların sihrinin savaşta nasıl davrandığını hatırlatmama gerek var mı?”

“Yoldan çıktı,” dedim usulca, ama Cartier ve Ciri beni duydu. “Savaş ve katliam sırasında kendi iradesini kazandı. Kavanaghlara sırt çevirdi; zihinlerini bulandırdı, motivasyonlarını bozdu.”

“Peki, Liadan ne yaptı?” diye sordu Cartier.

“Hildler’le savaşırken sihrini kullanmadı. Sanki başka bir

klanda doğmuş gibi, hiç sihri yokmuş gibi kılıç ve kalkanla savaştı.”

Cartier’in cevabımı onaylamasına gerek yoktu. Gözlerindeki memnuniyeti gördüm; çok uzun zaman önceki bir derisi, muhtemelen dinlemediğimizi düşünerek verdiği bir dersi hatırlıyordum.

Ciri yüksek sesle iç çekti ve anın büyüğü bozuldu.

“Evet, Ciri?” diye sordu Cartier kaşlarını kaldırarak.

“İkinizin ilk kraliçenin hikâyesini anlatmasını dinlemek çok hoştu,” diye başladı. “Ama Brienna’nın aksine, Maeven tarihi benim için pek bir şey ifade etmiyor.”

“Peki, o halde sen ne hakkında konuşmak istersin?”

Ciri sandalyesinde kıpırdandı. “Belki bizi gündönümüne hazırlayabilirsiniz. Katılacak olan hamiler kimler? Brienna ve ben o günden ne bekleyebiliriz?”

Cartier ile Maeven tarihi hakkında konuşmaktan ne kadar zevk alsam da Ciri haklıydı. Bir kez daha, önümüzdeki günlere bakmak yerine geçmişin tuzağına düşmüştüm. Çünkü Maeven kraliçeleri hakkında bilgi sahibi olmak muhtemelen Valenyalı bir hamiyi bağlayacak türden bir şey değildi. Bildiğim kadarıyla, Maevana tutkuların farkındaydı ama onları kabul etmiyordu.

Cartier sandalyesini geri çekip sonunda oturdu ve bize baskarken parmaklarını birbirine kenetledi. “Korkarım ki gündönümü hakkında fazla bir şey söyleyemem Ciri. Dowager’ın davet ettiği hamileri tanımıyorum.”

“Ama Üstat...”

Cartier parmağını kaldırdı ve Ciri hemen sustu ama yanaklarındaki öfkeli kırmızılığı görebiliyordum.

“Size fazla bir şey söyleyemeyebilirim,” dedi Cartier. “Ama ikinize de hamiler hakkında küçük bir ipucu verebilirim. Her dal için bir tane olmak üzere, bilgi tutkusu arayan üç kişi olacak.”

“Dal mı?” diye tekrarladı Ciri.

“Uzun zaman önceki ilk dersimizi düşünün,” dedi Cartier. “Size bilginin üç dala ayrıldığını söylediğimi hatırlıyor musunuz?”

“Tarihçi,” diye mırıldandım onun hafızasını canlandırmak için.

Ciri bana baktı, hafızası yavaş yavaş geri geliyordu. “Tarihçi, hekim ve öğretmen.”

Cartier onaylayarak başını salladı. “İkiniz de bu üç haminin her biri için yaklaşımınızı hazırlamalısınız.”

“Ama bunu nasıl yapacağız Üstat Cartier?” diye sordu Ciri. Parmaklarını endişeyle masaya vurdu; ona endişelenecek bir şeyi olmadığını söylemek istedim, çünkü hiç şüphesiz üç hamiyi de etkileyecekti.

“Tarihçi için, bir soyu etkileyici bir şekilde ezberlemiş olmalısınız; o soyun herhangi bir üyesi hakkında konuşabilmelisiniz. Tercihen, kraliyet soyuna odaklanmalısınız,” diye açıkladı Cartier. “Hekim için, herhangi bir kemik, herhangi bir kas, vücudun herhangi bir organı ya da travma ve yaralar hakkında konuşmaya hazır olmalısınız. Ve öğretmen için... Eh, bu biraz daha zor. İkinize de verebileceğim en iyi tavsiye, herhangi bir konuda tamamen ustalaşabileceğinizi ve herhangi bir öğrenciyi eğitebileceğinizi örneklerle açıklamaktır.”

Gözlerimizdeki donuk bakışı görmüş olmalıydı. Bacak bacak üstüne atarken *neredeyse* tekrar gülümsüyordu. “Sizi bunalttım. İkinci de sabahın geri kalanında biraz dinlenip gündönümüne hazırlanın,” dedi.

Ciri bir anda sandalyesini geri itip ayağa kalktı, bir an önce buradan gitmek ve Cartier’in bize verdiği tavsiyeler üzerine çalışmak için can atıyordu. Ben kalkmak için daha yavaş davrandım, bir kez daha o garip çelişkiyi hissediyordum... Onunla kalıp bana *daha fazlasını* öğretmesini isteme ihtiyacı, yalnız başıma oturup her şeyi kendi başıma halletmeye çalışma arzusuyla savaşıyordu.

Sandalyesinin yanından geçip açık kapıya doğru ilerliyordum ki onun o yumuşak ve nazik sesinin adımı söylediğini duydum.

“Brienna.”

Durakladım. Ciri de duymuş olmalıydı, çünkü eşikte durarak omzunun üzerinden bana baktı. Koridorda kaybolmadan önce, Üstat Cartier’in yanına geri dönmemi izledi.

“Üstat?”

Bana baktı. “Kendinden şüphe ediyorsun.”

Derin bir nefes aldım, inkâr etmeye, kendime güveniyormuş gibi yapmaya hazırdım. Ama kelimeler silindi. “Evet. Bir haminin beni istememesinden endişeleniyorum. Pelerini hak etmediğimden endişeleniyorum.”

“Peki, neden böyle bir şeye inanıyorsun?” diye sordu.

Ona tüm nedenleri anlatmayı düşündüm ama bu, Magnalia’nın koridorunda ilk kez oturup gizlice kulak misafiri olduğum o vahim güne geri dönmemi gerektirirdi. Onunla

ilk tanıştığım güne, beklenmedik girişi yüzünden babamın adını duyamadığım o güne.

“Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?” dedi Cartier. “Benden üstadın olmamı, sana üç yıl içinde bilgiyi öğretmemi istediğin gün?”

Başım la onayladım. “Evet, hatırlıyorum. İki kat daha fazla çalışmam gerektiğini söylemişsiniz. Kız kardeşlerim öğleden sonralarının tadını çıkarırken, benim ders çalışmam gerekeceğini.”

“Peki, bunları yaptın mı?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Bana söylediğiniz her şeyi yaptım.”

“O zaman neden kendinden şüp he ediyorsun?”

Gözlerimi kaçırarak kitap raflarına baktım. Ona açıklama yapmak istemedim; kalbimin büyük bir kısmının gözler önüne serilmesine neden olurdu.

“Takımyıldızını seçtiğimi bilmen seni cesaretlendirir mi?”

Bu cesur ifade gözlerimin tekrar onun gözlerine çevrilmesine neden oldu. Bilgi tahtında oturan prenze baktım ve nabzımın hızlandığını hissettim. Bu, onun bana bir hediyesiydi; bir üstadın, öğrencisine olan hediyesiydi. Benim için bir takımyıldızı seçip onu tutku pelerinime işletecekti. O yıldızlar sadece bana ait olacaktı ve benim tutkumu simgleyecekti.

Pelerinimi hazırladığını bana söylememesi gerekiyordu. Yine de söylemişti. Ve bu bana, peygamber çiçeği gibi mavi olan pelerinini ve ona ait olan yıldızları düşündürdü. Kayıp ve sıkıntılara rağmen zaferi müjdeleyen bir yıldız zinciri olan Verene takımyıldızıydı.

“Evet,” dedim. “Teşekkür ederim Üstat Cartier.” Kütüphaneden çıkmak için harekete geçtim ama kapı ile sandalyesi arasında bir kez daha durakladım.

“Bana sormak istediğin başka bir şey var mı Brienna?”

Yanına dönerek bakışlarına karşılık verdim. “Evet. Akşamüzeri Taşı hakkında bir kitabınız var mı?”

Kaşları havaya kalktı. “Akşamüzeri Taşı mı? Bunu sormana ne sebep oldu?”

“Liadan Kavanagh’nın o resmi...” diye başladım çckin-gen bir tavırla, taşı boynuna nasıl taktığını hatırlayarak.

“Ah, evet.” Cartier sandalyesinden kalktı ve deri çantasını açtı. Yanında taşıdığı kitapları karıştırmasını ve sonunda koruyucu bir parşömene sarılmış eski püskü bir cilt çıkar-masını izledim. “İşte. Seksen ila yüz arasındaki sayfalar sa-na taş hakkındaki her şeyi anlatacaktır.”

Kırılğan cildine dikkat ederek kitabı aldım. “Bu kitabı hep yanınızda mı taşıdınız?” Bunu garip buldum, çünkü üzerindeki Maevan amblemini görmüştüm. Hem kim Mae-van ilmiyle ilgili bir kitapla dolaşma zahmetine girerdi ki?

“Bir gün bunu isteyeceğini biliyordum,” diye yanıtladı Cartier.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden reverans yaptım ve başka tek bir kelime etmeden huzurundan ayrıldım.

→ 5. BÖLÜM ←

AKŞAMÜZERİ TAŞI

O öğleden sonra Cartier ile özel ders yapamadık çünkü ikimiz de terzinin, gündönümü elbiseleri için ardenlerin ölçülerini almaya geleceğini unutmuştuk. Ama beni elimde kitap olmadan görmek pek mümkün değildi. Ölçülerimizin alınmasını beklerken, koridorda Ciri'nin yanında durup Cartier'in bana verdiği Maevan kitabının narin sayfalarını çeviriyordum.

“Şunu dinle Ciri,” dedim, gözlerim kelimelerin üzerinde hızla gezinirken. “Akşamüzeri Taşı’nın kökeni hakkında hâlâ büyük spekülasyonlar var ancak efsaneler onun Killough Dağları’ndaki bir mağara göletinin dibinde bulunduğunu iddia ediyor. Taş, onu klan büyüklerine götüren bir Kavanagh kızı tarafından alınmış. Birçok müzakereden sonra Kavanaghlar sihirlerini taşa bağlamaya karar vermişler ve

bu da ejderhaya dönüşme yeteneklerinin yavaş yavaş kaybolmasına yol açmış.”

Hikâyeden büyülenmişim ama Ciri sessiz kalmaya devam ettiğinde gözlerim ona kaydı. Bakışlarını inatla duvardaki ahşap lambrilere sabitlemiş bir halde dimdik duruyordu.

“Ciri?”

“*Akşamüzeri* Taşı umurumda değil,” dedi. “Aslında hiçbirini duymak bile istemiyorum. Bugünlerde zihnimi meşgul edecek çok şey var.”

Kitabı kapattım ve o sabaha dair anılarımı hızla gözden geçirerek öfkesinin kaynağını bulmaya çalıştım. “Sorun ne Ciri?”

“Şimdiye kadar bunu hiç görmemiş olduğuma inanamıyorum,” diye devam etti.

“Neyi?”

Sonunda gözlerini bana çevirdi. Soğuklardı, çatlamaya hazır bir buz kadar maviydi. “Üstat Cartier’in seni kayırdığını.”

İddiası karşısında donup kalmış bir şekilde durdum. Sonra kelimeler inanılmaz bir hızla ağzımdan dökülmeye başladı. “O bunu yapmaz! Ciri, dürüst olmak gerekirse... Üstat Cartier kimseyi sevmez.”

“Yedi yıl boyunca onu etkilemek, onun beğenisini kazanmak, ondan küçücük bir gülümseme almaya çalışmak için çabalayıp durdum.” Yüzü son derece solgundu, içindeki kıskançlık alev alev yanıyordu. “Ve sonra sen geldin. Bugün sana nasıl baktığını gördün mü? Sana nasıl gülümsemek istediğini? İkiniz birlikte Maevan kraliçeleri ve sihir hakkında gevezelik ederken sanki ben o odada yokmuşum gibiydi.”

“Ciri, lütfen,” diye fısıldadım. Sözleri içime işlerken aniden boğazım düğümlendi.

“Ve sonra kendine engel olamadı,” diye devam etti. “Seni sınıfta tutma ve takımyıldızını seçtiğini söyleme ihtiyacı duydu. Bunu sana neden söylesin ki? Neden bana da aynı-sını söylemesin ki? Ah, doğru, sen onun evcil hayvanısın, gözdesisin.”

Bizi gizlice dinlediğini anlayınca yanaklarım ısındı. Ne diyeceğimi bilemedim; benim de öfkem uyandı ama onunla tartışmak, kafamı duvara vurmak kadar aptalca olurdu. Yine de ona karşı çıkmam için meydan okuyarak bana baktı.

O sırada terzi kapıyı açtı ve Ciri’yi içeri çağırdı.

Ciri bana sürtünerek yanımdan geçip terzinin kapısını kapattığı soyunma odasında gözden kaybolurken onu takip eden zambakların kokusunu içime çektim.

Yavaşça yere kayarken bacaklarım sıvılaşmış gibiydi. Dizlerimi yukarı çekip göğsüme dayadım ve sonra karşımdaki duvara baktım. Başım zonklamaya başladı ve bitkin bir halde şakaklarımı ovuşturdum.

Üstat Cartier’in beni kayırdığını hiç düşünmemiştim. Bir kez bile. Ve Ciri’nin böylesine saçma bir düşünceye kapılması beni şaşırtmıştı.

Magnalia Hanesi’nde üstatların çok yakından takip ettiği bazı kurallar vardı. Ardenlerden birine ayırım gözetemezlerdi. Bizi gündönümünde belirli bir yönerge doğrultusunda değerlendirirlerdi, önyargılı ve taraflı davranmaktan çok uzaktılar ancak bir miktar rehberlik sağlayabilirlerdi. Bir arden ustalaşmayı başaramazsa ona bir tutku pelerini bah-

şetmezlerdi. Ve öğretime biçimleri danstan alaycı tartışmalara kadar birçok alanda değişiklik gösterse de tek bir temel kurala bağlı kalırlardı: Bize asla dokunmazlardı.

Üstat Cartier neredeyse mükemmeldi. Bir kuralı çiğnemeye cesaret edemezdi.

Hafif bir duman kokusu aldığımda, gözlerimi kapatmış ve ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırılmış bir halde bunu düşünüyordum. Yanık odunun, ezilmiş yaprakların ve uzun, karışık otların kokusunu... Ateşte ısınan çeliğin metalik aromasını... Bulutlardan arınmış parlak mavi gökyüzünde esen rüzgârı içime, kalbimin derinliklerine çektim ve gözlerimi açtım. Bu, Magnalia Hanesi'nin kokusu değildi.

Etrafımdaki ışık değişmiş gibiydi; artık sıcak ve altın rengi değildi, serin ve fırtınalıydı. Ve sonra uzaktan bir ses geldi, bir adamın sesi.

Lordum? Lordum, kız sizi görmeye geldi...

Titreyerek ayağa kalktım ve duvara yaslanarak koridora baktım. O ses, yaşlı bir adamın yıpranmış ve hırıltılı kelimeleri sanki bana doğru geliyordu ama yine de koridorda tek başıma duruyordum. Kısacık bir an için, bilmediğim gizli bir kapı olup olmadığını, hizmetçilerden birinin o kapıdan çıkmak üzere olup olmadığını merak ettim.

Lordum?

Yaşlı adamın Maevana'nın dili olan Darini dilinde konuştuğunu fark ettiğimde bu varsayımım zayıfladı.

Soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında, kimin konuştuğunu bulmak için öne doğru adım atmama birkaç saniye kalmıştı.

Ciri dışarı çıktı ve beni görmezden gelerek koridorda ilerledi. Işık tekrar altın rengine döndü, yanan şeylerin boğucu kokusu buharlaştı ve yabancının çağrısı toz zerreciklerine dönüştü.

“Brienna?” diye seslendi terzi.

Kendimi koridorun karşısındaki adama doğru yürümeye, soyunma odasına adım atmaya zorladım. Cartier’in kitabını dikkatlice bir kenara koydum ve terzi ölçülerimi almaya başladığında kaidenin üzerinde hareketsiz ve sessiz bir şekilde durduğumdan emin oldum. Ama aynadaki yansımama bakarken başım zonkluyordu, nabzım bileklerimde ve boyumda hızla çarpıyordu.

Bir kemik gibi solgun görünüyordum, kahverengi gözlerim ne yazık ki kan çanağına dönmüş, çenem kasılmıştı. Az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyordum.

Valenyalıların çoğu batıl inançlı olmadığını iddia ederdi. Ama öyleydik. Her mevsimin başında kapı eşiklerimize otlar serpmemizin, düğünlerin sadece cuma günleri yapılmasının, hiç kimsenin tek sayıda erkek çocuğu istememesinin nedeni batıl inançlardı. Azizlerin günahkârlara görünebileceğini biliyordum, ama bu... Sanki Magnalia Hanesi periliymiş gibiydi.

Ve eğer öyleyse, o zaman bu sesleri neden *şimdi* duyuyordum?

“Tamam, Matmazel, gitmekte özgürsünüz.”

Kaideden indim ve kitabı geri aldım. Terzi kuşkusuz benim kaba olduğumu düşünüyordu ama nefes alıp kapıyı açarken sesim resmen göğsümün içine hapsolmuştu...

Koridor, olması gerektiği gibiydi, her şey normaldi.

Koridora adım attım ve mutfaktan gelen taze pişmiş ekmeğin mayasının kokusunu aldım, Merei'nin müziğinin bir bulut gibi havada süzüldüğünü duydum, terliklerimin altındaki cilalı siyah-beyaz zemini hissettim. Evet, bu Magnalia'ydı.

Düşüncelerim ve algılarım arasına yerleşen kuruntulardan kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım ve elimdeki kitaba baktım.

Koruyucu parşömen tabakasının ardındaki bordo rengi kapak bir yakut gibi parlıyordu. Artık eski ve yıpranmış değil, yeni ciltlenip basılmış gibi görünüyordu.

Yürümeyi kestim. Kitaba bakarken, elim parşömeni nazikçe kaldırdı ve yere düşmesine izin verdi. *Saatler Kitabı*. Başlık kabartmalı altınla yazılmıştı. Kitap o kadar yıpranmıştı ve paramparça olmuştu ki Cartier bana verdiğinde kapaktaki başlığı bile fark etmemiştim; önceden daha çok bir yıldız tozu lekesi gibi görünüyordu. Ama şimdi çarpıcı bir şekilde belirgindi.

Kitabı geri verirken ona ne diyecektim? Bu hilekâr, küçük Maevan kitabının zamanı geri çevirdiğini mi?

Bunu düşünür düşünmez, merakım bir yabani ot gibi filizlendi. Kapağı çevirerek açtım. Maevan yayıncılık amblemi üzerindeydi ve ilk basım yılı da oradaydı: 1430.

Ve sayfanın üzerindeki parmaklar –bu kitabı tutan eller– artık bana ait değildi.

Bu geniş ve yaralı eller, tırnaklarının altında kir olan bir adama aitti.

Ürkerek kitabı bıraktım. Ama kitap adamın elinde –benim elimde– kaldı ve ona bağlı olduğumu fark ettim. Duyularım adamın vücudunun –uzun boylu, kaslı ve güçlüydü– farkına varırken, etrafımızdaki ışığın gri ve bulanık bir hale dönüştüğünü hissettim ve koridor yeniden dumanla kaplandı.

Lordum? Lordum, sizi görmeye geldi.

Başımı kaldırdım; artık Magnalia'nın koridorunda durmuyordum. Bu, duvar boyunca dizilmiş titreşen meşaleler bulunan, taş ve harçtan yapılmış bir koridordu. Ve önümde sabırla duran bir adam vardı; ilk duyduğum sesin sahibiydi.

Yaşlı, yamuk burunlu ve kel bir adamdı. Ama beni eğilerek selamladı. Siyah bir pantolon ve kenarları yıpranmış deri bir yelek giymişti. Ayrıca yan tarafına bir kılıç kuşanmıştı.

"Nerede o?"

Boğazımı ısıtan ses benimkine hiç benzemiyordu; bastırılmış bir gök gürültüsü gibiydi, erkeksi ve derindi.

Artık Magnalia Hanesi'nden Brienna değildim. Geçmişin uzak bir salonunda duran yabancı bir adamdım, bedenlerimiz ve zihinlerimiz bu kitapla birbirine bağlıydı. Ve kalbim göğsümün içinde vahşice çarpıyor olmasına rağmen, ruhum adamın içine rahatça yerleşti. Onu içeriden, gözleri ve algıları aracılığıyla izledim.

"Kütüphanede Lordum."

Kâhya, kel başını bir kez daha eğerek konuşmuştu.

Bağlı olduğum adam, az önce okuduklarını –az önce okuduklarımı– düşünerek koridordan geçip döner merdivenlerden kütüphaneye doğru ilerlerken kitabı kapattı. *Saatler Kitabı*'na bir kez daha bakmak için çift kapının hemen

önünde durdu. Böyle bir hikâyeye inanmak, sihre güvenmek istediği bazı anlar oluyordu. Ama bugün öyle bir an değildi. Kitabı bir sandalyenin üzerine bıraktı ve kapıları iterek açtı.

Prenses kemerli pencerelerin önünde sırtını ona dönmüş bir şekilde dururken ışık koyu renk saçlarını yumuşatıyordu. Elbette onu kılıcını ve zirhını tamı tamına kuşanmış bir halde görmeye gelmişti. Ona karşı savaş açmaya hazır gibiydi.

Norah Kavanagh ona bakmak için arkasını döndü. Kraliçenin üçüncü doğan kızıydı ve en güzeli olmamasına rağmen adam bakışlarını ondan uzaklaştırmakta zorlanıyordu.

“Prenses Norah.” Onu saygıyla selamladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Havanın derinleştiği ve seslerinin duyulmayacağı geniş kütüphanenin ortasında buluştular.

“Neden geldiğimi biliyorsunuz Lordum,” dedi Norah.

Adam ona baktı; narin burnunu, çenesinin keskin çizgisini, yanağındaki yara izini inceledi. Vâris olan en büyük kız kardeşi gibi tembel değildi. İkinci kız kardeşi gibi müsrif ve zalim de değildi. Hayır, diye düşündü adam, gözleri o kadar maviydi ki yanıyor gibi görünüyordu. Zarafet ve güç timsaliydi, bir savaşçıydı ve aynı zamanda bir diplomattı. Atası Liadan'ın gerçek bir yansımasıydı.

“Hildler konusunda endişelendiğiniz için geldiniz,” dedi adam. Sorun hep Hildler idi; Maevana'nın tek gerçek düşmanı.

Norah gözlerini kaçırarak kitaplarla ve parşömenlerle dolu raflara baktı. “Evet, Hildler'in baskınları annemi onlara savaş ilan etmesi için kışkırttı.”

“Prenses savaşmak istemiyor mu?”

Bu soru prensesin bakışlarını adama geri döndürdü, gözleri hoşnutsuzlukla kısılmıştı. “Annemin, sihrini kötülük için kullandığını görmek istemiyorum.”

“Ama Hildler bizim düşmanımız,” diye karşı çıktı adam. Sadece baş başayken ona bu şekilde meydan okuyabilirdi, sadece inançlarının ne kadar derin olduğunu test etmek için. “Belki de savaş büyüsüyle parçalanmayı hak ediyorlardır.”

“Sihir savaşta asla kullanılmamalı,” diye mırıldandı prenses, ona bir adım daha yaklaşarak. “Bunu biliyorsunuz; buna inanıyorsunuz. Kendimi bildim bileli böyle bir ideolojiden bahsediyorsunuz. Sizin uyarılarınızla büyüdüm, önerdiğiniz gibi kılıç ve kalkanda ustalaşmak için kendimi eğittim. Kendimi ve topraklarımı sihirle değil, kendi elimle, kılıcımın koruması gerekeceği güne kendimi hazırladım.”

Aralarındaki boşluğun daraldığını hisseden adamın kalbi yavaşladı. Prenses henüz on altı yaşındaydı ama yine de asla tacın vârisi olmayacak olan, çoğu kişinin unuttuğu üçüncü doğan prensesin, onun sözlerine kulak verecek tek kişi olacağını kim düşünebilirdi ki?

“Anneniz, Kraliçe, böyle bir şeye inanmıyor,” dedi. “Ne de kız kardeşleriniz. Sihirlerini savaşta bir avantaj olarak görüyorlar.”

“Bu bir avantaj değil,” dedi Norah başını iki yana sallayarak. “Bu bir köstek ve bir tehlike. Konuyla ilgili yazılarınızı okudum. Liadan’ın savaşını inceledim ve kendi sonuçlarıma vardım...”

Prenses durakladı. Adam bekledi, kelimeleri söylemesini bekledi.

“Annemin bu savaşta sihrini kullanmasına izin verilmemeli.

Adam ona arkasını döndü, Norah'nın beyanı onu kendi hırslarıyla, kendi gururuyla sarhoş etmişti. Bu yüzden prensesin ona sırt çevirmemesi için çok dikkatli bir şekilde ilerlemesi gerekecekti.

"Ne yapmamı istiyorsunuz Prenses Norah?"

"Bana tavsiyede bulunmanızı istiyorum. Bana yardım etmenizi istiyorum."

Adam duvara çivilenmiş büyük haritanın önünde durdu. Bakışları, Maevana Adası'nı, adanın sınırlarını ve dağlarını, ormanlarını ve vadilerini takip etti. En batıda Grimhildor'un soğuk toprakları vardı. Güneyde Valenya ve Bandecca krallıkları vardı. Düşüncelerinde tohumlanan bir fikir yavaşça kök saldı ve dilinde çiçek açtı...

"Kraliçeye, eğer savaş büyüsü kullanırsak, Valenya'nın Maevana'nın yardımına asla gelmeyeceğini söyleyebilirsiniz."

Norah'ya bakmak için arkasını döndü. "Hatta büyük olasılıkla ittifakımızı sonlandıracaklardır."

"Valenya'nın yardımına ihtiyacımız yok," diye yanıtladı prenses. Tüm Kavanaghların sahip olduğu kibir onda da vardı.

"Valenyalıları bu kadar çabuk gözden çıkarmayın prenses. Onlar bizim en güçlü müttefikimiz, en sadık kardeşlerimiz. Anneniz büyümlü bir savaş başlatmaya karar verdi diye onları bizden uzaklaştırmak aptallık olur."

Norah'nın yüzü yumuşamadı; kibri nedeniyle ne yüzü kızardı ne de özür diledi.

Adam onun yanına gitti; neredeyse göğsü prensesin zırhına sürtünecek kadar yakındı, prensesin saçlarındaki dağ havasının kokusunu alabilecek kadar yakındı. "Annenizin Grimhildor'u yok edebileceğinin farkında mısınız? Valenya'yı kölelerine

dönüştürebileceğinin? Bandecca'yı sonsuz karanlığa sürükleyebileceğinin? Savaş büyüleriyle tüm âlemi parçalara ayırabileceğinin?" diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldayarak karşılık verdi Norah.

Bu adil değil, diye düşündü adam. Kavanaghların sihre sahip tek hanedan olması, diğer on üç hanedanın kesinlikle kırılğan, zayıf ve insani olması adil değildi. Önünde duran narin kadının bir parmak şıklatmasıyla tüm dünyasını yakabilecek olması, tek bir kelimeyle kalbini durdurabilecek olması adil değildi. Yine de o ateşi körüklemesi gerekecekti; onu bitirmek için bıçağını çekmesi gerekecekti. Prensesin zırhındaki minik elmas taneleri gibi, saçlarındaki yıldız tozları gibi, tenindeki ay ışığı gibi, içindeki sihri de hissedebiliyordu.

Ah, Kavanaghlara her zaman sinir olmuştu.

Biraz önce Saatler Kitabı'nda okuduklarını, Akşamüzeri Taşı'nın antik kökeni hakkında öğrendiklerini düşündü. Kavanaghların atalarının sihirlerini gerçekten taşla bağladığını söyleyen aptalca bir efsaneye neden inansındı ki? Ya aptallardı ya da kendi güçlerinden korkuyorlardı. Bu yüzden etkisini azaltmışlardı.

Ve büyük bir varsayımda bulunmak üzereydi —ona söylediğinde muhtemelen prenses gülecekti— ama yine de uzun süredir istediği buydu.

"Akşamüzeri Taşı'nı bana getirmelisiniz," dedi ona, prensesin kaşlarını çatmasını izleyerek.

"Ne? Neden?"

"Annenizin sihri, kız kardeşlerinizin sihri, sizin sihriniz prenses, birinizin taşı kalbinizin üstünde, teninize degecek şekilde takmanıza bağlı. Eğer taş Kavanaghlardan ayrılırsa, sihriniz uyku da bekleyecek."

Prenses, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ama bunun onun için sürpriz olmadığı belliydi. Yani biliyor muydu? Ait olduğu hanedanın sihir kullanabilmesi için taşı takması gerektiğini biliyor muydu? Yine de onun klanı, Kavanaghlar, bu sırrı saklamıştı. Bunu kim başlatmıştı? Liadan'ın kendisi mi?

“Bunu nereden biliyorsunuz Lordum?”

Adam ona gülümsedi, ama dudaklarında ekşi bir tat oluştu. “Yıllarca ve yıllarca sizin hikâyelerinizi okudum prenses. Bu benim tahminim ama gerçeğe rastladığımı gözlerinizde görebiliyorum.”

“Akşamüzeri Taşı'nı alamam,” diye hırladı Norah. “Annemin boynundan asla çıkmaz.”

“Alamaz mısınız, yoksa almaz mısınız?” diye karşılık verdi adam. “Kanınızdaki sihrin zayıfladığını hissetmekten korkuyorsunuz, değil mi?”

Norah sonunda kopan fırtınanın cama çarptığı pencereye baktı. “Annem taşı alırken yakalarsa başımı keser. Eğer onu... size verdiğimi öğrenirse...”

“Böyle bir şeyi yok edebileceğimi mi sanıyorsunuz?” diye çıkıştı adam, sabrı tükeniyordu. “Prenses Norah, Akşamüzeri Taşı'na dokunmaya cüret edersen taşın beni yakacağını unutmayın.”

“Sizinle komplo kurduğumu düşünecek,” diye devam etti, adama aldırış etmeden.

Onu ikna etmeye çalışmaktan bıkan adam iç çekti. “Bence bunun üzerinde düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacınız var. Kaleye dönün prenses. Size ne söylediğimi, sizden ne istediğimi bir düşünün. Annenizin sihrini başka bir şekilde zayıflatabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman farklı bir yaklaşım düşüneceğiz. Ama aksi halde... taşı bana getirmelisiniz. Yoksa annenizin savaş büyüünün dünyayı paramparça ettiğine tanık olacağız.”

Norah'nın yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı; ne düşündüğü, ne hissettiği okunamıyordu.

Adam onun gidişini ve kütüphane kapılarının onun ardından çarpmasını izledi.

Geri dönecekti, bunu biliyordu. Geri dönecekti çünkü başka yolu yoktu. Geri dönecekti çünkü kendi sihrinden korkuyordu.

Adamın beni terk ettiğinin, bedeninin benim etrafımda sis gibi dağılıp açık pencereden dışarı süzüldüğünün pek de farkında değildim. Ama gözlerim gitgide netleşirken kendimi Magnalia'nın tanıdık kütüphanesinde dururken buldum. Ellerim hâlâ *Saatler Kitabı*'nı tutuyordu; kitap yine eski, yıpranmış ve paramparçaydı. Ama bu kitap bir zamanlar onundu, biraz önce içine girdiğim adamındı. Bu kitap yüz otuz altı yıl önce bir Maevan kalesinin salonundaydı.

Güneş ışığı başımdaki ağrıyı derinleştirirken yüzümü buruşturdum. El yordamıyla kapıya uzanıp koridorda ilerledim. Sibylle'in ani kahkahası kulaklarımda çınladığında çenemi sıkıp merdivenlerden çıktım.

Kafamı bir kayaya çarpmış gibi hissediyordum. Bir çatlak olup olmadığını görmek için neredeyse kafatasıma dokunmak üzereydim.

Odama gidip kapıyı arkamdan kapattım.

Ders çalışmalıydım. Hazırlanmalıydım.

Ama tek yapabildiğim, kitabı bir kenara bırakıp yatağıma uzanmak ve gözlerimi kapatıp zihnimdeki acının dinmesini dileyerek kalbimde çalmaya başlayan alarmı sakinleştirmeye çalışmaktı.

Gördüklerimi tekrar tekrar düşündüm, ta ki tek merak ettiğim *neden* ve *kim* olduğu olana kadar. Bunu neden görmüştüm? Ve bu adam kimdi?

Çünkü adını hiç fark edememiştim.

→ 6. BÖLÜM ←

DÜŞÜŞ

E rtesi sabah Cartier'in dersine yarım saat geç gittim. Bu biraz aşırı olabilirdi; daha önce hiç geç kalmamıştım. diğ er dört tutkunun ardeni olduğ und a bile. Ama Ciri'nin, Cartier'in beni kayırdığını düş ündüğ ünü hayal etmeye dayanamazdım. Bunun onunla benim arama, kız kardeşliğ imiz ve arkadaşlığımız arasına girmesine izin vermeye dayanamazdım. Ciri'nin zihnini rahatlatmak istiyordum; Cartier'in bana ondan farklı davranmayacağını ona kanıtlamak istiyordum. Ve Cartier'i kızdırmanın en iyi yolu derse geç kalmaktı.

Kütüphaneye girdim, bakış larım önce onun üzerindeydi. Masanın yanında durmuş, Ciri ile inceleme yapıyordu. Lepiska saçları bir kurdele ile bağ lanmış tı, beyaz gömleğ i güneş ış ığıyla yıkanmış tı. Bana bakmak için arkasını döndüğ ünde, kalbim –acı verici bir şekilde heyecanlanan kalbim– hızla çarpıyordu.

“Peki, kafatasını oluşturan kemikler nelerdir?” diye sordu Ciri’ye, ben sandalyeme otururken.

Onunla aynı dersi paylaştığımızdan beri ilk kez Ciri’nin dili tutulmuştu. Genişçe açılmış gözleri, içine düşülecek bir yaz gökyüzü kadar maviydi. “A-alın kemiği, kafatası kemiği, elmacık kemiği...”

Cartier bana doğru yürüdü –dersler esnasında genelde volta atardı, bu yeni bir şey değildi– ama adımlarında fırtınadan önceki sessizliği duyabiliyordum. Dirseğimin yanında durdu, aramızdaki havada kıvılcımlar çaktığını hissedebileceğim kadar yakındı.

“Geç kaldın Brienna.”

“Evet.” Cesaretimi toplayıp ona baktım. Yüzünden bir şey okunmuyordu; kızgın mı, yoksa rahatlamış mı olduğunu anlayamadım.

“Neden?” diye sordu.

“Lütfen beni bağışlayın Üstat. Geçerli bir nedenim yok.”

Bekledim; beni cezalandırmasını, geç kalmanın ne kadar budalaca olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlattığım korkunç bir yazı ödevi vermesini bekledim. Ama hiçbirisi gelmedi. Arkasını döndü ve masanın etrafındaki, kütüphanenin içindeki sakın yürüyüşüne devam etti.

“Şimdi de bana koldaki kemikleri say Ciri.”

Cartier sırtını bize döndüğünde Ciri bana gözlerini devirdi. Bana ne söylemeye çalıştığını biliyordum: *Görüyor musun Brienna? Her şeyden paçayı kurtarabilirsin.*

Cartier’in sınırlarını zorlamanın başka bir yolunu düşünürken, Ciri’nin kol kemiklerini saymaya başlamasını dinledim.

İnsan anatomisi konusunda her zaman mükemmeldi. Tam da humerus kemiğine ulaşmıştı ki kabaca sözünü kestim.

“Humerus, radius, ulna, ossa carpi...”

“Sana sormadım Brienna.” Cartier’in sesi cam gibi pürüzsüzdü. Gözleri odanın diğer ucundan gözlerimle buluşurken bu bir uyarıydı.

Dilimi tuttum; suçluluğumdan kurtulmaya çalıştım. Bunu istiyordum; onu kızdırmak, sinirlendirmek istiyordum.

“Şimdi, Ciri,” dedi, yorgun düşmüş gibi gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü sıkarken, “lütfen bacaktaki kemikleri say.”

Ciri kafası karışmış bir halde bana bakarken parmaklarını dalgın bir biçimde masanın üzerinde gezdirdi. “Lateral kondil, medial kondil, tib...”

“Tibial tuberosity,” diye araya girerek tekrar sözünü kestim. “Tibia, fibula...”

“Brienna!” dedi Cartier, sesi hızla sesime karışırken. “Senin için ders bitmiştir!”

Ayağa kalkıp reverans yaptım ve ona bakmadan, Ciri’ye bakmadan oradan ayrıldım. Kalbim koparılmış bir arp teli gibi titrerken merdivenleri hızla çıktım.

Yatağıma oturdum ve görüden beri el değmemiş bir halde komodinin üzerinde durmaya devam eden, yıpranmış ve zararsız görünen *Saatler Kitabı*’na baktım. İçsel bir tartışmadan sonra, beni 1430’a geri götürmesini bekleyerek kitabı almaya ve başka bir bölüm okumaya karar verdim. Ama saatler geçti ve Maevan hikâyesini okurken sessiz ve güvenli bir şekilde yatağımda oturmaya devam ettim.

Fuayedeki büyük saatin zayıf çınlamasını duyduğumda, kitabı dikkatlice kapattım ve parşömenin içine sardım. Son ders resmen bitmişti ve kendimi gülünç duruma düşürmüştüm.

Sınıflarından çıkan kız kardeşlerimin seslerini duydum... Neşeli, canlı. Derslerini tamamlamışlardı, gündönümüne hazırlardı. Ama ben, pazar gününden önce halletmem gereken şeyleri düşündüm ve dalgınca, isteksizce rafımdan rastgele bir kitap seçtim. Ezberlemem gereken kraliyet soylarının kitabı olduğunu gördüm.

Kapı hızla açıldı ve Merei elindeki lavtasıyla içeri daldı. Beni görünce şaşırdı.

“Bri? Ne yapıyorsun?”

“Ders çalışıyorum,” diye yanıtladım çarpık bir gülümsemeyle.

“Ama dersler bitti,” diye karşı çıktı, lavtasını kendi yatağının üzerine bırakıp yanıma yaklaşırken. “Bir kutlama pikniğine gidiyoruz. Sen de gelmelisin.”

Neredeyse gidecektim. Kitabı kapatıp ezberlemem gereken şeylerin listesini unutmaktan bir nefes uzaktaydım ama bakışlarım *Saatler Kitabı*’na kaydı. Cartier ile bu konuda, gördüklerim hakkında konuşmam gerekiyordu, belki de her şeyden çok.

“Keşke yapabilseydim,” dedim ve tam da Merei’nin beni ayağa kaldırıp merdivenlerden aşağı sürükleyeceğini düşünüyordum ki Abree fuayeden ona seslendi.

“Merei!”

“Brienna. Lütfen gel,” diye fısıldadı Merei.

“Üstat Cartier ile bir şey hakkında konuşmalıyım.”

“Ne hakkında?”

“Merei!” Abree bağırmaya devam etti. “Acele et! Bizi bırakıp gidiyorlar!”

Ona, kız kardeşime, arkadaşşıma baktım. Dünyada güvenilebileceğim tek kişi o olabilirdi, ne olduğunu ya da nasıl dönüştüğümü anlattığımda aklımı kaybettiğimi düşünmeyecek tek kişi o olabilirdi.

“Sana daha sonra anlatırım,” diye mırıldandım. “Abree’nin sesi kısılmadan önce git.”

Merei koyu renk gözlerini benimkilere sabitleyerek bir an için daha durdu. Ama benimle tartışmanın boşuna olduğunu biliyordu. Başka bir kelime etmeden odadan ayrıldı. Merdivenlerden inmesinin, ön kapıların titreyerek kapanmasının sesini dinledim.

Ayağa kalktım ve ön avluya bakan penceremize yürüdüm. Arden kız kardeşlerimin açık faytonlardan birine binmelerini, maiyetleri yol boyunca ilerleyip meşe dallarının altında gözden kaybolurken gülüşmelerini izledim.

Ancak ondan sonra *Saatler Kitabı*’nı kaptım ve merdivenlerden aşağı koştum. Fuayedde Cartier ile neredeyse çarpışacaktım; ayrılmaya hazırlanırken pelerinini koluna asmıştı ve çantası elindeydi.

“Gittiğini sanıyordum,” dedi Cartier.

“Hayır Üstat.”

Durup birbirimize baktık. Ev alışılmadık derecede sessizdi, sanki duvarlar bizi izliyormuş gibiydi. Derin sulara dalmak üzereyken bir nefes alıyormuşum gibi hissettim.

“Öğleden sonra ders yapabilir miyiz?”

Cartier çantasını omzuna kaydırırken homurdandı. “Seni birinden kovdum, şimdi bir başkasını mı istiyorsun?”

Kitabını havaya kaldırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Belki bunu tartışabiliriz?”

Bakışları önce kitaba kaydı, sonra bana ve yumuşak, pişman gözlerime geri döndü. “Pekâlâ. Kendin gibi davranmayı kabul edersen.”

Kütüphaneye girdik. Cartier eşyalarını yerleştirmeye başlarken, ben de sandalyemin yanında durup *Saatler Kitabı*’nı masanın üzerine kaydardım.

“Beni kovmanızı istedim,” diye itiraf ettim.

Cartier tek kaşını havaya kaldırarak bana baktı. “Ben de bu sonuca varmıştım. Neden?”

Sandalyemi çekerek oturdum ve itaatkâr bir arden gibi parmaklarımı birbirine kenetledim. “Çünkü Ciri bana iltimas gösterdiğinizi düşünüyor.”

Cartier, Ciri’nin sandalyesini çekip tam karşıma oturdu. Dirseklerini masaya dayayarak çenesini avucuna dayadı, gözleri pek de gizlenmemiş bir neşeyle yarı aralıktı. “Ona bunu düşündüren nedir?”

“Bilmiyorum.”

Cartier sessizdi ama bakışları yüzümün her çizgisine ve kıvrımına dokundu. İçimi ne kadar kolay görebildiğini, yüzümün okuyabildiği bir şiir gibi olduğunu hatırladım. Bu yüzden gülümsemekten ya da kaşlarımı çatmaktan kaçınmaya çalıştım ama yine de ısrar etti. “Biliyorsun. Neden?”

“Sanırım konuştuğumuz şeyler yüzünden. Dün kendini dışlanmış hissetti.”

“Maevana’dan bahsettiğimizde mi?”

“Evet.” Ona şüpheli gülümsemeden bahsetmeyecektim. “Ve sanırım hamiler konusunda... Benimle rekabet etme konusunda endişeleniyor.” *Benim* de en çok endişelendiğim şey buydu; Ciri ile aynı hamiyi isteyerek gündönümünü kaçınılmaz olarak bir yarışa çevirmemizdi.

Cartier’in bakışları keskinleşti. Gözlerindeki neşe parıltısı söndü ve oturduğu sandalyede doğruldu. “Birbirinizle rekabet etmenize gerek yok. Senin güçlü yönlerin var, onun da güçlü yönleri var.”

“Güçlü yönlerimin ne olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordum çekinerek.

“Pekâlâ, senin bana benzediğini iddia edebilirim. Doğuştan bir tarihçisin, geçmişe ait şeylere ilgi duyuyorsun.”

Söylediklerine, asıl konuşmak istediğim şeye bir kapı açmış olmasına inanamadım. Nazikçe, *Saatler Kitabı*’nın paketini açtım ve kitabı aramıza koydum.

“Geçmişten bahsetmişken,” diye başladım, boğazımı temizleyerek, “böyle bir kitabı nereden buldunuz?”

“Kitaplarımın çoğunu nereden buluyorsam,” diye yanıtladı zekice. “Kitapçıdan.”

“Maevana’da mı satın aldınız?”

Cartier bir süre sessiz kaldı ve sonra, “Hayır,” dedi.

“Yani sizden önce kime ait olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Bunlar ne garip sorular Brienna.”

“Sadece merak ediyorum.”

“O zaman hayır, benden önce kime ait olduğunu bilmiyorum.” Cartier arkasına yaslandı, gözleri tekrar kısılmıştı. Ama beni kandıramazdı; gözlerindeki ışıltıyı görüyordum.

“Siz... bu kitabı okurken bir şeyler gördünüz mü ya da hissettiniz mi?”

“Her kitap bir şeyler görmemi ve hissetmemi sağlar Brienna.”

Bu cevabı, kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olmuştu. Alaycılığı yüzünden hafifçe acı çekerek zihinsel olarak geri çekilmeye başladım. Bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü anında yumuşadı, sesi bal gibiydi.

“Akşamüzeri Taşı hakkında okumaktan zevk aldın mı?”

“Evet Üstat. Ama...”

Cartier bekledi ve fikrimi söylemem için beni cesaretlendirdi.

“Ona ne oldu?” diye bitirdim.

“Kimse bilmiyor,” diye yanıtladı Cartier. “Son Maevan kraliçesinin yılı olan 1430’da kayboldu.”

1430. Bir şekilde benim içine daldığım yıldı. Yutkundum, ağzım aniden kurudu, nabzım hızla atıyordu. Prensesin ne dediğini, adamın ne söylediğini hatırladım.

Akşamüzeri Taşı’nı bana getirmelisiniz.

“Son Maevan kraliçesi mi?” diye tekrarladım.

“Evet. Kanlı bir savaş, büyümlü bir savaş vardı. Liadan hakkında okudukların sayesinde bildiğin üzere, Kavanaghların savaşta büyümlü vahşileşti ve yozlaştı. Kraliçe öldürüldü, taş kayboldu ve böylece bir devrin sonu geldi.” Düşünceleri tıpkı benim düşüncelerim kadar derin ve sıkıntılıymış gibi, özellikle belli bir yere bakmadan parmaklarını masaya vurdu.

“Ama Maevana’ya hâlâ *kraliçenin diyarı* diyoruz,” dedim. “Ona ‘krallık’ demiyoruz.”

“Kral Lannon yakında bunu değiştirmeyi umuyor.”

Ah, Kral Lannon. İsmi duyunca aklıma gelen üç şey vardı: açgözlülük, güç ve çelik. Açgözlülük, çünkü yüzünü Maevan sikkelerine basmıştı. Güç, çünkü Maevana ve Valenya arasındaki seyahati büyük ölçüde kısıtlamıştı. Ve çelik, çünkü başkaldırıların çoğunu kılıçla halletmişti.

Ancak Maevana her zaman bu kadar karanlık ve tehlikeli değildi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Cartier.

“Kral Lannon’u düşünüyorum.”

“Düşünecek o kadar çok şey var mı?”

Ona eğlenceli bir bakış attım. “Evet, Üstat Cartier. Maevana’nın tahtında bir kraliçe olması gerekirken bir adam oturuyor.”

“Kim demiş bir kraliçe olması gerektiğini?” Ve işte şaka-laşma zamanı gelmişti; hem bilgi birikimimi hem de ifade biçimimi ölçmek için bana meydan okuyordu.

“Liadan Kavanagh.”

“Ama Liadan Kavanagh öleli iki yüz elli yıl oldu.”

“Kendisi ölmüş olabilir,” dedim, “ama sözleri ölmedi.”

“Hangi sözler Brienna?”

“Kraliçe’nin Kanunu.”

Cartier, masa aramızda çok fazla mesafe bırakıyormuş gibi öne eğildi. Ve ben de tüm derslerime tanıklık etmiş olan bu meşe ağacının ortasında onunla buluşmak için kendimi eğilmiş olarak buldum. “Peki, Kraliçe’nin Kanunu nedir?” diye sordu.

“Liadan yasası. Maevana’nın bir kral değil, sadece bir kraliçe tarafından yönetileceğini ilan eden bir yasa.”

“Bu yasanın kanıtı nerede?” diye sordu, sesi alçak ve karanlıktı.

“Kayıp.”

“Akşamüzeri Taşı kayıp. Kraliçe’nin Kanunu kayıp. Ve böylece Maevana da kayboldu.” Geri çekilerek arkasına yaslandı. “Kanun, gücü krallardan alan, tahtı ve tacı Maevana’nın soylu kızlarına veren bir yasadır. Böylece Kanun 1430 yılında, Akşamüzeri Taşı kaybolduktan hemen sonra kaybolduğunda, Valenya kralı devreye girmeye karar verene kadar Maevana kendini iç savaşın eşiğinde buldu. Hikâyeyi biliyorsun.”

Biliyordum. Valenya ve Maevana her zaman müttefik, bir erkek ve bir kız kardeş, bir krallık ve bir kraliçenin diyarı olmuştu. Fakat aniden bir kraliçeden ve büyüden yoksun kalan Maevana, bölünmüş bir ülke haline geldi ve on dört hanedan yeniden klanlara bölünme tehdidinde bulundu. Yine de Valenya kralı aptal değildi; boğazın diğer tarafından, Maevan lordlarının taht için, kimin iktidara gelmesi gerektiği konusunda kavga etmelerini izledi. Ve böylece Valenya kralı, Maevana’ya geldi. Kuzeyi kimin yöneteceğine kendisi karar vereceği için on dört kuzey lordunun her birine hanedan mühürlerini bir taşın üzerine çizmelerini ve taşlarını bir fiçıya atmalarını söyledi. Lordlar kabul ettiler –her biri yönetme hakkına sahip olduklarına inandıkları için gururdan kör olmuşlardı– ve Valenya kralının elinin fiçıya girip taşları karıştırmasını endişeyle izlediler. İlk çektiği, Lannon’un çizdiği, üzerinde vaşak resmi olan bir taşı.

“Valenya kralı, Lannon erkeklerini tahta geçirdi,” diye fısıldadım. Aklıma geldikçe kalbime pişmanlık ve öfke doluyordu.

Cartier başını salladı ama gözlerinde bir öfke kıvılcımı vardı. “Valenya kralının niyetini anlıyorum: Yaptığının doğru olduğunu, Maevana’yı bir iç savaştan kurtardığını düşünüyor-
du. Ama bunun dışında kalmalıydı; Maevana’nın kendi so-
nuçlarına varmasına izin vermeliydi. Valenya bir kral tarafın-
dan yönetildiği için, Maevana’nın da bir krallığı benimsemesi
gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden Lannon’un soylu oğulları
da Maevana’nın tahtına layık olduklarına inanıyorlar.”

Sadık Maevanların onun böyle konuştuğunu duyması
halinde Cartier’in muhtemelen kafasını kaybedeceğinin far-
kındaydım. Kendimi, Lannon’un zalim pençesinden uzakta,
Valenya’nın derinliklerinde olduğumuza ikna etmeden önce
titredim ve korkunun kemiklerimi kemirmesine izin verdim.

“*Zalim Kâtip* gibi konuşuyorsunuz Üstat,” dedim. *Za-
lim Kâtip*, Valenya’da üç ayda bir yayınlanan bir broşürdü;
Maevan kralına sataşmayı seven isimsiz bir el tarafından ya-
zılmış cesur inançlar ve hikâyelerle dolu bir kâğıttı. Cartier,
benim ve Ciri’nin okuması için broşürler getirirdi; bu saldıır-
gan iddialar üzerine gülmüş, utanmış ve tartışmıştık.

Benzetmem karşısında çok eğlenmiş gibi görünen Car-
tier güldü. “Öyle mi yapıyorum? ‘Bir kuzey kralını nasıl ta-
rif edeyim? Kâğıt üzerinde mütevazı sözcüklerle mi? Ya da
belki döktüğü onca kanla, allayıp pulladığı onca sikkeyle,
öldürdüğü bütün eşler ve kızlarla mı?’”

Zalim Kâtip’in cesur sözleri aramıza yerleşirken birbiri-
mize baktık.

“Hayır, böyle şeyler *yazacak kadar* cesur değilim,” diye
itiraf etti sonunda. “Ya da aptal.”

“Yine de Üstat Cartier... Maevan halkı, Kraliçe’nin Kanunu’nda ne yazdığını hatırlıyordur herhalde?” diyerek karşı çıktım.

“Kraliçe’nin Kanunu Liadan tarafından yazıldı ve bunlardan sadece bir tane var,” diye açıkladı. “Yasayı sihirli bir şekilde taş bir tablete oydu. Asla yok edilemeyen bu tablet, yüz otuz altı yıldır kayıp. Ve kelimeler, hatta yasalar bile, bir nesilden diğerine aktarılmazlarsa kolayca unutulur, toz olurlar. Ama bir Maevan’ın, atalarının hatıralarını miras almayacağını ve geçmişin bu güçlerini hatırlamayacağını kim söyleyebilir ki?”

“Ataların hatıraları mı?” diye tekrarladım.

“Garip bir hadise,” diye açıkladı. “Fakat bir bilgi tutkusu konuyla ilgili kapsamlı bir araştırma yaptı ve hepimizin onları –atalarımızın bu seçkin hatıralarını– zihnimizde taşıdığımız ancak uykuda oldukları için onları asla fark etmediğimiz sonucuna vardı. Bununla birlikte, kurduğumuz bağlantılara dayanarak bazılarımızda yine de tezahür edebilirler.”

“Yani belki bir gün Liadan’ın hatıraları da miras kalır?” diye sordum, sadece kelimelerin uyandırdığı umudu tatmak için.

Cartier’in gözlerindeki parıltı bana bunun bir hüsnükuruntu olduğunu söylüyordu.

Bunun üzerinde biraz düşündüm. Bir süre sonra düşüncelerim tekrar Lannon’a döndü. “Ama Maevan tahtını... böyle bir kraldan korumanın bir yolu olmalı.”

“O kadar basit değil Brienna.”

Cartier duraksadı ve ben bekledim.

“Yirmi beş yıl önce, üç lord, Lannon’u tahttan indirmeye çalıştı,” diye başladı. Bu soğuk, kanlı hikâyeyi biliyordum ama yine de Cartier’e konuşmayı kesmesini söyleyecek cesaretim yoktu. “Lord MacQuinn. Lord Morgane. Lord Kavanagh. Lord Kavanagh’nın en büyük kızını tahta çıkarmak istediler. Ama Akşamüzeri Taşı ve Kraliçe’nin Kanunu olmadan, diğer lordlar onları takip etmeyecekti. Plan yanıp kül oldu. Lannon, Lady MacQuinn’i, Lady Morgane’i ve Lady Kavanagh’yı katlederek misilleme yaptı. Hatta bazıları sadece çocuk olan kızlarını da öldürdü; çünkü Kraliçe’nin Kanunu yeniden keşfedilmeyi beklerken, bir Maevan kralı kadınlardan her zaman korkacaktır.”

Hikâye yüreğimi ağırlaştırdı. Göğsüm ağrıdı, çünkü mirasımın yarısı böyle bir ülkeden, karanlığa sürüklenmiş güzel ve gururlu bir halktan geliyordu.

“Brienna...”

Üzüntüyü ve korkuyu uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

“Bir gün bir kraliçe yükselecek,” diye fısıldadı, sanki kitapların kulak misafiri olabilecek kulakları varmış gibi. “Belki bizim zamanımızda olur, belki de bizden sonra. Ama Maevana kim olduğunu hatırlayacak ve büyük bir amaç için birleşecek.”

Gülümsedim ama içimdeki o boşluk kaybolmadı. Omuzlarıma oturdu, göğsüme yerleşti.

“Öyleyse,” dedi Cartier, parmaklarını masaya vurarak. “Dikkatimiz kolayca dağılıyor. Gündönümünden ve seni o güne en iyi nasıl hazırlayabileceğimden bahsedelim.”

Üç hamî ile ilgili önerilerini ve hazırlamam gerekenleri tekrar düşündüm. “Kraliyet soyu konusunda çok iyi değilim.”

“O zaman oradan başlayalım. Mümkün olduğunca geriye gidip bir soylu seç ve mirasçı oğuldan başlayarak sırayla say.”

Bu kez cebimde dikkatimi dağıtacak bir mektup yoktu. Yine de neredeyse esnemek üzere olduğumu hissetmeden önce birkaç oğul saydım. Cartier beni dinliyordu, bakışları duvara odaklanmıştı. Esnememi görmezden gelerek affetti, ta ki tekrar esneyene kadar. Sonunda masadan ciltli bir kitap alıp sandalyemin üzerine çıkmaya karar verdim.

Cartier irkilerek bana baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Zihnimi canlandırmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Hadi Üstat. Bana katılın,” diye davet ettim, kitabı kafamda dengelerken. “Saymaya devam edeceğim ama kitabı kafasından ilk düşüren kişi kaybeder.”

Bunu sadece yorgun olduğum için, bir risk şoku hissetmek istediğim için yapıyordum. Bunu sadece ona meydan okumak –bu üç yıl boyunca bana meydan okuduktan sonra ona meydan okumak– istediğim için yapıyordum. Bunu sadece kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığı için yapıyordum.

Ama onun bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden *Saatler Kitabı*’nı alıp sandalyesine çıktığında, hoş bir sürpriz yaşadım. Ve kitabı başının üzerinde dengelediğinde ona sııttım. Artık keskin ve soğuk tavırları, sinir bozucu bilgi derinliği olan bir ariel kadar yaşlı ve sonsuz görünmüyordu. Hayır, bir zamanlar inandığımdan çok daha gençti.

Ve işte oradaydık; kafamızda kitaplar, sandalyelerin tepesinde, yüz yüze duruyorduk. Bir üstat ve onun ardeni. Bir arden ve onun üstadı.

Cartier bana gülümsedi.

“Öyleyse kaybettiğinde bana ne vereceksin?” diye alay etti.

“Kaybedeceğimi kim söyledi?” diye karşı çıktım. “Bu arada, ciltli bir kitap seçmeliydiniz.”

“Ezberden saymaya devam etmen gerekmiyor mu?”

Kitabımı mükemmel bir şekilde dengeleyerek hareketsiz kaldım ve soyağacında kaldığım yerden devam ettim. Bir kez yanlış saydım; Cartier beni nazikçe düzeltti. Ve ben soy-luların basamaklarından inmeye devam ettikçe, yüzündeki gülümseme küçüldü ama hiç solmadı.

Cartier’in kitabı *nihayet* kaymaya başladığında soyağacının sonuna yaklaşıyordum. Dengesini yeniden kazanmaya çalışarak kollarmı bir kuş gibi yanlara açtı. Ama çok ani hareket etmişti. *Saatler Kitabı*’nı yakalamak için haysiyetini feda ederek muazzam bir gürültüyle sandalyeden düşmesini, gözleri fal taşı gibi açılmış bir muzaffer edasıyla izledim.

“Üstat, iyi misiniz?” diye sordum, kıkırdamamı kontrol etmek için boşuna uğraşarak.

Doğruldu. Kurdelesinden kurtulan saçları omuzlarının etrafına altın gibi dökülmüştü. Bana bakarak kahkaha attı ve bu daha önce hiç duymadığım bir sestti; yitip gittiğinde tekrar duymak istediğim bir ses...

“Seninle asla oyun oynamamam gerektiğini bana hatırlat,” dedi, saçlarının arasında hızla gezinen parmaklarıyla

kurdelesini yeniden bağlarken. “Pekâlâ, kaybım için neyi feda etmeliyim?”

Kitabımı aldım ve sandalyemden aşağı indim. “Hımm...” Düşüncelerim haline gelen kargaşayı çözmeye çalışarak, onun yanında durmak için masanın etrafından dolaştım. Gerçekten de ondan ne istemeliydim?

“Belki de *Saatler Kitabı*’nı isteyebilirim,” diye soludum, onun için çok değerli olup olmadığını merak ederek.

Ama Cartier kitabı bana uzatarak, “Akıllıca bir seçim Brienna,” dedi.

Tam da ona teşekkür etmek üzereyken kolundaki kan lekesini fark ettim. “Üstat!” Birbirimize dokunmamamız gerektiğini tamamen unutarak koluna uzandım. Gömleğinin yumuşak kumaşına değmeden önce parmaklarımı son anda durdurdum. Elimizi hızla geriye çekerek, “Sizin... kanamanız var,” dedim mahcup bir tavırla.

Cartier aşağıya bakarak koluna dokundu. “Ah, bu sadece bir çizik.” Ve kolunu bakışlarımdan gizlemek istercesine bana arkasını döndü.

Sandalyeden düştüğünde kendine zarar verdiğini görmemiştim. Ve gömleğinin kolu daha önce yırtık değildi ki bu da yaranın zaten orada olduğu ve düşmesinden sonra yeniden açıldığı anlamına geliyordu.

Eşyalarını toplamaya başlamasını izledim; ona kendini nasıl incittiğini sorma arzusuyla, ondan biraz daha uzun kalmasını isteme arzusuyla kalbim tekledi. Ama o istekleri yutkunarak birer çakıl taşı gibi boğazımdan aşağı kaymalarına izin verdim.

“Gitmeliyim,” dedi Cartier, çantasını sağlam omzuna asarak. Gömleğinin altında akmaya devam eden kan yavaşça yayılıyordu.

“Ama kolunuz...” Neredeyse ona tekrar uzanacaktım.

“İyileşecek. Gel, beni dışarı kadar geçir.”

Tutku pelerinini aldığı fuayeye kadar ona eşlik ettim. Mavi pelerini kolunu gizledi ve o andan sonra rahatlamış gibiydi.

“Öyleyse,” dedi, sanki hiç sandalyelerin tepesine çıkıp birlikte gülmemişiz gibi, yine sert ve düzgün bir tavrıyla. “Hamiler için üç yaklaşımını hazırlamayı unutma.”

“Peki, Üstat Cartier.” Reverans yaptım, hareket artık içime işlemiştir.

Ön kapıyı açmasını izledim; çayırların ve uzak dağların kokularıyla bezenmiş güneş ışığı ve ılık hava etrafımızı sararak saçlarımı ve hasretimi karıştırdı.

Cartier eşikte durakladı, yarısı güneşte, yarısı gölgeler arasındaydı. Geri döneceğini düşündüm, bana söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu. Ama o da kelimeleri yutma konusunda benim kadar iyiydi. Yoluna devam etti; atını almak için ahıra doğru ilerlerken tutku pelerini rüzgârda uçuşuyor, kitap çantası sallanıyordu.

Atına binip uzaklaşmasını izlemedim.

Ama bunu hissettim.

Ben fuayenin gölgelerinde dururken, o meşe ağaçlarının altında pervasızca sürmeye devam ettikçe aramızdaki mesafenin arttığını hissettim.

— 7. BÖLÜM —

KULAK MİSAFİRİ

Yaz gündönümü bir fırtına gibi üzerimize çöktü. Hamiler büyük evin batı kanadında konaklayacaklardı ve faytonlar avluya her girdiğinde, Sibylle, konukları bir an önce görebilmemiz için odasının penceresine koşmamız için bağıyordu.

Toplamda on beş kişiydiler; bazıları tutku olan farklı yaşlarda erkekler ve kadınlar vardı.

O kadar gergindim ki onların gelişini izlemeye dayanamadım. Sibylle ve Abree'nin odasından kaçmaya çalıştım ama ben ortadan kaybolmadan önce Sibylle elimi yakaladı ve beni onunla yüzleşmem için geri çekti.

“Sorun ne Brienna?” diye fısıldadı. “Bu, hayatımızın en heyecanlı akşamlarından biri ve sen bir cenazeye gitmek üzereymişsin gibi görünüyorsun.”

Bu beni biraz güldürdü. “Sadece endişeliyim Sibylle. Biliyorsun ki sen ve kız kardeşlerimiz kadar hazırlıklı değilim.”

Sibylle, başka bir haminin avluya geldiğini duyabildiğimiz pencerenin parlak camına baktı ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Nükte ardeni olduğun zamanlarda Üstat Therese’in sana verdiği ilk dersi hatırlamıyor musun?”

“Bu tür anıları zihnimden silmeye çalışıyorum,” dedim kuru bir sesle.

Sibylle bıkkın bir gülümsemeyle parmaklarımı sıktı. “O zaman hafızanı tazelememe izin ver. Sen ve ben divanda oturuyorduk, dışarıda fırtına kopuyordu. Üstat Therese şöyle dedi: ‘Nükte üstadı olmak için maske takmayı öğrenmelisiniz. Kalbinizin içinde, duvarların ötesindeki fırtına kadar hiddetli olabilirsiniz, ancak kimse yüzünüzde bunu görmemeli. Kimse sesinizde bunu duymamalı...’”

Yavaş yavaş hatırlamaya başladım.

Nükte üstadı olmak için, yüz ifadeniz, ruh haliniz, gizledikleriniz ve açığa çıkardıklarınız üzerinde mükemmel bir hâkimiyete sahip olmalıydınız. Bu gerçekten de yüzeyin altında yatanı gizlemek için bir maske takmak gibiydi.

“Belki de bu yüzden nükte konusunda bu kadar kötüydüm,” dedim, Cartier’in sanki duygularımı tenime yazmışım gibi yüzümü her zaman nasıl okuyabildiğini düşünerek.

Sibylle, dikkatimi yeniden kazanmak için parmaklarımı çekiştirerek gülümsedi. “Nükte ile ilgili bir şey hatırlıyorsan, maskeyi hatırla. Bu akşam endişe yerine güven maskesini tak.”

Önerisi rahatlatıcıydı, sonunda gitmeme izin vermeden önce yanaklarımı öptü.

Odama çekildim. Merei'nin müzik aletlerinin ve kitap yığınlarımın arasında volta atarak özenle hazırladığım üç yaklaşımı defalarca tekrarlardım. Hizmetçiler bizi giydirmeye geldiklerinde, terliyordum.

Her asil ve tutkulu Valenyalı kadının korse giydiğini biliyordum.

Yine de balina kemiğinden ve karmaşık bağcıklardan oluşan bir kafes için arden elbisemin konforlu masumiyetini bırakmaya hazır değildim.

Merei de öyle.

Korselerimiz bağlanırken yüz yüze duruyorduk, hizmetçiler iplere asılıp bizi çekiştiriyordu. Merei'nin yüzündeki acıyı, onunla yaşamaya çalışırken nefesini ve duruşunu yeniden ayarladığını görebiliyordum. Benim de ondan farkım yoktu; ama o onca yıl enstrüman çalmanın sonucunda kendini nasıl tutacağını daha iyi biliyordu. Benim duruşum her zaman kötüydü, kitaplar ve yazılar yüzünden kamburlaşmıştı.

Acı olmadan tutku olmaz, demişti Cartier bir keresinde, ders sırasında baş ağrısından şikâyet ettiğimde.

Bu yüzden o akşam, zaferle evli olan ıstırabı kucakladım.

Gündönümü elbisem üç parça halinde paketinden çıktığında, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde nefes darlığı çekiyordum.

Birinci parça, dantel bir iç etekti. İkinci parça düşük yakalı, gümüş rengi bir fistandı ve son olarak da fistanı belli belirsiz gözler önüne seren çelik mavisi, ipek bir cübbe geliyordu.

Merei'nin fistanı, leylak rengi bir cübbenin altına gizlenmiş pembe bir altın rengindeydi. Onun kendi rengini –müzik tutkusunun morunu– giydiğini ve benim de kendi rengimi –bilginin mavi tonlarını– giydiğimi fark ettim. Belli ki bu, hamilerin, cübbelerimizin renginden kim olduğumuzu anlamaları için ayarlanmıştı.

Ona baktım, kahverengi teni akşamın erken saatlerinin sıcak ışığı altında parlıyordu. Hizmetçiler eteğimizdeki son kırışıklıkları fırçalıyordu. Oda arkadaşım, can dostum, büyüleyici görünüyordu; tutkusu ondan bir ışık gibi yayılıyordu.

Bakışlarımız buluştu ve bu onun da gözlerindeydi; bana bakıyordu, beni ilk nefesimi almışım gibi görüyordu. Sonunda gülümsediğinde, yedi yıldır hazırlandığımız o an için, onunla birlikte bir tutkuya dönüşeceğimiz için rahatladım.

Merei'nin saçları altın kurdelelerle karmaşık bir şekilde örülürken, hizmetçilerden biri bana kır çiçeklerinden bir demet getirince şaşırdım. Kırmızı ve sarı renkli çiçeklerden, birkaç utangaç pembe taç yaprağından ve cesur bir mavi peygamber çiçeğinden oluşan garip bir tanzimdi.

“Üstadınız sizin için yaptırmıştı,” dedi oda hizmetçisi, çiçekleri saçlarıma bir taç gibi yerleştirirken. “Ve saçlarınızın salık kalmasını istedi.”

Saçlarım salık kaldı.

Gelenek dışı ve biraz şaşırtıcıydı. Mavi ve gümüş rengi elbiseme, saçlarımın uzun kahverengi dalgalarına baktım ve neden böyle bir istekte bulunduğunu merak ettim.

Kendimi Cartier'i düşünmeye değil de seçtiğim soyu zihinsel olarak tekrarlamaya zorlayarak pencerenin önüne

geçtim ve Merei'yi bekledim. Hizmetçiler odamızdan ayrılırken Merei'nin iç çektiğini duyduğumda, dokuzuncu doğan erkek çocuğun ismini fısıldıyordum.

“On yaşındaymışım gibi hissediyorum,” dedi ve ona bakmak için döndüm. “Ya da on bir, hatta on iki. Bu gerçekten de on yedinci yazımız mı Bri?”

Belli bir noktaya ulaşana kadar zamanın ne kadar yavaş ilerlediğini düşünmek tuhaftı. Ve sonra günler su gibi akıp gitmiş ve bizi bu akşama sürüklemişlerdi. Kendimi hâlâ tamamen hazır hissetmiyordum...

“Onca zaman nereye gitti?” diye sordu, lavtasının yataкта durduğu yere bakarak. Sesi üzgündü çünkü salı günü ikimiz de buradan gidecektik. O batıya ve ben de doğuya gidebilirdim, birbirimizi bir daha hiç göremeyebilirdik.

Bunu düşünmek bile kalbimi yaraladı, boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Ufkumuzda beliren bu tür ihtimalleri, vedaları düşünemezdim. Bu yüzden tam karşısına geçip ellerini tuttum. Bir şeyler söylemek istedim ama söylersem paramparça olabilirdim.

Beni anladı. Parmaklarımı nazikçe sıktı, bana gülümserken gamzeleri yanaklarını öptü.

“Sanırım geç kaldık,” diye fısıldadı, çünkü etrafımızdaki ev sessizdi.

Nefesimizi tutup dinledik. Yıldızların altındaki arka bahçede tüm hızıyla devam eden partinin zayıf seslerinin pencerelerden içeri girdiğini duyabiliyordum. Patlayan kahkahalar, uğultulu konuşmalar, birbirine vuran kadehler.

“Gitmeliyiz,” dedim, boğazımdaki acıyı temizleyerek.

Merei ile birlikte odamızdan ayrıldık ancak gündönümüne giden son ardenler olmadığımızı fark ettik. Abree, gece yarısı bulutu renginde elbisesi, mücevherli saç tokalarıyla başının üstünde toplanmış kıvılcık bukleleriyle merdivenlerin tepesinde duruyordu. Boğumları bembeyaz olmuş parmaklarıyla korkulukları kavradı ve bize rahatlamış bir şekilde baktı.

“Tanrı’ya şükür!” diye soludu, eliyle korsesini çekştirerek. “En sona kaldığımı sanıyordum. Bu elbise korkunç! Nefes alamıyorum.”

“Dur, sana yardım etmeme izin ver,” dedi Merei, Abree’nin elini belinden çekerek.

Ben de en az Abree kadar merdivenlerden düşmeye meyilliydim, bu yüzden geniş iç eteğime alışmaya çalışarak arkalarından yavaşça indim. Kız kardeşlerim fuayeye ulaştılar ve koridora döndüler, gölgelerin arasından arka kapılara ilerlerken ayak sesleri gitgide soldu.

Onlara yetişmeye çalışırken eteğim korkuluğun son demir basamağına takıldı ve kendimi oradan kurtarmam yaklaşık bir dakikamı aldı. O zamana kadar, elbiseden rahatsız olmuştum ve açlıktan titriyordum, gözlerimin önünde birkaç yıldız dans ediyordu.

Arka kapılara giden uzun koridora yavaşça girerken Ciri’nin sesini duydum. Sesi üzgün ve boğuk geliyordu, ta ki biraz daha yaklaşıp Dowager’ın çalışma odasında biriyle konuştuğunu fark edene kadar...

“Anlamıyorum! İlk ardeniniz bendim.”

“Neyi anlamıyorsun?” Cartier. Sesi alçaktı, gölgelerde

bir gök gürültüsü gibiydi. Çalışma odasının aralık duran kapılarına gelmeden hemen önce durdum.

“Bütün akşam onun elini tutup beni unutacak mısınız?”

“Tabii ki hayır Ciri.”

“Bu adil değil Üstat.”

“Hayatta adil olan bir şey var mı? Bana bak Ciri!”

“Benden istediğiniz her şeyde ustalaştım,” diye tısladı.

“Ve siz şey gibi davranıyorsunuz... Sanki...”

“Sanki ne?” Cartier’in sabrı tükeniyordu. “Sanki tutkuya dönüşmemişsin gibi mi?”

Ciri sessizliğe büründü.

“Kavga etmemizi istemiyorum,” dedi Cartier daha yumuşak bir sesle. “Son derece iyi iş çıkardın Ciri. Sen tüm ardenlerim arasında açık ara en başarılı olansın. Bu nedenle, bu akşam sadece arkama yaslanıp senin bir tutkuya dönüşmeni izleyeceğim.”

“Peki ya Brienna?”

“Ne olmuş ona?” diye yanıtladı Cartier. “Brienna için endişelenmemelisin. Eğer onunla rekabet ettiğini görürsem, hiç üstadın olmamış olmamı dilersin.”

Ciri’nin keskin nefes alışını duydum. Ya da belki de bu nefesler bana aitti. Parmaklarım duvarın, lambrilerin üzerinde kıvrıldı; sağlam bir şeye, güven verici bir şeye tutunmaya çalışırken tırnaklarımın büküldüğünü hissettim.

“Bir gece daha benim üstadım olabilirsiniz,” dedi Ciri kararlı bir sesle. “Ama istediğim hami onunla ilgilenirse...”

Cartier’in sesi o kadar alçaldı ki benim için sadece bir hırıltıdan ibaretti. Kapının önünden geçtiğimi duymamaları

için dua ederek, olabildiğince sessiz bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

Cumbalı pencerelerin parıltısının ardında, çimenlerin üzerindeki beyaz çadırları görebiliyordum. İçki tepsileriyle dolaşan hizmetçileri izledim, gecenin ortasında uçuşan kahkahaları duydum. Bir haminin yanında dolaşan Sibylle'in yeşil elbisesi gözüme çarptı; güzelliği, hareket ettiğinde bölme pencere yüzünden çarpılıyordu. Yeni mevsimi karşılayacak otlarla dolu eşiğe neredeyse gelmiştim.

Ama arka kapılardan geçmedim.

Sağa, kütüphanenin güvenli gölgesine döndüm.

Nazıkçe, tüm kemiklerim kırılacakmış gibi, Cartier'in tüm derslerine direndiğim sandalyeye oturdum. Ve dinlemek için durmamış olmayı dileyerek az önce kulak misafiri olduğum şeyi düşündüm.

Magnalia'da hiçbir zaman bir tutkunun iki ardeni olması gerekiyordu. Her birinden sadece bir tane olması gerekiyordu ve şimdi Dowager'ın evini neden bu şekilde yaptılandırıldığını anlıyordum. Rekabet etmememiz gerekiyordu ama nasıl etmezdik? Ariallerin birini diğerine tercih etmeleri gerekiyordu ama ya ederlerse?

Ciri'ye bir şey söylemeli miydim?

Ciri'yi kendi haline mi bırakmalıyım?

Cartier'den kaçınmalı mıyım?

Cartier ile yüzleşmeli miydim?

Gecenin önemini hatırlayınca dek bu dört sorunun zihnimi meşgul etmesine izin vererek orada oturdum. Bir korkak gibi orada oturmaya devam edemezdim.

Bir ipek topu gibi ayağa kalkarak kütüphaneden ayrıldım; teras kapılarından titreyerek geçtim, ta ki başımı kaldırıp bakana kadar. Gece gökyüzü, yıldızları ve rüyaları kucaklayan altın bir hilal tarafından yönetiliyordu. Bu takımyıldızlarından biri yakında benim olacaktı.

Dikkatle yürüdüm, elbisem çimenlere fısıltıyla sürünürken çocukluğumun son kırıntılarını da yutuyordu.

Bu gece için yıllarca hazırlandım, diye düşündüm ve yazın kokusunu içime çektim.

Zaman nereye gitmişti?

Gündönümünü memnuniyetle karşılarken, bu soruya bir cevap yoktu.

—❧— 8. BÖLÜM —❧—

YAZ GÜNDÖNÜMÜ

Toplamda altı çadır vardı; tam ortada yükselen büyük bir çadır, bir gülün üzerindeki beyaz taç yaprakları andıran beş küçük çadırla çevriliydi. Her giriş, sarmaşıklarla kaplıydı; her geçit, kırmızı şakayık dalları, krem rengi ortancalar ve lavanta çelenkleri ile süslenmişti. İplerde sallanan gümüş fenerler, ateşböcekleri gibi havada uçuşuyor, mumları geceyi hanımeli ve biberiye kokularıyla dolduruyordu.

Merei'nin lavtasının yavaş, baştan çıkarıcı sesini duyana kadar, terliklerimin altında çatırdayan çimlerin üzerinde tereddütle durdum. Müziği beni ilk çadıra çekti, bir yabancı'nın yatağına giriyormuşum gibi rüzgârda dalgalanan beyaz keten kumaşın içine girmeye davet etti.

Çimenlerin üzerine kilimler serilmiş, divanlar ve sandalyeler sohbeti kolaylaştıracak şekilde düzenlenmişti. Ama

bunun tamamen Merei için, onun dokunuşunu hissetmek için sıralarını bekleyen etrafa dağılmış enstrümanları –parıldayan klavsen, keman, ney– için olduğunu çok geçmeden fark ettim. Minderli bir bankta oturan Merei, iki kadın ve bir erkek için lavta çalıyordu. Onun üç hamisi.

Akşamın içeri sızabileceği ve gölgelerin beni sarabileceği çadırın ağzında durdum. Ama orada, hemen sağımda, Merei'nin üstadı Evelina vardı. Müzik arieli, Merei'nin çalmasını dinlerken gümüş rengi gözyaşlarıyla dolu gözlerle sessizce gözlemleyebileceği bir yerde duruyordu.

Şarkı zengin ve yavaştı; ağır elbisemi daha hafif olanıyla değiştirmek, çayırlarda dans etmek, nehirde yüzmek, her meyveyi tatmak, ay ışığının her huzmesini içmek istememe neden oldu. Kendimi yaşlı ve genç, bilge ve naif, meraklı ve tatmin olmuş hissetmemi sağladı.

Müziği benim için her zaman böyle olmuştu, içimi taşıcak kadar dolduran bir şeydi. Yorgun olduğum ve cesaretimin kırıldığı anlarda, oraya ait olmadığımı ve asla ait olmayacağımı hissettiğim anlarda benim için çaldığı sayısız akşam olmuştu.

Müziği ekmek ve şarap gibiydi... Besleyici ve cesaretlendirici.

Ben de gözlerimdeki yaşları sildiğimi fark ettim.

Hareketim dikkatini çekmiş olmalıydı. Merei yukarı baktı ve beni gördü; şarkısı hiç bozulmadı, hayır, daha ziyade şarkısı yeni bir koro bulmuş gibi devam ederken gülümse-di. Onun bana verdiği kadar benim de ona ilham verdiğimi umuyordum.

Bunun üzerine onun çadırından çıkıp diğerine geçtim ve bir rüyanın içine adım atıyormuş gibi hissederek sarmaşığı ve çiçekleri takip ettim.

Bu çadır da kilimlerle döşenmiş, sandalye ve divanlarla donatılmıştı. Ancak her biri muhteşem bir yağlıboya tablo sergileyen üç şövale vardı. Oriana'nın başyapıtlarına hayranlıkla bakarken, bir kez daha gölgelere sadık kalarak çadırın kenarında yürüdüm.

Dövme altın bir tül ile boynundan geri çekilen siyah saçları ve koyu kırmızı elbisesi ile iki yanında duran hamilerine çalışmalarını anlatıyordu. Yağlardan bahsediyorlardı... Deniz mavisi için, kırmızı kahverengi için tarifi neydi? Tahminimin gerçekleşeceğini bildiğim için gülümseyerek sessizce bir sonraki çadıra geçtim: Hamiler Oriana için savaşmak zorundaydı.

Bu üçüncü çadır Sibylle'e aitti. Kilimlerin tam ortasına, Sibylle'in zümrüt rengi tafta elbisesiyle oturup üç potansiyel hamisiyle kart oynadığı bir masa kurulmuştu. Misafirlerini zekice bir sohbeta dâhil ederken kahkahası bir zilin çınlaması gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, nefret ettiğim tek tutku nükteydi. Münazara konusunda zayıftım, hitabetten korkuyordum ve berbat bir konuşmacıydım. O yıl boyunca bir arden olarak debelenmek, insanlarla dolu bir oda yerine sessiz alanları ve kitapları tercih ettiğimi fark etmemi sağlamıştı.

“Burada ne işin var?”

Bir hayalet gibi sessizce yanıma sokulmuş olan Üstat Therese'e baktım. Bir nükte ardını olmaktan nefret etme-

min bir başka nedeni de buydu; Therese, öğrencisi olarak bana hiç ısınmamıştı.

“Kendi çadırında olmalısın,” diye tısladı, narin bir dantel yelpazeyi pat diye çıkararak. Yüzünden terler akıyor, üzerine yağ sıçramış gibi kirli sarı saçlarının alnına yapışmasına neden oluyordu.

Kelimelerimi onun için harcamadım. Reverans yapmak için bile vakit kaybetmedim.

Abree’ye ait olan bir sonraki çadıra geçtim. Çadırın hemen ortasında basit, sekizgen bir sahne, loş ışıklı fenerler ve sanki bir bulutun ortasındaymışım gibi görünen bir duman halkası vardı. Ama benim Abree’m işte oradaydı; alev kırmızısı saçlarıyla üç hamisi ve Üstat Xavier ile duruyordu. Bu kadar rahatsız edici bir elbise içindeyken bile tamamen rahat bir şekilde güldüğünü ve devam ettiğini görmekten mutluydum.

Ama tiyatrocular her zaman arkadaş gibi cana yakındı; onların arkadaşlığı canlı ve eğlenceliydi. Gizlendiğimi görürlerse şüphesiz beni de yanlarına çağırırlardı ve zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum.

Saçlarımın yarattığı sıcak perdeyi kaldıran gece esintisi için minnettar olarak çadırların arasındaki ince çimen parçasına doğru süzüldüm. Ellerimi elbisemin korsesine bastırarak bir an için durup nefes aldım ve çadırın kumaş kapısının, bir akıntının üzerindeki köpük gibi, davet edencesine dalgalanmasını izledim.

Burası benim ve Ciri’nin çadırıydı; bir saat önce olmam gereken yer burasıydı.

Korseme meydan okuyup biraz eğilirsem, çadırın içini, yere serilmiş kilimleri ve hamilerden birinin ayağını görebiliyordum... Yeni cilalanıp boyanmış bir çizme... Ve sohbetin alçak uğultusunu duyabiliyordum. Ciri konuşuyor, hava durumu hakkında bir şeyler söylüyordu.

“Geç kaldın.”

Cartier’in sesi beni ürküttü. Hızla doğrulup arkamı döndüm ve onu kollarını kavuşturmuş bir halde arkamda dururken buldum.

“Gece daha yeni başlıyor,” diye cevap verdim ama yanaklarıma hain bir kızarıklık yerleşti. “Ve beni böyle ürkütmemeniz gerektiğini bilmelisiniz.”

Kumaşı aralayıp içeri girmekte tereddüt ederek gizli gözlemime kaldığım yerden devam ettim. Şimdi burada olup şüphelerime tanıklık etmesi çok daha kötüydü.

“Neredeydin?” Cartier bana bir adım daha yaklaştı; bacağının eteklerime sürtündüğünü hissettim. “Bir fayton çağırıp kaçtığını düşünmeye başlamıştım.”

O anda kaçma düşüncesi korkunç derecede cazip gelse de ona alaycı bir gülümseme gönderdim. “Dürüst olmak gerekirse Üstat...”

Daha fazlasını söyleyecektim ama gözlerim kıyafetlerine takıldığında kelimeler tükendi. Onu hiç bu kadar şık görmemiştim. Diz boyu çizmeler, kadife bir pantolon, süslü tokalarla ve gümüş dikişlerle süslenmiş siyah bir yelek giyyordu. Kolları uzun, bol ve beyazdı; saçları her zamanki atkuyruğu ile geriye taranmıştı; yeni tıraş olmuş yüzü fener ışığı altında altın rengindeydi. Mavi gökyüzünün büyüleyici bir tonundaki tutku pelerini, sırtını sadakatle koruyordu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Daha önce beni hiç düzgün kıyafetler giyerken görmemişsin gibi.”

Sanki saçmalıyormuş gibi güldüm. Ama neyse ki tam o sırada yanımdan elinde likör tepsisiyle bir hizmetçi geçti. İçlerinden birine uzanarak titreyen parmaklarımla cam kadehi tuttum ve bir yudum aldım, sonra bir yudum daha.

Belki likördendi, belki de elbiseden ya da bana çok yakın durduğundan. Ama bakışlarına karşılık verdim ve cam kadehin kenarı dudaklarıma sürterken, “Bütün akşam elimi tutmak zorunda değilsiniz,” diye mırıldandım.

Sözlerim karşısında gözleri karardı. “Elini tutmayı planlamıyorum Brienna,” dedi sertçe. “Ve kulak misafiri olmak hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Evet, çok iyi biliyorum,” diye cevap verdim hafifçe gülümseyerek. “Bu gece ne olacak? İdam düğümü mü, yoksa iki gün boyunca depo mu?”

“Bu gece seni bağışlayacağım,” dedi Cartier ve kadehi parmaklarımin arasından aldı. “Ve sen yemek yiyene kadar, şimdilik likörden uzak duralım.”

“Sorun değil. Bir tane daha alırım,” dedim, ellerimi elbisemden aşağı kaydırıp teri silerken. Sıcak bir akşamdı; iç çamaşırlarımın her parçasının tenime yapıştığını hissedebiliyordum. “Neden bu kadar ağır bir elbise seçtiniz?”

Cartier cevap vermeden önce benim likörümün geri kalanını içti. “Tek seçtiğim elbisenin rengiydi. Ve çiçeklerin... Ve saçlarının salık olması.”

Cevap vermemeye karar verdim ve duraklamam onu bana bakmaya teşvik etti. Mavi bakışlarının, başımın tepesinden başlayarak önce çiçeklerime, sonra da çenemin üzerinden geçerek boynuma ve ağrıyan belime dokunduğunu hissettim. Beni güzel bulduğunu hayal ettim ve sonra böyle saçma bir hayal kurduğum için kendimi içten içe azarladım.

“Öyleyse,” dedi Cartier, gözleri gözlerime dönerken, “bütün gece burada benimle birlikte mi duracaksın, yoksa kendine bir hami mi bulacaksın?”

Sonunda çadıra adım atmak için cesaretimi toplayıp onu geceye bırakmadan önce ona öfkeyle baktım.

Ani girişim sonrasında dört çift gözün üzerime döndüğünü hissettim. Lacivert bir elbise içinde Ciri oturuyordu; saçları, başını taçlandırıran bir kırmızı çiçek çelengi ile bukleler halinde kıvrılmıştı, yanakları ise keyiften romantik bir şekilde kızarmıştı. Yanında, sarı ipekler içinde, koyu tenli, orta yaşlı, hoş bir kadın oturuyordu. Ve karşılarındaki sandalyelerde, ellerinde likör kadehleri tutan iki adam oturuyordu. Biri daha yaşlıydı, kestane rengi saçları hafifçe kırışmıştı, burnu ve çenesi soluk mermerden yontulmuş gibi keskindi. Diğeri daha gençti, koyu sakalları, kıpkırmızı bir teni ve neşeli bir tavrı vardı.

Ciri beni karşılamak için ayağa kalktı. “Brienna, seni misafirlerimizle tanıştırmama izin ver. Bu, Üstat Monique Lavoie.” Sarılar içindeki kadın gülümsedi. “Ve sonra Üstat Brice Mathieu var.” Sakallı adam ayağa kalktı ve kadehini havaya kaldırdı. “Ve Üstat Nicolas Babineaux.” Soğukkanlı, kestane rengi saçlı adam da ayağa kalkarak hafif bir reve-

ransla selam verdi. Hamilerin üçü de mavi pelerin takmıştı; üçü de bilgi tutkusuydu.

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedim, onlara en derin reveransımı yaparak. Ciri’nin kusursuz tanıtımlarına rağmen, bu ipek elbisenin içinde bir sahtekâr olduğumu hissettim.

“Belki seni önce ben çalabilirim,” dedi Monique Lavoie bana.

“Elbette,” diye cevap verdi Ciri, ama ben divandaki yerini alabilmem için oradan uzaklaşırken gözlerindeki tereddüdü gördüm. İsteddiği hami buydu. Ve böylece nazikçe yürümeye karar verdim.

Ciri iki üstadın arasında durup onları keyifli ve eğlenceli bir sohbete dâhil ederken, ben de Monique’in yanına oturdum.

“Pekâlâ Brienna,” diye başladı Monique ve o an diğer tüm gürültülerin arka planda kaybolmasına izin verdim. “Bana kendinden bahset.”

Birkaç giriş konuşması hazırlamıştım. Biri çifte vatandaşlığımı, biri Üstat Cartier’in altında öğrenmekti, biri de Magnalia’nın ihtişamıydı. İlk konuyu seçmeye karar verdim.

“Ben bir bilgi ardeniyim, Üstat. Babam Maevan, annem Valenyalı. Onuncu yazımda buraya getirilinceye kadar Colbert’in yetimhanesinde büyüdüm...” Ve böylece sözlerim akıp gitti, düzgün nefes alamıyormuşum gibi kısa ve kesik kesikti. Ama Monique nazikti, gözleri söylediğim her şeyle ilgileniyor, ona derslerimden, Magnalia’dan, en sevdiğim bilgi dalından bahsetmem için beni cesaretlendiriyordu.

Sonunda, günlerce kendim hakkında boş boş konuştuğumu hissettikten sonra, o da açıldı.

“Bascunc Adası’nda bir doktorum,” dedi Monique, bir hizmetçiden yeni bir kadeh likör kabul ederek. “Adada büyüdüm ama on sekiz yaşındayken tutkuya dönüştüm ve bir doktorun asistanı oldum. On yıldır kendi kliniğim ve eczanem var ve yeni bir yardımcı bulmaya çalışıyorum.”

Demek ki bilginin hekimlik dalına aitti ve ona yardım edecek bir tutku arıyordu. Bir ortaklık teklif ediyordu. Teklifinin beni cezbetmesine izin verir vermez, Ciri’nin endişeli bakışlarının bize kaydığını hissettim.

“Belki de önce kana nasıl tepki verdiğini sormalıyım,” dedi Monique, hoş bir gülümsemeyle içkisini yudumlarken. “Çünkü bunu sık sık görüyorum.”

“Neyse ki kan beni etkilemiyor,” diye yanıtladım ve Cartier’in de dediği gibi, hikâyemi bununla bütünleştirme fırsatım oldu.

Ona Abree’nin yaralı alnından, prova sırasında sahneden düştükten sonra aldığı bir yaradan bahsettim. Cartier, doktoru aramak yerine Ciri ve benim, arkadaşımızın yarasını dikmemize izin vermiş, omuzlarımızın üzerinden bakarken bize neler yapılacağını sırasıyla anlatmıştı. Abree –şaşırtıcı bir şekilde– sakın kalmıştı.

“Ah, Ciri de bana aynı hikâyeyi anlattı,” dedi Monique ve yüzümün ısındığını hissettim. Hikâyemi Ciri’ninkiyle karşılaştırmayı düşünmemiştim. “Arkadaşınızı iyileştirmek için birlikte çalışabilmeniz ne kadar harika.”

Ciri bana bakmamaya çalışıyordu ama benim yinelediğim hikâyeyi ve Monique’in cevabını duymuştu. Hava gerilimle çatırdadı ve onu yumuşatmak için düşünebildiğim tek bir yol vardı.

“Evet, gerçekten öyle, Üstat Monique. Ama Ciri iğne konusunda benden çok daha yetenekli. Daha sonra dikişlerimizi karşılaştırdık ve benimki onunki kadar temiz değildi.”

Monique, ne yaptığımı, kendimi mücadeleden geri çektiğimi bilerek –beni değil de Ciri’yi seçmesi gerektiğini bilecek– üzgün bir şekilde gülümsedi.

Eteklerimin üzerine bir gölge düştüğünde, genç ve sakallı haminin yanıma geldiğini fark ettim. Siyah ve gümüş renklerinde hoş bir şekilde giyinmişti; açık tenli, manikürlü elini uzatırken kakule ve nane kokuyordu.

“Artık seni çalabilir miyim?”

Monique’e zaman ayırdığı için teşekkür ettikten sonra, “Evet, Üstat Brice,” diye yanıtladım, parmaklarımı avucunun içine bırakıp beni divandan çekmesine izin verirken.

Karşı cinse en son ne zaman dokunduğumu hatırlayamıyordum.

Hayır, bekle, hatırlıyordum. Yedi yıl önce, büyükbabamın beni Magnalia’ya teslim ettiği sonbahardı. Bana sarılmış, yanağımı öpmüştü. Ama o andan beri, hissettiğim tek sevgi, el ele tutuştüğümüzda, sarıldığımızda ya da dans ettiğimizde arden kız kardeşlerimden gelmişti.

Brice elimi tutmaya devam edip beni mum ışığı altına çekilmiş iki sandalyenin bulunduğu çadırın daha sessiz bir köşesine götürürken kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamadım.

Sandalyeye oturdum ve Brice bana bir kadeh likör getirirken avucumu eteklerime silme dürtüsüne direndim. İşte o zaman Cartier’in sonunda çadıra döndüğünü gördüm. Brice’ın

kalktığı koltuğa oturmuştu ve rahatça bacak bacak üstüne atmış bir şekilde kızıl saçlı hamiyle konuşuyordu.

“Tam bir tarihçi olduğunu duydum,” dedi Brice, yanındaki sandalyeye yerleşerek.

Gözlerimi Cartier’den ayırarak, “Bunu nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim Üstat Brice?” dedim.

“Ciri söyledi,” diye yanıtladı. Yaşını tahmin etmeye çalışarak otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüm. Çekiciydi, gözleri parlak ve cana yakındı; sesi nazikti, sanki sadece en güzel okullara gitmiş, en zengin masalarda yemek yemiş, kadınların en güzelleriyle dans etmiş gibiydi. “İtiraf etmeliyim ki bu ilgimi çekti, çünkü ben de bir tarihçiyim.”

Ciri bana bir tarihçi olduğumu söylemişti. Tıpkı öğretmeyi seçmiş olmasına rağmen bu dala bağlı olduğunu itiraf eden Cartier’in yaptığı gibi. Çaresizce, gözlerim tekrar Cartier’e kaydı.

Ben, Brice Mathieu ile bu köşede otururken, o da yüzünde kesinlikle hiçbir ifade olmadan bana bakıyordu. Sanki Cartier için bir yabancı gibiydim, ta ki kestane rengi saçlı Nicolas’ın bir şeyler söylediğini ve Cartier’in tek bir kelime bile duymadığını fark edene kadar.

Brice da bana bir şeyler söylüyordu.

Tenim gecenin sıcağında ıslanırken hamiye döndüm. “Beni bağışlayın Üstat Brice. Ne dediğinizi duymadım.”

“Ah.” Gözlerini kırıştırdı. Anladığım kadarıyla görmezden gelinmeye alışık değildi. “En sevdiğin soydan bahsetmek isteyip istemediğini sormuştum. Şu anda kraliyet yazmanları ile çalışıyorum ve tarihsel kayıtlarının doğru

olmasını sağlıyorum. Benim kadar dikkatli ve hevesli olan, soy bilimi avucundaki çizgiler kadar iyi bilen bir asistana ihtiyacım var.”

Başka bir ortaklık daha.

Bu ilgimi çekmişti. Bu yüzden Cartier çadırda değilmiş gibi davrandım ve Brice Mathieu’ya gülümsedim.

“Elbette Üstat. Edmond Fabre’nin soyuna hayranım.”

Böylece Edmond Fabre ve her birinin üç oğlu olan üç oğlundan bahsetmeye başladık. Sırtımdan aşağı akmaya başlayan tere, tüm rahatlığımı yok eden korseye, Cartier’in bakışlarının bana dokunmaya devam etmesine rağmen iyi gidiyordum.

Ama sonra hata yaptım. Brice Mathieu’nun tatsız bir koku almış gibi kaşlarını çattığını görene kadar yanlış isim söylediğimin farkında bile değildim.

“Elbette Frederique’i kastediyorsun, Jacques’i değil.”

O an öylece kaldım ve söylediklerimi onun söyledikleriyle bağdaştırmaya çalıştım. “Hayır, Üstat Brice. Sanırım Jacques idi.”

“Hayır, hayır, Frederique’di,” diye karşılık verdi Brice. “Jacques iki nesil sonrasına kadar doğmadı.”

Gerçekten nesilleri atlamış mıydım? Ama daha da önemlisi, gerçekten umurumda mıydı?

Zihnim uyuştu ve bunu örtbas etmek için gülmeyi seçtim. “Tabii ki, yanlış söyledim.” Kendimi daha fazla aptal yerine koymadan önce likörümü kafama diktim.

Akşam yemeğinin şimdi büyük çadırda servis edildiğini bildiren bir hizmetçinin gelişiyle kurtuldum.

Titrek bacaklarımın üzerine kalktım, sinirlerim o kadar gerilmişti ki uzun boyu neredeyse çadırın tepesine degecek olan üçüncü hamı yanıma gelene kadar eve geri dönmeyi ciddi ciddi düşündüm.

“Akşam yemeğine kadar sana eşlik edebilir miyim Brienna?” diye sordu kestane rengi saçlı üstat. Sesi çok yumuşak ve narindi ama buna aldanmadım; bu üstat çelik gibi sertti. Bunu fark ettim, çünkü Cartier de onun gibiydi.

“Evet Üstat Nicolas. Onur duyarım.”

Bana kolunu uzattı ve bir kez daha yabancı bir adama dokunmaktan çekinerek koluna girdim. Ama o daha yaşlıydı, belki de babam olacak yaşıydı. Bu yüzden bu dokunuş, Brice Mathieu’nun elini tutmak kadar tehlikeli değildi.

Diğerlerinden önce çıkarak merkez çadıra doğru yol aldık.

Üç yuvarlak masa ve masa başına dokuz sandalye vardı ama oturma düzeni yoktu. Nicolas bizim için oturacak bir yer seçerken, tutkuların birbirine karışmasını sağlayacak bir akşam yemeği, diye düşündüm yenilenmiş bir korkuyla. Sandalyeme oturdum; arden kız kardeşlerim, hamileri ve arielleri ile içeri girerken bakışlarım çadırda gezindi.

Masaların üzerine beyaz örtüler serilmişti; üzerleri mumlarla, gül çelenkleriyle ve parlak yapraklarla süslenmişti. En iyi gümüşten yapılmış tabaklar, çatal bıçak takımları ve kadehler adeta bir ejderha hazinesi gibi parıldayarak dokunulmayı bekliyordu. Üzerimizde sac panelleri incelikle delinmiş olan fenerler asılıydı ve ışık, küçük yıldızlar gibi üzerimize dökülüyordu.

Nicolas, masamızın geri kalanı dolana ve tanışma soh-

betleri gerçekleşene kadar benimle tek kelime etmedi. Ciri—doğal olarak— benim masamda *oturmamayı* seçmişti ve Monique’i de yanına almıştı. Brice Mathieu ise sosyal olmaya karar verip tiyatro grubunun arasına oturmuştu. Masam, Sibylle (sohbeti devam ettirebildiği için bana güvence veriyordu), onun iki hamisi, Üstat Evelina, Üstat Therese (korktuğum başıma gelmişti), bir sanat hamisi ve bir müzik hamisi tarafından doldurulmuştu. Kadehler şarapla dolup başlangıç yemekleri servis edilirken, ne kadar da garip ve uyumsuz bir masa, diye düşündüm.

“Üstadın senden övgüyle bahsediyor Brienna,” dedi Nicolas, sesi o kadar kısıktı ki Sibylle’in gevezeliği yüzünden onu zar zor duyabildim.

“Üstat Cartier çok iyi bir eğitmendi,” diye cevap verdim ve onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Gözlerim diğer iki masada gezindi ve sanki aramızda bir bağ kurulmuş gibi onu neredeyse anında buldu.

Ciri’nin yanına oturmuştu.

Benim yerime onunla oturmayı seçmiş olmasından dolayı incinmek istedim. Ama sonra kararının zekice olduğunu fark ettim, çünkü Ciri onun seçimi sayesinde gayrete gelmişti; gerçekten de Cartier ve Monique arasında otururken parlıyor gibiydi. Ve eğer benim yanıma otursaydı, bu benim çekince-lerimi artırırды; bir hami bulma konusunda son umudum olan Nicolas Babineaux ile konuşma özgürlüğünü hissetmezdim.

“Bana kendinden biraz daha bahset Brienna,” dedi Nicolas, salatasından bir lokma keserken.

Daha önce Monique ile yaptığım konuşma seyrine güvenerek ona kendimden bahsettim. Yemek yerken dinledi; onun kim olduğunu, ne istediğini ve onun için iyi bir eşleşme olup olmayacağını merak ettim.

O da bir hekim miydi? Bir tarihçi miydi? Bir öğretmen miydi?

Kayısı sonunda sülün ve ördekten oluşan ana yemek geldiğinde, Nicolas sonunda kendini gösterdi.

“Ben bir bilgi hanesinin müdürüyüm.” dedi ağzını peçeteyle silerek. “Dowager beni davet ettiğinde çok heyecanlandım, çünkü şu anda ardenlerime ders vermesi için bir ariale ihtiyacım var.”

Bunu beklemeliydim. Yine de bu açıklama karşısında yüreğim sızladı.

Belki de beni en çok endişelendiren tek himaye kaynağı buydu. Kendimi sadece üç yıldır bilgiye adanmışken, hemen gidip başkalarına öğretmem nasıl beklenebilirdi? Daha fazla zamana, üstatlığımı geliştirmek için, özgüvenimi kazanmak için zamana ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Eğer ilk yıldan itibaren Cartier’i seçmiş olsaydım, sanat olduğumu iddia edecek kadar aptallık etmiş olmasaydım... O zaman kendimi, tutkumu başkalarına aktaran bir öğretmen olarak kolayca görebilirdim.

“Bana hanenizden biraz daha bahsedin,” dedim, tereddütlerimin sesimde ve yüzümde belirgin olmadığını umarak.

Nicolas, buranın batısında, Adalene şehri yakınlarında kurduğu bir haneyi benim için resmetmeye başladı. Sadece bilgiyi öğreten, altı yıllık bir programa sahip, kızlara ve erkeklere aynı şekilde ders veren bir haneydi.

Sibylle'in dilinde adımı duyduğumda, böyle bir göreve hazırlıksız olduğumu düşündüğüm için mantıksız davranıp davranmadığımı merak ederek tüm bunlara kafa patlatıyordum.

"Ah, Brienna nükte konusunda mükemmeldir, öyle olmadığının iddia etse bile!"

Masanın üzerinden ona bakarken parmaklarım çatalımı sıktı.

"Peki, bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu hamilerinden biri bana gülümseyerek.

"Çünkü bütün bir yılını benimle nükte çalışarak geçirdi ve keşke benimle kalsaydı!" Sibylle çok fazla likör içmişti. Gözleri donuktu, bakışlarımın ona göndermeye çalıştığı okları göremiyordu.

Nicolas kaşlarını çatarak bana döndü. "Nükte mi çalıştın?"

"Ah, evet Üstat Nicolas," diye cevap verdim kimsenin duymaması için sesimi alçak tutmaya çalışarak, çünkü garip bir sessizlik masamızı dondurmuştu. Üstat Therese bile benim için endişeli görünüyordu.

Nafile bir çabayla endişe yerine özgüven maskemi takmaya çalıştım ama hain kalbim şiddetle çarparak maskemi parçalara ayırmaya başladı.

"Peki neden? Senin bilgi ardeni olduğunu sanıyordum," dedi.

Gündönümü, sanki bir gece yarısı makarası gibi etrafımda çözülmeye başladı ve ben onu yakalayamadım. Nicolas ona yalan söylemişim gibi şaşkın görünüyordu. Tüm tutkulara çalışmış olduğum bir sır değildi, ama görünüşe göre o bilmiyordu. Birdenbire ona nasıl göründüğümü anladım.

“Magnalia’da sanat eğitimi alarak başladım,” dedim se-simi sakin tutmaya çalışarak, ama sözlerimin altında yatan utanç oradaydı. “Sonra tiyatrodan bir yıl, ardından müzikte bir yıl ve bilgi çalışmaya başlamadan önce nüktede bir yıl geçirdim.”

“Çok yönlü bir arden!” diye bağırdı Sibylle’in hamilerinden biri, şarap kadehini bana kaldırarak.

Onu görmezden geldim ve beni anlamasını dileyerek Nicolas’a baktım.

“Öyleyse kaç yıldır kendini bilgiye adıyorsun?” diye sordu.

“Üç.”

İstediği cevap bu değildi. İstediği tutku ben değildim.

Bunu anladığım o an gece benim için sona erdi.

Servis edilen yemeklerin geri kalanında Nicolas’ın yanında oturmaya devam ettim ama ilgisi azalmıştı. Masamızda toplananlarla konuştuk ve badem ezmesi şekerlemeleri tatlı olarak servis edildikten sonra kendimi diğerleriyle sohbet etmeye zorladım. Kendimi konuşmaya ve gülmeye zorladım, ta ki saat gece yarısını geçene, hamilerin yarısı yataklarına çekilene ve Merei’nin şarkı üstüne şarkı çalmasını dinlemek için onun çadırında sadece birkaçımız kalana kadar.

Ancak o zaman çadırlardan kaçtım ve sessiz ay ışığıyla yıkanan bahçelere baktım. Az önce olanları düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Gece yeniden huzurlu hissettirene kadar çitlerin, güllerin ve sarmaşıkların beni yutmasına izin vererek patikalarda yürüdüm. Onun sesini duyduğumda, yansıma göletinin önünde durmuş, karanlık suya çakıl taşı atıyordum.

“Brienna?”

Döndüm. Cartier, onu burada isteyip istemediğimden emin değilmiş gibi gölgelere karışmış bir halde uzakta duruyordu.

“Üstat Cartier.”

Yanıma geldi. Tam da ona hiçbir şey söylememeye karar vermişken, “Ne oldu?” diye sordu.

Ellerimi korsemin sert kemiklerine dayayarak iç çektim. “Ah, Üstat, beni okumak bu kadar kolay mı?”

“Akşam yemeğinde bir şey oldu. Bunu yüzünde görebiliyordum.”

Sesinde daha önce hiç pişmanlık duymamıştım, *o ana kadar*. Sesindeki hüznün, yanıma oturmadığı için hissettiği hüznün tadını dilimde eriyen şeker gibi alabiliyordum. Yanıma oturmuş olsaydı, belki de farklı olabilirdi. Belki de Nicolas Babineaux’nun ilgisini üzerimde tutmayı başarabilirdi.

Ama büyük olasılıkla başaramazdı.

“Mathieu’ya eğitimsiz, Babineaux’ya deneyimsiz görünüyorum,” diye itiraf ettim sonunda.

“Nasıl yani?” Sözleri keskin ve öfkeliydi.

Ay ışığında ona kederle gülümserken başımı yana eğdim ve saçlarım omuzlarıma döküldü. “Kişisel algılamayın Üstat.”

“Sen ve Ciri söz konusu olduğunda her şeyi kişisel algılarım. Söylesene, ne dediler?”

“Şey, soyağacını sayarken iki neslin tamamını unuttum. Brice Mathieu bundan çok endişelendi.”

“Brice Mathieu umurunda değil,” diye karşılık verdi Cartier hızla. Birazcık da olsa kıskanıp kıskanmadığını merak

ettim. “Peki, ya Nicolas Babineaux? Senin için istediğim hami oydu.”

Bir arial olmamı istediğini şimdi anlıyordum. Ve Ciri’nin de hekimlik dalına yöneleceğini biliyor olmalıydı. Onu zahmetsizce okumuştı, ama beni? Beni hiç tanımamış olduğunu hissederek sıcağa rağmen titredim. Hem zaten onun arzula-
dığı gibi olmaması gerekiyordu; benim istediğim gibi olma-
lıydı.

Aklımızda iki farklı görüntü vardı ve onları güzel bir şe-
kilde özdeşleştirmenin mümkün olup olmadığından emin
değildim.

“Benim bir öğretmen değil de tarihçi olduğumu söyledi-
ğinizi sanıyordum,” dedim.

“Söyledim,” diye yanıtladı. “Bununla birlikte, sen ve ben
birbirimize çok benziyoruz Brienna. Ve tüm tarihçilerin öğret-
men olarak başlaması gerektiğini hissediyorum. Magnalia’da
geçirdiğim zaman, tarih sevgimi hiçbir şekilde engellemedi.
Bilakis, zihnim daha önce sadece bir kormuş gibi onu daha
da körükledi.”

Yıldız ışığı aramıza düşen gölgeleri yumuşatırken birbi-
rimize baktık.

“Bana onun ne dediğini söyle,” diye ısrar etti Cartier, yu-
muşak bir sesle.

“Üç yılımdan etkilenmedi.”

Cartier iç çekerek parmaklarını sertçe saçlarının arasın-
dan geçirdi, hayal kırıklığı elle tutulur cinstendi. Yeleğin-
deki tokalar loş ışıktaki göz kırparken, “O zaman sana layık
değil,” dedi.

Bunu söylemesinin büyük incelik olduğunu söylemek istedim. Ama boğazım düğümlenmişti ve ağzımdan farklı kelimeler çıktı.

“Belki de hiç olmaması gerekiyordu,” diye fısıldadım ve ondan uzaklaşmaya başladım.

Sanki kelimelerin beni orada tutmak için yeterli olmadığını biliyormuş gibi ben kaçamadan dirseğimi tuttu. Sonra parmak uçları yavaşça çıplak kolumun iç tarafını takip etti ve parmaklarımın kıvrımını yakalamak için avucuma kadar keşfetti. Beni orada, çimlerin üzerinde, hemen önünde tuttu; sağlam, kararlı ve göksel bir varlık gibiydi. Bu bana, uzun zaman önce parmaklarının parmaklarımı sardığı, dokunuşunun beni ayakta durmaya ve bu hanedeki yerimi kazanmaya teşvik ettiği başka bir zamanı hatırlattı; benim küçücük bir kız olduğum ve onun da yakalayamayacağım kadar yukarıda olduğunu düşündüğüm bir zamanı...

Hatıralar zihnime dolarken gözlerimi kapattım, aramızda dolaşan yasemin esintisi bizi daha da yakınlaştırmaya çalışıyordu.

“Brienna.” Başparmağı eklemlerimi okşadı. Gözlerimi açmamı, ona bakmamı, aramızda yaşananları görmemi istediğini biliyordum.

Bir kuralı çiğniyor, diye düşündüm. *Benim için* bir kuralı çiğniyor... Derin bir nefes alırken bu gerçeğin kalbimi aydınlatmasına izin verdim.

Gözlerimi açtım; çitlerin diğer tarafında kahkahalar duyduğumuzda gitmeme izin vermesi gerektiğini söylemek için dudaklarımı aralamıştım.

Bir anda parmakları parmaklarımı serbest bıraktı ve birbirimizden biraz daha uzaklaştık.

“Bri! Bri, neredesin?”

Merei’ydi. Yanında Oriana ile yoldan çıkarken sesin geldiği yöne döndüm.

“Gel hadi, yatma vakti,” dedi, bir adım daha yaklaşıp kadar Cartier’i görmeyerek. Onu tanıdığı anda, bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. “Ah, Üstat Cartier.” O ve Oriana anında reverans yaptılar.

“İyi geceler Brienna,” diye mırıldandı Cartier, yanımdan uzaklaşırken beni ve kız kardeşlerimi selamlayarak.

Oriana kaşlarını çatarak onun uzaklaşmasını izledi ama ben yanlarına giderken Merei gözlerini benden ayırmadı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Oriana esneyerek, evin arka tarafına ilerlemeye başladığımızda.

“Hamiler hakkında konuştuk,” diye yanıtladım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Merei.

Yorgunluk aniden üzerime çökerken koluna girdim. “Evet, elbette.”

Ama mum ışığına geri döndüğümüzde gözleri yüzümü dikkatle inceliyordu.

Yalan söylediğimi biliyordu.

— 9. BÖLÜM —

KUZEYİN ŞARKISI

Pazartesi yağmur ve huzursuzluk ile geldi. Dowager çalışma odasındaydı ve günün çoğunda bizimle ilgilenen hamilerle konuşuyordu. Ardenlerin ikinci katta gezinmekten başka yapacak işleri yoktu. Bize yakınlarda kalmamız söylenmişti, çünkü Dowager yakında teklifleri görüşmek için bizi yanına çağıracaktı.

Oriana ve Ciri'nin odasında kız kardeşlerimle oturdum ve dışarıda öfkeyle çakan şimşek gibi heyecanla ileri geri konuşmalarını dinledim.

“Üç hami de seninle ilgilendi mi?”

“Eğer böyleyse kimi seçeceksin?”

“Ne kadar teklif edeceklerini düşünüyorsun?”

Benim hakkımda da sorular döndü ve ardından arden kız kardeşlerimin deneyimlerini, umutlarını ve hayallerini pay-

laşmalarını dinledim. Dinledim ama konuşmadım, çünkü saatler geçtikçe ve öğleden sonra ilerledikçe, en büyük korkumun gerçekleşmesine hazırlanmaya başladım: Korkumun ve başarısızlıklarımın gölgelerinden doğan bir yaratık.

Saat dördü vurduğunda, Dowager ilk kız için birini gönderdi. Oriana.

Oriana görüşmesi için odadan çıkar çıkmaz kütüphaneye çekildim. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturarak, kucağında *Saatler Kitabı* ile yağmurun cama vurmasını izledim. Bir kez daha isimsiz Maevan lorduna dönüşebileceğimden korktuğum için Akşamüzeri Taşı hakkında bir daha okumaya korkuyordum. Yine de taş ve zincirlenmiş büyü hakkında daha fazla şey okumak istiyordum. Prenses Norah'yı, annesinin boynundaki taşı çalanın gerçekten o olup olmadığını öğrenmek için tekrar görmek istiyordum.

Okurken titredim, korku ve arzu arasında sıkışıp kalarak değişimi bekledim. Ancak kelimeler, benekli bir sayfadaki sözcükler olarak kalmaya devam etti. Bir daha geçmişe gidip gitmeyeceğimi, o adamı bir daha görüp görmeyeceğimi, bunun neden başıma geldiğini bir gün öğrenip öğrenmeyeceğimi ve taşı gerçekten Prenses Norah'nın teslim edip etmediğini merak ettim.

Aklımda çok fazla soru vardı ve tatmin edici cevaplar yoktu.

“Brienna?”

Kâhya Thomas, kütüphanenin karanlığında bana seslendi. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Uyuşmuş bacaklarımla ayağa kalkmaya çalışırken ve onu eşikte dururken gördüm.

“Madam sizi çalışma odasında görmek istiyor.”

Başımı salladım ve *Saatler Kitabı*’nı masanın üzerine bıraktım. Thomas’ı takip ederken kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Liadan Kavanagh’nın resmini düşündüm, bana zaferinin ve cesaretinin küçük bir kısmını verdiğini hayal ettim. Yine de Dowager’ın çalışma odasına girdiğimde hâlâ titriyordum, çünkü yedi yılımı bu ana ulaşmak için harcamıştım ve başarısız olduğumu biliyordum.

Dowager, titreşen mumların ışığıyla ısınan masasında oturuyordu. Beni görünce gülümsedi.

Elini önündeki sandalyeye uzatarak, “Lütfen, gel otur Brienna,” dedi.

Sandalyeye yaklaştım ve kaskatı kesilmiş dizlerimle oturmaya çalıştım. Ellerim buz gibiydi, onları kucağında birleştirip bekledim.

“Dün akşam gündönümünü nasıl buldun?” diye sordu.

Doğru cevabı seçmem biraz zaman aldı. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? Yoksa hamilerin hiçbirinin benim için mücadele etmediğini bildiğimi açıkça belirtmeli miydin?

“Madam, özür dilemeliyim,” diye ağzımdan kaçırdım. Hazırladığım cevap kesinlikle bu değildi ama dudaklarımdan döküldükten sonra devamı da hızla geldi. “Dün gece tutkuya dönüşmeyi başaramadığımı biliyorum. Sizi başarısızlığa uğrattığımı biliyorum, Üstat Cartier’i ve...”

“Sevgili kızım, lütfen özür dileme,” diyerek nazikçe sözümü kesti. “Seni çağırmamın nedeni bu değil.”

Derin bir nefes alarak ona baktım. Ardından küçük bir

cesaret tohumu buldum ve korkumu itiraf ettim. “Hiçbir teklif almadığımı biliyorum madam.”

Nicolas Babineaux ve Brice Mathieu bende kusur bulmuşlardı. Ancak bu gerçek güvenimi daha fazla sarsmadan önce, Dowager söze girdi. “Hiçbir teklif yapılmadı ama bunun seni üzmesine izin verme. Yıllar boyunca burada karşılaştığın zorlukları biliyorum Brienna. Şimdiye dek buraya kabul ettiğim diğer tüm ardenlerden daha çok çalıştın.”

Şimdi sor ona, diye fısıldadı karanlık bir ses. Ona seni neden kabul ettiğini sor; ona babanın adını sor.

Ama bunları sormak daha fazla cesaret, daha fazla güven gerektiriyordu ve benim cesaretim de güvenim de zayıflamıştı. Arden elbisemi ellerimin arasında bükerek, “Yarın diğerleriyle birlikte ayrılacağım. Artık size yük olmak istemiyorum,” dedim.

“Yarın ayrılacak mısın?” diye tekrar etti Dowager. Ayağa kalktı ve odanın içinde yürüyerek penceresinin yanındaki bir dinlenme yerine geldi. “Yarın buradan ayrılmanı istemiyorum Brienna.”

“Ama madam...”

“Ne düşündüğünü biliyorum canım,” dedi. “Burada olmayı hak etmediğini, tutkunun da gündönümünde bir hamiyi güvence altına almaya bağlı olduğunu düşünüyorsun. Ama hepimiz aynı yoldan gitmiyoruz. Evet, diğer beş kız kardeşin hamilerini seçtiler ve yarın buradan ayrılacaklar ama bu seni daha az değerli yapmaz. Aksine Brienna, bu sende daha fazlası olduğuna inanmamı sağlıyor. Sana uygun hamileri yanlış değerlendirdim.”

Ona ağızım bir karış açık bakıyor olmalıydım. Çünkü dönüp bana baktı ve gülümsedi.

“Yaz boyunca benimle kalmanı istiyorum,” diye devam etti Dowager. “Bu süreç zarfında sana doğru hamiyi bulacağız.”

“Ama madam, ben... Sizden böyle bir şey isteyemem,” diye kekeledim.

“Sen istemiyorsun zaten,” dedi. “Ben teklif ediyorum.”

İkimiz de sessizliğe gömülerek kendi düşüncelerimizi ve fırtınanın korosunu dinledik. Dowager koltuğuna geri döndü. “Tutkuya dönüşüp dönüşmediğini söylemek bana düşmez. Çünkü bu Üstat Cartier’in kararıdır. Ama burada biraz daha zaman geçirmenin sana çok faydalı olacağını düşünüyorum Brienna. Bu yüzden umarım yaz boyunca burada kalırsın. Sonbahara kadar iyi bir haminin gözüne girmeni sağlayacağız.”

İstediğim bu değil miydi? Kendimi parlatmak, dönüşeceğim tutkunun gerçek derinliklerine dikkatle bakmak için biraz daha zaman. Kusurlarımdan utanacak olan büyükbabamla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Beceriksiz ünvanını benimsemek zorunda kalmayacaktım.

“Teşekkür ederim madam,” dedim. “Yaz boyunca burada kalmayı çok isterim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.” Tekrar ayağa kalktığı anda, beni huzurundan gönderdiğini biliyordum.

Merdivenlerden odama çıktım, bu yazın nasıl geçeceğini anlamaya başlarken attığım her adımda hissettiğim acı büyüyordu. Sessiz ve yalnız. Sadece Dowager, ben ve hizmetkârlardan birkaçı olacaktı...

“Kimi seçtin?” İçeri girdiğimi duyduğu anda, Merei’nin coşkusu beni karşıladı. Dizlerinin üzerindeydi, eşyalarını yatağının ayakucundaki sedir sandığa yerleştirmekle meşguldü.

Benim sedir sandığım, gölgeler arasında öylece duruyordu. Yarın diğerleriyle birlikte yola çıkacağımı umarak eşyalarımı çoktan toplamıştım. Şimdi onu tekrar açmam gerekiyordu.

“Hiçbir teklif almadım.” İtiraf özgürleştiriciydi. Artık açığa çıktığı için sonunda hareket edebilirmişim ve nefes alabilirmişim gibi hissediyordum.

“Ne?”

Yatağıma oturdum ve Cartier’in kitaplarına baktım. Yarın diğerleriyle vedalaşırken kitapları ona geri vermem gerekiyordu.

“Bri!” Merei yanıma gelip yatağa oturdu. “Ne oldu?”

Konuşma fırsatımız olmamıştı. Dün gece korselerimiz yüzünden o kadar yorulmuş ve morarmıştık ki kendimizi direkt yatağa atmıştık. Merei hemen horlamaya başlamıştı ama ben yatakta uzanıp karanlığa bakmıştım.

Bu yüzden şimdi ona her şeyi anlattım.

Ona koridorda kulak misafiri olduklarımı, üç hamiyi, Ciri’nin hekime yaklaşmasını, hatalarımı ve mahvolan akşam yemeğimi anlattım. Ona Dowager’ın teklifinden, yaz boyunca burada kalma şansımın ve ne hissedeceğimden gerçekten emin olmadığımı bahsettim.

Sakladığım tek şey, Cartier’in bana dokunduğu ve parmaklarımızın birbirine kenetlendiği o mükemmel andı. Merei

benim için böyle bir sırtı koruyup saklayacak olsa da Car-
tier'in bir kuralı *isteyerek* çiğneme kararını ifşa edemezdim.

Merei kolunu bana doladı. "Çok üzgünüm Bri."

İç çekip ona yaslandım. "Sorun değil. Aslında Dowager'ın hamiler konusunda doğru söylediğine inanıyorum. Brice Mathieu'nun veya Nicolas Babineaux'nun benim için iyi eşleşmeler olduğunu düşünmüyorum."

"Yine de hayal kırıklığına uğradığını ve incindiğini biliyorum. Çünkü ben de aynısını hissederdim."

Sessizce yan yana oturduk. Merei ayağa kalkıp kemanını eline aldığı anda şaşırdım. Omzuna götürdüğü kemani akşam ışığında parlıyordu.

"Senin için bir şarkı yazdım," dedi. "Umarım burada paylaştığımız tüm güzel anıları hatırlamana yardımcı olur ve bundan sonra yaşayacağın tüm harika şeyleri hatırlatır."

Çalmaya başladı; müziği odamızda yükseliyor, adeta gölgeleri ve örümcek ağlarını yiyordu. Ellerime yaslanıp gözlerimi kapattım ve notaların beni birer birer doldurduğunu hissettim, tıpkı bir kavanozu dolduran yağmur gibi. Ve o taşma noktasına ulaştığımda, zihnimde bir şey gördüm.

Bir dağın tepesinde duruyordum; aşağıda yemyeşil tepeler denizdeki dalgalar gibi yuvarlanıyordu, vadiler ise pırıl pırıl akarsular ve ormanlarla çevriliydi. Buradaki hava, iyileşmek için kesen bir bıçak gibi tatlı ve keskindi ve sis, güneş onu yakıp kül etmeden önce çayırlarda yaşayan ölüm-lülere dokunmak istercesine alçalmıştı.

Daha önce buraya hiç gelmemiştim, diye düşündüm ama yine de oraya aittim.

İşte o zaman, ağır bir kolye takmışım gibi, boynumda hafif bir baskı, kalbimin üzerinde bir uğultu olduğunu fark ettim. Ve bu zirvede durup aşağıya bakarken, beni saklayacak bir yer arıyormuşum gibi karanlık bir endişe dalgası hissettim...

Şarkısı sona erdi ve görüntü kayboldu. Gözlerimi açtım ve Merei'nin kemanını indirip bana gülümsemesini izledim, bakışları tutku ve coşkuyla parlıyordu. Ona müziğinin ne kadar mükemmel olduğunu –bunun benim şarkım olduğunu ve her nasılsa kalbimi nerede olması gerektiğini görmeye teşvik edecek notaları bildiğini– söylemeyi her şeyden çok istedim.

Tepeler ve vadiler, sisin içindeki dağ, Valenya değildi.

Maevana'nın bir başka anlık görüntüsüydü.

“Beğendin mi?” diye sordu Merei kıpırdanarak.

Ayağa kalkıp onu kucakladım. Keman, şikâyet eden bir çocuk gibi aramızda sıkışıp kaldı. “Bayıldım Merei. Beni çok iyi tanıyor ve çok güzel seviyorsun kız kardeşim.”

“Oriana'nın yaptığı portreni gördükten sonra,” dedi kollarımın arasından çıkarken, “köklerini, hem kuzeye hem güneye ait olmanı ve bunun ne kadar harika ama bir o kadar da zor olması gerektiğini düşündüm. Bu yüzden Üstat Cartier'e benim için Maevan müziği bulup bulamayacağım sordum ki buldu. Böylece sana Valenya'nın tutkusundan ve aynı zamanda Maevana'nın cesaretinden esinlenen bir şarkı yazdım. Çünkü seni düşündüğümde her ikisi de aklıma geliyor.”

Ben ağlayıp sızlayan biri değildim. Yetimhanede büyümek bana bunu öğretmişti. Ama söyledikleri, sürprizi, müziği, ar-

kadaşlığı, on yıl önce inşa ettiğim inatçı duvarları deldi. Birini kaybetmişim gibi, birini bulmuşum gibi, kırılıyormuşum gibi, iyileşiyormuşum gibi ağladım. Ve o da benimle birlikte ağladı. Birbirimize sarıldık, güldük, ağladık ve biraz daha güldük.

Sonunda, daha fazla gözyaşım kalmadığında, yanaklarımı sildim. “Seninki kadar muhteşem olmasa da benim de sana bir hediyem var.” Her biri deri ve kırmızı iplikle bağlanmış altı küçük risalenin durduğu sandığımın kapağını açtım. Uzun zamandır hayran olduğum gizemli bir bilgi tutkusu tarafından yazılmış şiirlerle doluydular. Risaleleri, büyükbabamın her doğum günümde bana gönderdiği harçlıkları biriktirerek bütün arden kız kardeşlerim için satın almıştım, böylece ceplerinde taşıyabilecekleri bu güzelliklerle beni hatırlayabilirlerdi.

Risalelerden bir tanesini Merei’ye uzattım. Uzun parmaklarıyla sayfaları çevirerek ilk şiire gülümserken boğazındaki düğümü temizledi ve sonra yüksek sesle okumaya başladı:

“Seni nasıl hatırlayacağım? Sonsuz bir yaz damlası olarak mı, yoksa bir bahar çiçeği olarak mı? Sonbaharın yakıcı ateşinin bir kıvılcımı olarak mı, yoksa kışın en uzun gecesinde ayazı olarak mı? Hayır, bunlardan hiçbirisi gibi değil, çünkü bunların hepsi gelip geçici; sen ve ben, deniz ve yer-yüzü tarafından ayrılmış olsak da asla unutulmaya yüz tutmayacağız.”

“Tekrar söylüyorum,” dedim, “senin hediyen kadar güzel değil.”

“Bu ona daha az değer vereceğim anlamına gelmez,” diye yanıtladı, risaleyi nazikçe kapatarak. “Teşekkür ederim Bri.”

İçinden bir fırtına geçmiş gibi görünen odamızın durumunu ancak o zaman fark ettik.

“Toplanmana yardım etmeme izin ver,” diye teklif ettim. “Bu arada seçtiğin hamiden bahsedebilirsin.”

Müzik aletlerini toplamasına ve elbiselerini katlmasına yardım etmeye başladım; Merei de bana Patrice Linville ve onun gezici müzisyenlerinden bahsetti. Üç hamisinden de teklif almıştı ancak Patrice ile bir ortaklık kurmaya karar vermişti.

“Yani sen ve müziğin dünyayı göreceksiniz,” dedim huşu içinde, sonunda toplanmasını bitirirken.

Merei sedir sandığını kapattı ve iç çekti. “Yarın pelerinimi alıp sürekli seyahat etmek için burayı terk edeceğimin idrakine henüz vardığımı sanmıyorum. Sadece bunun doğru karar olduğunu umuyorum. Patrice ile sözleşmem dört yıllık.”

“Bu kararının doğru olduğuna eminim,” diye yanıtladım. “Gördüğün tüm yerler hakkında bana yazmalısın.”

“Hımm.” Endişeli ve gergin olduğunda bu sesi çıkarırdı.

“Baban seninle gurur duyacak Mer.”

Babasına yakın olduğunu biliyordum; babasının tek kızıydı ve müzik sevgisini ondan miras almıştı. Babasının ninnileri, Fransızca şarkıları ve klavseni ile büyümüştü. Bu yüzden on yaşına geldiğinde Magnalia’ya gitmek istediğini söylediğinde, aralarına büyük bir mesafe girecek olmasına rağmen babası onu göndermekten çekinmemişti.

Babası her hafta sadakatle mektup yazıyordu ve çoğu zaman da Merei mektuplarını bana okuyordu, çünkü bir gün

onunla tanışacağıma, adadaki çocukluk evini ziyaret edeceğime kararlıydı.

“Umarım öyledir. Gel, yatmaya hazırlanalım.”

Geceliklerimizi giydik, yüzlerimizi yıkadık ve saçlarımızı ördük. Sonra Merei, şiltemiz daracık olmasına rağmen benimle yatağa girdi ve en sevdiğimiz anılarımızı yeniden hatırlamaya başladık. Birlikte kalmaya başladığımız ilk zamanlarda ne kadar utangaç ve sessiz olduğumuzu... Bir gece asteroit yağmurunu izlemek için Abree ile çatıya tırmandıktan sonra Abree'nin yükseklik korkusu olduğunu keşfetmemizi ve onu pencereden içeri sokmak için şafak sökene kadar uğraştığımızı... Derslere bir hafta ara verdiğimiz kutsal gün kutlamalarını, kartopu savaşları için tam zamanında yağan karı ve şenlikler sırasında birdenbire birer ağabey ve abla gibi olan üstatlarımızı...

“Üstat Cartier ne düşünüyor Bri?” diye sordu Merei esneyerek.

“Ne hakkında?”

“Yaz boyunca burada kalman hakkında.”

Yorganımdaki gevşek bir iplikle oynadım ve sonra cevap verdim. “Bilmiyorum. Ona henüz söylemedim.”

“Yarın sana pelerini verecek mi?”

“Muhtemelen hayır,” dedim.

Merei, yaşlı gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Dün gece bahçede ikiniz arasında bir şey mi oldu?”

Yutkundum, kalbim ne diyeceğimi duymak istiyormuş gibi sessizleşti. Parmak uçlarının o acı verici takibini kolumda hâlâ hissedebiliyordum, tüy kadar yumuşak ve cıl-

gınca kasıtlıydı. Bana ne söylemeye çalışmıştı? O benim üstadımdı, ben de onun ardeniydim ve ben bir tutkuya dönüşene kadar aramızda başka hiçbir şey olamazdı. Belki de sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu ve ben dokunuşunu tamamen yanlış anlamıştım. Bu daha mantıklı görünüyordu çünkü bahsi geçen kişi, katı kurallara harfiyen uyan ve asla gülümsemeyen Üstat Cartier'di.

Ta ki gülümseyene kadar.

“Önemli bir şey değil,” diye mırıldandım sonunda ve sonra sesimdeki yalanı gizlemek için kendimi esnemeye zorladım.

Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, Merei beni sıkıştırırdı. Ama iki dakika sonra, yumuşak bir şekilde horluyordu.

Öte yandan ben uyanık yatıyordum ve Cartier'i, pelerinleri ve gelecek belirsiz günleri düşünüyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

—❧— 10. BÖLÜM —❧—

PELERİNLER VE HEDİYELER

Ertesi sabah dokuzda, hamiler Magnalia'dan ayrılmaya başlamışlardı. Uşaklar, merdivenlerden inip çıkmaya başlayarak her kızın sedir sandığını yeni hamilerinin faytonuna yüklüyorlardı. Güneş ışığıyla yıkanan avlunun ortasında durdum ve risalelerle dolu sepetimle bekleyerek izledim. O zamana kadar, kimse tarafından seçilmediğim artık bir sır değildi. Ve kız kardeşlerimin her biri kahvaltı sırasında aynı şekilde tepki vermişti. Bana anlayışla sarılmışlardı ve Dowager'ın bana mükemmel bir hami bulacağına dair güvence vermişlerdi.

Kahvaltı biter bitmez, arden kız kardeşlerimin pelerinlerini almak üzere olduklarını bildiğim için dışarı çıktım. Onların resmî olarak birer tutkuya dönüştüklerini görmek istemediğimden değil; sadece orada olmamamın en iyisi

olacağını düşündüm. Cartier, Ciri'ye pelerinini verdiği kenarda duran garip bir gözlemci olmak istemedim.

Ciri'nin sesini duyduğumda elbisem terden ıslanmaya başlamıştı. Ön merdivenden iniyordu, açık sarı saçları örgüden bir taçla ehlileştirilmişti. Sırtında, yaz gündönümünün mavisinde bir pelerin dalgalanıyordu. O ve ben tek kelime etmeden bir araya geldik, hem zaten onlara gerçekten ihtiyacımız yoktu; gülümsediğimde arkasını döndü, böylece Cartier'in onun için seçtiği takımyıldızını görebildim.

"Yvette'in Yayı," diye mırıldandım, gümüş ipliklere hayranlıkla bakarak. "Sana yakışıyor Ciri."

Ciri tekrar bana dönerek gülümsedi, yanakları kızarmıştı. "Keşke senin için ne seçtiğini görebilseydim." Ve artık sesinde kin yoktu, kıskançlık yoktu ama yine de dile getir-mediklerini duymuştum. Üstat Cartier gerçekten de beni kayırıyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ah, belki tekrar karşılaştığımızda," dedim.

Ona şiir kitabını verdiğimde gözleri aydınlandı. Ve sonra o da bana içimi hüznünlü bir zevkle dolduran bir tüy kalem verdi.

"Hoşça kal Brienna," diye fısıldadı Ciri.

Kucaklaştık ve sonra Monique Lavoie'nin faytonuna doğru yürümesini izledim.

Ardından, ben pelerinlerine hayranlıkla bakarken bana bilezik hediye eden Sibylle ve Abree ile vedalaştım.

Sibylle'in yeşil pelerinine maça simgesi işlenmişti, çünkü nükte tutkuları pelerinlerini güçlü yönlerine göre dört deste arasından seçtikleri biriyle süslerlerdi: Mizah için

kupa, ikna için maça, zarafet için karo, muhalefet için sinek. Demek Üstat Therese, Sibylle için maçayı uygun görmüştü ve bunun kız kardeşime çok yakıştığını itiraf etmeliydim.

Abree'nin siyah pelerininin tam ortasına, güneşin içine yerleştirilmiş altın bir hilal –tiyatro tutkusunun arması– işlenmişti. Ama aynı zamanda Üstat Xavier'in, onu bu ana getiren rolleri anmak için pelerinin kenarlarına eski kostümlerinden bazı parçalar diktiğini de fark ettim. Renklerin, ipliklerin ve dokuların görkemli bir hikâyesini izlemek gibiydi. Abree'm için mükemmeldi.

Daha sonra vedalaşmak için Oriana geldi. Kırmızı pelerini son derece ayrıntılı ve özeldi; tüm sanat tutkularının pelerinlerinin arkasında, sanatın ilk tutkusu Agathe'nin anısına dikilmiş kalm bir *A* harfi vardı. Ama bir sanat üstadı, sonrasında o *A*'nın içine dikilecek bir şey tasarlardı ve Üstat Solene kendini aşmıştı. Solene, Oriana için batık gemiler ve hazinelerle dolu bir sualtı krallığını yöneten bir kızın hikâyesini tasarlamıştı. Ne diyeceğimi bilemeden hayranlıkla bakarken, gümüş iplik ışıltı ışıltı parılıyordu.

“Sana bir hediyem var,” dedi Oriana, yanında taşıdığı resim çantasından bir kâğıt çıkararak. Parşömeni ellerime bıraktı. Maevan köklerimi vurgulayarak çizdiği portremdi.

“Ama Ori, bunu kendin için çizdiğini sanıyordum.”

“Bir kopyasını yaptım. Sende de bir tane olması gerektiğini hissettim.” Ve sonra beni şaşırtarak çantasından bir kâğıt daha çıkardı. “Ayrıca buna da almanı istiyorum.” Yıllar önce çizdiği bir Cartier karikatürüydü; onu acımasız biri sandığımız zamanlarda bir kayanın içinden çıkarken resmedilmişti.

Gülmeye başladım, ta ki bunu neden *bana* verdiğini sorgulayana kadar. “Bunu neden Ciri’ye vermiyorsun?”

Oriana sırıttı. “Bence sende kalması daha iyi olur.”

Aziz LeGrand aşkına, bu kadar belli miydi? Ama ona daha fazla soru soracak zamanım olmadı, çünkü hamisi onu faytonda bekliyordu. Şiir kitabını ellerine verdim ve gitmesini izledim; bu vedaların ağırlığı kemiklerime bir ağrı yayarken kalbim titriyordu.

Patrice Linville’in faytonu avluda kalan tek araçtı. Oriana’nın çizimlerini sepetime koydum ve ön kapılara, Merrei’nin beni beklediği merdivenlere döndüm. Yakasına harikulade mor bir pelerin takılmıştı.

Benimle parke taşların üzerinde buluşmak için acele ederken, son basamağa ulaştığında ağlıyordu.

“Ağlama!” diye azarladım, onu kucaklarken. Ellerim onun tutku pelerinine dolandı ve o an fark ettim ki eğer bir gece önce içimi boşaltmamış olsaydım yine ağlardım.

“Ben ne yapıyorum Bri?” diye fısıldadı, yanaklarındaki gözyaşlarını silerek.

“Tüm krallığı göreceksin ve onun için çalacaksın kardeşim,” dedim, koyu renk saçlarını gözlerinden çekerek. “Çünkü sen bir müzik tutkususun, Üstat Merrei.”

Güldü, çünkü artık adına bağlı bir ünvanı olduğunu bilmek çok garipti. “Keşke bana yazabilsen, ama ben... bir yerde çok uzun süre kalacağımı sanmıyorum.”

“Elbette nerede olursan ol bana yazmalısın ve belki de Francis’in mektuplarımla seni bulmasını sağlayabilirim.”

Derin bir nefes aldı, bir sonraki aşama için kendini hazır-

layarak kalbini sakinleştirdiğini biliyordum. “İşte, bu senin şarkın. Bir başkası tarafından çalındığını duymak istersen diye.” Merei bana bir kurdele ile bağlanmış bir nota kâğıdı verdi.

Kabul ettim ancak başka bir enstrümanın, başka ellerin, onun yarattığı bu şarkıyı çaldığını hayal etmek acı veriyordu. İşte o anda kalbimdeki çatlağı hissettim. Arkamdan yaklaşan bir gölge, güpegündüz titrememe neden oldu, çünkü bu veda sonsuz bir şeyin işareti olabilirdi.

Onu bir daha asla göremeyebilirdim.

“Pelerinini görmeme izin ver,” dedim, sesim boğuklaşmıştı.

Arkasını döndü.

Menekşe rengi kumaşın üzerine dikilmiş bir müzik vardı, Üstat Evelina’nın sadece Merei için yazdığı bir şarkı. Parmak uçlarımda notaları izlemesine izin verdim; bazılarını hatırlıyordum, bazıları ise artık bir gizemdi.

“Çok güzel Mer.”

Tekrar bana dönerek, “Beni adada ziyarete geldiğinde senin için çalacağım,” dedi.

Gelecek ziyaretler ve müzik için uzattığı kırılğan umudu yakalayarak gülümsedim. Bırak da buna inanayım, diye düşündüm, sadece bu vedayı atlatmak için.

“Sanırım Patrice Linville senin için hazır,” diye fısıldadım, adamın gözlerini üzerimizde hissederek.

Onu faytona, devedikeni gibi saçlara ve büyüleyici bir gülümsemeye sahip orta yaşlı bir adam olan hamisine götürdüm. Adam ikimizi de selamladı ve Merei’nin açık faytona binmesine yardım etmek için elini uzattı.

Merci, Patrice'in karşısına oturup bana baktı. Fayton taşların üzerinde takırdamaya başladığında bile, benim onu izlediğim gibi o da beni izledi. Ayaklarım kök salmış gibi avluda durdum ve onu meşelerin gölgeleri altında göremeyecek hale gelene kadar, gerçekten hayatımdan çıkıp gidene kadar izledim.

Evc dönmeliydim. Kendimi sessizliğe, boşluğa ve yalnızlığa alıştırmalıydim. Geri dönüp kendimi kitaplarla, derslerle ve dikkatimi dağıtacak her şeyle doldurmalıydim.

Merdivenlere yaklaştım ve ön kapılara boş boş baktım. Hâlâ açık duruyorlardı; seslerin mırıltısını duyabiliyordum. Hiç şüphesiz, Dowager ve arieller toplantı yapıyorlardı. Birdenbire duvarlarla çevrili olmaya dayanamadım.

Artık sepetimi elimde tutmaya bile dayanamıyordum.

Sepeti merdivenlere koydum ve yürüdüm, daha hızlı gitmek için can atana kadar yürüdüm ve sonra bahçelerin derinliklerine doğru koşmaya başladım. Düğmelerle uğraşamayacak kadar sabırsızlanarak yakamı yırtıp açtım ve sonra kollarımdaki düğmeleri de sökmeye karar vererek çirkin gri kumaşı kollarımdan yukarı sıyırdım.

Sonunda arazinin en uzak noktasında, güllerin vahşi ve parlak bir şekilde çiçek açtığı yerde durdum ve nemli toprağa uzanarak tamamen çimlere teslim oldum. Ama yine de tatmin olmamıştım, bu yüzden çizmelerimi ve çoraplarımı çıkarıp elbisemi dizlerime kadar çektim.

Bulutları izledim, arıların sessiz vızıltılarını ve kuşların hışırdayan kanatlarını dinledim, ta ki onu duyana kadar.

“Bulutların üzerinde zarafetle yürüyor ve yıldızlar onu adıyla tanıyor.”

Telaşlanmalıydım. Üstadım beni çizmelerim ve çoraplarım çıkmış, bacaklarım gözler önüne serilmiş, yakam yırtılmış ve elbisem çamurlanmış bir halde bulmuştu. Ve az önce en çok sevdiğim şiiri okumuştı. Ama hiçbir şey hissetmedim. İmkânsızı gerçekleştirip yanımda çimlerin üzerine uzanana kadar onun varlığına tepki bile vermedim.

“Çamurlanacaksınız Üstat.”

“Çimlerin üzerine uzanıp bulutları izlemeyeli çok uzun zaman oldu.”

Ona hâlâ bakmamıştım ama tıraş sonrası losyonunun baharatlı kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdaydı. Bir süre sessizce yattık, ikimizin de gözü gökyüzündeydi. Aramıza biraz mesafe koymak, omuzlarımız arasında geniş bir çim yığınının büyümesine izin vermek istedim ve ona yaklaşmak, parmaklarımın bana yaptığı gibi onun üzerinde gezinmesine izin vermek istedim. Nasıl oluyor da iki çelişkili şeyi aynı anda isteyebiliyordum? Nasıl olmuştu da ikisini de yapmadan hareketsiz ve soluksuz bir şekilde kendi bedenimde tutsak kalmıştım?

“Dowager size söyledi mi?” diye sordum sonunda. Arzular öylesine karmakarışık hale gelmişti ki onları çözmek için konuşmam gerekiyordu.

Cartier cevap vermeden önce biraz bekledi. Bir an için beni duymadığını düşündüm. Ama sonunda, “Yazın burada kalmaya devam edeceğini mi? Evet,” dedi.

Bu düzenleme hakkında ne düşündüğünü bilmek istedim. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi ve parmaklarımı çimlerin arasında gezdirerek sessiz kaldım.

“Burada olacağını bilmek içimi rahatlatıyor,” dedi. “Acele etmemize gerek yok. Doğru hami, sen hazır olduğunda gelecektir.”

İç çektim, zaman artık benim için acele etmiyor, kış aylarındaki bal gibi yavaş akıyordu.

“Bu arada,” diye devam etti, “çalışmalarına devam etmeli, zihnini keskin tutmalısın. Sana rehberlik etmek için burada olmayacağım ama kendi başına ustalaşmaya devam edeceğine inanıyorum.”

Ona bakabilmek için çenemi eğdim ve saçlarım etrafıma yayıldı. “Burada olmayacak mısınız?” Elbette bunu biliyordum. Tüm arieller, yedi yıl süren sağlam bir öğretim döneminden sonra tatile giderlerdi. Gidip biraz rahatlamak, eğlenmek onun en doğal hakkıydı.

Bakışlarıma karşılık vermek için başını çevirdi. Cevap verirken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Hayır, uzakta olacağım. Ama Dowager’a, hamini bulur bulmaz bana haber vermesini söyledim. Onlarla tanıştığında burada olmak istiyorum.”

Ve ben de bir hami bulamayacağımı haykırmak istiyordum ya da Magnalia’ya asla kabul edilmemem gerektiğini. Ama bunu isteyen kederdi ve ona konuşma gücü veremezdim. Cartier bana bu kadar çok şey vermişken bunu yapamazdım.

“Burada olmak istemeniz... çok nazikçe,” dedim, gözlerimi bulutlara çevirerek.

“Nazikçe mi?” diye homurdandı. “Azizler aşkına, Brienna! Yüz yüze tanışmadığım bir hamiyle gitmene asla izin vermeyeceğimin farkında değil misin?”

İrileşmiş gözlerle ona baktım. “Peki, ama neden?”

“Buna cevap vermek zorunda mıyım?”

Güneşin üzerinden bir bulut geçerek bizi griyle kapladı ve tüm ışığı emdi. Burada yeterince yattığıma karar vererek ayağa kalktım ve eteğimdeki otları silkeledim. Çizmelerimle ve çoraplarımla uğraşmadım bile; onları olduğu gibi bıraktım ve bana açılan ilk yolu seçerek yürümeye başladım.

Cartier de hemen peşimden gelerek yanıma yaklaştı. “Benimle yürür müsün, lütfen?”

Onu hızıma ayak uydurmaya davet ederek yavaşladım. Cartier tekrar konuşmaya başlamadan önce yolda iki tur attık ve güneş ışığı intikam almak istercesine tüm şiddetiyle geri döndü.

“Haminle tanışmak için burada olmak istiyorum, çünkü seni önemsiyorum ve tutkunun seni nereye götürdüğünü bilmek istiyorum.” Bana baktı; onun bakışlarına teslim olmaktan korkarak gözlerimi karşıya diktim. Ama kalbim göğsümün içinde vahşi bir yaratık gibiydi, kemik ve etten yapılmış kafesinden kaçmak için can atıyordu. “Ama aynı zamanda ve belki de daha önemlisi, böylece sana pelerinini verebilirim.”

Yutkundum. Demek ki henüz bana pelerinimi vermeyecekti. Bir yanıma vereceğini ummuştum. Bir yanıma ise vermeyeceğini zaten biliyordu.

Pelerininin düşüncesi beni bir örümcek ağı gibi sardı ve kendi yarattığım bir ağın içinde kapana kısılarak çimenlerin üzerinde kalakaldım.

“Sana söylemeden edemeyeceğim Brienna,” diye mırıl-

dandı, “pelerinin yapıldı ve evdeki çantamda senin bir son-raki adım için hazır olmanı bekliyor.”

Ona baktım. Benden çok da uzun değildi ama o anda kendimi umutsuzca küçük ve kırılgan hissettim.

Pelerinimi alana kadar bir tutkuya dönüşmezdim. Bir hamiye sahip olana kadar pelerinimi alamazdım. Dowager gerçekten değerimi bilecek birini bulmadıkça bir hamiye sahip olamazdım.

Düşüncelerim bu sonsuz kısır döngü içinde sıkışıp kaldı ve sırf bir şey yapmış olmak için kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Cartier, tam da yapacağını bildiğim gibi beni takip etti.

“Bu yaz nereye gideceksiniz?” diye sordum, hevesle farklı bir konuya geçmek isteyerek. “Aile üyelerinizden herhangi birini ziyaret edecek misiniz?”

“Delaroche’ye gitmeyi planlıyorum. Ve hayır, bir ailem yok.”

Sözleri beni duraklattı. Cartier’in yalnız olduğunu, onun üzerine titreyen bir anne ve babası olmadığını, onu seven erkek ya da kız kardeşleri olmadığını asla hayal etmemiştim.

Ellerimi elbisemin yırtık yakasına götürerek bakışlarıyla buluştum. “Bunu duyduğuma üzüldüm Üstat.”

“Babam tarafından büyütüldüm,” dedi, sanki kendisi bir kitapmış gibi, sanki –sonunda– onu okumamı istiyormuş gibi geçmişini bana açarak. “Yas tutan bir adam olmasına rağmen bana karşı çok iyiydi. Ben çok küçükken annemi ve kız kardeşimi kaybetmişti, o kadar küçüktüm ki onları hatırlamıyorum bile. On bir yaşına bastığımda, bilgi tutkusun-

da ustalaşmak istediğim için babama yalvarmaya başladım. Beni kendisinden uzakta bir yere gönderme düşüncesinden hoşlanmadı, bu yüzden bana özel olarak eğitim vermesi için en iyi bilgi tutkularından birini getirdi. Yedi yıl sonra, on sekiz yaşıma bastığımda, bir tutkuya dönüştüm.”

“Babanız çok gurur duymuş olmalı,” diye fısıldadım.

“Pelerinimi ona gösteremedi hemen önce vefat etti.”

Onu rahatlatmak için ona uzanmamak, elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetlememek için kendimi zor tuttum. Omurgam kilitlenip kaldı, ben hâlâ onun ustalığının altındaki bir öğrenciydim ve ona dokunmak sadece ikimizin de hissettiği özlemi serbest bırakırdı. “Üstat Cartier... Çok üzgünüm.”

“Çok nazıksın Brienna. Çok çabuk büyümek zorunda kaldım, ancak çok şeyden kurtuldum. Ve Magnalia’da kendime bir yuva buldum.”

Sabahın sessiz aydınlığında, yeni başlangıçlar için yaratılmış bir zamanda, gençlik ve olgunluk arasında gidip gelen bir zamanda birlikte durduk. Yeşil canlıların arasına gizlenmiş, bulutların ve güneşin koruduğu bu yerde, geçmişten bahsederek onunla saatlerce durabilirdim.

“Gel, eve dönmeliyiz,” dedi yumuşak bir sesle.

Yanında yürümeye başladım. Avluya geri döndük ve dehşet içinde onun karikatürünün sepetimde dik bir şekilde durduğunu fark ettim. Sepeti koluma takarken karikatürü aceleyle ters çevirdim ve merdivenlerden sessizce fuayeye çıkarken görmemiş olması için dua ettim.

Deri çantası girişteki bankın üzerinde duruyordu. Çanta-

sını eline alırken, pelerininin içinde olduğunu bilerek ona bakmamaya çalıştım.

“Size bir hediyem var,” dedim, sepetimdeki son şiir kitabını bulmak için parşömenin altına uzanarak. “Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur ama bana verdiğiniz ilk ders şiir üzerineydi ve çok sevdiğim bir şiiri okumuştuk...”

“Hatırlıyorum,” dedi Cartier, risaleyi kabul ederek. Sayfalara göz gezdirdi ve suyun üzerindeki güneş gibi yüzünde titreyen zevkle şiirlerden birini sessizce okumasını izledim. “Teşekkür ederim Brienna.”

“Basit bir hediye olduğunu biliyorum,” diye kekeledim, bir kat giysi parçasını daha üzerimden çıkarmış gibi hissederek, “ama hoşunuza gideceğini düşündüm.”

Şiir kitabını çantasına yerleştirirken gülümsedi. “Benim de senin için bir hediyem var.” Çantasından küçük bir kutu çıkarıp avucuna koydu.

Kutuyu aldım ve yavaşça açtım. Kırmızı bir kadife yastığın üzerinde, gümüş bir kolye ucu olan uzun bir zincir duruyordu. Daha yakından incelediğimde, kolye ucunun üzerine bir Korogan çiçeği oyulmuş olduğunu gördüm. Hemen kalbimin üzerinde duracak olan gümüş bir Maevan simgesi. Başparmağımı hassas gravürün üzerinde gezdirirken gülümsedim.

“Çok güzel. Teşekkür ederim.” Nereye bakacağımı bilemeyerek kutuyu kapattım.

“İstersen bana yazabilirsin,” dedi, ikimizin de hissettiği garipliği yumuşatarak. “Çalışmalarının yaz boyunca nasıl gittiğini bildirmek için.”

Dudaklarımın bir kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken ona baktım. “Siz de bana yazabilirsiniz Üstat. Çalışmalarımı boşlamadığımdan emin olmak için.”

Çantasını omzuna asarken, ne düşündüğünü merak etme-me neden olan alaycı bir bakış attı. “Harika. Madam’dan haber bekliyor olacağım.”

Sabah güneşine adım atmasını izledim, giderken tutku pelerini arkasında dalgalanıyordu. Bu kadar çabuk gittiğine inanamadım –vedalaşmalarda benden daha kötüydü!– ve aceleyle eşiğe koştum.

“Üstat Cartier!”

Merdivenlerin ortasında durdu ve bana bakmak için döndü. Küçük kolye kutusunu avucumda sıkarak kapının çerçevesine yaslandım.

“Kitaplarınız! Hâlâ üst katta, kitaplığımdaydılar.”

“Hepsi sende kalsın Brienna. Zaten fazlasıyla kitabım var ve senin de kendi koleksiyonunu başlatman gerekecek.” Gülümsedi; arkasına dönüp yoluna devam etmek üzere olduğunu fark edene kadar ne diyeceğimi unuttum.

“Teşekkür ederim...”

Bana verdiklerine kıyasla teşekkürüm çok basit kalmıştı. Ama bunu dudaklarımdan duymadan gitmesine izin veremezdim. Çünkü yüreğimdeki o çatlağı, kalbimin parçalandığını tekrar hissettim. Bu, Merei’ye veda ederken hissettiğim gibi, onu bir daha asla göremeyeceğime dair bir uyarıydı.

Cartier konuşmadı ama eğilerek beni selamladı. Ve sonra diğerleri gibi o da gitmişti.

→ 11. BÖLÜM ←

GÖMÜLÜ

Temmuz 1566

Bir sonraki ay sessizce geçti. Merei'nin müziğini, Abree'nin kahkahasını özlemiştim. Oriana'nın spontane sanatını, Sibylle'in oyunlarını ve Ciri'nin arkadaşlığını özlemiştim. Arkadaşlık açısından yalnız kalsam bile, çalışmalarım sadıktım; saatlerimi kitaplar ve soylarla, anatomi ve şifalı bitkilerle, tarih ve astronomiyle doldurdum. Bilgi konusunda istediğim herhangi bir dalda ustalaşmak istiyordum.

Her pazartesi Cartier'e yazdım.

İlk başta sadece çalışmalarım hakkında tavsiyesini almak içindi. Ama sonra mektuplarım biraz daha uzadı, mürekkep ve kâğıt aracılığıyla olsa bile onunla sohbet etmeye can atıyordum.

Onun mektupları da benimkini yansıtıyordu; ilk başta kısa ve özdü, geçmişte sık sık yaptığı gibi bana çalışmam gereken şeylerin listesini veriyor ve sonra düşüncelerimle görüşlerimi soruyordu. Ama yavaş yavaş onu daha fazlasını yazmaya ve daha fazla hikâye anlatmaya teşvik ettim, ta ki mektupları iki, sonra da üç sayfaya çıkana kadar. Babası hakkında, Delaroche’de büyümek hakkında, neden bilgi tutkusunu seçtiği hakkında yazdı. Ve çok geçmeden, mektuplarımız artık derslerle değil, birbirimizi daha fazla keşfetmekle ilgiliydi.

Üç yıl boyunca neredeyse her gün karşısında oturmuş olmama rağmen onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey olması beni şaşırttı.

Bütün bir ay mektuplar ve çalışmalarla geçti. Dowager’ın potansiyel hami soruşturmaları nazikçe reddedildi. Ama nihayet, bekleyerek geçen dört haftanın sonunda bir şey oldu.

Bir öğleden sonra, meşe ağaçlarının ve fırtına tehdidinin altında postayı beklerken uzun yolda yürüyordum. Evin görüş alanından çıktığımda, meşe ağaçlarından birinin altına oturup gövdesine yaslandım ve yazdan ne kadar zamanım kaldığını düşünerek gözlerimi kapattım. İşte o zaman yağmur başladı, üzerimde hışırdayan dalların arasından nazikçe geçerek beni ıslattı. İç çekerek ayağa kalktım ve kolumu küçük bir dala sürttüm.

Kolumdaki bir kesiğin acısını hissettim.

Ben isteksizce kolumdaki kesiği incelerken, şiddetle kopan fırtına elbisemi ve saçlarımı ıslattı. Elbisemin kolunu yırtmıştım ve yaradan kan akıyordu. Yavaşça yaraya dokundum, parmak uçlarım kana bulandı.

Şimşek çakmadan önce hissedilen bir önsezi gibi, kulaklarım uğuldamaya, tenim ürpermeye başladı. Fırtına artık tatlı çayırlar gibi değil, acı toprak gibi kokuyordu. Önümdeki ellerin bir adamın ellerine dönüşerek genişlemesini, kan ve kire bulanmasını izledim.

Başımı kaldırdım ve Magnalia'nın derli toplu meşe ağaçları, çam, gürgen, kavak ve ceviz ağaçlarından oluşan karanlık bir ormana dönüştü. Ormanın beni birkaç parçaya böldüğünü hissettim; değişim beni tamamen ele geçirene kadar kulaklarım çınladı ve dizlerim ağrıdı.

Adam da kolunu bir dal yüzünden kesmişti. Benimkiyle aynı yerden. Ve o da kesiği incelemek, parmak uçlarıyla kana dokunmak için durmuştu.

Bunun için vakti yoktu.

Ormanda ilerlemeye devam etti; adımları yumuşak, nefesi kesik kesikti. Formdan düşmüş değildi; sadece gergin ve endişeliydi. Ama aradığı ağacı biliyordu ve oraya ulaşana kadar dalların ona birbiri ardına pençe atmasına izin verdi.

Sonunda yaşlı meşe ağacına ulaştı.

Diğer ağaçlardan çok daha önceden beri buradaydı, devasa bir gölgelikle yukarı doğru filizleniyordu. Küçük bir çocukken bu ağaca sık sık gelmiş, dallarına tırmanıp üzerinde dinlenmiş ve gövdesine baş harflerini kazımişti.

Şimdi onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, kazmaya başladığında alacakaranlık ölmek üzereydi. Bereketli toprak, bahar yağmurlarından dolayı hâlâ yumuşaktı ve böylece zayıf kökler arasında derin bir delik açtı.

Yavaşça, ahşap madalyonu boynundan çekip tuniğinin altından çıkardı. Madalyon, yavaş bir daire çizerek parmaklarında sallandı.

Sırf bu amaçla, marangozuna yumruk büyüklüğünde bir madalyon yaptırmıştı. Tek bir amaç için tasarlanmış bir madalyondu: Bir şeyi tutmak ve korumak. Bir taş için bir tabuttu.

Sadece son bir kez bakmak için mandalı açarken, parmakları toprakla lekelenmişti.

Akşamüzeri Taşı, tabutunun içinde yatıyordu; küçük bir kırmızı parıltı dışında yarı saydamdı. Bir kalbin yavaşça atmayı bırakmasını, bir yaradan akan kanın son damlasını izlemek gibiydi.

Madalyonu kilitledi ve deliğin karanlığına bıraktı.

Onu gömerken –deliği toprakla doldurup üzerini çam iğnesi ve yaprakla örterken– kendinden tekrar şüphe etti. Onu kalede saklamak istemişti –bir sürü gizli geçit ve kuytu köşe vardı– ama eğer onun duvarlarının arasında bulunursa, kellesini kaybederdi. Toprağa iade edilmesi gerekiyordu.

Çıkardığı işten tatmin olarak dizlerinin üzerinde yükseldi. Ama geri dönmeden hemen önce, ağaç gövdesinin derin girinti çıkıntılarını araştırdı. İşte oradaydı... Parmakları onu buldu ve eskiden oyduğu baş harflerinin izini sürdü.

T.A.

Gülümsedi.

Bu ağacı sadece bir kişi daha biliyordu. Erkek kardeşi ve o da ölmüştü.

Ağacı gölgelere bıraktı ve karanlık çöktüğünde artık göremeyecek hale gelene kadar ormanın içinden geçti.

Hisleriyle çıkış yolunu buldu.

Yolun geri kalanını yağmurun altında koşarak geçtim. Nefesim kesilmişti, çünkü *—onun aksine—* formda değildim ve merdivenlerden çıkarken neredeyse bacağımı kırıyordum.

Düşüncelerini hâlâ kendi zihnimde hissedebiliyordum, suyun üzerinde kayan yağ gibi, kafamda keskin bir ağrıya neden oldu; parmaklarımdan sarkan madalyonun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Akşamüzeri Taşı.

Onu saklamış, toprağın altına gömmüştü.

Demek prenses onu kraliçenin boynundan *çalmıştı*.

Ama daha da önemlisi taş hâlâ orada, o yaşlı meşenin altında mı gömülüydü?

Ön kapılardan içeri dalarak uykulu gözlerle bakan uşağı şok ettim ve sonra koridordan Dowager'ın çalışma odasına doğru koştum. Kapının her yerine su sıçratarak kapıyı çaldım.

“Girin.”

Çalışma odasına girdim; Dowager hemen ayağa kalktı, sırlıklam olmuş halim ve kolumdan aşağı akan kan yüzünden ürkmüştü.

“Brienna? Ne oldu?”

Gerçekten bilmiyordum. Ve ona ne söyleyeceğimi de bilmiyordum ama bunu birisine anlatma ihtiyacı duyuyordum. Cartier burada olsaydı her şeyi ona anlatırdım. Veya Merei'ye. Ama sadece Dowager ve ben vardık, bu yüzden masasının karşısındaki sandalyeye otururken çizmelerim halısının üzerinde gıcırdadı.

“Madam, size bir şey söylemeliyim.”

Kocaman açılmış gözlerle koltuğuna geri oturdu. “Biri seni incitti mi?”

“Hayır, ama...”

Bekledi, gözlerinin beyazları hâlâ görünüyordu.

“Ben... Bir şeyler görüyorum,” diye başladım. “Geçmişe ait olduklarına inanıyorum.”

Ona, *Saatler Kitabı*’nın neden olduğu ilk değişimden bahsettim. Ona, Maevan czgileriyle kuzeydeki bir dağa bakış atmamı sağlayan Mercı’nın müziğinden bahsettim. Sonra ona, kendi yaramdan ve adamın yarasından, ormandan ve taşın gömülmesinden bahsettim.

Aniden ayağa kalktı, masasındaki mumlar titriyordu. “Bu adamın adını biliyor musun?”

“Hayır, ama... Ağaca kazınmış baş harflerini gördüm. T.A.”

Endişesi bir duman gibi havada asılıyken, odasında volta atmaya başladı. Beklerken zar zor nefes alabiliyordum. İddialarıma karşı çıkacağını, aklımı yavaş yavaş kaybettiğimi söyleyeceğini düşündüm. Anlattıklarımın saçma, imkânsız olduğunu söyleyeceğini sandım. Kahkaha atmasını ya da beni küçümsemesini bekledim ama Dowager bunların hiçbirini yapmadı. Sessizdi, aklından geçenleri söylemesini beklerken dehşete kapıldım. Sonunda penceresinin önünde durdu. Fırtınayı izlemek için cama dönerek, “Baban hakkında ne biliyorsun Brienna?” diye sordu.

Bu soruyu beklemiyordum; cevap verirken yüreğim titredi. “Pek bir şey bilmiyorum. Sadece Maevan olduğunu ve beni istemediğini biliyorum.”

“Büyükbaban sana babanın soyadının ne olduğunu hiç söylemedi mi?”

“Hayır madam.”

Masaya geri döndü ama oturamayacak kadar tedirgin görünüyordu. “Büyükbaban seni buraya ilk getirdiği gün bana söyledi. Senin için endişelendiği ve seni korumak istediği için, bunu sana asla söylemeyeceğime yemin ettim. Yani sözümünden dönmek üzereyim, ama sadece babanın kanının sana seslendiğini hissettiğim için. Çünkü babanın soyadı, bu... dönüştüğün adamın soyadının baş harfi ile eşleşebilir.”

Eteğimdeki yağmuru sıkarak bekledim.

“Baban, Allenach soyadını taşıyor,” diye itiraf etti. “İlk adını söylemeyeceğim, yani en azından büyükbabanın bu isteğini onurlandırmış olacağım.”

Allenach.

İsmi ağzımda yuvarladım ve sert bir heceyle bitirdim.

Allenach.

Maevana’nın on dört hanedanından biriydi.

Allenach.

Uzun zaman önce, Kraliçe Liadan, klanlar onun egemenliği altındaki hanedanlarda birleştiğinde onları “kurnaz” sıfatıyla kutsamıştı. Kurnaz Allenach.

Yine de bunca zaman sonra babamın adının ikinci yarısını öğrenmek, beni düşündüğüm gibi etkilemedi. Bu da sadece içimde hiç duygu uyandırmayı başaramayan başka bir sestti... Ta ki T. Allenach’ı ve beni nasıl geçmişe çektiğini düşünene kadar. Ya da onun anılarının benimkilerle nasıl örtüştüğünü düşünene kadar.

Cartier bundan, ataların hatırasının miras alınmasının tuhaf bir hadise olduğundan bahsetmişti. Ve o zamanlar, bu-

nun benim başıma da gelme ihtimalini düşünemeyecek kadar çok Lannon ve Kraliçe'nin Kanunu ile ilgileniyordum.

Ama tüm parçalar yerine oturmaya başladı. Çünkü T.A. ve ben aynı kitabı tutup okumuştuk, aynı müziğin bir parçasını dinlemiştik ve ağaçların arasında aynı acıyı hissetmiştik. Bu yüzden ellerimi sandalyenin kolçaklarına koyup Dowager'a baktım ve çok sakince, "Sanırım bu adamın hatıralarını miras aldım," dedim.

Dowager oturdu.

Kulağa hayal ürünü gibi geliyordu; kulağa büyüleyici geliyordu. Ama Cartier'in bir gün derste rastgele söylediklerini ona anlattığımda beni dinledi.

"Eğer haklıysan Brienna," dedi ellerini masasının üzerine koyarak, "o zaman gördüğün şey, Maevana'da reform yapmanın anahtarı olabilir. Gördüklerin... çok tehlikeli. Kral Lannon'un gerçekleşmesini acımasızca engellemeye çalıştığı bir şey."

Lannon'un adını duyunca, tüylerimin ürpermemesi için kendimi zor tuttum. "Bu taş neden tehlikeli olsun ki?"

Bana göre, eski Maevana'ya ait güzel bir eserdi, artık var olmayan bir sihir kanalıydı. Bu, acı bir şekilde kaybedilen ve elbette mümkünse geri alınması gereken bir tarih damlasıydı.

"Eminim Üstat Cartier sana kraliçenin diyarının tarihini anlatmıştır," dedi sesini iyice alçaltarak, sanki birilerinin kulağı misafiri olmasından korkuyormuş gibi.

"Evet madam."

"Ve eminim ki sana siyasetin şu anki durumundan da

bahsetmiştir? Maevana ve Valenya arasında bir gerginlik olduğundan? Lannon Hanedanı'nı kuzey tahtına muhteşem bir sahtekâr olarak yerleştiren kişi Kral Phillipe'in atası olmasına rağmen, kralımız Phillipe artık Kral Lannon'un şiddet içeren işlerine göz yummuyor.”

Bu konuşmayla nereye varacağını merak ederek başımla onayladım.

Dowager, çekmecelerinden birini açıp kırmızı iplikle bağlanmış bir broşür çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Öndeki amblemi –ucundan kan damlayan bir tüy kalemin mükemmel çizimini– hemen tanıdım.

“*Zalim Kâtip*’i mi okuyorsunuz?” diye sordum, hiciv okumasına şaşırarak.

“Ben her şeyi okurum Brienna.” Broşürü bana uzattı. Kalbim gergin bir şekilde çarpmaya başlarken elinden aldım. “İlk sayfayı oku.”

Broşürü açarak dediğini yaptım. Bu, daha önce okumadığım bir baskıydı ve onu kelimesi kelimesine inceledim...

ADALETSİZ BİR KUZEY KRALI

NASIL TAHTTAN İNDİRİLİR:

BİRİNCİ ADIM. Kraliçe'nin Kanunu'nu bulun.

İKİNCİ ADIM. Akşamüzeri Taşı'nı bulun.

ÜÇÜNCÜ ADIM. 1. adım gerçekleştirilemezse 2. adıma geçin.

2. adım gerçekleştirilemezse devam edin...

DÖRDÜNCÜ ADIM. Kraliçe'nin Kanunu'nu bulun.

BEŞİNCİ ADIM. Akşamüzeri Taşı'nı bulun...

Bu, kendi kendini tekrar eden bir dizi talimattı. Dowager boğazını temizleyene kadar, sessizce oturarak kâğıda baktım.

“Yani Kanun... ya da taş...” diye başladım. “İkisinden biri Lannon’u tahttan kaldırmak için yeterli mi?”

“Evet.”

Kanunla ya da sihirle, bir kuzey kralı mahvolacaktı.

“Ama sihir ancak Kavanaghlar tarafından kullanılabilir,” diye fısıldadım. “Ve o hanedan yok edildi.”

“Yok edilmedi,” diye düzeltti. “Birçoğu yıllar boyunca Lannon kralları tarafından acımasızca avlanıp öldürüldü, evet. Ama hayatta kalanlar var. Valenya’ya sığınanlar var. Lannon da bunu biliyor. Sınırlarını bize kapatmasının, Valenya’yı yavaş yavaş bir düşmana çevirmesinin bir nedeni de bu.”

Bana az önce anlattıklarını, az önce okuduklarımı, Cartier’in bana öğrettiklerini, T.A.’nın anılarının aydınlığa kavuşturduklarını düşündüm. Derin bir nefes alıp, “Eğer taşı bulup hayatta kalan bir Kavanagh’ya verirsem...” dedim.

Dowager gülümsedi, düşüncelerimiz birbirini yansıtıyordu.

Sihir geri dönecekti. Ve sihir kullanan bir kraliçe, Lannon’u yenebilirdi.

“Ne yapmalıyım?” diye sordum.

Dowager, dua edercesine ellerini birleştirip dudaklarına bastırdı. Gözleri kapandı ve belki de gerçekten dua ettiğini düşündüm, ta ki kararlı bir kaş çatışıyla aniden masasının bir başka çekmecesini açana kadar.

Sadece ikimiz olduğumuz için üçgen şeklindeki başlığını takmıyordu. Saçları, mum ışığında parıldayan gümüş bir ne-

hir gibiydi; bir parşömen kâğıdı çıkarıp mürekkep şişesinin kapağını açarken koyu gözleri son derece berraktı.

“Eski bir tanıdığım var,” diye başladı sesini alçaltarak. “Anılarını olağanüstü bulacak. Ve onları nasıl kullanacağını çok iyi bilecek.” Tüy kalemmini aldı ama mürekkebe batırmadan hemen önce tereddüt etti. “Seni himayesi altına almayı teklif edeceğim Brienna. Seni ailesine kabul etmesini, senin hamin olmasını rica edeceğim. Ama bunu yapıp onu seninle buluşması için buraya davet etmeden önce... taşı geri almanın bedelini anlamamı istiyorum.”

Bedeli dile getirmek zorunda değildi; Lannon’un acımasız, zalim bir kral olduğunu biliyordum. Kendisine karşı çıkan herkesi öldürdüğünü ve sakat bıraktığını biliyordum. Sessiz kaldım, bu yüzden Dowager usulca devam etti. “Bunları görmüş olman, onlara göre hareket etmen gerektiği anlamına gelmez. Bir tutkunun hayatını yaşamayı arzuluyorsan, senin için daha güvenli bir hami bulabilirim.”

Bana bir seçenek, bir çıkış yolu sunuyordu. Uyarısı yüzünden ne tedirgin oldum ne de cesaretimi kaybettim.

Anılarımı, Allenach adını ve kendi arzularımı değerlendirdim.

Bazen bir haminin, aradaki bağ çok derinleşirse tutkuyu kendi ailesine kattığını biliyordum. Yani Dowager’ın sunduğu şey garipti; aramızda hiçbir bağ kurulmadan, bu tanıdığının beni kolayca evlat edinmesini isteyecekti. Bu bana ilk başta garip geldi, ta ki gerçekten istediğim şeyi anlamaya başlayana kadar.

Ne istiyordum?

Bir aile istiyordum. Ait olmak, sahiplenilmek, sevilme istiyordum. Üstelik bir yanı, babamın memleketi Maevana'yı görmeye can atıyordu. Tutkuya dönüşmek istiyordum; ünvanıma ve pelerinime kavuşmak istiyordum ki bir hami bulana kadar bunları elde edemeyecektim. Ve içten içe, kalbimin sessiz bir köşesinde, Kral Lannon'un düşüşünü görmek istiyordum; bir kraliçenin küllerinden doğduğunu görmek istiyordum.

Bu yolu seçecek kadar cesur olursam, tüm bu arzular birer birer gerçekleşebilirdi.

Bu yüzden hiç tereddüt etmeden ona cevap verdim.

“Yazın ona madam.”

Eski dostunu gelip benimle tanışmaya davet ederken, tüy kaleminin ucunun kâğıda sürtünmesini dinledim. Mektubu kısaydı ve kuruyan mürekkebin üzerine kum serpiştirirken, kendimi garip bir şekilde huzurlu hissettim. Geçmişteki başarısızlıklarım artık üzerime ağır bir yük gibi binmiyordu. Gündönümündeki o zor, belirsiz gece aniden yıllar önce yaşanmış gibi olmuştu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Brienna.”

“Madam?”

Tüy kalemi bırakıp bana baktı. “Büyükbaban bunu bilemez. Cartier bunu bilemez.”

Bayılacak gibi oldum ve parmaklarımın altındaki kolçakları sıktım. “Neden?” Bu tek kelime boğazımı sıyrıp geçti.

“Eğer hamin olarak Aldéric Jourdain'i seçersen,” diye açıkladı Dowager, “taşı kurtarmak için çok tehlikeli bir göreve başlayacaksınız. Lannon birazcık bile şüphelenecek

olursa hayatını kaybedersin. Ve birinin yanlışlıkla seni ifşa edebileceği korkusuyla, korumam altından çıkmama izin vermem. Magnalia Hanesi'nden sessizce, gizlice ayrılmalısın. Büyükbaban, üstadın ve arden kız kardeşlerin, kiminle veya nerede olduğunu bilmemeli.”

“Ama madam,” diye karşı çıkmaya başladım, ancak aniden itirazlarımın kalbimde teker teker öldüğünü hissettim. Çünkü haklıydı. Himayesi altına girdiğim kişi, zalim bir kralı devirecek taşı bulmak için anılarımı kullanacaksa o hamiyi kimse bilmemeliydi.

Cartier bile.

Buradan gittiği gün bahçede bana söylediklerini hatırladığımda, kolumdaki kesik alev alev yandı. *Yüz yüze tanışmadığım bir hamiyiyle gitmene asla izin vermeyeceğimin farkında değil misin?*

“Madam, Üstat Cartier konusunda endişeleniyorum...”

“Evet, habersiz gittiğini öğrenince canı çok sıkılacak. Ama bütün bunlar çözüldükten sonra, durum ona açıklandığında tüm bu olanları anlayışla karşılayacaktır.”

“Ama pelerinim onda.”

Dowager, adresi yazmaya hazırlanarak mektubu katlamaya başladı. “Korkarım ki onu almak için bütün bunlar geçene kadar beklemek zorunda kalacaksın.”

Gececeğine ya da ne kadar süreceğine dair bir kesinlik yoktu. Bir yıl mı? On yıl mı? Dowager'ın balmumunu bir mumun üzerinde ısıtmasını izlerken yutkundum.

Cartier'in ona neden yazmadığını merak ederek, neden buraya çağrılmadığını merak ederek, sonbaharın başında

Magnalia'ya geri döndüğünü hayal ettim. Arkasından takip eden yapraklarla fuayeye adım attığını görebiliyordum; pelerininin mavisini ve saçlarının altın rengini görebiliyordum. Azizler yardımcım olsun ki tek kelime etmeden, arkamda hiç iz bırakmadan buradan gittiğimi düşünmesi fikrine bile dayanamıyordum. Sanki içimde uyandırdığı tutkuyu takdir etmiyormuşum gibi, sanki onu umursamıyormuşum gibi.

“Brienna?”

Dowager içimdeki kargaşayı hissetmiş olmalıydı. Gözlerimi kırıpıştırarak acımı kalbime gömmeye çalıştım ve nazik bakışlarına karşılık verdim.

“Bu mektubu yakmamı ister misin? Dediğim gibi, kolayca başka bir yol seçebilirsin.” Mektubun kenarını aleve doğru yaklaştırdı, istediğim an onu yakabilirdi.

Mektubu yakıp atalarımın anılarını görmezden gelmek! Asmanın üzerinden sarkan yasak bir meyve gibiydi; kaç kişiyi karanlıkta bırakmam gerektiğini artık biliyordum. Büyükbabam. Merei. Cartier. Pelerinimi hiç alamayabilirdim. Çünkü Cartier onu parçalayabilirdi.

“Mektubu yakmayın,” dedim kararımı vererek.

Zarfin üzerine bir parça balmumu dökerken, “Lannon’un casusları Valenya’ya gizlenmiş olmasaydı, bu kadar sıkı önlemler almaz ve senden bu kadar sessizce ayrılmanı istemezdim. *Zalim Kâtip* gibi yayınlarla iki ülke arasındaki gerilim yükselirken... Lannon bizim tarafımızdan tehdit edildiğini hissediyor. Ona açıkça karşı çıkan Valenyalıların isimlerini fısıldamaya hazır, aramızda yaşayan erkek ve kadınlar var.”

“Lannon’un *burada* casusları mı var?” diye sordum, inanmakta güçlük çekerek.

“Magnalia’da çok korunaklı bir hayat yaşadın canım. Kral Lannon’un her yerde gözleri vardır. Büyükbabanın seni Allenach adından korumak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu şimdi anlayabilirsin. Çünkü onların hanedanına alınmanı istemedi. Çünkü senin mümkün olduğunca Valenyalı görünmeni ve hissetmeni istedi.”

Ah, anlıyordum. Ama bunları anlamak, tüm olanları sindirmemi kolaylaştırmıyordu.

Babam, Lannon’un sadık destekçilerinden biri olmalıydı. Damattan çiftçiye ve hatta uşağa kadar herkes olabilirdi. Birçok lordun tebaası, sarsılmaz bağlılıklarını göstermek için onun soyadını alırdı. Ki bu da ona karşı savaş açmak üzere olduğum anlamına geliyordu; daha onu tanımadan onun düşmanı olmak üzereydim. Bu yüzden öne eğilip Dowager’ın masasının kenarını tuttum, ta ki bakışlarıma karşılık verene kadar.

“Sizden tek bir şey rica edeceğim madam.”

“Söyle çocuğum.”

Derin bir nefes aldım ve kolumdaki kurumuş kana baktım. “Aldéric Jourdain’e babamın tam adını söylemeyeceğinizde dair bana yemin edin.”

“Brienna... Bu bir oyun değil.”

“Biliyorum,” dedim, sesimi saygılı tutmaya çalışarak. “Hamim, Allenach Hanedanı’ndan geldiğimi, babamın o hanedana bağlılık yemini ettiğini bilecek ancak bu, hamimin babamın kimliğini bilmesi gerektiği anlamına gelmez.”

Dowager tereddüt etti, isteğimi anlamaya çalışırken gözlerimle buluşan gözleri keskinleştirdi.

“Babamı hiç görmedim,” diye devam ettim, kalbim göğsümün derinliklerinde titriyordu. “Babam beni hiç görmedi. Birbirimiz için tamamen yabancıyız ve yollarımız büyük olasılıkla asla kesişmeyecek. Ama eğer kesişirse, hamimin onun kim olduğunu bilmemesini tercih ederim, çünkü ben de onun kim olduğunu asla bilemeyeceğim.”

Hâlâ düşünüyordu.

“Sizin bilmenize, büyükbabamın bilmesine rağmen, ben benden saklanan bu bilgiyle büyüdüm,” diye fısıldadım. “Lütfen, bana karşı kullanması, beni yargılaması için bu bilgiyi başkasına vermeyin.”

Sonunda yumuşadı. “Anlıyorum Brienna. Bu yüzden sana yemin ediyorum: Babanın adını asla bir başkasına söylemeyeceğim.”

Nemli elbisem yüzünden titreyerek arkama yaslandım.

Bu eski, solmuş anıları ve çok yakında benimle tanışmaya gelecek olan hamiyi düşündüm.

Büyükbabamı düşündüm.

Merei’yi.

Pelerinimi.

Dowager, mührünü balmumuna bastırdı.

Ve bundan sonra Cartier’i düşünmemeye karar verdim.

İKİNCİ KISIM
JOURDAIN

→ 12. BÖLÜM ←

KORUYUCU BABA

Ağustos 1566

Aldéric Jourdain, Dowager'ın mektubunu postayla göndermesinden iki hafta sonra, sıcak ve fırtınalı bir akşamda Magnalia'ya geldi. Aşağıda açılan büyük kapıların seslerini ve Dowager'ın onu karşıladığını duyduktan sonra bile odamda kalıp yağmurun pencereye vurmasını izledim.

Tüm hizmetkârları kısa bir tatile göndermiş, geride sadece sadık Thomas'ı bırakmıştı. Bu, Jourdain ve benim mutlak bir gizlilik içinde ayrılmamızı sağlamak içindi.

Dowager'ın aşağı inmeme için haber göndermesini beklerken, çalışma masamın başına geçtim. Cartier'in son mektubu, kolye kutusunun ağırlığı altında açık bir şekilde duruyordu; el yazısı mum ışığında çok zarif görünüyordu.

Aldéric Jourdain konusunda bir karara vardığımızdan beri, buradan sessizce ayrılacağım bu ana hazırlanmak için Cartier'e yazdığım mektupları yavaş yavaş kısaltmaya başlamıştım. Ve o da bunu –uzaklaşmamı, geri çekilmemi, hayattan değil de yalnızca bilgiden bahsetme arzumu– hissetmişti.

Bir hami bulma konusunda mı endişelisin? Konuş benimle Brienna. Seni böylesine uzaklaştıran şeyin ne olduğunu söyle bana...

Bana bunları yazmıştı, sözleri kalbimde bir kor gibi yanyıyordu. Hiçbir zaman doğru bir yanıt alamayacağını, her şeyin yolunda olduğunu iddia ederek ona son mektubumu günler önce yazdığımı düşünmekten nefret ediyordum.

Kapım hafif bir şekilde tıklatıldı.

Arden elbisemin kırıksıklıklarını düzelterek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve kapıya ilerledim. Thomas, akşamın karanlık gölgelerini uzaklaştırmak için elinde tuttuğu bir mumla kapımın diğer tarafında duruyordu.

“Madam senin için hazır Brienna.”

“Teşekkür ederim, hemen geliyorum.” Merdivenlerden inmeye başlamadan önce, onun karanlık koridorda gözden kaybolmasını bekledim.

Dowager bana Aldéric Jourdain'den hiç bahsetmemişti. Mesleğini, kaç yaşında olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyordum. Bu yüzden endişeli bir titreyişle Dowager'ın çalışma odasına giden ışığı takip ettim.

Tümü kulak misafirliklerimin gerçekleştiği kapının önünde duraklayarak, adamın konuşurken sesli harflere vurgu

yaptığı zengin bariton sesini* dinledim. Her kelimeyi anlamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu ama sesinden, ellili yaşlarının başında, iyi eğitilmiş bir adam olduğunu tahmin ettim. Belki o da bir tutkuydu.

Mum ışığına doğru adım attım.

Sırtı bana dönük oturuyordu ama gözleri bana doğru kayan Dowager'ın yüzü yumuşayınca içeri girdiğimi anladı.

“İşte burada. Brienna, bu Mösyö Aldéric Jourdain.”

Hemen ayağa kalktı ve bana döndü. Uzun boyunu, güçlü yapısını ve kırılmış kızıl kahverengi saçlarını dikkatle inceleyerek bakışlarına karşılık verdim. Tıraş olmuştu ve çarpık bir burnu olmasına rağmen yakışıklıydı, ancak loş ışıkta bile çenesinin sağ tarafında derin bir yara izi olduğunu görebiliyordum. Uzun süren yolculuğuna rağmen, kıyafetleri neredeyse hiç kırıkmamıştı. Üzerinde, hiç bilmediğim bir baharatın keskin kokusuyla birlikte yağmur kokusu vardı. Tutku pelerini yoktu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi, beni başıyla selamlayarak.

Reverans yaparak karşılık verdim ve onunkinin hemen yanına benim için yerleştirilmiş olan sandalyeye oturmak için odanın içinde ilerledim. Dowager her zamanki gibi masasının arkasına tünemişti.

“Şimdi, Brienna,” dedi Jourdain, koltuğuna oturup kadehini eline alarak. “Madam bana gördüklerinin sadece bir kısmını anlattı. Bana anılarından biraz daha bahset.”

Tamamen yabancı biriyle bu kadar kişisel bir şeyi pay-

* Bariton ses, erkek sesinin en kalın bali olarak tanımlanmaktadır. (e.n.)

laşmakta tereddüt ederek Dowager'a baktım. Ama o sadece gülümsedi ve konuşmam için beni cesaretlendirerek başını salladı.

Ona anlattığım her şeyi Jourdain'e de anlattım. Gülmesini, alay etmesini, saçma iddialarda bulunduğumu söylemesini bekledim ama Jourdain gözlerini yüzümden bir kez olsun ayırmadan sessizce dinlemekten başka bir şey yapmadı. Anlatmayı bitirdiğimde, kadehini hevesli bir tıkırtıyla masaya bıraktı.

"Bu ağacı bulabilir misin?" diye sordu.

"Ben... Emin değilim mösyö," diye yanıtladım. "Başka ayırt edici herhangi bir yer işareti görmedim. Çok sık ağaçları olan bir ormandı."

"Anılara geri dönmen mümkün mü? Onları canlı bir şekilde tekrar ziyaret etmen?"

"Bilmiyorum. Değişimi sadece üç kez yaşadım ve onları kontrol etmek için yapabileceğim pek bir şey yok."

"Görünüşe göre Brienna'nın atasıyla bağlantı kurması gerekiyor," diye araya girdi Dowager. "Duyularından biri aracılığıyla."

"Hımm." Jourdain bacak bacak üstüne atarak parmağıyla dalgın dalgın çenesindeki yara izini okşadı. "Peki, ya atanın adı? En azından bunu biliyor musun?"

Gözlerim bir kez daha Dowager'a kaydı. "İlk adı T harfi ile başlıyor. Soyadına gelince... Allenach olduğuna inanıyorum."

Jourdain kaskatı kesildi. Bana bakmıyordu ama buz gibi bakışlarını hissedebiliyordum, o kadar soğuktu ki kemiği

parçalayabilirdi. “Allenach.” İsmi –soyadımı– kaba bir tavırla söyledi. “Anladığım kadarıyla o hanedandan geliyosun Brienna, değil mi?”

“Evet. Babam bir Maevan, o hanedana hizmet ediyor.”

“Peki, baban kim?”

“Tam adını bilmiyoruz,” diye yalan söyledi Dowager. Benim için yalan söyledi ve özellikle Jourdain’in Allenachlara karşı hissettiği bariz küçümsemeyi gördükten sonra, rahatlamaktan kendimi alamadım. “Brienna burada, Valenya’da büyüdü, baba tarafından ailesiyle hiçbir bağı yok.”

Jourdain koltuğuna iyice yerleşti ve kadehini bir kez daha eline aldı. Derin düşüncelere dalarak pembe sıvıyı döndürdü. “Hımm,” diye mırıldandı tekrar ki bu, düşüncelerinden rahatsız olduğu anlamına gelmesi gereken bir sestti. Sonra bana baktı ve artık soyumun yarısını bildiği için içeri girdiğim zamanki kadar masum olduğumu düşünmüyormuş gibi, bakışlarında bir ihtiyat olduğuna yemin edebilirdim.

“Bizi Akşamüzeri Taşı’nın bulunduğu yere yönlendirebilir misin Brienna?” diye sordu sonsuzluk gibi gelen bir sessizliğin ardından.

“Elimden gelenin en iyisini yaparım mösyö,” diye mırıldandım. Ama benden istediği şey üzerine kafa yorduğumda, belirsiz bir durumun ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissettim. Maevana’yı hiç görmemiştim. Allenachlar ya da onların toprakları ve ormanları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Yaşlı meşe ağacı *T.A.* harfleriyle işaretlenmişti, ancak bir ormanı tarayıp böyle bir ağaç bulabileceğimin garantisi yoktu.

“Kendimi çok net ifade etmek istiyorum,” dedi Jourdain, kadehindeki içkisini bitirdikten sonra. “Eğer himaye teklifimi kabul edersen, beklediğin gibi bir şey olmayacak. Evet, hamiliğin gerektirdiklerini yerine getireceğim ve seni kendi kızım olarak alacağım. İyi bir babanın yapması gerektiği gibi, seninle ilgileneceğim ve seni koruyacağım. Ancak adım risklerle birlikte geliyor. Benim adım bir kalkan ve bu kalkanın altında asla öğrenemeyeceğin ama hepsini kendinmiş gibi korumak zorunda olduğun birçok sır var çünkü yaşam ya da ölüm kadar hayati olabilirler.”

Ona sakın bir şekilde bakıp, “Peki, siz kimsiniz mösyö?” diye sordum.

“Senin için sadece Aldéric Jourdain'im. Bilmen gereken bu kadar.”

Dowager'ın kıpırdanmasından, onun bildiğini anladım. Aldéric Jourdain'in gerçekte kim olduğunu, bu adın arkasına saklanan adamın kim olduğunu biliyordu.

Kendi güvenliğim için mi bana söylemeyi reddediyordu? Yoksa Allenach köklerime ve bana güvenmediği için mi?

Gerçekte kim olduğunu bilmediğim bir hamiyi nasıl kabul edebilirdim?

“Siz bir Kavanagh mısınız?” diye sormaya cüret ettim. Eğer Akşamüzeri Taşı'nı bulmak üzereysem, koruyucu babamın kadim ejderha kanına sahip olup olmadığını bilmek istiyordum. Taşı sadece büyüünü tekrar canlandırmak için kurtardığımı düşünmek bana çok yanlış geliyordu. Tacı Lannon'dan sadece başka bir krala vermek için almayacaktım.

Yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı; gözleri parladı. “Ha-

yır,” diye cevap verdiğinde sorumla onu eğlendirdiğimi görebiliyordum.

“İyi,” diye cevap verdim. “Eğer öyle olsaydınız, bu düzenlemenin akıllıca olacağını hiç sanmıyorum.”

İma ettiğim şey açıkça ortaya çıktıkça mum ışığı etkisini azaltırken oda daha da soğumuş gibiydi. Ama Aldéric Jourdain gözünü bile kırpmadı.

“Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz Brienna,” dedi. “İkimiz de Lannon’un tahttan indiğini, bir kraliçenin yükseldiğini görmek istiyoruz. Bilgilerimizi birleştirmediksek bu iş olmaz. Sana ihtiyacım var; senin de bana ihtiyacın var. Ama bu seçim sadece sana ait. Bana güvenemeyeceğini hissediyorsan, bence yollarımızı burada ayırmak en iyisi.”

“Taşı bulduğumda ne olacağını bilmem gerek,” diye ısrar ettim, zihnimi meşgul eden endişeyle. “Kötüye kullanılmayacağına dair sözünüze ihtiyacım var.”

Uzun soluklu bir açıklama bekliyordum. Ancak tek söylediği, “Akşamüzeri Taşı, şu anda saklanmakta olan Maevana’nın gerçek kraliçesi Isolde Kavanagh’ya verilecek,” oldu.

Şaşkına dönerek gözlerimi kırıştırdım. Bana adını vermesini beklemiyordum; bu olağanüstü bir güven ölçeğiydi, çünkü o bana ne kadar yabancıysa ben de ona o kadar yabancıydım.

“Senden yapmanı istediğim şeyin ne kadar riskli olduğunu biliyorum,” diye devam etti Jourdain nazikçe. “Kraliçe de bunu biliyor. Senden taşın yerini bulmamıza yardım etmenden daha fazlasını beklemiyoruz. Ve sonrasında sana yüksek miktarda ödeme yapacağız.”

“Sizden para istediğimi mi sanıyorsunuz?” diye sordum yanaklarım ısınırken.

Jourdain bana sadece baktı ki bu da kızarıklığımı derinleştirdi. Sonra, “Ne istiyorsun Brienna Allenach?” diye sordu.

Adımın ve soyadımın, yaz ve kış gibi birbirine bağlanarak yüksek sesle söylendiğini hiç duymamıştım; acı verici olduğu kadar hoştu da. Söylemem gerektiğini düşündüğüm ve söylemeyi arzuladığım şeylerle savaşıarak tereddüt ettim.

“Babanın hanedanına katılmak ister misin?” diye sordu Jourdain çok dikkatli bir şekilde, sanki buzun üzerinde duruyormuşuz gibi. “Eğer istersen, dileklerini yerine getiririm. Görevimiz tamamlandıktan sonra seni evlatlıktan reddedebilirim. Ve bunun için sana karşı kin gütmem.”

Arzunun, umudun küçük parıltısını bastıramadım. Öz babamı görmek istediğimi, kim olduğunu bilmek istediğimi, beni görmesini istediğimi inkâr edemezdim. Ama gelgelelim... Gayrimeşru çocukların birer yük, kimsenin istemediği hayatlar olduğu inancıyla büyümüştüm. Eğer babamla karşılaşsam, büyük ihtimalle bana sırtını dönerdi.

Ve bu görüntü kalbime bir bıçak saplayarak sandalyede hafifçe öne kaymama neden oldu.

“Hayır mösyö,” dedim, sesimin sakın çıkacağından emin olduktan sonra. “Allenachlar ile hiçbir bağım olmasını istemiyorum. Ama bir şey istiyorum.”

Kaşını kaldırarak bekledi.

“Ne plan yaparsanız yapın,” diye başladım, “söz hakkım olmasını istiyorum. Akşamüzeri Taşı bulunduktan sonra, taş benimle kalacak. Onu kraliçeye kendim vereceğim.”

Jourdain nefesini tutmuş gibiydi ama gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. “Planlara yapacağın katkılara ihtiyaç duyulacak ve hepsi takdir edilecektir. Taşa gelince... En akıllıca stratejinin ne olduğunu bekleyip görmemiz gerekiyor. Eğer seninle kalması en iyisiyse, seninle kalacaktır. Eğer bir başkasıyla kalması en iyisiyse, başkasıyla kalacaktır. Bununla beraber, taşı kraliçeye sunacak kişinin sen olacağına söz verebilirim.”

Sözcük kullanımı konusunda çok hünerli, diye düşündüm cevabı üzerine kafa yorarken. Ama en büyük endişem, planların benim bilgim olmadan devam etmesi, taşın kraliçeye verilmemesiydi. Bu iki konuda sözünü almıştım, bu yüzden sonunda başımla onayladım. “Pekâlâ.”

“Şimdi,” dedi Jourdain, sanki niyetinden hiç şüphe etmemişim gibi Dowager’a bakarak. “Yasal işlemler beklemek zorunda. Kendi adımın ya da onunkinin kraliyet kayıtlarına geçmesi riskini göze alamam.”

Dowager başını salladı, ancak bundan hoşlanmadığını görebiliyordum. “Anlıyorum Aldéric. Yeter ki sözünü tut.”

“Tutacağımı biliyorsun,” diye yanıtladı. Ve sonra bana, “Brienna, beni hamin olarak kabul eder misin?” diye sordu.

Bu adamın kızı olacaktım. Onun adını, ne anlama geldiğini ya da nasıl doğduğunu bilmeden kendi adımmış gibi kabul edecektim. Bir yandan yanlış geliyordu bir yandan da doğru. Tehlikeli ama özgürleştirici hissettiriyordu. Gülümsedim, çünkü aynı anda iki çelişkili arzu hissetmeye alışmıştım.

“Evet, Mösyö Jourdain.”

Ne tam olarak gülümsedi ne de tam olarak kaşlarını çattı,

sadece başını salladı; en az benim kadar kafası karışmış gibi görünüyordu. “İyi, çok iyi.”

“Dikkat etmen gereken son bir şey var Aldéric,” dedi Dowager. “Brienna pelerinini henüz almadı.”

Jourdain, tutku pelerinimi takmadığımı yeni fark ederek bana baktı. “Nasıl olur?”

“Henüz bir tutkuya dönüşmedim,” diye yanıtladım. “Pelerinim bir hami bulduğum zaman verilecekti.”

“Anlıyorum.” Parmaklarıyla kolçakların üzerinde ritim tuttu. “Eh, bunun için bir şeyler yapabiliriz. Bu düzenlemeye yönelik her türlü önlemin alındığını tahmin ediyorum, Renee?”

Dowager başını eğdi. “Evet. Brienna’nın senin gözetiminde buradan ayrıldığını kimse bilemeyecek. Ne büyükbabası ne de üstadı.”

“Pekâlâ, senin için bir pelerinin kopyasını yaptırabiliriz,” dedi Jourdain.

“Hayır mösyö. Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum,” demeye cüret ettim. “Çünkü görüyorsunuz ya, pelerinin üzerine işlenmesi için bir takımyıldızı seçmeniz gerekecek ve bu takımyıldızının benim adıma Delaroche’deki Astro-nomi Arşivi’ne kaydedilmesi gerekecek ve...”

Dudaklarının kenarı neşeli bir gülümseme ile kıvrılırken elini kaldırdı. “Anlıyorum. Beni affet Brienna. Tutku konusunda çok bilgili değilim. Bunun için yarın bir şeyler düşü-nürüz,” dedi.

Sustum ama boğazımda bir yumru oluştu; pelerinimi, Cartier’i ve geride bırakmak zorunda olduklarımı düşündüğüm-

de ortaya çıkan bir yumru. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Merei'nin horlamaları olmadan dayanılmaz derecede sessiz kalan odamda uyanık yatmış ve hayatımın yedi yılını boşuna mı harcadığımı merak etmiştim. Çünkü Cartier'in, onunla iletişim kuramayacağım bu zaman diliminde beni öğrencilikten reddetmesi çok olasıydı.

“Toplandın mı Brienna?” diye sordu yeni hamim. “Şafak vakti yola çıkmalıyız.”

İçimde harlanan bir alev gibi parlarsa da şaşkınlığımı gizlemekte başarılıydım. “Hayır mösyö, ama toplanmam çok uzun sürmez. Çok fazla eşyam yok.”

“Öyleyse biraz dinlen. Önümüzde iki günlük bir yolculuk var.”

Başımı sallayıp ayağa kalktım ve odama döndüm, ayaklarımın altındaki zeminin belli belirsiz farkındaydım. Diz çökerek sedir sandığımı açtım ve eşyalarımı toplamaya başladım, ama sonra raflarıma, Cartier'in bana verdiği tüm kitaplara baktım.

Ayağa kalkıp parmaklarımı her birinin üzerinde gezdirdim. Sandığıma sığdırabildiğim kadarını yanıma alacaktım. Diğerlerini kütüphaneye koyacaktım, ta ki onlar için geri dönene kadar.

Ta ki *onun* için geri dönene kadar.

—❧— 13. BÖLÜM —❧—

AMADINE

“Yeni bir isme ihtiyacın var.”

Aldéric Jourdain nihayet benimle konuştuğunda, faytonuyla yaklaşık bir saattir seyahat halindeydik. Karanlık yavaş yavaş kızararak şafağa dönüyordu. Onun karşısında oturuyordum, aracın sarsıntısı yüzünden sırtım çoktan ağrımaya başlamıştı.

“Pekâlâ,” diyerek kabullendim.

“Brienna tam bir Maevan ismi. Bu yüzden mümkün olduğunca Valenyalı gibi görünmelisin.” Bir duraksama oldu ve sonra ekledi. “Bir tercihin var mı?”

Başımı iki yana salladım. Dün gece iki saat kadar uyumuştum; başım ağrıyordu ve kalbim ciğerlerime karışmış gibiydi. Tek düşünebildiğim, bana veda etmek için parke taşlarının üzerinde durup narin elini yanağıma koyan Dowager’dı.

Cartier konusunda endişelenme. Bütün bunlar bittiğinde anlayacaktır. Onun içini rahatlatmak için elimden geleni yapacağım...

“Brienna?”

Düşlerimden sıyrıldım. “Siz seçebilirsiniz mösyö.”

Bana dikkatle bakarken, farkında olmadan yara izini okşayarak çenesini sıvazladı. “*Amadine* için ne düşünüyorsun?”

Hoşuma gitmişti. Ama sadece Jourdain soyadına değil, aynı zamanda Amadine ismine de cevap vermek konusunda kendimi nasıl eğiteceğimi bilmiyordum. Sanki bana göre çok küçük olan kıyafetler giyiyor, kumaşı bedenime tam olarak oturuncaya kadar esnetmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Ya kendi etimden parçalar koparmak ya da birkaç dikişi sökmek zorunda kalacaktım.

“Onaylıyor musun?” diye sordu.

“Evet mösyö.”

“Bir şey daha var. Bana ‘mösyö’ dememelisin. Ben senin babanım.”

“Evet... *Baba*.” Kelime, ağzımın içinde bir mermer gibi yuvarlandı, yabancı ve rahatsız ediciydi.

Sessizlik içinde yaklaşık yarım saat daha yol aldık; gözlerim pencereye kaydı, batıya doğru ilerlerken yeşil tepelerin yavaş yavaş buğday tarlalarına dönüşmesini izledim. Burası, Valenya’nın sessiz ve kırsal bir kesimiydi; sadece birkaç basit taş evin, yalnız çiftçilerin ve değirmencilerin konutlarının yanından geçtik.

“Bunu neden istiyorsun?” diye sordum, terbiye sınırlarını aşıp aşmadığının kontrolünü yapamadan. Gözlerim, beni sa-

kin ve şaşkın bir ifadeyle izleyen Jourdain'e döndü. "Planlarını keşfederse seni öldürecek olan bir krala neden başkaldırmak istiyorsun?"

"Sen bunu neden istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Önce ben sordum baba."

Sanki kelimeleri tartıyormuş gibi bakışlarını benden kaçırdı. Ve sonra karanlık bir şekilde parıldayan gözleri benimkilere döndü. "Hayatım boyunca Lannon'un zulmüne yeterince tanık oldum. Onun yok edildiğini görmek istiyorum."

Demek Kral Lannon'dan nefret ediyordu. Ama neden? Bilmek istediğim buydu. Aldéric Jourdain, içinde böylesine güçlü bir arzu uyanmasına neden olacak ne görmüştü, neye tanık olmuştu?

Artık baba ve kız olabilirdik ama bu, sırlarını ifşa edeceği anlamına gelmiyordu.

"Çoğu kişi bunun bir Valenyalının kavgası olmadığını söylediler." diye karşılık verdim dikkatlice, ağzından daha fazlasını almaya çalışarak.

"Ama öyle değil mi?" diye yanıtladı. "1430 yılında Lannonları tahta çıkaran bizim şanlı kralımız Birinci Renaud değil miydi?"

Valenya'nın geçmişteki müdahalesi hakkında tartışmak üzere olup olmadığımızdan emin olamayarak düşündüm. Ama sonra konuyu değiştirerek, "Lannon'un gücünü Akşamüzeri Taşı ile *yok edebilir* miyiz?" diye sordum.

"Evet."

"Peki, ya Kraliçe'nin Kanunu?"

Jourdain güldü. "Birisi sana iyi öğretmiş."

“Taş yeterli mi? Kanuna da ihtiyacımız yok mu?”

Arkasına yaslanarak ellerini dizlerinin üstüne koydu. “Tabii ki kanuna da ihtiyacımız var. Sihir eski gücünü kazandıktan ve Lannon düştükten sonra, Kanun’u yeniden yürürlüğe koyacağız.”

“Sence aslı nerede?”

Konuşmadı; buna fazlasıyla kafa yormaktan yorulmuş gibi sadece başını iki yana salladı. “Şimdi cevap verme sırası sende. Bunu *neden* istiyorsun bilgi üstadı?”

Kucağımda birbirine kenetlenmiş olan parmaklarıma baktım. “Bir keresinde ilk kraliçe Liadan Kavanagh’nın bir resmini görmüştüm.” Bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu. “O zamandan beri, bir kraliçenin yükseldiğini, ona ait olanı geri aldığını görmek istiyordum.”

Jourdain gülümsedi. “Sen baba tarafından bir Maevan’sın. İçindeki o kuzey kanı bir kraliçeye boyun eğmek istiyor.”

Yarım saat boyunca sessizce yol alırken bunu düşündüm, ta ki ağızımdan başka bir soru çıkana kadar.

“Bir mesleğin var mı?”

Jourdain minderin üzerinde kıpırdandıktan sonra bana hafifçe gülümsedi.

“Ben bir avukatım,” diye başladı. “Bütün Valenya’daki en iyi şaraplardan bazılarını yapan küçük bir nehir kasabası olan Beaumont’ta yaşıyorum. Dulum ve oğlumla yaşıyorum.”

“Bir oğlun mu var?”

“Evet. Luc.”

Yani bir de erkek kardeşim mi olacaktı? Cartier’in verdiği kolye bir cesaret tılsımı ya da bir güven kaynağıymış gibi

climi boynuma götürerek elbiscmin altına saklanan zincirc dokundum.

“Endişelenme,” dedi Jourdain. “Ondan hoşlanacaksın. Oğlum, benim tam tersimdir.”

Kendimi daha rahat hissediyor olsaydım, ondan hoşlanmamakla ilgili alaycı yorumu için Jourdain ile alay edebilirdim. Ama hamim hâlâ bir yabancıydı. Yeni hayatımda rahat hissetmemin ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamadım. Ama sonra tüm bunların nasıl gerçekleştiğini – geleneksel hami bulma yönteminden çok uzak– düşündüm ve biraz da olsa rahatlayamayacağıma karar verdim.

“Öyleyse,” dedi, bir kez daha düşüncelerimi sekteye uğratarak, “geçmişinle ilgili detayları planlamamız gerekiyor. Çünkü kimse senin Magnalia’dan geldiğini bilmemeli.”

“Bu konu hakkında önerin nedir?”

Pencereden dışarı bakarak burnunu çekti.

“Augustin Hanesi’ndeki Üstat Sophia Bellerose’un altında bilgi tutkusu üzerine eğitim aldın,” dedi.

“Augustin Hanesi mi?”

“Adını duymuş muydun?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“İyi. Kırsal bir bölgede ve seninle fazla ilgilenecek olan zihinler için tanınmamış bir yer.” Hâlâ hikâyemi kurgulamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Augustin Hanesi, beş tutkunun tümüne de ev sahipliği yapan ve on yıllık bir programı olan, tamamı kızlardan oluşan bir kuruluştur. Yedi yaşındayken, keskin zekân sayesinde Padrig Yetimhanesi’nden seçilerek bu haneye girdin.”

“Bu Augustin Hanesi nerede?”

“Th  ophile’in seksen mil güneybatısında, Nazaire   h-
rinde.”

  kimiz de kendi d    ncelerimizde kaybolarak bir kez
daha sessizleştik. Sonunda boğazını temizlediğinde zaman
mefhumunu kaybetmeye başlamıştım. Ne zamandır yolday-
dık? Daha ne kadar gitmemiz gerekiyordu?

“  imdi bir hikâye bulma sırası sende,” dedi Jourdain.

Temkinle bekleyerek gözlerine baktım.

“Neden bir pelerine sahip olmadığına dair geçerli bir
açıklamaya ihtiyacın var. Çünkü asıl amacımız ne olursa
olsun, benim tutku kızım olduğun, Jourdain ailesine kabul
edilen bir bilgi üstadı olduğun bilinmeli.”

Derin bir nefes aldım ve sırtımı rahatlatmak için omuz-
larımı oynattım. Haklıydı; bir açıklama hazırlamam gere-
kiyordu. Ama bu biraz yaratıcılık ve inanç gerektirecekti,
Çünkü tutkular pelerinlerini asla kaybetmezlerdi, pelerinle-
rini takmadan halkın içine   ıkmazlardı ve efsanevi bir ej-
derhanın bir hazineyi koruduğu gibi pelerinlerini korurlardı.

“Unutma,” dedi, kaşlarını   atınca alnımda beliren kır-
  ıklıklara bakarak, “bu yalanlar seni a  larına kolayca d    -
retilirler. Gerçeğe ne kadar yakın kalırsan, seni suçlayan bir
konuşmadan kurtulman o kadar kolay olur.”

Ben fikirlerimi payla  amadan, fayton bizi neredeyse kol-
tuklarımızdan d    recek kadar sallandı.

Pencereden dışarı bakmak için kıpırdanan Jourdain’e d  n-
d  m. Her ne gördüyse, daha önce hiç duymadığım bir k  fr  n
ağzından çıkmasına neden oldu. Bunu, faytonumuzun sert bir
  ekilde durması izledi.

“Faytonda kal Amadine!” diye emretti, eliyle ceketinin önünü yoklayarak. Tam kapıya uzanırken kapı aniden savrularak açıldı ve solgun, dar bir yüzle karşı karşıya geldik.

“Dışarı! İkiniz de!” diye bağırdı adam.

Jourdain’in elimi tutmasına ve beni arkasından çekmesine izin verdim. Çamurlu yolda Jourdain beni gözlerden uzak tutmak için arkasına çekmeye çalışırken, nabzım hızla atıyordu. İri bedeninin arkasından baktığımda, saçları çürümüş koyun eti renginde olan başka bir adamın arabacımız Jean David’e bıçak çektiğini gördüm.

Üç kişi vardı. Biri Jean David’in karşısındaydı, biri Jourdain’le benim etrafımızda dolanıyordu ve diğeri de sedir sandığımı karıştırıyordu.

“Aziz’in kemikleri aşkına! Burada kitaplardan başka bir şey yok!” diye bağırdı kel kafası ve pürüzlü bir yara izi olan adam. Kitaplarımı birbirini ardına çamurlu yola fırlatırken irkildim.

“Bakmaya devam et!” dedi solgun yüzlü lider, Jourdain’le benim etrafımda başka bir daire çizerken. Küçük ve değersiz görünmeye çalıştım ama yine de hırsız dirseğimi tutarak beni dışarı çekti.

“Ona dokunma!” diye uyardı Jourdain. Sesi mermer gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Sanırım bu beni hırsızlık olayına tanık olmaktan daha çok korkuttu.

“Senin için biraz genç, sence de öyle değil mi?” dedi lider karanlık bir gülüşle, beni daha da uzağa sürükleyerek. Elinden kurtulmaya çalışarak onunla savaştım. Ama beni durdurmak için Jourdain’in karnını bıçakla dürtmesi yetti.

“Çekiştirmeyi bırakın Matmazel, yoksa kocanızın bağırsaklarını deşerim.”

“O benim kızım.” Jourdain’in sesi ve soğukkanlılığı yine ölümcül derecede sakindi. Ama taşa sürten bir bıçaktan çıkan kıvılcım gibi, gözlerinde parlayan öfkeyi gördüm. Ve o gözlerle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, anlayamadığım bir şeyler...

“Seninle tanışmaktan zevk alacağım,” dedi hırsız, gözleriyle beni açık bir şekilde soyarken. Ta ki kolyemi görene kadar. “Ah, burada neyimiz varmış böyle?” Bıçağının ucunu boğazıma dayadı. Minik bir kandamlası çıkana kadar derimi deldi. Bıçağı boynumdan aşağı kaydırıp kanımı tenime bulaştırırken korkudan titremeye başladım. Bıçağın ucuyla Cartier’in gümüş kolyesini çekti. “Hım.” Kolyeyi koparıp aldı; kolyem beni bu aşağılık pislik için terk ederken, zincir boynumun arkasını keserek acıdan inlememe neden oldu. Ama Jourdain’in beklediği an buydu.

Bir gölge gibi hareket eden hamimin elinde aniden bir bıçak belirdi. Hançerin nereden geldiğini bilmiyordum ama Jourdain’in, sırtından ve böbreğinden bıçakladıktan sonra boynunu kestiği hırsız ayaklarımın dibinde kıvranırken donmuş bir şekilde kaldım.

Jourdain tüm kitaplarımı yok eden ikinci adama yönelirken geriye doğru tökezledim. İzlemek istemiyordum ama ikinci adamı zahmetsizce öldürmesini ve bunu kitaplarımdan uzakta yapmaya özen göstermesini izlerken gözlerim etrafa saçılan kanlara kilitlenmişti. Ve sonra Jean David kendisini esir alan adamla boğuşmaya başladı.

Çok çabuk bitmişti. Jourdain hançerini ceketinin iç cebine kaldırıp kanlar içinde kalmış yüzüyle bana doğru yürüyene kadar nefes aldığımı sanmıyordum. Yere uzandı ve kolyemi hırsızın pençe gibi elinden koparıp alarak üzerindeki vahşeti başparmağıyla sildi.

“Eve döndüğümüzde sana yeni bir zincir alacağım,” dedi, kolyeyi bana uzatarak.

Hiçbir şey hissetmeden kolyeyi alırken, kaşının merakla kalktığını fark ettim. Korogan çiçeğini tanıdı. Bunun bir Maevan sembolü olduğunu biliyordu.

Kolyeyi nereden bulduğumu sormasını istemiyordum. Buna karşın Allenachlardan geldiğinden şüphelenmesini de istemiyordum.

“Bunu bana üstadım hediye etti,” dedim boğuk bir sesle. “Soyum yüzünden.”

Jourdain başını salladı ve sonra en yakın cesedi tekmeleyerek yoldan çekti. “Amadine, eşyalarını çabucak topla! Jean David, cesetler konusunda bana yardım et!”

Doksan yaşındaymış gibi hareket ettim, elim ayağım tutmuyordu. Ama ne zaman elime başka bir kitap geçse, şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı; dilim külle kaplıymış gibi hissettiren tehlikeli bir öfke. Jourdain ve Jean David cesetleri bayırdan aşağı atıp yoldan geçecek gözlerden saklarken, sayfalarındaki çamuru silip kitapları sandığımın içine geri koydum.

İşim bittiğinde, adamlar ceketlerini ve gömleklerini değiştirmiş, yüzlerindeki ve ellerindeki kanı yıkamışlardı. Se-dir sandığımı kilitledim ve Jourdain’in bakışlarıyla karşılaştım. Beni bekliyordu, faytonun kapısı açıktı.

Yanına gittim ve sakalsız yüzünü, asil bir atkuyruğu yaptığı mükemmel saçlarını dikkatle inceledim. Çok zarif, çok güvenilir görünüyordu. Yine de hırsızları öldürmekten çekinmemişti; bunu daha önce yapmış gibi hareket etmişti, sanki onun bir parçasıymış gibi parmakları arasında bir hançer belirmişti.

“Sen *kimsin?*” diye fısıldadım.

“Aldéric Jourdain,” diye yanıtladı, boynumdaki kanı silebilmem için mendilini bana uzatarak.

Elbette. Keten mendili öfkeyle alıp faytona yerleştirdim ve başparmağımı kolyemin üzerinde gezdirdim. Jourdain arkamdan içeri girip kapıyı kapatırken, sadece tek bir şey düşündüm.

Gerçekten de *kimin kızı* olmuştum?

Günün geri kalanı olaysız geçti. İyi yol kat etmiştik; güneş ağaç tepelerinin arkasında batarken, Christelle Nehri’nin hemen üzerindeki küçük bir kasabaya vardık. Jean David atları ve faytonu ortak ahırlara götürürken, ben de Jourdain’i dikkatle seçilmiş hana kadar takip ettim. Hanın salonunun köşesinde bir masa bulduğumuzda, kızarmış tavuğun ve sulu şarabın kokusu bizi karşılayarak saçlarıma ve elbiseime nüfuz etti. Saçları rüzgârdan dağılmış ve tenleri güneşte yanmış gibi görünen, bize ikinci bir bakış bile atmayan birkaç gezgin daha vardı.

“Eve vardığımızda sana yeni kıyafetler almamız gerekecek,” dedi Jourdain, hizmetçi kız masamıza bir şişe şarap ve iki ahşap bardak getirdikten sonra.

Onun bardakları doldurmasını izledim. Dökülen bir damla kırmızı şarap, bana kanı hatırlattı. “Daha önce de öldürdün.”

Sanki üzerine bir ağ atmışım gibi, yorumum onu sersemletti. Şarap şişesini bilerek masaya çarptı, sonra bardağını önüme koydu ve cevap vermemeyi seçti. Ateşin ışığı yüzüne uzun gölgeler düşürürken içmesini izledim.

“O hırsızlar aşağılıktı evet ama Valenya’da bir ceza kanunu var,” diye fısıldadım. “Bu suçlular bir sulh hâkimi ve mahkeme önüne çıkarılmalıdır. Bir avukat olarak bunu bileceğini sanırdım.”

Bana uyarıcı bir bakış attı. Hizmetçi kız soframıza sıcacık ekmek, bir tekerlek peynir ve iki kâse yahni bırakırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kız mutfağa döndükten sonra Jourdain bana döndü ve bardağını korkutucu bir nezaketle masaya koydu. “O adamlar bizi öldüreceklerdi. Önce Jean David’i, sonra da beni öldürürlerdi ve bıçağı sana çevirmeden önce seni kendi zevkleri için kullanırlardı. Eğer onları sadece yaralamış olsaydım, bizi takip ederlerdi. O yüzden söyle bana, hayatta olduğumuz için neden üzgünsün?”

“Orada bir Maevan adaleti sağladın,” diye yanıtladım. “Göze göz, dişe diş. Yargısız infaz.” Bunları söyledikten sonra bardağını ona kaldırdım ve şarabımı içtim.

“Beni *ona* mı benzetiyorsun?” “O” belli ki Kral Lannon’du. Jourdain’in sesindeki nefreti, onu ve Lannon’u aynı kefeye koymam karşısındaki öfkeyi duydum.

“Hayır,” dedim. “Ama bu beni meraklandırıyor...”

“Neyi merak ediyorsun?”

Parmaklarımı masanın üzerine vurarak oyalandım. “Belki de görüldüğün kadar Valenyalı değilsindir.”

Jourdain öne eğildi, konuşurken sesi keskindi. “Bu tür konuşmaların yeri ve zamanı vardır. Bu han onlardan biri değil.”

Azarlaması karşısında öfkeden deliye döndüm; buna, böylesi babacan azarlamalara alışkın değildim. Ve Jean David içeri girip masamıza katılmasaydı isyankâr bir şekilde konuşmaya devam ederdim.

O sabah onunla tanıştığımdan beri arabacının tek kelime konuştuğunu duyduğumu sanmıyordum. Ama o ve Jourdain sadece bakışlarla ve jestlerle iletişim kurabiliyor gibiydiler. Ve ben yanlarında olduğum için, yemek yerken de sözsüz iletişimlerine devam ettiler.

Bu ilk başta beni rahatsız etti, ta ki oturup kesintisiz bir şekilde kendi düşüncelerime odaklanabileceğimi fark edene kadar.

Jourdain, Valenyalı gibi görünüyor ve konuşuyordu.

Ama ben de aynı durumdaydım.

O da çifte vatandaş mıydı? Ya da belki de bir zamanlar Lannon’a hizmet etmiş ama zalim ve adaletsiz bir hükümdara hizmet etmekten bıkararak meydan okurcasına kaçan safkan bir Maevan’dı. Onu çözmem an meselesi, diye düşündüm yahnimi bitirirken.

Yemeğini bitiren Jean David beklenmedik bir şekilde masaya çarparak ayağa kalktı. Nazik yürüyüşüyle handan çıkmasını izledim; siyah saçları o kadar yağlıydı ki alevlerin ışığında ıslak görünüyordu. Jourdain onu sessizce göndermiş olmalıydı.

“Amadine.”

Jourdain’in sakın bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm. “Evet?”

“Bugün buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ben... çok korunaklı bir hayat sürdüğünün farkındayım.”

Bunun bir kısmı doğruydü; bir adamın öldüğünü hiç görmemiştim. Bu kadar kan döküldüğünü hiç görmemiştim. Ama diğer yandan da kitaplar beni onun tahmin ettiğinden daha fazlasına hazırlamıştı. “Her şey yolunda. Beni koruduğun için teşekkür ederim.”

“Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var,” diye mırıldandı, boş kâsesini bir kenara iterek. “Eğer biri ailemi tehdit edecek olursa, onu öldürmekten çekinmem.”

“Ben senin kanından bile değilim,” diye fısıldadım, kararlılığı karşısında şaşırarak. Daha sadece bir gündür onun evlatlık kızıyım.

“Sen artık benim ailemin bir parçasısın. Hırsızlar eşyalarını parçalayıp kitaplarını çamura attığında, seni tehdit ettiklerinde sadece tepki verdim.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama bakışlarımla yüzünde kalmasına izin verdim. Başkaldırma isteğim ve öfkem karanlığa gömüldü çünkü ona, koruyucu babama baktıkça, geçmişindeki bir şeyin onu bu hale getirdiğini hissediyordum.

“Beni böyle görmek zorunda kaldığın için tekrar özür dilerim,” dedi. “Benden korkmanı istemiyorum.”

Masanın karşısına doğru elimi uzattım. Planlarımızda başarılı olacaksak, birbirimize güvenmek zorundaydık. Yavaşça parmaklarını parmaklarımla üzerine koydu; onunkiler sıcak ve sert, benimkiler soğuk ve yumuşaktı.

“Senden korkmuyorum,” diye fısıldadım, “baba.”
Parmaklarımı sıktı. “Amadine...”

—❧— 14. BÖLÜM —❧—

TUTKU KARDEŞLİĞİ

Beaumont Kasabası, Angelique Eyaleti

Seyahatimizin ikinci gününde güneş batarken, bir nehir kasabası olan Beaumont'a ulaştık. Batının ilk defa bu kadar ilerisine gitmiştim ve kilometrelerce uzanan üzüm bağları beni büyülemişti.

Beaumont, tembel Cavaret Nehri kıyısında inşa edilmiş büyük bir kasabaydı. Pazar meydanını ve küçük bir katedralin avlusunu geçerken dikkatle etrafı izledim. Arnavut kaldırımlı dar yollara kucak açan, tuğla ve mermerden yapılmış uzun ve üç katlı bütün binalar bana aynı görünüyordu.

Fayton sonunda tuğla bir şehir evinin önünde durdu. Ön kapıya giden çakıl taşlı patika, yosunlara boğulmuştu ve dalları pencerelere çarpan iki huysuz sığla ağacı tarafından kuşatılmıştı.

“İşte geldik,” dedi Jourdain, Jean David faytonun kapısını açarken.

Arabacının elini tutup indim ve sonra bana kolunu uzatan Jourdain’in koluna girerken onun desteğine sahip olduğum için ne kadar minnettar hissettiğime şaşırdım. Uzun adımlarla yürüyerek merdivenlerden çıktık ve kırmızı bir kapının önünde durduk.

“Hepsi sizinle tanışmak için can atıyor,” diye mırıldandı.

“Kim?” diye sordum ama cevap verecek vakti olmadı. Beni eşğin üzerinden geçirdi ve fuayede bekleyen iki yüzle karşılaştık; gözleri kibar bir incelemeye bana kilitlendi.

“Kâhya Agnes Cote ve bu da şef Pierre Faure,” diye tanıttı Jourdain.

Agnes, basit siyah elbisesi ve kolalı önlüğü içinde iyi prova edilmiş bir reverans yaptı ve Pierre de yüzüne bulaşmış unun ardında gülümseyerek beni başıyla selamladı.

“Bu benim kızım Amadine Jourdain, tutku aracılığıyla evlat edinildi,” diye devam etti Jourdain.

Anaç bir havaya sahip olan Agnes, iki elimi de sıcak ellerinin arasına alarak beni samimi bir şekilde selamladı. Üzerine sinmiş narenciye ve çam iğnesi kokusu, her şeyi temiz ve düzenli tutma takıntısını ele veriyordu. Gerçekten de maun panelli duvarlardan ve beyaz karo zeminlerden görebildiğim kadarıyla, burası titizlikle temizlenmiş bir evdi.

Kendimi yeni bir hayata –sonsuz olasılıklarla dolu boş bir sayfaya– başlıyormuş gibi hissetmeden edemedim ve gülümsemesine karşılık verdim.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana seslenmeniz yeterli.”

“Çok nazıksınız,” diye yanıtladım.

“Oğlum nerede?” diye sordu Jourdain.

“Grubuyla birlikte mösyö,” Agnes cevap vermekte gecikmeyerek ellerimi bıraktı. “Şimdiden özür diliyor.”

“Başka bir geç gece daha mı yani?”

“Evet.”

Jourdain memnuniyetsiz görünüyordu, ta ki onu dikkatle izlediğimi fark edene kadar. Yüzü birden aydınlandı. “Pierre? Bu akşam menüde ne var?”

“Alabalık var, umarım balık seviyorsunuzdur Bayan Amadine,” diye yanıtladı şef. Yemek pişirirken şarkı söyleyerek çok fazla vakit geçiriyormuş gibi sesi çatallıydı.

“Evet, severim.”

“Mükemmel!” Pierre koridordan hızla geri döndü.

“Akşam yemeği altıda,” dedi Jourdain bana. “Agnes, neden Amadine’e evi gezdirip odasını göstermiyorsun?”

Jean David sandığımı taşıyarak içeri girerken, Agnes beni birinci katta dolaştırıp yemek salonunu, oturma odasını, Jourdain’in sade ofisini, kitaplar ve enstrümanlarla dolu kütüphaneyi gösterdi. Jourdain’in bir avukat olduğunu biliyordum, ancak seçme eşyalarla dekore edilmiş evi büyük ve gösterişliydi, eğitilmiş ve tutkulara önem veriyormuş gibi görünen birini yansıtıyordu. Sanki yuvama gelmiş gibi hissettim ve içimi bir ferahlık kapladı; yeni bir yerde rahat hissetmek beklediğim en son şeydi.

“Jourdain’in oğlu müzisyen mi?” diye sordum, kapalı klavsenin üzerindeki dağınık nota kâğıtlarını, eteğimin yıkmakla tehdit ettiği yerdeki kitap yığınlarını ve efendisinin geri

dönmesini bekleyen sadık bir evcil hayvan gibi sandalyenin üzerinde dimdik duran çok eski bir lavtayı inceleyerek.

“Gerçekten de öyle,” diye yanıtladı Agnes, sesi gururla kalınlaşmıştı. “O bir müzik tutkusu.”

Bak sen şu işe! Jourdain bana neden bundan bahsetmemişti?

“Ayrıca müzisyenlerden oluşan bir grubun parçası mı?” Aceleyle karalanmış gibi görünen el yazısına, kırık tüy kâlemlere ve yarıya kadar itilmiş mantar tıpalı mürekkep şişelerine baktım.

“Evet. Çok başarılı,” diye devam etti Agnes gülümseyerek. “Şimdi size ikinci katı göstereyim. Efendi Luc’un ve Mösyö Jourdain’in odası gibi sizin odanız da orada olacak.”

Onu kütüphaneden dışarı takip ederek korkunç derecede gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıktım. Bir çamaşır odası ve kapılarını açmadığı ama nerede olduklarını bilmem için gösterdiği Jourdain’in ve Luc’un odası vardı, sonunda beni evin arka tarafındaki bir odaya götürdü.

“Burası sizin odanız Hanımefendi,” dedi Agnes ve kapıyı açtı.

Çok güzeldi. Nehre bakan bir çift pencere, ahşap zemin üzerinde kalın kilimler ve iki kişinin rahatça uyuyabileceği sayvanlı bir yatak vardı. Pencereleden birinin önündeki küçük bir masaya yaklaşıırken, basit ama benim için mükemmel, diye düşündüm.

“Mösyö sizin bir bilgi tutkusu olduğunuzu söylüyor,” dedi Agnes arkamdan. “Size kütüphaneden herhangi bir kitap getirebilirim ya da yazmak isterseniz kâğıt ve mürekkep getirebilirim.”

Yazacak kimsem yok, diye düşündüm hüznle ama yine de gülümsedim. “Teşekkürler Agnes.”

“Akşam yemeğinden önce yıkanıp rahatlamanız için size su getireceğim.” Bir reverans daha yaptı ve sonra gitti.

Jean David sedir sandığımı yatağın ayakucuna çoktan koymuştu. Eşyalarımı yerleştirmeye başlamam gerektiğini bilsem de kendimi çok yorgun hissediyordum. Yatağıma uzanıp tül perdeye baktım. Agnes ve Pierre benim durumumdan haberdar mıydı? Jourdain onlara anılarımı anlatacak kadar güveniyor muydu? Peki, ya oğlu, Luc? O da biliyor muydu?

Burada ne kadar yaşayacağımı, taşın peşine düşmemizin ne kadar süreceğini merak ettim. Bir ay mı? Yarım yıl mı?

Zaman, eski düşmanım, gözlerimi kapattığımda bana gülüyor gibiydi. Saatler benimle alay ederek dayanılmaz bir şekilde yavaş ilerlemeye başladı. Bir gün, bir ay gibi geliyordu. Bir ay, bir yıl gibi.

Acele etmek istiyordum; hızlanmak ve bu yolculuğun sonuna ulaşmak istiyordum.

Kuyuya düşen taşlar gibi kalbimde yuvarlanan böylesi arzularla uykuya daldım.

Şafaktan hemen önce, gecenin en soğuk saatinde uyandım. Nerede olduğumdan emin olamayarak yatakta hızla doğruldum. Masanın üzerinde bir mum yanıyordu, balmumu neredeyse tamamen tükenmişti. Uykulu gözlerle, loş ışıktaki etrafıma baktım ve hatırladım. Burası Jourdain’in evindeki yeni odamdı. Ve bütün akşam uyuyarak akşam yemeğini kaçırmış olmalıydım.

Üzerime bir yorgan serilmişti; büyük ihtimalle Agnes tarafından.

Yataktan kalkarak mumu aldım, aç karnım şikâyet çılgınlıkları atıyordu. Merdivenlerden yalınayak indim ve gelecekte onlardan kaçınmak için hangilerinin gıcırdadığını öğrendim. Tam mutfağa gitmek üzereydim ki kütüphanenin kadi fe karanlığı –kitapların ve kâğıtların zengin kokusu– beni koridorda yakaladı.

Bastığımı yere bakmaya özen göstererek içeri girdim. Tuhaf kitap yığınları ilgimi çekti. Bilgi tutkusunu seçtiğimden beri ben de böyleydim, tuhaf kitap yığınları oluştuyordum. Hangi yığında hangi kitapların olduğunu görmek için diz çökerek mumu bir kenara bıraktım ve kitapları incelemeye başladım. Astronomi. Botanik. Müzik teorisi. Renaudların Tarihi... Bunların çoğunu zaten okudum, diye düşündüm. Tam bir sonraki yığına uzanıyordum ki karanlığın içinden yabancı bir ses geldi...

“Ah, merhaba.”

Hızla arkamı dönerken kitap yığınınına çarptım ve neredeyse evi ateşe veriyordum. Mumu düşmeden hemen önce yakaladım ve ayağa kalktım. Kalbim çarpıyordu.

Mumun loş ışığında, kolları arasındaki lavta ile bir koltuğa yayılmış genç bir adam gördüm. Orada oturduğunu bile fark etmemiştim.

“Affet beni, seni ürkütmek istemedim,” diye özür diledi, uykudan boğuklaşmış bir sesle.

“Sen Luc olmalısın.”

“Evet.” Uykulu bir şekilde gülümsedi ve ardından burnunu ovuşturdu. “Sen de kız kardeşim olmalısın.”

“Burada mı uyuyordun?” diye fısıldadım. “Çok üzgünüm. Bu kadar erken inmemeliydim.”

“Üzülme,” diye güvence verdi ve gerinmek için lavtayı yere bıraktı. “Bazen eve geç geldiğimde burada uyuyorum. Çünkü merdivenler gıcırıyor.”

“Bunu ben de keşfettim.”

Luc, titreyen mumun ışığında bana bakmak için arkasına yaslanarak esnedi.

“Çok güzelsin.”

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. Ve sonra ayağa kalkıp sanki beni tüm hayatı boyunca tanıyormuş da yıllardır ayrıymışız gibi sımsıkı kucaklayınca beni daha da şaşırttı.

Sevgi gösterisine yavaşça karşılık verirken kollarım kasatıydı.

Uzun boylu ve zayıftı, duman ve akşam yemeğinde yiyip gömleğine dökmüş olduğunu düşündüğüm baharatlı bir şey kokuyordu. Benden uzaklaştı ama elleri kollarımda kaldı.

“Amadine. Amadine Jourdain.”

“Evet?”

Bana gülümsedi. “Burada olduğun için mutluyum.”

Ses tonu bana bildiğini söylüyordu. Anılarımı ve amacımı biliyordu.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdim minik bir gülümsemeyle.

Yakışıklı değildi. Yüzü yalın, çenesi biraz çarpık, burnu biraz uzundu. Koyu kahverengi gür saçları tamamen yanlış açılardan havaya dikilmişti. Ama gri gözlerinde çok nazik

bir şey vardı ve gülümsedikçe daha çekici bir hale geldiğini fark ettim.

“Sonunda, tutkuya dönüşmüş bir kız kardeşim oldu. Babam senin bilgi olduğunu söyledi.”

“E-evet.” Eh, neredeyse bir bilgi tutkusuydum. Ama sanırım bunu da biliyordu, çünkü bana bu konuda daha fazla baskı yapmadı. “Ve sen de bir müzik üstadısın, değil mi?”

“Beni ne ele verdi?” diye takıldı. “Dağınıklığım mı, yoksa enstrümanlar mı?”

Merei’yi düşünerek gülümsedim. O ve Luc çok iyi anlaşırlardı. “Bütün bu kitaplar sana mı ait?” diye sordum, yığınları işaret ederek.

“Dörtte üçü bana ait. Gerisi babamın. Ondan bahsetmişken, yolculuk nasıldı? Duyduğuma göre... Bir çeşit anlaşmazlık olmuş.”

İstediğim son şey, bu insanlar arasında gergin ve korkak görünmektir. Bu yüzden saçlarımı gözlerimin önünden çekip, “Evet. Babam şey bir şekilde halletti... Neydi o kelime?” diye sordum.

“Hunharca mı?” diye önerdi.

Onaylamak ya da karşı çıkmak istemediğim için sessiz kalmaya karar verdim.

“Onunla ilgili ilk izlenimin bu olduğu için üzgünüm,” dedi Luc hafifçe somurtarak, “ama daha önce hiç kızımı olmadı. Bir oğul sahibi olmaktan çok daha endişe verici olduğunu duydum.”

“Endişe verici mi?” diye tekrarladım, sesim öfkeyle yükselirken. Azizler aşkına, Luc Jourdain ile tanıştıktan on dakika sonra onunla gerçekten kavga mı edecektim?

“Kız çocukların erkek çocuklardan çok daha değerli ve saygıdeğer olduğunu bilmiyor musun?” diye karşılık verdi. Kaşları hafifçe çatılmıştı ama gözleri hâlâ nazikti. “Babaların bir ya da iki erkek çocuktan memnun olduklarını ama aslında istediklerinin kız çocuğu olduğunu? Ve bu nedenle onu tehdit etmeyi düşünmeye bile cüret eden herkesi öldürebileceklerini?”

Aklımda farklı sorular uçuşurken bakışlarına karşılık verdim. Düşüncelerimi söyleyecek kadar rahat ya da cesur değildim. Ama bunun Valenyalılara özgü bir kavram olmadığını bilerek söylediklerini düşündüm. Güney krallığında kız çocuklar sevilirdi ama her şeyi miras alan oğullardı. Ünvan, para, mülkler. Luc’un ifade ettiği şey çok eski bir Maevan düşünce tarzıydı; kız çocuk sahibi olup onları büyütme, onları sevip sayma arzusuydu. Hepsi Liadan Kavanagh’nın etkisiydi.

“Yani, elbette,” diye devam etti, “babalar kızlarına kendilerini savunmayı öğretene kadar. O zaman onlar için çok fazla endişelenmelerine gerek kalmaz.”

Bu da başka bir Maevan anlayışıydı: eli kılıç tutan bir kadın.

“Hımm,” diye mırıldandım sonunda, Jourdain’in sesini taklit ederek.

Luc bunu fark etti ve yüzündeki gülümseme genişledi. “Şimdiden bize benzemeye başladığını görebiliyorum.”

“Eh, artık senin kız kardeşinim.”

“Tekrar söylüyorum, burada olduğun için çok mutluyum. Kendini evinde hisset Amadine. İstedığın herhangi bir kitap

varsa tadını çıkarmaktan çekinme. Bir saat sonra kahvaltıda görüşürüz.” Kütüphaneden çıkmadan önce bana göz kırptı. Basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına giderken merdivenlerin gıcırdadığını duydum.

Sonunda bir kitap seçtim ve klavsenin arkasına gizlenmiş bir koltuğa oturarak şafak vaktinin ilk ışığının odaya girmesini izledim. Okumaya çalıştım ama ev canlanmaya başlamıştı. Agnes’in kepenkleri açıp yerleri süpürmesini ve porselenleri yemek masasına koymasını dinledim. Pierre’in ısıklık çaldığını ve tencerelerin birbirine çarptığını duydum. Kızarmış yumurta ve cızırdayan koyun eti aromalarının evin içine yayılan kokusunu aldım. Jean David’in, gıcırdayan deri çizmeleriyle koridordan geçip kemik peşinde koşan bir tazi gibi mutfağa gitmesini dinledim. Ardından Jourdain’in merdivenlerden inen ayak seslerini ve kütüphaneyi geçip yemek odasına girerken boğazını temizlediğini duydum.

“Amadine henüz uyanmadı mı?” diye sordu Agnes’e.

“Onu kontrol etmedim. Etmeli miyim? Zavallı kız dün gece çok bitkin görünüyordu...” Ona bir fincan kahve dolduruyor olmalıydı. Koyu, zengin aromasının kokusunu alabiliyordum. Karnım o kadar şiddetle guruldadı ki tüm evin bunu nasıl duymadığını anlamadım.

“Hayır, bırak uyusun. Teşekkürler Agnes.”

Sonra Luc’un hafif ve enerjik adımlarla gıcırtilı merdivenlerden indiğini duydum, yemek odasına girip babasını selamladığını ve ardından, “Pekâlâ, yeni kız kardeşim nerede?” diye sorduğunu duydum.

“Birazdan gelir. Otur Luc.”

Bir sandalye çekildi. Porselenlerin çınlamasını duyabiliyordum. Mumumun fitilinin bitmesini ve sonunda bir duman bulutuyla sönmesini izledim. Ardından uyku ve yolculuk yüzünden saçlarımın ne kadar karışmış ve elbisemin ne kadar kırıışmış olduğunu fark ederek ayağa kalktım. Saçlarımı örmek için elimden geleni yaptım ve yemek odasına girerken bir hayalet gibi görünmediğimi umdum.

Luc beni görünce ayağa kalktı –asil Valenya geleneklerinden biriydi– ama telaşlı hareketi yüzünden masadaki her şey sallandı.

“Ah, işte buradasın,” dedi Jourdain, bir şey dökülmeden önce elini titreyen porselenin üzerine koyarak. “Amadine, bu benim oğlum Luc.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Amadine,” dedi Luc keyifli bir gülümseme ve yarım bir reveransla. “Umarım buradaki ilk gecende iyi uyumuşsundur.”

“Evet, sorduğun için teşekkür ederim,” diye yanıtladım, karşısındaki sandalyeye oturarak.

Agnes gelip bana bir fincan kahve doldurdu. Fincanımın yanına bir kap krema ve küp şeker koyarken, zevkle inleyerek ona teşekkür ettim.

“Pekâlâ, Amadine,” dedi Luc, kızarmış ekmeğinin üzerine reçel sürerken. “Bize biraz kendinden bahset. Nerede büyüdün? Magnalia’da ne kadar kaldın?” Saçını yıkayıp geri taramıştı ve güneş ışığında bu kadar farklı görünmesi bana tuhaf geldi. Ama sanırım gölgeler, bir yabancının yüzünü farklı hatırlamanıza neden oluyordu.

Tereddüt ederek Jourdain’e baktım.

Koruyucu babamın gözleri de benim üzerimdeydi. “Her şey yolunda,” diye mırıldandı. “Bu evdeki herkese güvenebilirsin.”

Demek bu evdeki herkes, taşı bulmak için yaptığımız plana dâhildi ya da yakında dâhil olacaktı.

Yorgunluğumu üzerimden atmak için kahvemden bir yudum aldım ve sonra paylaşmak konusunda kendimi rahat hissettiğim kadarını anlatmaya başladım. Jourdain bunların çoğunu zaten biliyordu. Ama ben geçmişimi anlatırken yine de dikkatle dinledi. Yetimhanede geçirdiğim zaman, büyük-babamın Dowager’a yalvarması, Magnalia’da geçen yedi yıl, her tutkuyu denemem ama sadece bir tanesinde neredeyse ustalaşmış olmam...

“Üstadın kim?” diye sordu Luc. “Belki onu tanıyorumdur.”

Büyük olasılıkla hayır, diye düşündüm, Cartier’in ne kadar sessiz ve içine kapanık olduğunu, hayatının yedi yılını tüm kalbiyle Magnalia’ya hizmet ederek, bilgisini Ciri’ye ve bana aktararak geçirdiğini hatırlayınca. “Adı Cartier Évariste.”

“Hımm. Onu hiç duymadım,” dedi tutku kardeşim, tabağındaki son yumurta parçalarını da yiyerek. “Ama Magnalia kadar saygıdeğer bir hanede arial olduğuna göre çok başarılı olmalı.”

“Çok tutkulu,” diye onayladım, kahvemden bir yudum daha alarak. “Bir öğretmen olduğu kadar bir tarihçidir de.”

“Burada olduğunu biliyor mu?” Luc parmaklarını yaladı. Valenyalıların sofra adabına kesinlikle sahip değildi ama bunu fark etmemiş gibi yaptım.

“Hayır. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu kimse bilmiyor.” Jourdain’in bakışlarını tekrar üzerimde hissettim, bu planın benim için ne kadar acı verici olduğunu anlamaya başlıyormuş gibiydi.

“Taşı ne zaman bulabileceğimizi tahmin etmek zor,” dedi Jourdain. “Bu işin bir kısmı sana düşüyor Amadine ve bunu sana baskı yapmak için söylemiyorum ama atalarının hatıralarından birinin daha tezahür etmesine gerçekten ihtiyacımız var ve umarım bu bize taşın hangi ormana gömüldüğüne dair sağlam kanıtlar sunacaktır. Çünkü Macvana’da dört büyük orman var, haritada işaretlenmeye değer olmayan diğer tüm küçük çalılıklardan bahsetmiyorum bile.”

Bir parça kızarmış ekmeğin boğazımı sıyrıp aşağı indiğini hissederek yutkundum. “Bunu nasıl yapmamı istersin? Ben... Onlar üzerinde pek kontrolüm yok.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Jourdain. “Ama Dowager, atalarının hatıralarını miras alan bir bilgi ardeni olduğunu belirten mektubunu ilk gönderdiğinde, konuyla ilgili kendi araştırmamı yapmaya başladım. Luc, Delaroche’deki arşivde işe yaramaz olduğu kanıtlanan bazı belgeler buldu, ancak müvekkillerimden biri –ünlü bir doktor olan bir bilgi tutkusunu– konuyla ilgili büyüleyici bir araştırma yaptı.” Jourdain’in ceketinin iç cebine uzanmasını izledim. Bu kez bir hançer yerine bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. “Bu, bana cömertçe ödünç verdiği araştırma dosyası. İşte, bir bak.”

Aşınmış sayfaları hissederek onları dikkatle kabul ettim. El yazısı keskin ve eğimliydi, sayfalarca yazı vardı. Agnes masayı toplamaya başladığında, gözlerimin kelimelerin üzerinde gezinmesine izin verdim:

Beş hastamın, atalarının hatıralarıyla ilgili deneyimleri –başlangıç yaşından hatıraların ne kadar derin ve kapsamlı olduğuna kadar– ancak sabit bulduğum bir şey var: Hatıraların asıl sahibi olan ata konusunda bilgi sahibi olunmadığı sürece kontrol edilmeleri veya bastırılmaları çok zor.

Bir bağ kurulmadan (görme, koklama, tatma, işitme veya başka bir duyuşsal yol olmadan) başlamaları emredilemez ve akış başladıktan sonra onları durdurmak zordur.

Okuduklarımı sindirmeye çalışırken durakladım, bakışlarım hâlâ kelimelerin üzerinde geziniyordu. Bir sonraki sayfaya geçtim ve okumaya devam ettim:

Atından düşen on yaşında bir çocuk, beyin sarsıntısı geçiriyor ve ortaya çıkan garip anılar onu en yüksek çan kulesine tırmanmaya zorluyor. Atası, çan kulesinin gölgelerinde yaşayan kötü şöhretli bir hırsızdı. Delaroche'deki bir köprüden atlayıp kendini boğmaya çalıştıktan sonra atalarının hatıralarının canlandığını söyleyen beceriksiz bir nükte tutkusu olan genç kadın...

“Zorla bir bağ kurmaya çalışmamı mı istiyorsun?” diye sordum Jourdain’e bakarak.

“Zorla olmak zorunda değil,” diye düzeltti. “Ama birini teşvik et. Luc sana bu konuda yardım edecek.”

Tutku kardeşim gülümsedi ve kahve fincanını kaldırarak beni selamladı. “Bunu başarabileceğimizden şüphem yok Amadine. Babam daha önce kurduğun diğer bağlardan bahsetti; biri kitap, biri müzik, biri de yaran aracılığıyla. Bence başka bir anıyı kolayca yüzeye çıkarabiliriz.”

Başımı salladım ama onun kadar emin değildim. Çünkü atam benden yüz elli yıl önce yaşamıştı. O sadece bir erkek değildi. aynı zamanda safkan bir Maevan'dı. Kibar bir toplum içinde değil, kılıçlardan, kandan ve kasvetli kalelerden ibaret bir dünyada büyümüşü. Pek de ortak noktamız yoktu.

Ama bu yüzden buradaydım. Bu yüzden bu masada, gerçekten tanımamam gereken başka biri olan Aldéric Jourdain ve onun iyimser oğlu Luc ile oturuyordum. Çünkü üçümüz Akşamüzeri Taşı'nı bulacak, Kral Lannon'u tahtından edecek ve Isolde Kavanagh'yı tahta geçirecektik.

Bu yüzden kahveme biraz daha krema ekledikten sonra fincanımı aldım ve elimden geldiğince canlı bir şekilde, "Mükemmel. Ne zaman başlıyoruz?" diye sordum.

—❧— 15. BÖLÜM —❧—

KURULMASI GÜÇ BAĞLAR

Başlamak için en belirgin yer müzik olacaktı. Çünkü bir Maevan melodisi aracılığıyla çoktan geçmişe gitmişim ve Luc bir müzisyendi.

Kahvaltıdan hemen sonra, ilerleyen günlerde keşif odamız haline gelecek kütüphaneye çekilerek başladık. Ona Merei'nin şarkısını getirdim, muntazam şekilde kâğıda dökmüş notaların üzerindeki kırmızı kurdele hâlâ duruyordu. Luc'un bir tabureye oturup ruloyu açmasını ve notaları hevesle okumasını izlerken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Merei'yi özölüyordum ve bu şarkı, bir müzik tutkusu tarafından çalınsa bile kulağa asla aynı gelmeyecekti.

“İlginç bir başlık,” dedi Luc bana bakarak.

Başlığı bile görmemiştim. Omzunun üzerinden okuyabilmek için kaşlarımı çatarak yaklaştım.

Brienna, İkisi Bir Arada.

Kalabalık raflarda büyüleyici bir şey bulmuş gibi davranarak arkamı döndüm. Ama bu sadece duygularımı kontrol altına alabilmek adına zaman kazanmak içindi. Burada ağlamayacaktım; sadece gözyaşı kavanozum yeniden dolduğunda ağlayacaktım ve bunun çok uzun bir süre sonra gerçekleşmesini umuyordum.

“Neden benim için çalmıyorsun?” diye sordum ve tekrar klavsenin yanındaki koltuğa oturdum.

Luc ayağa kalktı ve sayfaları nazikçe düzelterek her köşenin üzerine bir nehir taşı koydu. Kemanını ve yayını alıp şarkının içine dalmasını izledim. Notalar, boş umutlar veya ateşböcekleri gibi ya da belki uzun zaman önce ölmüş olmasa odayı dolduracak sihir gibi etrafımızda dans etti.

Gözlerimi kapatıp dinledim. Bu kez, Merei’nin allegro dediği hareketli ve canlı Valenya esintilerini; bir duman gibi yükselerek muzaffer bir kreşendoya ulaşan güçlü, derin ve yumuşak Maevan ezgilerini duyabiliyordum. Ama koltuğumda kalmaya devam ettim, zihnim tamamen bana aitti.

Çalmayı kestiğinde şarkının hatırası tatlı bir şekilde havada kalırken gözlerimi açtım.

“Bir şey gördün mü?” diye sordu, umudunu gizleyemeyerek.

“Hayır.”

“Öyleyse tekrar çalmama izin ver.”

İki kez daha çaldı. Ancak T.A.’nın hatıraları gömülü kaldı. Belki de sadece üçünü miras almıştım. Belki de bir bağ sadece bir kez kullanılabilirdi.

Cesaretim kırılmaya başlamıştı ama Luc'un enerjisi ve kararlılığı yazın en sıcak gününde serin bir esinti gibiydi.

"*Saatler Kitabı*'nı tekrar deneyelim," dedi, kemanını güvenli bir şekilde yan yatırarak. "İlk değişimin Akşamüzeri Taşı ile ilgili bölümü okurken gerçekleştiğini söylemiştin. Belki de atan bu kitabın büyük bir bölümünü okumuştur."

Bu kitabın diğer birçok bölümünü okuduğumu o an söylemek istemedim. Çünkü sadece bir çıkmaza girdiğimizden emin olmak için her şey tekrar denenmeliydi.

Zaman, önceki tüm alaylarına rağmen aniden rahatladı ve saatler hızla ilerlemeye başladı. Nasıl olduğunu anlamadan koca bir hafta geçti. Luc beni aklına gelen her şeyi denemekle meşgul ettiği için pek fark edemedim.

Tüm duyularımı test ettik; Maevan'dan ilham alan yemeklerin tadına bakmamı, kuzey yününe dokunmamı, Maevan müziği dinlememi, çam, karanfil ve lavanta koklamamı istedi. Ama yeni bir anıyı su yüzüne çıkarmayı başaramadım.

Sonunda beni kütüphanedeki masaya oturttu ve bordo rengi keten bir ruloyu önüme serdi, o kadar koyu bir kırmızıydı ki neredeyse siyah görünüyordu. Kumaşın tam ortasında beyaz bir elmas ve elmasın ortasında da bir defne çelenginin içinden sıçrayan bir geyik amblemi vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Luc bana.

Ona baktım ama sonunda omuz silkmeye karar verdim. "Bilmiyorum."

"Bunu hiç görmedin mi?"

Hayır Nedir bu?"

Sonunda bir miktar endişe belirtisi göstererek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunlar Allenach Hanedanı'nın renkleri ve arması."

Tekrar inceledim ama sonunda iç çektim. "Üzgünüm. Hiçbir şey yok."

Sancağı yana itti ve sonra Maevana'nın büyük bir haritasını açtı; on dört bölgenin sınırlarının yanı sıra şehirleri ve sembolik yerleri de tasvir ediyordu.

"İşte ormanlar," dedi. "Kuzeybatıda, Nuala Ormanı var. Kuzeydoğuda, Osheen Ormanı." Her birini işaret etti. Gözlerimle parmak ucunu takip ettim. "Sonra güneybatıda, Roiswood Ormanı'nın ince bir kıyı şeridi var. Ve son olarak, ülkenin güney kalbindeki Mairennan Ormanı. Taşın gömülü olduğu yerin burası olduğunu düşünüyorum, çünkü Allenach topraklarının kuzey yarısına kadar yayılıyor."

On dört bölgeye bölünmüş bir Maevana haritası görmemiştim. Bakışlarım, Maevana'nın güneyinin geniş bir kısmını işgal eden Allenach topraklarında durmadan önce her birine tek tek dokundu. Valenya'ya dokunmaya en yakın olan yer Allenach topraklarıydı; iki ülkeyi ayıran tek şey Berach Boğazı'ydı. Ama aradaki suya bakmama gerek yoktu. Gözlerimi, babamın doğduğu topraklara koyu yeşil bir taç gibi yayılan Mairennan Ormanı'na çevirdim.

"Ben... Bilmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum," diye inledim, yüzümü ellerime gömerek.

"Sorun değil Amadine," dedi Luc çabucak. "Endişelenme. Bir şeyler bulacağız." Ama kemikleri kurşuna dönmüş

gibi kendini bir koltuğa bıraktı. Ve öğleden sonranın azalmakta olan ışığı altında, harita aramızda bir yağ gibi yayılırken masaya oturduk.

Bana bahşedilen hatıraların bir açıklaması olmalıydı. Eğer Allenach sancağı zihnimde hiçbir şey uyandırmıyorsa –ki atam hiç şüphesiz hayatı boyunca bu armaya sayısız kez bakmıştı– o zaman bazı anıları miras almamın bir nedeni olmalıydı.

Yaşadığım üç değişimi düşündüm; kütüphane, dağın zirvesi ve meşe ağacının altındaki gömü. Kütüphane ve gömü, her ikisi de açıkça taşa odaklanmıştı. Ama dağın zirvesindeki manzara...

Anıların en silik olanının geriye doğru izini sürdüm ve boynumda, kalbimin hemen üzerinde bir ağırlık hissettiğimi hatırladım. Saklanacak bir yer aradığımı hatırladım...

Sonunda onu gömeceği bir yer arayarak, boynunda asılı taşla o dağın tepesinde durmuş olmalıydı.

Demek ki bana miras kalan hatıraların odağında sadece Akşamüzeri Taşı vardı.

Bakışlarım, Maevana'nın güneyinden akan Aoife Irmağı'nın izlediği yola kaydı ve bu da bana Jourdain'in evinin arka tarafının hemen ilerisindeki Cavaret Nehri'ni düşündürdü.

“Luc?”

“Hımm.”

“Ya Akşamüzeri Taşı büyüklüğünde bir nehir kayası bulursak? Belki onu tutmak bir şeyleri yüzeye çıkarır...”

Bu fikir onu heyecanlandırdı. “Denemeye değer.”

Masadan kalktık ve onu sokağa kadar takip ettim. O kütüphanede, o evde kendimi bir tutsak gibi hissetmeye başladığımı ona söylemek istemiyordum; geldiğimden beri dışarı çıkmamıştım, bu yüzden adımlarımı yavaşlatarak başımı güneşe çevirdim.

Ağustos ayının ortasıydı, sıcak ve boğucu havayla dolu bir aydı. Yine de güneş ışığının, balık ve şarap kokan hafif esintinin tadını çıkardım. Bir yanım Magnalia'nın temiz çayır havasını özlüyordu ancak o zaman oranın değerini hiç bilememiş olduğumu anladım.

“Geliyor musun Amadine?”

Gözlerimi açtığımda Luc'un birkaç metre ötede beni beklediğini gördüm. yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Nehir kıyısına giden yolu takip ederek caddede yan yana ilerledik. Hayat ve kokularla dolu pazarın önünden geçtik ama dikkatimin dağılmasına izin vermedim. Ve Luc da hızlı bir tempo belirledi: beni Cavaret Nehri'nin geniş ve sığ olduğu, akıntıların kayaların üzerinde dans ettiği yere götürdü.

Ben kıyıda arama yapmakla yetinirken, ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun paçalarını yukarı sıyırdı ve akıntının ortasına doğru ilerledi. Yumruk büyüklüğünde bir kaya, demiştim ona. Birkaç kayayı incelemek için orada burada durup kıyıda dolaşmaya devam ederken, bunun başka bir beyhude girişim olup olmayacağını merak ettim...

“Hanımefendi?”

Başımı kaldırdım ve bir adamın beni izlediğini görünce irkildim. Bir huş ağacının gövdesine yaslanmıştı ve aramızda sadece iki kol boyu mesafe vardı. Omuz hizasında koyu

renk saçları olan orta yaşlı bir adamdı; yüzü kırışmış ve yıpranmıştı, kıyafetleri eski püskü ve pisti, ama gözleri nefesle körüklenen iki kor gibiydi. Beni görünce parladılar.

Ne yapacağımdan emin olamayarak durdum. Adam ağaçtan uzaklaşıp bana bir adım daha yaklaştı; ağacın gölgesi omuzlarını ve yüzünü kapatıyordu. Uysalca elini uzatırken kirli parmakları titriyordu.

“Hanımefendi, birlikte yaşadığınız adamın adı nedir?”

Bir adım geri atarken nehrin derin kısmında ayak bileğimi burktum. Yabancı, Deruni Şantel dilini –Valenya dilini– konuşuyordu ama sesinde bu gerçeğe ihanet eden bariz bir aksan vardı. O bir Maevan’dı.

Azizler aşkına, diye düşündüm, dilim damağıma yapışırken. Lannon’un casuslarından biri olabilir miydi?

“Lütfen, bana o adamın adını söyleyin,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

O anda bir şapırtı duydum. Luc sonunda onu görmüştü. Omzumdan geriye küçük bir bakış attığımda, pantolonu tamamen sıırıslıklam olmuş kardeşimin elinde bir hançerle bize doğru koştuğunu gördüm. Çelik ve bıçağı yoktan var ederken, babasma fark ettiğimden daha çok benziyordu.

“Ondan uzaklaş!” diye hırladı, benimle yabancının arasına girerek.

Ama perişan haldeki adam yerinden kımıldamadı, Luc’a bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hadi! Git buradan!” Luc hançeri sabırsızca ona doğru salladı.

“Lucas?” diye fısıldadı yabancı.

Havanın değiştiğini, rüzgârın sanki kaçıyormuş gibi geri çekildiğini hissettim. Luc'un sırtı kaskatı kesildi ve uçümüz tereddütle hareketsiz kalırken, bir bulut güneş ışığını çaldı.

“Lucas? Lucas Ma...”

Şaşkınlığından sıyrılan Luc, yabancının üzerine atladı. Adamı yakasından tutup sarstı ve çeliğin ucunu adamın kirli boynuna dayadı.

“Bu ismi söylemeye sakın cüret etme!” diye emretti kardeşim, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor yakalayabildim.

“Luc? Luc, lütfen!” diye bağırdım, onlara yaklaşarak.

Ama Luc beni duymadı. Adama bakıyordu; adam da ona bakıyordu ama bir yandan da gözlerinde biriken yaşlar sakallı yanaklarından aşağı akıyordu.

“Ne zamandır buradasın?” diye tısladı Luc.

“Altı yıl. Ama bekledim... Yirmi beş yıl bekledim...”

Arkamızdan gürültülü bir şapırtı geldi. Dönüp baktık ve nehir yatağının diğer tarafında bir grup çocuk gördük. Çocuklardan ikisi temkinli bir şekilde bizi izliyordu. Luc hancılarını indirdi ama kılıfıyla birlikte parmaklarının arasında tutmaya devam etti.

“Gel, sana bu akşam için sıcak bir yemek verebiliriz,” dedi Luc yüksek sesle, çocuklar duyabilsin diye. “Ama sadakaya ihtiyacın olursa katedrale gitmen gerekecek.” Hancı kimse görmeden sırtına dayayıp adamı ileri çekerken bana baktı ve sözsüz bir şekilde onu yakından takip etmemi söyledi.

Eve kadar garip ve telaşlı bir yürüyüş yaptık. Arka kapıdan içeri girdik ve aniden yüzüme kapanan Jourdain'in ofi-

sinin kapısına gidene kadar Luc'u bir gölge gibi takip ettim. Sersemlemiş bir halde koridorda durdum ve ağır kapının arkasında konuşan Jourdain'in, Luc'un ve yabancı'nın sesinin gümbürtüsüne kulak kabarttım. Konuşulanları duyabil-meme imkân yoktu ama gıcırdayan merdivenlere otururken, konuşulanları duymaya ihtiyacım da yoktu. Çünkü parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Cartier bir keresinde bana, yirmi beş yıl önce Maevana'da meydana gelmiş olan katliama dönüşmüş bir devrimden bahsetmişti. Üstadımın sesinin tonunu hatırlayarak gözlerimi kapattım. *Yirmi beş yıl önce, üç lord, Lannon'u tahttan indirmeye çalıştı... Lord MacQuinn. Lord Morgane. Lord Kavanagh.*

Aldéric Jourdain'le tanıştığımдан beri topladığım tüm parçaları düşündüm: Oğlu olan bir dul. Bıçak konusunda yetenekli bir avukat. Yirmi beş yıl, *M* ile başlayan bir soyadı. Lannon'un yok edildiğini görmek isteyen bir adam.

Jourdain'in kim olduğunu artık biliyordum.

—❧— 16. BÖLÜM —❧—

ZALİM KÂTİP

Öğleden sonra güneşinin alacakaranlığa dönüşmesini izleyerek merdivenlerde bekledim. Başımda bir ağrı vardı. Ama Jourdain'i yakalayıp birkaç yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırana kadar yerimden kımıldamamaya kararlıydım. Çalışma odasının kapısı nihayet açılıp da mum ışığı koridora döküldüğünde, altımdaki merdivenin gıcırdamasına sebep olarak hızla ayağa kalktım.

Luc ve yabancı önden çıkarak mutfığa doğru ilerlediler. Ve ardından Jourdain geldi. Eşikte durdu ve bakışlarımı hissederek durduğum yere baktı.

“Baba?”

“Başka zaman Amadine.” Beni kasten görmezden gelecek, Luc'un ve yabancının peşinden mutfığa yöneldi.

Son basamaktan inip koridorda onu takip ederken boğa-

zım düğümlendi. “Kim olduğunu biliyorum,” dedim, kelimelerim bir taş gibi ona arkadan çarparken. “Görkemli Lord Kavanagh olmayabilirsin, ama belki de Atik Lord Morgane’sindir?”

Jourdain, boğazına bıçak dayamışım gibi aniden durdu. Arkasını dönmedi; yüzünü göremedim ama ellerinin iki yanında birer yumruk haline gelmesini izledim.

“Yoksa Kararlı Lord MacQuinn olabilir misin?” diye bitirdim. İsim ağzımdan çıkar çıkmaz, öfkeden bembeyaz kesilmiş bir yüzle bana döndü. Beni kolumdan tutup çalışma odasına çekti ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Korkmalıyım. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim; hırsızlarla dövüşürken bile. Ama zihnimde korkuya yer yoktu, çünkü gerçeği söylemişim —onun adını, bilmemi hiç istemediği ismini ona söylemişim. Bu ismin içime işlemesine, kim olduğu gerçeğinin kalbime yerleşmesine izin verdim.

MacQuinn. Yirmi beş yıl önce tahtı geri almak için cecurca girişimde bulunan üç Maevan lordundan biri. Lannon’u tahttan indirme ve Kavanagh’nın en büyük kızına taç giydirme planları yanıp kül olan ve bunun sonucunda karısı katledilen, oğluyla birlikte kaçıp saklanan ve acılarına sessizce katlanmak zorunda kalan adam.

“Amadine...” diye adımı fısıldarken sesi çatladı. Jourdain koltuğuna yığılırken, beyaz gazabı geride bir yorgunluk bırakarak gitmişti. “Nasıl? Nasıl tahmin ettin?”

Diğer koltuklardan birine yavaşça oturdum ve bana bakmasını bekledim. “O hırsızları zahmetsizce öldürdüğünü gördüğümünden beri bir Maevan olduğunu biliyordum.”

Sonunda bakışlarıma karşılık verdi, gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Neden o kadar şiddetli tepki gösterdiğini şimdi anlıyorum. Ne pahasına olursa olsun aileni nasıl koruyacağını, çünkü artık senin için çok değerli olan birini kaybettiğini biliyorum. Ayrıca bu... Yabancı... Yirmi beş yıl beklediğinden bahsetti,” diye devam ettim, soğuk ellerimi birbirine kenetleyerek. “Yirmi beş yıl önce, üç cesur Maevan lordu, tahtı zalim ve adaletsiz bir kralın elinden kurtarıp gerçek kraliçeye teslim etme umuduyla kaleye saldırdı. Bu lordlar, Kavanagh, Morgane ve MacQuinn idi. Saklanıyor olsalar da isimleri unutulmadı, fedakârlıkları unutulmadı.”

Jourdain'den kahkaha ve ağlama karışımı bir ses geldi ve sonra elleriyle gözlerini kapattı. Ah, onun gibi bir adamdan böylesine bir ses duymak, o katliamın yükünü omuzlarında taşıyarak bunca zamandır saklandığını fark etmek kalbimi kırdı.

Ellerini indirdi, kirpiklerine birkaç damla gözyaşı yapışmıştı ama buna rağmen güldü. “Kurnaz olacağını bilmeliydim. Ne de olsa sen bir Allenach'sın.”

Bu ismi duyunca kalbim buz kesti ve onu düzeltme ihtiyacı hissettim. “Sebebi bu değil. Ben bir bilgi tutkusuyum ve Maevana tarihini öğrendim. Bana gerçeği söyleyecek miydin?”

“Isolde taç giyene kadar değil. Ama bu sadece seni korumak içindi Amadine.”

İnanamıyordum. Koruyucu babamın asi Maevan lordlarından biri olduğuna inanamıyordum. Bir zamanlar Cartier'in sadece bahsettiğini duyduğum bir ismin şimdi tam karşımda capcanlı oturduğuna inanamıyordum.

Şaşkına dönerek masasına dağılmış kâğıtlara baktım. Bakışlarım tanıdık bir şeye takıldı... Üzerinde ucundan kan damlayan bir tüy kalem resmi olan bir parşömen parçası. Ona uzandım; Jourdain, titreyen parmaklarla çizimi elimden almamı izledi.

“Zalim Kâtip sensin,” diye fısıldadım, gözlerim onunkilere çevrilirken.

“Evet,” diye yanıtladı.

Saygıyla karışık bir korku hissettim. Okuduğum tüm o broşürleri, sözlerinin ne kadar cesur ve ikna edici olduğunu düşündüm. Ve birdenbire tüm bunların “nedenini” anladım... Kuzey kralını neden yok etmek istediğini. Çünkü Lannon yüzünden karısını, vatanını, halkını ve onurunu kaybetmişti.

Çizimin altına karaladığı kelimeleri, yakında çıkacak olan baskısının ilk taslağını okudum:

Kendini kral sanan bir adama karşı haklı olarak isyan ettikten sonra nasıl af istenir: Önce kelleni, sonra sadakatini sun...

“Ben... İnanamıyorum,” diye itiraf ettim, kâğıdı masaya bırakarak.

“Zalim Kâtip’in kim olduğunu sanıyordun Amadine?”

Omuz silkтім. “Açıkçası bilmiyorum. Lannon ve güncel olaylarla dalga geçmeyi seven bir Valenyalı.”

“Sadece korkudan sinip saklanmak, hiçbir şey yapmadan oturmak, Valenyalı olmaya çalışmak ve kim olduğumu unutmak için mi buraya kaçtığımı sandın?” diye sordu.

Cevap vermedim ama çelişkili duygular hissederken bakışlarımı ondan ayırmadım.

“Söyle bana kızım,” dedi öne eğilerek, “her devrimin neye ihtiyacı vardır?”

Yine sustum, çünkü bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordum.

“Her devrimin paraya, inanca ve savaşıma istekli insanlara ihtiyacı vardır,” diye yanıtladı. “*Zalim Kâtip*’i, Maevaların yanı sıra Valenyalıları da harekete geçireceğini umarak neredeyse yirmi yıl önce yazmaya başladım. Dowa-ger bana senden ve anılarının neleri açığa çıkarabileceğinden hiç bahsetmemiş olsaydı bile... *Zalim Kâtip*’i ne kadar uzun sürerse sürsün, doksan yaşına gelene kadar, insanlar—Valenyalı, Maevalar ya da her ikisi de—sonunda sihirle ya da sihir olmadan ayağa kalkıncaya kadar yazmaya ve yayınlamaya devam ederdim.”

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Yirmi yıldan fazla bir süreyi saklanarak geçirmiş, isimsiz sözlerinin Valenyalı cehaletini ve Maevalar korkusunu yavaşça parçalamasına izin vermişti. Ve eğer bunu mümkün kılacak paraya, inanca ve insanlara sahip olana kadar gereken buysa, bunu yapmak için yirmi yılını daha harcardı.

“Peki, ben ve taş olmadan,” dedim, boğazımı temizleyerek, “ne yapmayı planlıyordun?”

Jourdain parmaklarını birleştirip çenesini onlara dayadı. “Şu anda bize kaynak sağlayan ve savaşacak adam sözü veren üç Valenyalı asilzadeyi davamıza ikna ettik. Buna dayanarak, dört yıl içinde başarılı bir isyan gerçekleştirebileceğimizi öngörüyoruz.”

Yirmi beş yıl içinde, sadece üç Valenyalı soylunun deste-

ğini almıştı. Koltuğumda kıpırdandım. “Bu bir savaş çıkar-maz mı baba?”

“Evet. Yüz otuz altı yıldır gelmekte olan bir savaş.”

Birbirimize baktık. Savaş fikri kalbimi ağrıtsa da yüzü-mü ifadesiz tutmaya çalıştım. Ve birdenbire çatışma, savaş, dökülen kan ve ölüm korkusuyla kuşatıldım.

“Lannon’dan seni affetmesini istesen?” diye sormaya ce-saret ettim. “Değişime açık olur muydu? Müzakerelere?”

“Hayır.”

“Elbette danışmanları vardır. Seni dinleyecek en azından bir kişi vardır.”

İç çekti. “Sana küçük bir hikâye anlatayım. Otuz yıl önce, kraliyet duruşmalarına katılırdım. Lannon haftada bir kez tahtına oturur ve halkın şikâyet ve isteklerini dinlerdi. Diğer lordlarla birlikte kalabalığın arasında durup tanıklık ederdim. Erkek ve kadınların –*çocukların*– parmakları ve dilleri, gözleri ve kafaları koparılarak tahtın ayakucunda parçalara ayrıldığını kaç kez gördüğümü sana anlatamam. Sırf ondan bir şeyler istemeye cesaret ettikleri için. Konuşmaktan kor-karak hepsini izledim. Hepimiz konuşmaktan korktuk.”

Hikâyesini hayal etmekte, buranın kuzeyinde böylesine bir şiddetin yaşandığını anlamakta zorlandım. “Bunu yap-manın barışçıl bir yolu yok mu?”

Sonunda sorularımın ve gözlerimdeki parıltının nedenini anladı. “Amadine, taşı bulup büyüü canlandırman, adalete giden en barışçıl yol. Çatışma ya da savaş olmayacağına söz veremem. Ama şunu bilmeni isterim ki, sen olmasaydın sa-vaş eninde sonunda gelecekti.”

Gözlerimi ondan ayırıp elbisemin kıvrımlarına baktım. Daha fazla soru sormak için yanıp tutuştuğumu bilerek ortaya çıkmaya başlayan gerçekleri sindirmem için bana zaman tanıdı.

“Dowager’ı nereden tanıyorsun?” diye sordum.

Jourdain derin bir nefes aldı ve sonra kendine bir kadeh likör koydu. Benim için de bir tane doldurdu. Bunu uzun zamandır beklenen bir davet olarak görerek içkiyi nezaketle kabul ettim; bana bazı karanlık şeyler anlatmak üzereydi.

“Yirmi beş yıl önce,” diye başladı. “Lord Morgane ve Lord Kavanagh’nın, Lannon’u tahttan indirme ve Kavanagh’nın en büyük kızını tahta geçirme planlarına dâhil oldum. Soylarına bakılırsa, kız ilk kraliçe Liadan’dan gelen o eski, büyülü kanın izini taşıyordu ama daha ötesi... Lannon gibi bizi manipüle eden, kadınlarımızı ezen, ona yanlış gözle bakan herhangi birini, hatta bir çocuğu bile acımasızca öldüren kötü bir krala hizmet etmekle işimiz bitmişti. Başarısız olduğumuzu, Akşamüzeri Taşı bizde olmadığı için, Kraliçe’nin Kanunu bizde olmadığı için diğer lordların arkamızda durmadıklarını biliyorsun. Eğer bu eserlerden sadece birine sahip olsaydık, diğer hanedanların desteğini de alırdık.”

Liköründen bir yudum aldı ve cam kadehini elinde çevirdi. Ben de aynısını yaparak hikâyenin en zor kısmına kendimi hazırladım.

“Bize katılmaya söz veren diğer lordlardan biri tarafından ihanete uğradık. Eğer onun ihaneti olmasaydı, Lannon’u yenebilirdik, çünkü planlarımız onu şaşırtmak üzerine ku-

ruluydu. Üç hanedanın güçlerini bir araya toplamıştık ve Lannon'u uygun bir şekilde yargılamak için, işleri mümkün olduğunca barışçıl bir şekilde halletmek için kalceye saldırmayı planlıyorduk. Ama planları öğrendi ve adamlarını bizi karşılamaları için gönderdi. Bunu kanlı bir savaş izledi; eşlerimizin öldürüldüğü, kızlarımızın katledildiği bir savaş. Ama bizim yaşamamızı, asi lordlarının işkence dolu bir cezalandırma için kendisine getirilmesini istedi. Eğer Luc olmasaydı... Karım kollarımda ölürken korumaya yemin ettiğim oğlum olmasaydı... Beni yakalamalarına izin verirdim.

“Ama Luc’u alıp kaçtım. Lord Kavanagh ve en küçük kızı gibi, Lord Morgane ve oğlu gibi. Eşlerimizi, topraklarımızı, hanedanlarımızı, her şeyimizi kaybetmiştik. Ama yaşadık. Oğullarımız ve kızlarımız sayesinde hanedanlarımızı da kaybetmedik. Başka bir ülkeye kaçarak bir savaş başlatabileceğimizi, Lannon’un bizi aramayı asla bırakmayacağını bilerek güneye, Valenya’ya kaçtık. Bir gün kadınlarımızın intikamını almak için geri döneceğimizi biliyor.”

İçkisini bitirdi. Ben de benimkini bitirdim ve sıvı ateşin vücudumun her kıvrımında ve köşesinde dolaştığını hissettim. İçimde haklı bir öfke kıpırdanıyor, intikam için yanıp tutuşuyordu.

“Ormanlara, otlaklara ve karaya yakın durarak Valenya’nın olabildiğince güneyine ilerledik,” diye devam etti Jourdain boğuk bir sesle. “Ama Luc hastalandı. Sadece bir yaşındaydı ve kollarımda her geçen gün biraz daha zayıflamasını izledim. Bu yüzden fırtınalı bir gecede, bir arazinin ortasındaki güzel bir mülkün kapısını çalmaya cesaret ettik. Orası Magnalia’ydı...”

Bana baktığında, ne söylemek üzere olduğunu anladığımda, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

“Dowager bizi sorgusuz sualsiz içeri aldı,” dedi. “Kaçtığımızı, ona sorun çıkarabileceğimizi biliyor olmalıydı. Katliam haberi henüz boğazın ötesine geçmemişti ama ona kim olduğumuzu, bizi barındırmanın bedelinin ne olacağını anlattık. Orada güven içinde uyumamıza izin verdi; bizi giydirdi, besledi ve oğlumu iyileştirmesi için bir doktor gönderdi. Sonra her birimize bir kese dolusu para verdi ve birbirimizden ayrıлып Valenya’ya yerleşmemizi, kartlarımızı akıllıca ve sabırla oynarsak hesap gününün yakında geleceğini söyledi.”

Kendine bir kadeh daha doldurdu ve şakaklarını ovuşturdu. “Tavsiye ettiği gibi yaptık. Valenya isimleri aldık ve kendi yollarımıza gittik. Beaumont’a yerleştim, münzevi bir avukat oldum ve Luc’un mümkün olduğunca Valenyalı görünmesini sağlamak için oğluma bir tutku olmayı öğretecek bir müzik ustası tuttum. Morgane, Delaroche’ye yerleşti ve Kavanagh da güneye, Perrine’ye gitti. Ama hiçbir zaman irtibatımızı koparmadık. Ve Dowager’ın nezaketini asla unutmadım. Ona parasını geri ödedim, ona yazdım, ona çok büyük bir borcum olduğunu bilmesini sağladım.” Gözleri gözlerime kaydı. “Yani haklıymış gibi görünüyor; kartlar nihayet dağıtıldı.”

Bu umudun ağırlığını üzerimde hissettiğim için kendime bir kadeh daha doldurdum. Taşı bulmam için bana ihtiyacı vardı. Peki, ya bunu yapamazsam? Ya planlar tekrar yanıp kül olursa?

“Baba,” diye soludum, gözlerine bakarak. “Taşı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma, adaleti sağlamanıza yardım edeceğime söz veriyorum.”

Elini kestane rengi saçlarının arasından geçirdi; aradaki gri teller mum ışığında gümüş gibi parıldıyordu. “Amadine seni Maevana’ya göndermeyi planlamıyorum.”

Ağzımdaki likörü dışarı püskürttüm. “Ne? Taşı bulmam gerekiyor, değil mi?”

“Hem evet hem de hayır. Sen bize onu nasıl bulacağımızı söyleyeceksin. Ben de onu alması için Luc’u göndereceğim.”

Duyduklarım beni memnun etmedi. Hem de hiç. Ama acı dolu geçmişini bana cömertçe açtıktan sonra onunla kavga etmek yerine arkama yaslandım. Her seferinde bir savaş, dedim kendi kendime.

“Bir anlaşmamız vardı,” diye hatırlattım sakince.

Tereddüt etti. Başıma bir şey geldiğini görmekten, beni ölümüne ya da belki de çok daha kötüsüne göndermekten korkması yüzünden olduğunu biliyordum. Eşi, kana bulanmış bir başarısızlık meydanında kollarında ölmüştü. Ve kaderimin onunki gibi olmaması konusunda kararlı olduğunu biliyordum. Tehdit edildiğimde şiddetle karşılık verdiğini çoktan görmemiş miydim? Üstelik onun öz kızı bile değildim.

Bu, onun içindeki Maevan olmalıydı ki aynısını Luc’ta da görmüştüm. Maevan erkekleri, kadınlarına yönelik herhangi bir tehdide asla müsamaha göstermezlerdi.

Bu da daha fazla *Maevan olmam* gerektiği anlamına geliyordu. Kılıç kullanmayı, bu inatçı adamları nasıl dize getireceğimi öğrenmem gerekiyordu.

“Anlaşmamız, planlarda söz sahibi olman ve taşı kraliçeye teslim etmen üzerineydi ki bunu mutlaka yerine getireceğim,” diye yanıtladı Jourdain. “Maevana’ya gidip taşı geri almanla ilgili hiçbir şey konuşmadık.”

Haklıydı.

İtirazımı likörle birlikte yuttuktan sonra, “Peki, o adam kim? Yabancı?” diye sordum.

“Sadık hizmetkârlarımdan biri,” diye yanıtladı Jourdain. “Bir lord olduğum zamanlarda bana hizmet ediyordu.”

Gözlerim irileşti. “Sizi burada bulması seni endişelendiriyor mu?”

“Hem evet hem de hayır. Bu, bir zamanlar düşündüğüm kadar gizlenmiş olmadığım anlamına geliyor,” dedi. “Ama yıllardır arıyordu ve beni çok iyi tanıyordu. Nasıl düşüneceğimi, nasıl saklanacağımı çok iyi biliyordu ve Lannon’un ahbaplarından çok daha iyi hareket ediyordu.”

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla çaldı. Bir an sonra, Luc başını içeri uzattı; Jourdain’in önünde oturduğumu, ellerimizdeki likör kadehlerini ve gözlerimizde parlayan duyguları gördü.

“Laurentlarda akşam yemeği,” diye duyurdu, bakışları önce bana, sonra da sayısız soruyla Jourdain’e geri dönerken.

“Amadine de bize eşlik edecek,” dedi Jourdain.

“Mükemmel,” dedi Luc. “Liam mutfakta, Pierre’in yemekleriyle karnını doyuruyor.”

Liam’in bahsi geçen o hizmetkâr olduğunu anladım. Ama Laurent kimdi?

Henüz yüzümde herhangi bir soru soracağıma dair bir ifade belirmeden, Jourdain cevap verdi. “Laurentlar, Kavanaghlardır.”

Aklımda tutmam gereken birçok isim vardı –Valenya isimlerinin içine gizlenmiş Maevan isimleri– ama zihnimde bir soyağacı, uzun dalları olan bir ağaç çizmeye başlamıştım bile. Bir dal, korumak için Jourdain demeye devam edeceğim MacQuinn’e aitti. Bir dal, uzun zamandır saklanan Kavanaghlara yani Laurent’a aitti. Ve son dal, henüz tanışmadığım ve takma adını öğrenemediğim Lord Morgane’e aitti.

“Evden ayrılmadan önce kendine çekidüzen vermen gerekiyor mu Amadine?” diye sordu Jourdain.

Başımı sallayıp yavaşça ayağa kalktım.

Luc’un yanından geçmek üzereydim ki durup çaresizce arkamı döndüm. “Laurentların başka bir kasabaya yerleştiğini sanıyordum.”

“Öyle,” diye yanıtladı Jourdain. “Kısa bir süre önce buraya taşındılar. Daha yakın olmak için.”

Buraya gelişimle beklenmedik bir şekilde değişen planların kalbine daha yakın olmak için.

Bütün bunları düşündüm; kalbim, midem, zihnim heyecanla doldu. Yüzümü yıkadım, elbisemi değiştirdim –Jourdain sözüne sadık kalmış ve bana yeni kıyafetler temin etmişti– ve sonra saçlarımı örüp kafamın üzerinde bir taç haline getirdim.

Jourdain ve Luc fuayede beni bekliyorlardı. Hiçbir şey konuşmadan geceye adım attık ve Laurentların evine doğru yürüdük.

Üç sokak doğuda, şehrin sakin bir bölgesinde, pazardan ve meraklı gözlerden uzakta yaşıyorlardı. Jourdain zile basmakla uğraşmadı; kapıyı dört kez hızlıca tıklattı. Kapı he-

men açıldı, keten elbiseli ve kırmızı yüzlü yaşlı bir kadın bizi içeri aldı; bakışları sanki tehlikeli olabilirmişim gibi üzerimde gezindi.

“O bizden biri,” dedi Jourdain, sert bir şekilde başını salladıktan sonra bizi dar bir koridordan yemek odasına götüren kâhyaya.

Meşe ağacından yapılmış, uzun bir masanın üzerine mumlar ve lavantalar serpiştirilmişti, tabaklar ve kalaylı bardaklar sabah çiyi gibi parıltıyordu. Yaşlı bir adam masanın başında oturmuş, bizi bekliyordu. İçeri girdiğimizde yüzünde hoş bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

Beyaz saçlı ve uzun boyluydu, geniş omuzlu ve hoş bir adamdı. Altmışlı yaşlarının sonuna yaklaşıyor olabilirdi ama bazen Maevan erkeklerinin yaşını tahmin etmek zordu. Açık havaya olan sevgileri yüzünden Valenyalılardan daha hızlı yaşlanıyorlardı. Koyu ve nazik gözleri beni hemen buldu.

“Ah, bu senin tutku kızın olmalı Jourdain,” dedi, yara izleriyle dolu iri elini bana uzatarak.

Evet, Maevan erkekleri tokalaşırdı. Konukların bıçaklarını kollarına saklamadıklarından emin olmak için yapılan bu hareket daha şiddetli günlere dayanıyordu.

Gülümsedim ve elimi avucuna bıraktım. “Ben, Amadine Jourdain.”

“Hector Laurent,” diye yanıtladı başını eğerek. “Başka bir zamanda, Braden Kavanagh idim.”

İsminin dudaklarından döküldüğünü duymak tüylerimi ürpertti, geçmişin aniden daha yakın ve daha net görünmesini sağladı, sanki kraliçelerin günleri gölgemde toplanıyormuş gibiydi.

Ona cevap verecek zamanım olmadı. Arkamdan yumuşak bir ayak sesi geldi; kıvrak bir figür omzuma sürtünerek geçti ve Hector Laurent'ın yanında durdu. Benden çok da büyük olmayan genç bir kadındı; koyu kırmızı buklelerden oluşan vahşi saçları ve yanaklarında yıldızlar gibi görünen çilleri vardı. Bana tereddütle gülümserken, iri ve kahverengi ceylan gözlerinin kenarları kırıştı.

“Yseult, bu benim kızım Amadine,” diye tanıttı Jourdain. “Amadine, seni Maevana'nın gelecekteki kraliçesi Yseult Laurent –Isolde Kavanagh– ile tanıştırmama izin ver.”

— 17. BÖLÜM —

KILIÇ DERSİ

Bir Maevan kraliçesi nasıl selamlanırdı?

Bilmiyordum, bu yüzden Valenya yetiştirilme tarzıma geri döndüm ve reverans yaptım, kalbim çılgınca çarpıyordu.

“Senin hakkında çok güzel şeyler duydum Amadine,” dedi Yseult, ben doğrulurken ellerini ellerime uzatarak.

Her ikisi de soğuk ve solgun olan parmaklarımız birleşti, bir tutku ve bir kraliçe. Bir an için onun bir kız kardeş olduğunu düşündüm; erkeklerin arasında dimdik ayakta duran, Valenya’da büyülmüş Maevan kızları.

O anda, tahtı geri aldığını görmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

“Kraliçem,” dedim gülümseyerek, Maevanların “ekse-lansları” ve “majesteleri” gibi kelimelerle uğraşmadığını bilerek “Ben... Sizinle tanışmak bir şereftir.”

“Lütfen bana Yseult de,” diye ısrar etti, ellerimi bırakmadan hemen önce parmaklarımı sıkarak. “Yemekte yanıma oturur musun?”

Başım la onayladım ve yanındaki sandalyeye doğru ilerledim. Adamlar etrafımızdaki boşluklara yerleştiler, biralar dolduruldu ve yemek tabakları masanın kenarına dizildi. Yine bir Maevan geleneği beni şaşırtmıştı; önümüze düzenli bir şekilde getirilip götürülen yemek menüleri yoktu. Aksine tabaklar elden ele dolaştı ve biz de tabaklarımızı taşıyacak kadar doldurduk. Akşam yemeğine katılmanın rahat, samimi ve doğal bir yoluydu.

Adamların konuşmalarını dinleyerek yemek yerken, aksanlarını bu kadar iyi gizlemeleri, bu kadar Valenyalı görünmeleri karşısında hayret ettim, ta ki soylarına dair küçük ipuçları görene kadar... Jourdain’in sesinde hafif aksan duydum; Laurent’in, etini kesmek için sofr a bıçağını kullanmak yerine ceketinden bir hançer çıkardığını gördüm.

Ancak masaya yerleşen tüm Maevan havasına rağmen, fark etmekten kendimi alamadığım bir şey vardı: Yseult ve Luc, katı duruşlarını, çatal ve bıçaklarını doğru şekilde kullanmayı sürdürdüler. Evet, Maevana’da doğmuşlardı ama babaları onlarla kaçtığında ikisi de çok küçüktü. Tutkusu, zarafeti ve görgü kurallarıyla Valenya bildikleri tek yaşam biçimiydi.

Böyle düşünür düşünmez aşağı baktım ve Yseult’un yan tarafına bağlanmış, sade elbisesinin derin pilileri arasına gizlenmiş bir hançer gördüm. Bakışlarımı hissetti ve birasından bir yudum almaya hazırlanırken kadehinin hemen üzerinden gülümseyerek bana baktı.

“Bıçaklardan hoşlanır mısın Amadine?”

“Hiç tutmadım,” diye itiraf ettim. “Sen?”

Adamlar bizi duyamayacak kadar konuşmalarına dalmışlardı. Yine de Yseult sesini alçaltarak cevap verdi. “Evet, elbette severim. Babam kılıç sanatını erken yaşta öğrenmem için ısrar etti.”

Ondan böyle bir şey istemeye hakkım olup olmadığından emin olamayarak tereddüt ettim. Ama Yseult düşüncelerimi okumuş gibiydi. “Öğrenmek ister misin? Sana birkaç ders verebilirim.”

“Çok isterim,” diye yanıtladım, sanki onsuz plan yaptığımızı biliyormuş gibi Luc’un bakışlarının bize çevrildiğini hissederek.

“Yarın öğlen gel,” diye mırıldandı Yseult ve Luc’un ilgisini hissettiği için göz kırptı. “Ve erkek kardeşini evde bırak,” dedi yüksek sesle, sadece onu kızdırmak için.

“Peki, siz ikiniz ne yapmayı planlıyorsunuz?” diye sordu Luc. “Örgü ve nakış mı?”

“Nasıl da tahmin ettin Luc?” Yseult ağırbaşlı bir şekilde gülümsedikten sonra yemeğine döndü.

O akşam, tahtı geri almak için hiçbir plan ya da strateji tartışılmadı. Bu sadece bir kavuşma, fırtına öncesi hoş bir buluşmaydı. Her ayrıntıyı bildiklerini hissetmeme rağmen, Laurentlar –Kavanaghlar– bana anılarım ve taş hakkında hiçbir şey sormadılar. Yseult meraklı ve ilgili gözlerle bana her baktığında bunu hissediyordum. Jourdain, kanında bir büyü izi taşıdığını söylemişti; atalarının taşını bulup onun boynuna takacaktım. Ki bu da onun sihirli güçlerini ortaya çıkarmak üzere olduğum anlamına geliyordu.

Laurentlara veda ederek ayrılmaya hazırlanırken, beni tüketen düşünce buydu.

“Yarın görüşürüz,” diye fısıldadı Yseult, beni kucaklayarak.

Ona –geleceğin kraliçesine– sarılırken bir gün rahat hissedip hissedemeyeceğimi merak ettim. Bir asilzadeye dokunmak, içimdeki tüm Valenya duygularına aykırıydı. Ama annemin mirasından arınmam gereken bir zaman varsa, o da şimdiydi.

Jourdain ve Luc’u gecenin içinde takip ederken, başımı sallayarak ona veda ettim. “Yarın.”

Ertesi gün, öğleye birkaç dakika kala, peşimde Luc ile birlikte Laurentlara geri döndüm.

“Buna karşı değilim,” diye ısrar etti erkek kardeşim, kapının önünde durup zili çalarken. “Sadece *başka* şeylere odaklanmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hımm?”

Ona kılıç derslerinden bahsetmiştim ama en önemli motivasyonumun Jourdain’i kendimi koruyabileceğime, taşı almak için Maevana’ya gönderilebileceğime ikna etmek olduğunu söylememiştim.

“Amadine?” diye bastırdı Luc, benden bir cevap isteyerek.

Yseult kapıyı açarken, “Hımm?” diye tembelce karşılık verdim onu sinir etmek için.

“Hoş geldiniz,” diyerek bizi içeri aldı.

Fark ettiğim ilk şey, uzun kollu keten bir gömlek ve *pantolon* giymiş olmasıydı. Bir kadının pantolon giydiğini ve bir pantolonun içinde bu kadar doğal göründüğünü hiç gör-

memiştim. Ben hâlâ etek giymeye zorlanırken onun bu kadar özgürce hareket edebilmesi beni kışkandırdı.

Luc tutku pelerinini astı ve sonra Yseult'u koridorda takip ederek evin arka tarafındaki küçük bir bekleme odasına, taş zeminli, bölmeli pencereli ve büyük meşe sandıklı bir odaya girdik. Sandığın üstünde, Yseult'un gidip eline aldığı iki ahşap kılıç vardı.

"İtiraf etmeliyim," dedi kraliçe, koyu kıvıll saçlarının bir tutamını gözlerinden çekerek, "her zaman öğrenciydim, hiç öğretmen olmadım."

Gülümsedim ve bana uzattığı aşınmış eğitim kılıcını kabul ettim. "Merak etme, ben çok iyi bir öğrenciyim."

Yseult gülümsememe karşılık verdi ve arka kapıyı açtı. Yüksek tuğla duvarlarla çevrili, sarmaşıklar ve tırmanıcı bitkiler arasına gizlenmiş ahşap kirişlerle korunan kare bir avluya çıktık. Gözlerden uzak, çok özel bir alandı; sert zemini okşayan yalnızca birkaç güneş ışığı huzmesi vardı.

Ben avlunun ortasında Yseult'a katılırken, Luc bir kovağı ters çevirip duvarın dibinde üzerine oturdu.

"Bir kılıcın en önemli üç amacı vardır," dedi. "Kesmek, saplamak ve korumak."

Böylece ilk dersime başladım. Bana kabzayı nasıl tutacağımı, ardından beş ana gard pozisyonunu öğretti. Sonra on dört temel gard pozisyonuna geçti. Kâhya bize bir tepsi peynir, üzüm ve ekmekle birlikte bir şişe bitki suyu getirdiğinde, sol iç gardı daha yeni geliştirmiştik. Hızlı geçen saatlerin ya da Luc'un duvara yaslanarak uyuyakalmış olduğunun bile farkında değildim.

"Biraz ara verelim," dedi Yseult alnındaki teri silerek.

Luc irkilerek uyandı ve biz ona yaklaşıırken ağzının kenarındaki salyaları sildi.

Yemek tepsisini üçgenimizin arasına alarak yere oturduk. Gölgede karnımızı doyurup dinlenirken matarayı elden ele dolaştırdık. Luc ve Yseult ailevi bir sevgiyle birbirlerine sataştılar ki bu da Valenya'da büyümenin onlar için nasıl bir şey olduğunu merak etmeme neden oldu. Özellikle de Yseult için. Babası ona aslında kim olduğunu, kaderinde tahtı geri almak olduğunu ne zaman söylemişti?

Luc elini yüzümün önünde sallayarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Refleks olarak elini tuttum. “Burada büyümenin ikiniz için de ne kadar zor olmuş olabileceğini düşünüyordum.”

“Eh,” dedi Luc, ağzına bir üzüm atarak. “Birçok yönden, Yseult ve ben tam anlamıyla Valenyalı sayılırız. Sizin geleneklerinizle, sizin nezaketinizle büyüydük. Maevana hakkında hiçbir şey hatırlamıyoruz.”

“Yine de babalarımız unutmamıza izin vermediler,” diye ekledi kraliçe. “Henüz kendimiz tam anlamıyla deneyimleyememiş olsak da havanın tadının nasıl olduğunu, toprağın neye benzediğini, gerçek bir aksanın kulağa nasıl geldiğini, hanedanlarımızın neyi temsil ettiğini biliyoruz.”

Her birimiz mataradan son bir yudum alırken üzerimize hafif bir sükûnet çöktü.

“Baba tarafından Maevan olduğunu duydum,” dedi Yseult. “Yani sen de Luc ve bana benziyorsun. Burada büyüdü, bu krallığı seviyorsun, onu bir parçan olarak kucaklıyorsun. Ama boğazı geçene kadar tam olarak keşfedemeyeceğin birçok yanın var.”

Luc başıyla onayladı.

“Bazen burada geçirdiğimiz zamanın sadece bir rüya olduğunu düşünüyorum,” diye devam etti kraliçe, gömleğinin kolundan sökülmüş bir ipliğe bakarak. “Yıkılmış topraklarımıza geri döndüğümüzde, bir kez daha halkımızla birlikte kendi salonlarımızda durduğumuzda... Sonunda uyanmış gibi hissedeceğiz.”

Yine sessizleştik; her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolduk, Maevana’yı görmenin nasıl bir şey olacağına dair hayaller kurduk. Yseult, gömleğindeki kırıntıları silkeleyerek hayali bozdu ve sonra dizime hafifçe vurdu.

“Pekâlâ, bir gard daha çalışalım ve sonra bugünkü çalışmamızı bitirelim,” dedi, beni tekrar avlunun ortasına çekerek. Kılıçlarımızı aldık, Luc bizi seyrederken ekmeğinin son lokmasını tembelce çiğnedi. “Buna sola yakın gard denir ve...”

Gösterdiği gard pozisyonunu almak için eğitim kılıcını kaldırdım. Kabzanın terli avuçlarımda kaydığını hissettim, omurgama şiddetli bir ağrı saplandı. Ve sonra aniden, beklenmedik bir şekilde üzerime hamle yaptı. Eğitim kılıcının üzerindeki ahşap sıyrıldı ve beni kesen bir çeliğe dönüştü. Tökezleyerek geri kaçarken mideme bir korku saplandı. Sınırli bir erkek sesinin bağırıldığını duydum. “Sola *asılı*, Tristan! Sola *asılı*, sola yakın *değil*!”

Artık Yseult ile kapalı bir avluda durmuyordum. Üzerimdeki gökyüzü bulutluydu, sıkıntılıydı; ateş, yaprak ve soğuk toprak gibi kokan bir rüzgâr üzerimi kapladı. Ve o –kılıcını üzerime savuran, bana bir köpekmişim gibi bağırان adam. Uzun boylu ve siyah saçlıydı, gençti ama henüz tam bir adam değildi.

“Tristan! Ne yapıyorsun? Ayağa kalk!”

Kılıcının keskin ucunu bana doğrultarak benimle konuşuyordu. Şimdi neden bu kadar sinirli görüldüğünü anlamıştım; tökezleyip çimenlere yığılmıştım, sırtım zonkluyordu ve kulaklarım çınlıyordu, eğitim kılıcım işe yaramaz bir şekilde yanıma düşmüştü.

Sürünerek ahşap kılıca uzandım ve o zaman ellerimi fark ettim. Benim ellerim değildi, on yaşındaki bir çocuğun tereddütlü, pis elleriydi. Tırnaklarının altında kir vardı ve sağ elinin arkasındaki uzun çizik, sanki kabuğunu kırmak istiyormuş gibi hâlâ şiş ve kırmızıydı.

“Ayağa kalk Tristan!” diye bağırdı büyük olan bıkkınlıkla. Tristan’ın yakasını –benim yakamı– tuttu ve onu ayağa kaldırdı, çizmeler yeri görmeden önce ince bacaklar bir an için havayı tekmeledi. “Babamın seni böyle görmesini ister misin? Oğulları değil de kızları olmamızı dilemesine neden olacaksın!”

Kılıcını alıp ağabeyinin önünde dururken Tristan’ın boğazı düğümlendi, yanakları utançtan kızardı. Oran, onu –hiçbir şeyi miras almayacak ve hiçbir şey ifade etmeyecek olan ikinci doğan oğlu– nasıl değersiz ve zayıf hissettireceğini çok iyi biliyordu.

“O gardı daha kaç kez yanlış alacaksın?” diye sordu Oran. “Seni neredeyse deşecektim.”

Tristan başını salladı, öfkeli sözler göğsünde uçuşuyordu. Ama onları kilit altında tuttu; eğer karşılık verirse, meydan okumaya kalkarsa Oran’ın ona vuracağını biliyordu.

Bunlar, Tristan’ın bir Kavanagh olarak doğmayı hararetle di-

lediği günlerdi. Eğer sihri olsaydı, ağaheyini kırık bir ayna gibi parçalara ayırır, eritip nehre karıştırır veya ağaca çevirirdi. Al-lenach kanıyla imkânsız olsa da bu düşünce Tristan'ı gülümsetti.

Tabii ki, Oran fark etti.

"Şunu yüzünden sil," diye alay etti ağabeyi. "Hadi, bir kraliçe gibi dövüş benimle."

İçinde karanlık ve alev alev bir öfke yükseldi. Tristan onu daha fazla tutabileceğini sanmıyordu –kilitli tuttuğunda kalbinin çürümesine neden oluyordu– ama Oran'ın ona öğrettiği gibi gardını aldı, hücumu veya savunmaya dönüşebilecek tarafsız bir savunmaydı. Ondan sadece dört yaş büyük olan Oran çelik kılıç tutarken, Tristan'ın hâlâ ahşap bir kılıç, bir çocuk bıçağı kullanmaya zorlanması adil değildi.

Çeliğe karşı ahşap.

Hayatta hiçbir şey adil değildi, her zaman ona karşıydı. Ve Tristan her şeyden çok, şatonun içinde olmayı, hocasıyla birlikte kütüphanede tarih, kraliçeler ve edebiyat hakkında daha çok şey öğrenmeyi arzuluyordu. Kalenin gizli geçitlerini keşfetmek ve gizli kapılarını bulmak istiyordu. Kılıçlar hiçbir zaman istediği bir şey olmamıştı.

"Hadi ufaklık," diye alay etti Oran.

Tristan öne atılırken bağırdı ve ahşap kılıcını güçlü bir kavisle indirdi. Oran'ın çeliğine saplandı ve Oran, Tristan'ın ellerindeki kabzayı kolayca bükte. Tristan tökezledi ve sonra yanağında sıcak, ıslak ve yapışkan bir şey hissetti.

"Umarım yara izi kalır," dedi Oran, sonunda Tristan'ın ahşap kılıcını kendi kılıcından çekip çıkararak. "Seni en azından yarım bir adam gibi gösterecek."

Tristan, ağabeyinin ahşap kılıcı çimenlerin üzerine atmasını

izlerken parmaklarını yanağına götürdü. Parmakları kana bulan-
dı ve elmacık kemiğinin üzerinde uzun, sık bir kesik hissetti. Oran
onu kasten kesmişti.

“Şimdi ağlayacak mısın?” diye sordu Oran.

Tristan arkasını dönüp koştu. Toprakla evlenen bir fırtına bu-
lutu gibi tepenin üzerinde oturan kaleye doğru koşmadı. Ahırları,
dokumacı loncasını, ormanın koyu yeşil davetiyeyle beklediği ta-
vernayı geçti. Oran’ın onu takip ettiğini, durması için bağırdığını
duyabiliyordu. “Tristan! Tristan, dur!”

Ağaçların arasına girerek derinliklere daldı; bir tavşan gibi
ya da armalarındaki geyik gibi sıçrayarak ormanın onu yutması-
na, onu korumasına izin verdi.

Ama Oran onu hâlâ takip ediyordu; her zaman hızlı biri ol-
muştu. Ağabeyi dalları kabaca kırarak, çamları, kızılağaçları, tit-
rek kavakları ve cevizleri yıkıp geçti. Tristan, Oran’ın yaklaştığını
duyabiliyordu. Çevik bir hareketle küçük derenin üzerinden atladı
ve bir çalılıktan geçerek sonunda yaşlı meşeye ulaştı.

Bu meşeyi geçen yaz, Oran’ın acımasız derslerinden birin-
den kaçtıktan sonra bulmuştu. Tristan hızla dallara tırmanarak
olabildiğince yükseğe çıktı ve yapraklar sonbaharın ihtişamıyla
incelmeye başladı.

Oran, devasa dalların altındaki açıklığa nefes nefese ulaştı.
Tristan seçtiği dalın kıvrımında kımıldamadan durdu ve ağabe-
yinin önce ağacın etrafında dolaşmasını sonrasında da gözlerini
kısarak yukarı bakmasını izledi.

“Aşağı in Tris!”

Tristan hiç ses çıkarmadı. Güvenli bir yere tünemiş bir kuştan
başka bir şey değildi.

“Aşağı. İn. Şimdi!”

Yine kıpırdamadı. Nefes alacak kadar bile.

Oran iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ağacın gövdesine yaslanıp bekledi. "Dinle, yanağını kestiğim için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Gayet de istemişti. Şimdilerde yaptığı hep buydu.

"Seni sadece bildiğim en iyi şekilde eğitmeye çalışıyorum," diye devam etti Oran. "Babamın bana öğrettiği şekilde."

Bu, Tristan'ın ayılmasına neden oldu. Babasının onu eğittiğini hayal bile edemiyordu. Anneleri öldüğünden beri babaları acımasız, keskin ve kızgın birine dönüşmüştü. Eş yok, kız yok; biri umutsuzca onun gibi olmaya çalışan, diğeri hiç umursamayan iki oğul.

"Aşağı gel de mutfaktan ballı kek çalmaya gidelim," diye söz verdi Oran.

Ah, Tristan'a her zaman tatlı bir rüşvet verilebilirdi. Bu ona, annelerinin hayatta olduğu, şatonun onun kahkahaları ve çiçeklerle dolu olduğu, Oran'ın hâlâ onun oyun arkadaşı olduğu, babalarının hâlâ salondaki şöminenin başında cesur ve kahraman Maevan hikâyeleri anlattığı mutlu günleri hatırlattı.

Yavaşça aşağı atladı ve Oran'ın hemen önüne indi. Ağabeyi güldü ve Tristan'ın yanağından akan kanı silmeye çalıştı.

"Uyandır onu."

Oran'ın dudakları kıpırdıyordu ama yanlış sözler, yanlış ses çıkıyordu. Tristan kaşlarını çattı. Oran'ın eli solup giderken, görünmezlik iksiri kolunu yiyip ağabeyini bir zerrecik girdabına dönüştürürken kaşlarını çattı...

"Amadine? Amadine, uyan!"

Ağaçlar kanamaya, renkler bir parşömen parçasından dökülen boya gibi damlamaya başladı.

Gözlerim açılana kadar kapalı olduklarının farkında bile

değildim, bana bakan iki endişeli yüze baktım. Luc. Yseult.

“Azizler aşkına, iyi misin Amedine?” diye sordu kraliçe.
“Seni incittim mi?”

Aklımı tamamen şimdiki zamana kaydırmam biraz zaman aldı. Toprağın üzerinde yatıyordum, saçlarım etrafıma yayılmıştı, ahşap kılıç yanımdaydı. Luc ve Yseult, koruyucu anneler gibi tepeme dikilmişlerdi.

“Ne oldu?” diye sordum, bir yüzyılın tozu boğazıma yapışmış gibi boğuklaşan sesimle.

“Sanırım bayıldın,” dedi Luc kaşlarını çatarak. “Belki de sıcaktır?”

Bu haber parçasını cebime attım –daha önce hiç bayılmamıştım ve bu geçişlerin böylesine bir şeye yol açabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi– ama sonra, az önce gördüklerimi hatırladım. Yeni anım, kendi hatıralarım arasında yerini buldu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Toprağın ve terimin tadına bakarak her ikisinin de eline uzandım. Luc sol elimi, Yseult da sağ elimi tuttu. “Taşı nasıl bulacağımı çok iyi biliyorum.”

—❧— 18. BÖLÜM —❧—

HİLELİ HAMLE

İlk planlama toplantısı, ilk kılıç dersimde en can alıcı hatıraların ortaya çıkmasından tam iki hafta sonra, ağustosun son günü Jourdain'in evinde akşam yemeğinde yapılacaktı. O tarih yaklaştıkça, kılıç ustalığımı geliştirmek için her gün Yseult ile buluşmaya devam ettim. Jourdain, başka bir anının yüzeye çıkabileceğini düşünerek buna izin verdi. Ama Tristan Allenach'ın dövüşlerden ya da kılıç derslerinden hoşlanmadığını biliyordum; en azından on yaşında bir çocukken.

Bu yüzden becerimi geliştirmek ve kraliçe hakkında daha fazla şey öğrenmek için kılıç derslerime devam ettim.

Yseult düşündüğümde daha yaşlıydı, benden on yaş büyüktü. Arkadaş canlısı ve konuşkan biriydi, sabırlı ve zarıftı ama arada sırada endişe ve korkuyla savaşıyormuş, yetersizlik duygusuna yenik düşüyormuş gibi gözlerinin karardığını görebiliyordum.

Beşinci dersimizde, kâhya bize her zamanki içeceklerimizi getirdiğinde, bana açıldı. Sıcakta terlerken bira ve turta paylaşarak yüz yüze oturuyorduk, sadece kraliçe ve ben. “Kız kardeşim olmalıydı. Ben değil.”

Ne ima ettiğini, katliam günü babasının yanında at sürmüş olan ve kraliyet şatosunun bahçesinde katledilen ablasını düşündüğünü biliyordum.

Bu yüzden sadece, çok nazıkçe, “Ablan bunu yapmanı isterdi Yseult,” dedim.

Yseult, yalnızlıktan ve kendisine miras kalan pişmanlıklardan ilham alan bir sesle içini çekti. “Katliamın yaşandığı gün üç yaşındaydım. Annem ve kız kardeşimle birlikte öldürülmeliydim. Meydandaki katliamdan sonra Lannon, adamlarını isyan edenlerin kapısına kadar gönderdi. Kurtulmamın tek nedeni, Lannon’un adamları benim için geldiğinde beni saklayan bakıcımla birlikte malikânede bulunmamdı. Beni onlara vermeyince onu öldürdüler. Ve babam öldüğümü sanarak nihayet geldiğinde... Beni tavernanın dışındaki boş bir fıçıda saklanmış halde bulana dek halüsinasyon gördüğüne inanarak ağlayan bir çocuğun sesini takip ettiğini söyledi. Hiçbirini hatırlamıyorum. Sanırım bu iyi bir şey.”

Az önce bana açıkladıklarını dinlerken hem konuşmak hem de sessiz kalmak istedim.

Yseult, çizmelerinin üzerini kaplayan toza dokundu. “Bu zamanda Maevan kızı olmak çok tehlikeli. Babam son on yılını beni sonunda Lannon’un karşısına çıkacağım, tacı, tahtı ve toprağı geri alacağım o ana hazırlamakla geçirdi. Ama yine de... Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Yalnız değilsin Isolde,” diye fısıldadım, Maevan ismini kullanarak.

Korkudan kararmış, endişeli bir özlemle dolu gözleri benimkilere kaydı. “Zafer kazanmamız için diğer hanedanların bizi takip etmesine, bizimle birlik olmasına ihtiyacımız var. Ama diğer lordlar neden Maevan’dan çok Valenyalı olan bir kızın arkasında toplansın ki?”

“Her ikisi de senin içinde,” diye yanıtladım, Merei’yi, arden kız kardeşimin kalbimi ne kadar iyi tanıdığını düşünerek. “Maevana olduğun kadar Valenya’sın. Ve bu seni mükemmel bir kraliçeye dönüştürecek.”

Yseult bunun üzerine kafa yordu ve sözlerimin amacına ulaşması için dua ettim. Sonunda gülümseyerek, “Zayıf olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi.

“Hayır, Leydim. Bence tam da olmanız gerektiği gibisiniz.”

“Ben burada arkadaşsız büyüdüm,” diye devam etti. “Babam başka biriyle yakınlaşmama izin vermeyecek kadar paranoiyaktı. Sen gerçekten sahip olduğum ilk kız arkadaşımsın.”

Yine arden kardeşlerimi ve onlar sayesinde hayatımın ne kadar zenginleştiğini düşündüm. Ve işte o zaman kraliçenin yalnızlığını anladım, mideme yumruk yemiş gibi hissettim.

Elimi uzatıp parmaklarımın onunkilerle birleşmesine izin verdim.

Sen yeterlisin, diye temin etti onu dokunuşum. Ve sonunda gülümsediğinde, sözlerimi hissettiğini, onları kalbinin vadisine yerleştirdiğini biliyordum.

Ama tüm cesaretlendirmelerime rağmen, ben de onun

kadar endişeliydim; taşı bulma ve tacı geri alma planlarının nihayet somut hale geleceği ilk stratejik toplantı için sabırsızlanıyordum.

Ağustosun son günü nihayet geldi ve Agnes'in yedi kişilik sofrayı kurmasına yardım ettim. Jourdain, Luc, ben, Hector ve Yseult Laurent, Liam –bizimle kalan ve üçüncü katta güvenle saklanan sadık hizmetkâr– ve yapbozumuzun son parçası ve henüz tanışmadığım son isyancı, Lord Theo d'Aramitz –Maevan adıyla Aodhan Morgane– olacaktı.

Laurentlar tam zamanında geldi ve Liam yemek odasına girmek için merdivenlerden indi. Masanın etrafında toplandık, sadece bir sandalye boştu: Theo d'Aramitz/Lord Morgane.

"O gelmeden başlamalı mıyız?" diye sordu Jourdain masanın başındaki yerinden. Tabaklar yerleştirilmişti, üçüncü lordu beklerken yemeğin kokusu hepimizle alay ediyordu. Agnes kadehlerimizi birayla dolduruyor, gizlice aramızda uzanıyordu.

"Théophile'den geliyor," dedi Hector Laurent. "Çok uzak değil ama belki de yolda bir sorun çıkmıştır."

"Hımm," diye mırıldandı Jourdain, şüphesiz hırsızlarla yaşadığımız macerayı düşünerek.

"Beklememizi istemezdi," diye ısrar etti Luc ama muhtemelen aç olduğu içindi, çünkü gözleri et tabağındaydı.

"Öyleyse yemeye başlayalım," diye karar verdi Jourdain. "Yemekten sonraya, d'Aramitz gelene kadar planlamayı erteleyeceğiz."

Tabaklar elden elc dolaştı ve tabağımı çok fazla yiyecek-
le doldurdum. Ama Pierre, Maevana'dan ilham aldığı ye-
mekleri hazırlarken gerçekten kendini aşmıştı. Her şeyden
birkaç kaşık almaktan kendimi alamadım. Kapı çaldığında
yemeği yarılamiştık.

Luc anında ayağa kalktı. “Bu d’Aramitz olmalı,” dedi,
lordu selamlamak için koridorda gözden kaybolurken.

Hector Laurent, karısıyla nasıl tanıştığının hikâyesini
anlatmakla meşgulken, Luc elinde bir kâğıt parçasıyla tek
başına döndü. Gözleri mektubun içeriğini tararken yemek
odasının kapısının önünde durdu. Jourdain bunu hemen fark
etti ve koruyucu babamın “Ne oldu?” diye soruşuyla masa-
mızdaki sohbet kesildi.

Luc başını kaldırdı. Hepimiz en kötüsünü düşünürken,
daha başlamadan yakalandığımızı sanırken, gerilim etrafı-
mıza bir ip gibi dolanıp nefesimizi kesti.

“D’Aramitz’in Théophile’de yarıda bırakamayacağı bir
iş varmış,” dedi Luc. “İki hafta içinde gelebileceğini söyle-
yerek özür dilemiş.”

Jourdain rahatladı ama alnında hâlâ derin bir çizgi vardı,
hoşnutsuzluğu belliydi.

“Öyleyse ilk toplantıyı ertelemeli miyiz?” diye sordu Hec-
tor, beyaz saçları mum ışığında parlıyordu.

“Soru şu,” dedi Luc, d’Aramitz’in mektubunu katlayıp
Jourdain’e uzatarak. “O olmadan plan yaparken kendimizi
rahat hissediyor muyuz?”

Jourdain iç çekti ve mektubu okudu. Koruyucu babamın
solunda oturuyordum, diğer yanımda Yseult vardı. Krali-
çeyle bakiştık. Bu onun kararı olmalı, diye düşündüm. Ve

sanki aklımı okumuş gibi, Yseult boğazını temizleyerek tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekti.

“Geri kalanımız burada,” dedi. “D’Aramitz’in yokluğu büyük talihsizlik ama o sadece bir kişi ve biz altı kişi olduğumuza göre, planlara başlayalım.”

Jourdain onun kararından memnun olarak başını salladı. Akşam yemeğimizi bitirdik ve sonra Agnes masayı hızlıca toplarken Jean David de Maevana haritasını getirdi. Geri almak üzere olduğumuz toprakların haritası masanın kalbine serildi. Haritayı incelerken hepimizin üzerine saygılı bir sessizlik çöktü.

Ve sonra, Yseult beni şaşırtarak bana döndü. “Amadine?”

Erkeklerin güneş ışığı gibi merakla parlayan bakışlarını üzerimde hissettim. Sağ işaret parmağımı haritaya, Mairenna Ormanı’na götürürken ellerim buz gibiydi.

“Atam, 1430’da Akşamüzeri Taşı’nı alıp gömen Tristan Allenach’tı. Taşı dibine gömdüğü ağacın hangisi olduğunu biliyorum; ormanın bu bölümünde, üç kilometre kadar içerisinde.”

Adamlar ve kraliçe işaret ettiğim yere baktılar.

“Orası Damhan’a çok yakın,” diye konuştu Liam. Artık pis bir dilenci gibi görünmüyordu. Saçları yıkanmış ve geriye taranmış, sakalı kesilmiş ve yüzü bir kez daha düzgün yemek yemekten toplamıştı.

“Damhan?” diye tekrarladım, bu isim dilimi gıdıklarken titreyerek. Daha önce hiç duymamıştım ama kemiklerimi çekiştiren tanıdık bir şey vardı.

“Lord Allenach’ın yaz ve sonbaharda ikamet ettiği yer,”

diye devam etti Liam. Jourdain ve Hector'un yaşadığı yirmi beş yılın aksine, Maevana'dan yalnızca altı yıldır uzak olduğundan, onun iç görüşü bizim için son derece değerli olacaktı. “Şimdi orada, yıllık erkek geyik avına hazırlanıyor olmalı.”

İşte bu kesinlikle hafızamı okşamıştı. Zihnim, bunun neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ederek, hızla son birkaç haftayı, sonra ayları araştırdı. Sonunda, Oriana'nın beni bir Maevan savaşçısı olarak çizdiği, Ciri'nin bir daha asla ihtiyacım olacağını düşünmediğim bir şeyi söylediği o öğleden sonraya geri döndüm: *Babam, yılda bir kez, sonbaharda, Maevan lordlarından bazıları beyaz erkek geyik avı için biz Valenyalılara kalelerini açtığında oraya giderdi.*

“Bekle...” dedim, gözlerimi parmağımın hâlâ durduğu yere kaydırarak. “Lord Allenach, Valenyalıları ava katılmaya davet ediyor, değil mi?”

Liam başıyla onayladı, gözleri intikam gibi görünen bir şeyle parlıyordu. “Evet. Bunun için epey yaygara koparıyor. Bir yıl, ormanda avlanmak için büyük bir bedel ödeyen altmış kadar Valenyalı asilzadeyi davet etti, hepsinin sadece bir davet mektubuna ihtiyacı vardı.”

“Bu da Mairenn'a da avlanacakları anlamına geliyor,” dedi Luc, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

“Ki bu da Maevana'ya giden kapının açılmak üzere olduğu anlamına geliyor,” diye ekledi Liam, Luc'a bakarak. “Lannon, birkaç durum dışında sınırları kapalı tutuyor. Bu da onlardan biri.”

“Bir sonraki ne zaman gerçekleşecek?” diye sordu Jourdain.

Liam iç çekerek gözlerini tekrar haritaya çevirdi. “Bahar

ekinoksu, belki. Birçok Valenyalı atlı mızrak dövüşünü izlemeye gitmeyi sever ve Lannon, sadece kanlı sporlarımızla güneylileri şok etmek için olsa bile, onları memnuniyetle karşılar.”

İlkbaharı beklemek istemiyordum. Bunun düşüncesi bile omuzlarımdan tuğlalar sarkıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Ama sonbahar o kadar yakındı ki... Sadece birkaç hafta uzaktaydı... “Yseult?” diye mırıldandım, onun düşüncelerini duymak için sabırsızlanarak.

Yüzü sakindi, ama gözleri aç ve vahşi görünen bir şeyle parlıyordu. “Allenach’ın avı bizi olmamız gereken yere götürüyor. Damhan’a, Mairennan’ın kıyısına.”

Haklıydı. Merak ederek ve korkarak sessiz kaldık. Bu kadar hızlı hareket edebilir miydik?

“Peki, davetiye nasıl alacağız?” diye sordu Hector Laurent sessizce. “İçeri girmemize izin verilmesini bekleyerek. Gidip Damhan’ın kapısını öylece çalamayız.”

“Hayır. Sahte bir davetiye ihtiyacımız olacak,” dedi Yseult.

“Ben sizin için bir tane hazırlayabilirim,” diye teklif etti Liam. “Allenach Hanedanı’nda tutulurken birçok davetiye yazdım.”

Liam’ın söylediklerine takıldım –Allenach Hanedanı’nda tutulurken– ama sohbet devam etti.

“Bir davetiye hazırlıyoruz,” dedi Jourdain, parmaklarını birleştirerek. “Büyük bir meblağ ödüyoruz. Adamlarımızdan birini Damhan’a gönderiyoruz. Ava katılıyor; taşı geri alıyor.”

“Baba,” diye sözünü kestim, elimden geldiğince nazik bir sesle. “Taşı geri alacak kişi ben olmalıyım.”

“Amadine, seni Maevana’ya göndermiyorum.”

“Jourdain,” dedi Yseult, elinden geldiğince nazik bir sesle. “Taşı bulup geri almak Amadine’in kaderi. Hem zaten hiçbirimiz ağacın yerini onun kadar hızlı bulamayız.”

“Ama Amadine’i *ava* gönderemeyiz,” diye itiraz etti Luc. “Valenyalı erkekler davet edildi, kadınlar değil. Çok fazla şüphe uyandırır.”

“Siz erkeklerden biri *ava* katılmaya gidecek,” dedim. “Ben sizden sonra geleceğim.”

“Nasıl?” diye sordu Jourdain biraz sert bir şekilde. Bana baktığında gözlerine musallat olan korkuyu gördüm.

“Bunu dinlerken açık fikirli olmanı istiyorum,” dedim, ağzım kururken. Akşam ilerledikçe üzerinde kafa yorduğum planımı paylaşmak konusunda gergindim. Bu, Abree’nin neşeli oyunlarından biri değildi; zindandan kurtulmak için bir çıkış planı yapmıyordum. Bir krala karşı komplo kuruyordum; birden fazla hayat bu plana dâhil olmak ve riske girmek üzereydi.

Karnımda bir ağrıyla, bir kişi hariç her karakterin yok olduğu o eski skecimi hatırladım. Ama kraliçenin müttefikim olduğunu bilerek Yseult’un yanımda olduğunu hissettim. Jean David, planlarımı piyonlarla göstermeme yardımcı olacak küçük bir dama çantasını haritanın yanına koymuştu.

Kaçınılmaz olarak Merei’yi ve birlikte dama oynadığımız bütün akşamları düşünerek çantayı açtım ve ilk piyonu çıkardım. *Cephelerini asla korumuyorsun Bri. Bu senin tek zayıf-*

lığın, demişti bir keresinde bana. Beni ancak şaşırttığında, hileli bir hamle yaptığında –bariz, güçlü bir piyonla dikkatimi dağıtıp daha gizli, daha küçük bir piyonla savunma yaptığında– yeniyordu.

Derin bir nefes alarak obsidyen rengi piyonu aldım ve Damhan’ın üzerine koydum.

“Adamlarımızdan biri, avın tadını çıkarma bahanesiyle Valenyalı bir soylu olarak Damhan’a gidiyor.” Mavi mermerden yapılmış bir sonraki piyonu aldım. “Valenyalı soylu bir kadın olarak Lyonesse’e geliyorum. Kral Lannon’a bir istekte bulunmak için doğrudan kraliyet salonuna gidiyorum.” Piyonumu kraliyet şehri Lyonesse’in üzerine koydum. “Kraldan, koruyucu babam doğduğu ülkeye geri dönmek ve geçmişteki isyanının kefaretni ödemek istediği için, MacQuinn’i bağışlamasını ve ona ülkeye giriş izni vermesini rica ediyorum.”

Luc, sanki midesi bulanıyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Yseult kımıldamadı, piyonuma bakarken gözünü bile kırpmadı. Ama Jourdain’in eli bir yumruğa dönüştü ve uzun, çelişkili bir nefes aldığını duydum.

“Kızım,” diye hırladı. “Bunu daha önce de konuşmuştuk. Af dilemek işe *yaramaz*.”

“Ben değil, *sen* af dilersen ne olacağını konuştuk.” Bakışlarımız kilitlendi; onunki, kızının ona meydan okumak üzere olduğunu bilen bir babanın bakışıydı. Parmaklarım hâlâ piyonumu tutuyordu, tekrar haritaya baktım. “Kraliyet duruşmasından önce, yakında tahttan indirilecek olan kralın önünde bir talepte bulunuyorum. Yirmi beş yıldır Lannon’a musallat olan MacQuinn adını söylüyorum. MacQuinn’in

koruması altındaki tutku kızı olduğumu açıklıyorum. Lannon, MacQuinn'in dönüşüne o kadar takılacak ki Kavanaghların sınırdan gizlice geçtiğini fark etmeyecek." Yseult ve babasını temsil eden kırmızı bir piyon aldım ve onları boğazın üzerinden Maevana'ya, Lyonesse'e taşıdım.

"Hileli bir hamle," dedi Yseult gülümseyerek. Demek o da daha önce dama oynamıştı ve cesur, riskli stratejimi fark etmişti.

"Evet," dedim. "Lannon'un şüphelerini artıracak, ancak bir isyandan önce varlığımızı ilan edecek kadar aptal olduğumuzu düşünmeyecek. Onun inançlarına oynuyoruz."

"Ama bu seni Damhan'a nasıl götüreceksin?" diye sordu Luc nazikçe, yüzü solgundu.

Liam'a baktım. Planlarımın bir sonraki aşaması, hizmetkârın bana söyleyebileceklerine bağlıydı. "Eğer kraliyet salonunda bir istekte bulunursam, Lord Allenach da orada olacak mı?"

Liam'ın kırılaşmış kaşları havaya kalktı, ama sonunda planlarımın nereye gittiğini anladı. "Evet. Lord Allenach, Lannon'un meclis üyesidir. Tahtın solunda durur ve kralın dinlediği her şeyi duyar. Kraliyet duruşmaları her perşembe yapılır."

"O halde perşembe günü geliyorum," dedim, Jourdain'e bakmaya cesaret ederek. Bana dik dik bakıyordu. "Kralın ve Lord Allenach'ın önünde senin adını anıyorum. Siz ikiniz birbirinizin baş düşmanı olduğunuz için, ben sizin boğazdan geçmenizi beklerken Lord Allenach bana sığınak teklif etmeye karşı koyamayacak. Lord beni Damhan'a götürecektir." Piyonumu, ormanın kıyısındaki kalenin üzerine, siyah piyonun

yanına kaydurdım. “Taşı geri alıyorum. MacQuinn ve Luc,” dedim ve mor bir piyon çıkarıp suyun üzerinden Maevana’ya doğru hareket ettirdim, “boğazı geçip Lyonesse’e varıyor. Bu noktada hepimiz Maevana’dayız, kaleye saldırmaya hazırız.”

“Peki, ya Lannon seni oracıkta öldürürse Amadine?” diye sordu koruyucu babam. “Çünkü benim adım ağzından dökülür dökülmez kafanı kesmek isteyecek.”

“Bence Amadine’in söylediği şey gerçek, efendim,” dedi Liam ihtiyatlı bir şekilde. “Evinizi ve halkınızı ele geçiren Lord Allenach’ın siz gelene kadar onu ağırlamak isteyeceğini söylerken haklı. Lannon bugünlerde ne kadar paranoyak olsa da Allenach ona izin vermedikçe öldürmüyor.”

“Yani Allenach’ın keyifli bir gününde olması üzerine mi kumar oynuyoruz?” diye sordu Luc.

“Yani Lannon ve Allenach’ın, MacQuinn’in pervasız dönüşüne kendilerini kaptıracakları ve Kavanaghlara ile Morgane’in geldiğini asla göremeyecekleri gerçeği üzerine kumar oynuyoruz,” dedim, sesimdeki sıcaklığın yükselmesini engellemeye çalışarak.

“Bunun başka bir avantajı daha var,” dedi Hector Laurent, gözleri yerleştirdiğim piyonların üzerindeydi. “Amadine duruşmada MacQuinn’in adını duyurursa, dönüş haberi bir orman yangını gibi yayılacak. Ve halkımızın tetikte olmasına, derhâl ayaklanmasına ihtiyacımız var.”

“Evet Lordum,” diye onayladı Liam başını sallayarak. “Hanedanlarınız yirmi beş yıldır dağılmış durumda. Allenach, MacQuinn’in evini aldı, Burke ise Morgane’in evini aldı ve Lannon da elbette Kavanagh’nın evini aldı. Toprak-

larınız bölündü, erkekleriniz ve kadınlarınız dağıldı. Ama MacQuinn adının tekrar söylendiğini duyarlarsa... Kuru bir meraya kıvılcım düşmüş gibi olur.”

Koruyucu babam, bunun benim planım lehine çok iyi bir argüman olduğunu bilerek inledi. Yapmak istediği son şey bunu kabullenmekmiş gibi, yüzünü elleriyle kapattı ve arkasına yaslandı. Ama son sözü söylemek ona değil, kraliçeye düşerdi.

“Hepimiz eve geri döndüğümüzde,” dedi Hector Laurent, gözleri haritada bir şeye takılmıştı, “insanlarımızı toplayıp Mistwood’da buluşuyoruz. Kaleye oradan hücum ediyoruz.”

Bu ismin duyulmasıyla odadaki hava değişti. Gözlerimi haritaya çevirerek bahsettiği yeri aradım. Sonunda orayı buldum; Morgane, MacQuinn ve Allenach sınırındaki ince bir orman şeridiydi, kraliyet şatosunun gölgesinde duran bir koruydu.

“Bence bu iyi bir başlangıç,” dedi Yseult, Mistwood’un sebep olduğu transı kırarak. “Çok riskli ama aynı zamanda cesurca ve bunu yapacaksak korkusuzca hareket etmemiz gerekiyor. Amadine’in teklif ettiği şey son derece özverili ve paha biçilemez. Ve planlar onsuz ilerleyemez.” Piyonlarıma bakarak parmaklarını masaya vurdu. “Liam’ın sahte davetiye hazırlamaya başlaması gerektiğini düşünüyorum. Av bahanesiyle hangi adamın gideceğine gelince... Buna daha sonra karar verilebilir, ancak kim olması gerektiği konusunda çok iyi bir fikrim var.”

Çaresizce masanın karşısındaki Luc’a baktım. Belli ki o olması gerekiyordu, çünkü üç lord kolayca tanınırdı. Luc yine hasta görünüyordu, midesindeki akşam yemeği geri çıkmak istiyor gibiydi.

“Liam, boğazı geçtikten sonra bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı güvenli evlerin bir listesine ihtiyacımız olacak,” diye devam etti kraliçe ve Liam başını salladı. “Hepimiz, planlar ortaya çıkarsa ve hakkımızda takip başlatılırsa, bizi barındırmaya –bizi anında gizlemeye– hazır olacak Maevanların farkında olmalıyız. İki hafta sonra, d’Aramitz’in de aramızda bulunacağı bir zamanda tekrar buluşalım, böylece planları tamamlayabiliriz.”

Çünkü sonbahar ufuktaydı. Planlarımızı yapıp hızlı bir şekilde saldırmalıydık.

Yseult’un bakışlarıyla karşılaştığımda omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Gözlerinde bir soru vardı, umutsuz olduğu kadar ciddiydi. *Emin misin Amadine? Bunu yapmak istediğinden emin misin?*

Yozlaşmış bir kralın önünde durup MacQuinn’in adını –hiç şüphesiz bedeli olacak bir ismi– söyleyecek kadar cesur olduğumdan emin miydim? Babamın onun yardımcılarında, hizmetkârlarından, dostlarından biri olabileceğini bilecek; atalarımın o topraklarda yaşadığını bilerek, Lord Allench’in kalesinde kalmak istediğimden emin miydim?

Ama ben hazırdım, taşı bulmaya ve atalarımın geçmiş günahlarını telafi etmeye hazırdım. Tahta bir kraliçe yerleştirmeye, Cartier’e dönüp pelerinimi kazanmaya hazırdım.

Bu yüzden fısıldadım. “Bırakın uygulansın Leydim.”

— 19. BÖLÜM —

YAZIN BİTİŞİ

Eylül 1566

İkinci stratejik toplantımızdan iki gün önce ateşim çıktı. Agnes bana yatakta kalmamı emretti. Hiçbir işe yaramayan şifalı tonikler içtim, mümkün olan her besleyici kökü yedim ve bol miktarda kaygan karaağaç çayı yudumladım. Ama hepsi boşunaydı; dünyada sıkışıp kalmış düşmüş bir yıldız gibi durmadan yandım.

Jourdain ve Liam ile Laurentlara akşam yemeğine gitmeden hemen önce Luc gelip beni gördü. Elini alnıma koyup kaşlarını çattı. “Azizler aşkına! Hâlâ yanıyorsun Amadine.”

“Sizinle gelebilirim,” diye soludum, zayıf bir çabayla yorğan yığınının üzerimden atmaya çalışarak. “Toplantıya gelebilirim.”

Jourdain’in planlarımı altüst etmeye çalışacağından endişeleniyordum ve Luc bunu gözlerimde gördü.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye ısrar etti, yatakta yanıma oturup yorganı sıkıca etrafıma sıkıştırarak. “Merak etme, planlarının desteklendiğinden emin olacağım.”

“Jourdain onları iptal etmeye çalışacak,” dedim çatlayan sesimle, bu da Luc’un ılık çay fincanıma uzanmasına neden oldu.

“Bunu deneyecek, ama kraliçeye karşı gelmeyecek,” dedi kardeşim, bardağı dudaklarıma getirerek. “Ve kraliçe senin fikirlerine bayıldı.”

Bir yudum aldım ve sonra gücüm azaldığı için tekrar uzanmak zorunda kaldım.

“Şimdi dinlen,” dedi Luc ve yataktan kalkıp çayımı masaya koydu. “Yakında boğazı geçmeye hazır olman için iyileşmen çok daha önemli.”

Haklıydı.

Odamdan çıktığını duyduğumu bile hatırlamıyordum. Karanlık, ateşli rüyalarla dolu bir ağa düştüm. Yine Magnalia’daydım, bahçelerde duruyordum, etrafta yoğun bir sis vardı ve bir adam bana doğru geliyordu. Onun Cartier olmasını istedim; kalbim onu tekrar görmenin sevinciyle dolup taşarken neredeyse ona koşacaktım, ta ki onun Tristan’ın ağabeyi Oran olduğunu anlayana kadar. Kardeşinin anılarından parçalar çaldığım için beni öldürmeye geliyordu. Ve iki ayağımdan başka silahım yoktu. Sonu gelmeyen bir labirentte saatlerce koştum, ta ki bitap düşene kadar, diz çöküp Oran’ın beni ikiye bölmesine hazır olana kadar, gözlerime ışık girene kadar.

Uyandım, her yerim ağrıyordu ve sıırılsıklamdım. Pencere-
relerimden içeri giren güneş ışığı saf ve tatlıydı.

“Uyandı!”

Başımı çevirdiğimde Agnes’i gördüm, sandalyesinden fırlarken pembe, dolgun yanakları titriyordu. “Mösyö! Uyandı!”

Bağırmasından sonra, Jourdain kapımda belirmeden hemen önce merdivenlerin ani gıcırtısı karşısında yüzümü buruşturdum.

Jourdain odama girmekten utanıyormuş gibi eşikte durdu.

“Anlat bana,” demeye çalıştım ama sesim parçalara ayrıldı.

“Gidip sana biraz su getireyim,” diye sözlerime ara verdi Agnes, alnıma dokunarak. “Ah, ateşi sonunda düştü. Ide’ye şükürler olsun.” Jourdain’in biraz tereddütle de olsa içeri girmesine neden olarak odadan dışarı fırladı.

Sonunda Agnes’in kalktığı sandalyeye, başucuma oturdu.

“Neyi kaçırdım?” diye sordum, boğazımdan aşağıya kömürler dökülüyormuş gibi hissederek.

“Şişşt, sadece dinle,” dedi Jourdain. Elime uzanmak istiyormuş, ama bunu yapmaya utanıyormuş gibi davrandı. “Planladığın her şey gerçekleşecek. Davetiyeler hazırlandı; Allenach’ın av için ihtiyaç duyduğu parayı bulduk. D’Aramitz önümüzdeki hafta boğazdan geçecek. Av bahanesiyle Damhan’da kalacak ama aynı zamanda adamlarımı sessizce toplayıp hazırlayacak. Buna ek olarak, sana göz kulak olmasını, senin kalkanın, koruman ve gerekirse müttefikin olmasını rica ettim.”

“Ama baba,” dedim hırıltılı bir sesle, “neye benzediğini bile bilmiyorum.”

“Farkındayım. Ama bunun için de hazırlandık. Damhan’a gittiğin ilk gece, akşam yemeği için salona girdiğinde, bunu

saçlarına takacaksın.” Jourdain cebinden narin bir gümüş gül çıkardı, kenarları küçük yakutlarla süslenmişti. Avucuma koydu. “D’Aramitz seni böyle tanıyacak ama muhtemelen oradaki çok az kadından biri olacaksın. Ortasına bu amblemin dikilmiş olduğu kırmızı bir yelek giyiyor olacak.” Cebinden bir parça parşömen çıkardı. Gözlerimi kırıştırdım, hastalık yüzünden görüşüm hâlâ bulanıktı ama daire içine alınmış büyük bir meşe ağacı çizimi olduğunu görebiliyordum. “Bunu uzun uzadıya tartıştık ve herkes, ilk gece onunla göz teması kurduktan sonra, zamanın geri kalanında d’Aramitz’den kaçınmanın en iyisi olduğu sonucuna vardı. Eğer yakalanırsa, senin de onunla yakalanmanı istemiyorum. Anlıyor musun?”

Ah, babacan emirler! Kulağa çok sert, çok ürkütücü geliyordu. Ama o parıltı, o endişe yine gözlerindeydi. Onu bir şekilde söndürebilmeyi diledim.

“Evet,” dedim.

“Güzel. Şimdi, geçen akşam başka bir sonuca daha vardık: Lannon ile görüşmek için Lyonesse’e gittiğinde... Kraliyet salonuna girdiğinde Allenach orada yoksa, bağışlanmam için ricada *bulunmayacaksın*. Bir sonraki perşembe gününe kadar beklemen gerekecek ve Liam güvenli evlerin bir listesini senin için hazırladı...” Cebini okşayarak kaşlarını çattı. “Bütün bunlara karar verildi, çünkü Allenach orada değilken bu istekle Lannon’un karşısına çıkarsan, büyük olasılıkla kalede tutulacaksın. Anladın mı? Sadece Allenach’ı görürsen plana devam edeceksin; tahtın solunda duruyor ve armasını giyiyor olacak. Allenach armasını hatırlıyor musun?”

Başımla onayladım, sayısız soru zihnimi kurcalamaya başlamış olsa da sesim konuşmaya çalışamayacak kadar kısılmıştı.

“İyi. Çok iyi.” Sanki uzaklarda bir şey görüyormuş gibi, benim fark edemediğim bir şey görüyormuş gibi bakışları yumuşadı. “Eylül ayının son günü boğazı geçeceksin ve ekim ayının ilk günü Lyonesse’e ulaşacaksın. Perşembe günü. Kraliyet duruşmaları genellikle bütün gün sürer ancak erken gitmeni tavsiye ederim, çünkü Lyonesse’den Damhan’a altı saatlik bir yolculuk yapacaksın.”

“Endişelenme,” diye fısıldadım.

Bana alaycı bir bakış attı. “Bu bana nefes almamamı söylemek gibi bir şey Amadine. Uzakta olduğun her an endişeleneceğim.”

“Artık kılıçla dövüşebilirim.”

“Ben de öyle duydum. Bunu gündeme getirdiğin için mutluyum çünkü...” Ceketinin içine uzandı ve deri kılıflı bir hançer çıkardı. “Bu senin için, biz Maevanların kama dediği bir şey. Elbisenin altına, bacağına takmak için. Her zaman üzerinde olsun. Sana bıçağın sokulacağı en iyi yerlerin neler olduğunu söylememe gerek var mı?” Bıçağı diğer elime koydu, böylece şimdi bir elimde gümüş bir gül ve diğerinde de bir kama tutuyordum. Son derece tezat olsalar da bir beklenti alevi göğsümü ısıttı.

“Nereler olduğunu biliyorum,” demeye çalıştım. Vücuttaki tüm hayati kan damarlarının yerlerini, bir insanın kan kaybından ölmesi için nerelere saldırılması gerektiğini tek tek sayabilirdim ama çok zayıftım.

“Liam, Damhan’a girip çıkmanın en iyi yolları hakkında seninle konuşmak için bir görüşme planlayacak,” diye devam etti Jourdain. “Taşı gece, kale uykuya daldığında alman gerekecek. Bir hizmetçi kılığına girerek gizlenmenin ve içeri girip çıkmak için hizmetlilerin kapısını kullanmanın en iyisi olacağını düşünüyoruz.”

Bunun sadece düşüncesinin bile beni nasıl dehşete düşürdüğünü görmesine izin vermedim... Geceleri yabancı bir ormanda yalnız dolaşma fikri. Kaleye girip çıkmaya çalışırken yakalanma tehdidi. Elbette bunu başarabilmemin başka bir yolu daha olmalıydı...

“Ayrıca dün doğum günün olduğunu duydum,” dedi Jourdain ve bu beni şaşırttı.

Ne kadar zamandır uyuyordum?

“İki gün boyunca uyudun,” diye yanıtladı, aklımı okuyarak. “Peki, şimdi kaç yaşındasın? On altı mı?”

Benimle dalga mı geçiyordu? Kaşlarımı çatarak, “On sekiz,” dedim.

“Eh, duyduğuma göre bir çeşit parti olacakmış, büyük olasılıkla yarın, sen dinlendikten sonra.”

“Ben... Bir parti... İstemiyorum.”

“Derdini Luc’a anlatmayı dene.” Jourdain, Agnes’in bir kâse et suyu ve bir kavanoz biberiye suyuyla döndüğü sırada ayağa kalktı. “Dinlen Amadine. İyileştiğin zaman planların geri kalanını sana anlatabiliriz.”

Gerçekten de bana bu kadarını anlatmış olmasına, orijinal planlarımdan devam ettirilmesine çok şaşırmıştım.

Jourdain odadan çıktıktan sonra, Agnes banyo yapıp te-

miz kıyafetler giymeme yardım etti ve sonra çarşaf larımı de ğ işt irdi. Temiz hava alabilmek için pencereyi aralayarak cam kenarına oturduğ umda saç larım hâlâ nemliydi.

Jourdain`in az önce bana söylediklerini düş ündüm. Akşamüzeri Taşı`nı, Damhan`ı, Lannon`un önünde durup ricamı dile getirirken ne söylemem gerektiğini düş ündüm. Belirsiz bir sürü şey, ters gidebilecek birçok şey vardı.

İlk altın yaprakların, nazik birer vaat gibi ağaçlardan teker teker düşmeye başlamasını izledim. Doğum günüm, sıcak günlerin yavaş yavaş azalıp soğuk gecelerin uzadıkça uzadığı, ağaçların hayallerinden vazgeçtiği ve yalnızca en sert, en kararlı çiçeklerin yeryüzünde açmaya devam ettiği yazın bitişini ve sonbaharın başlangıcını işaret ediyordu.

Yaz bitmişti. Bu da Cartier`in gizemli ayrılışını şimdiye kadar keşfettiği anlamına geliyordu.

Amadine mahlasını aldığımdan beri kalbimin ya da zihnimin yapmasına izin vermediğim bir şeyi yaptım. Onu düş ündüm. Magnalia`da olmalıydı; on yaşındaki bir sonraki bilgi ardeninin gelişini bekleyerek bir sonraki tutku döngüsünde eğitim vermeye hazırlanıyor olmalıydı. Kütüphanede duracak ve kitaplarının yarısını raflarda gördüğünde onları oraya benim koyduğumu bilecekti.

Gözlerimi kapattım. Benim için hangi takımyıldızını seçmişti? Gök kubbeden hangi yıldızları koparmıştı? Sırtımı okşayacak en güzel mavi kumaşa dikilmesi için hangi yıldızları yakalamıştı?

O anda, arada –mevsimler arasında, görevler arasında, on yedi ile on sekiz yaş arasında– kaldığım o anda, pelerinimi hiç almasam bile huzurlu olacağımı kendime söylemek zo-

rundaydım. Magnalia'daki yedi yılın boşa geçmediğini söylemek zorundaydım, çünkü o yıllar beni buraya getirmişti.

"Alt katta seni görmek için bekleyen biri var."

Gözlerimi açtım ve Luc'un odamda durduğunu, dudaklarındaki o yaramaz gülümsemeyi ve tarçın rengi saçlarının her tarafa dağılmış olduğunu gördüm.

Bir an için, alt katta bekleyenin Cartier olduğunu düşündüm. Beni bir şekilde bulduğunu hayal ettim. Ve yüreğim öyle bir ağzıma geldi ki konuşamadım.

"Sorun ne?" diye sordu Luc, bana yaklaşırken gülümsemesi gitgide soldu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım ve nemli saçlarımı gözümden çekerek zorla gülümsedim. "Ben iyiyim. Ben... Sadece başarısız olursam ne olacağını düşünüyordum," dedim, pencereye dönüp ağaçlara ve fırıl fırıl dönerek yere düşen yapraklara bakarak. "Ters gidebilecek çok şey var."

Luc elini dizime koydu. "Amadine. Hiçbirimiz başarısız olmayacağız. Düşüncelerinde böyle gölgeler varken boğazı geçemezsin." Dizimi sıktığında, pes ederek ona baktım. "Hepimizin şüpheleri var. Babamın var, benim var, Yseult'un var. Hepimizin endişeleri, korkuları var. Ama yapmak üzere olduğumuz şey, isimlerimizi tarihe kazımak. Bu yüzden zaferin zaten bizim olduğunu bilerek bu zorluğa meydan okuyoruz."

Çok iyimserdi. Bana verdiği güvenceyle huzur bulurken ona gülümsemeden edemedim.

"Şimdi, benimle aşağıya gelmek ister misin?" diye sordu, elini uzatarak.

"Umarım bu bir parti değildir," dedim temkinle, beni ayağa kaldırmasına izin vererek.

“Partiden bahseden kim?” diyerek dudak büktü Luc, beni merdivenlerden indirirken.

Bu bir partiydi.

Ya da gizli hayatlarımızın izin verdiği kadarıyla bir partiydi.

Pierre, üç katlı büyük bir Valenya pastası yapmıştı ve Yseult, yemek odasındaki avizeye kurdeleler asmıştı. Agnes yazın son çiçeklerini kesmiş ve masanın üzerine serpiştirmişti. Hepsi beni bekliyordu: Jourdain, Agnes, Jean David, Liam, Pierre, Hector Laurent ve Yseult.

Benim onuruma toplandıklarını görmek garipti. Ama artık ailem haline gelen birbirinden farklı bu insanları görünce kalbimin sevgiyle sıkışması daha da garipti.

Pierre pastayı keserken, Luc kemanında canlı bir melodi çaldı. Yseult bana tıpkı yıldızlar gibi gümüş ipliklerle süslenmiş, gece yarısı yününden örülmüş güzel bir şal verdi ve Agnes de her tutku rengi için bir tane olmak üzere bir kutu kurdele verdi. Bu yeterliydi, diye düşündüm. Başka bir hediye istemezdim.

Ama sonra Jourdain arkamdan gelip yanımda durdu ve bana avucunu uzattı. Parıldayan gümüş bir zincir orada duruyor, onu almamı bekliyordu.

“Kolyen için,” diye mırıldandı.

Zinciri alarak narin gümüşe dokundum. Güzeldi ve aldatıcı bir şekilde güçlüydü. Bu asla kırılmayacak, diye düşündüm ve Jourdain’in gözlerine baktım.

O da aynısını düşünüyordu.

Dokuz sabah sonra, Valenya'nın en kuzeyindeki Isotta Limanına giden dört günlük yolculuğuma başladım. Jourdain bana eşlik etti ve bu yolculuğun bir dakikasını bile boşa harcamadı. Zihinsel bir kontrol listesi varmış gibi görünüyordu; kuru avukat sesiyle tüm noktalara tek tek değinirken onu dinledim ve esnememek için kendimle savaştım.

Grubumuzun her üyesi için baştan sona, bir kez daha planları gözden geçirdi. Her birinin yerini öğrenebilmek için haritada hareket eden piyonlarımı düşünerek sabırla dinledim. Sonra bana Liam'ın hazırladığı güvenli evlerin listesini verdi ve yakmadan önce ezberlememi sağladı.

Lyonesse'de beş ev vardı –iki fırıncı, bir tüccar, bir gümüş kuyumcusu ve bir de matbaacı– ve kraliyet şehrinden Damhan'a giden yolda iki levazım vardı. Bütün bu insanlar bir zamanlar Jourdain Hanedanı'nda hizmet etmişlerdi ve Liam, düşmüş lordlarına hâlâ gizlice sadık olduklarına yemin ediyordu.

Daha sonra Jourdain, başvuruda bulunurken Lannon hakkında ne söylemem ve kesinlikle ne söylememem gerektiği konusundaki fikirlerini dile getirdi. Ama Allenach konusuna gelince, koruyucu babam sessiz kaldı.

“Siz ikinize birbirinizin baş düşmanı demekte haklı mıydım?” diye sormaya cesaret ettim, faytonda sallanıp durmaktan ve sadece dinlemekten bıkarak.

“Hımm.”

Bunu evet olarak kabul ettim.

Ama sonra beni şaşırtarak konuştu. “Hiçbir koşulda ona, babanın, gerçek babanın, onun hanedanına hizmet ettiğini söylememelisin Amadine. Aslında bir Allenach olduğunu ona

söylememelisin. Ölümcül bir durumda olmadığın ve hayatta kalmak için sahip olduğun tek umudun bu olmadığı sürece.”

“Bu görev için tamamen Valenyalısm. Sana verdiğimiz geçmişe bağlı kal.”

Başımı salladım ve güvenli evleri ezberlemeyi bitirdim.

“Öyleyse,” dedi Jourdain boğazını temizleyerek. “Sınırı geçtiğimde ne olacağını söylemek mümkün değil. Allenach seni Damhan’da tutmakta ısrarcı olabilir ya da seni Lyonesse’de bana getirebilir. Eğer seni Damhan’da tutacak olursa, benim varışımdan sonraki üçüncü gece d’Aramitz’le gitmen gerek. Çünkü o zaman, kaleye hücum etmek için Mistwood’da toplanacağız. Savaşa hazırlanacağız, ama umarım Lannon –bir korkak olduğu için– sancaklarımızın yükseldiğini ve insanlarımızın bir araya toplandığını görünce tahttan çekilecek.”

Mistwood. Bu isim içime bir merak dalgası gönderdi. “Neden Mistwood?”

“Çünkü insanlarımızın büyük çoğunluğunun hâlâ yaşadığı Morgane topraklarına ve benim topraklarıma sınırı var ve kraliyet şatosunun hemen arkasında,” diye açıkladı sertçe. Gözleri parıldayan Jourdain’in bakışlarını benden kaçırdığını gördüm.

“Burası mıydı?” Bana dönüp baktığında kelimelerim tü-kendi.

“Evet, yirmi beş yıl önce başarısız olduğumuz ve katle-dildiğimiz yer burasıydı. Eşimin öldüğü yer burasıydı...”

Eylül ayının son günü, şafak vakti Isotta şehrine ulaştık. Denizin tuzlu suyunun, rüzgârdaki soğuk katmanların, uzun bacalardan yükselen buruk dumanın ve parke taşları arasında büyüyen ıslak yosun parçalarının kokusunu alabiliyordum. Hepsini içime çektim, beni titretseler bile Valenya'nın son kokularının tadını çıkardım.

Luc ve Yseult'a vedalarım umut üzerine kurulmuştu; kucaklaşmalar ve zayıf şakalarla bağlanmış, gülümsemeler ve gümbürdeyen kalplerle taçlanmıştı. Çünkü bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde kaleye hücum ediyor olacaktık.

Ama Jourdain'e ettiğim veda tamamen farklı bir deneyimdi. Bira fiçilerini ve yün balyalarını boşaltan bazı Maevan denizcileri tarafından tanınmaktan korktuğu için benimle limana kadar gitmeyi reddetti. Bu yüzden Jean David, bineceğim gemi görüş açısına girdiğinde, sessiz ara sokaklardan birinde faytonu durdurdu.

"İşte biniş kartın ve Valenya evrakların," dedi Jourdain hızlı bir şekilde, özenle katlanmış sahte belgelerden oluşan bir tomarı bana uzatarak. "İşte pelerinin." Bana koyu kırmızı, yün bir pelerin verdi. "İşte bu da Pierre'in alman için ısrar ettiği yemekler. Jean David sandığını rıhtıma kadar taşıyacak."

Başımı sallayarak yeni pelerinimi yakama hızlıca bağladım ve küçük yemek çantasını alırken seyahat belgelerimi dirseğimin altına sıkıştırdım.

Yüksek binaların gölgesinde, Isotta balık pazarının yankılarını taşıyan deniz rüzgârları altında yol kenarında duruyorduk.

Zamanı gelmişti, sonunda boğazı geçeceğim an *—en sonunda—* babamın ülkesini göreğim an gelmişti. Boğazın kötü şöhretli sisi arasından görünen yeşil Maevan kıyılarını izlerken bunu kaç kez hayal etmişim? Ve her nasılsa, bu tekrar yaz gündönümüne dönmüş gibi hissetmeme neden oldu... Zamanın, nefes bile alamayacağım ve başıma gelmek üzere olanları anlayamayacağım kadar hızlandığı o zamana dönmeme neden oldu.

Seyahat elbisemin yüksek yakası altında, Jourdain'in zincirine asılmış olan Cartier'in kolyesini bilinçli olarak hissettim. Üstat Cartier'i bana çok şey öğretmiş bir arkadaşım olarak düşünecektim. Bana tutku bahşeden kişi olarak düşünecektim. Ve hamimi de beni olduğum gibi kabul eden, beni kendi hırçın tarzıyla seven ve hiç istemese bile gitme izin veren koruyucu babam olarak düşünecektim. Bana cesaret veren kişi olarak düşünecektim.

Kalbim hızla çarpıyordu; savaşa girecek olan birinin alabileceği türden derin bir nefes aldım ve ona baktım.

"Kaman üzerinde mi?" diye sordu Jourdain.

Elimi sağ uyluğuma bastırdım ve eteğimin kumaşı altındaki kamayı hissettim. "Evet."

"Onu kullanmakta tereddüt etmeyeceğine dair bana söz ver. Eğer bir adam sana yanlış gözle bile bakacak olursa, çeliğini göstermekten çekinmeyeceksin."

Başımı salladım.

"Bunu sana söylüyorum Amadine, çünkü bazı Maevan erkekleri Valenyalı kadınlara... fahişe gözüyle bakarlar. Böyle vahşilere günlerini göstermelisin."

Bir kez daha başımı salladım ama korkunç bir his boğazımdan yukarı yükselerek ses tellerimin üzerine yerleşmişti. Anneme olan bu muydu? Maevana'yı ziyarete gelmiş ve Macvan bir erkeğin yatağına girmeye hevesli, cilveli, çapkın bir kadın olarak mı görülmüştü? İstismara mı uğramıştı?

Birdenbire, büyükbabamın babamdan neden bu kadar nefret ettiğini anladım. Çünkü her zaman, yasak olsa bile bir aşk meyvesi olduğuma inanmıştım. Ama belki de durum tamamen farklıydı. Belki de annem iradesi dışında zorlanmıştı.

Ayaklarım kurşuna döndü.

"Mektubunu bekliyor olacağım," diye mırıldandı Jourdain, geri adım atarak.

Lannon onun ülkeye giriş yapmasına izin verdiğinde yazmam gereken mektup. Onu ve Luc'u suların ötesindeki tehlikeli buluşmaya götürecek mektup.

"Evet baba." Gitmek için döndüm. Jean David, yüzündeki tipik sert ifadesiyle sandığımı tutarak sabırla bekliyordu.

Jourdain bana seslenmeden önce dört adım attım.

"Amadine."

Durup ona döndüm. Gölgeler arasındaydı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış bir halde bana bakıyordu; çenesindeki yara izi, solgun yüzünde keskin bir şekilde parlıyordu.

"Lütfen dikkatli ol," dedi boğuk bir sesle.

Aslında başka bir şey söylemek istediğini düşündüm ama sanırım babalar, vedalaşmalar söz konusu olduğunda gerçekten söylemek istediklerini dile getirmekte zorlanıyorlardı.

"Sen de baba. Yakında görüşürüz."

Gemiye gittim ve evraklarımı Maevan denizcilere uzattım. Bana kaşlarını çattılar ama binmeme izin verdiler, çün-

kü bu gemiyle geçiş için epeyce para ödemiştım ve sınırlar yasal olarak açıktı.

Jean David sandığımı kamarama koydu ve sonra tek kelime etmeden ayrıldı, ancak karaya çıkmadan önce gözlerindeki vedayı gördüm.

Geminin pruvasında, şarabın yüklendiğı ambardan uzakta durup bekledim. Sis suların üzerini yoğun bir şekilde kaplamıştı; kendimi kralı görmeye hazırlarken, ellerimi korkulukların pürüzsüz meşe yüzeyi üzerinde gezdirdim.

Bir yerlerde, bir yan yolun gölgesinde, Jourdain durdu ve gemimin tıpkı sisi yaran bir güneş gibi limandan ayrılışını izledi.

Arkama bakmadım.

—❧ 20. BÖLÜM ❧—

BİR KRALIN HUZURUNDA DURMAK

Lord Burke'ün Toprakları, Kraliyet Şehri Lyonesse, Maevana

Ekim 1566

Efsaneler, sisin, Maevan sihrinden, Kavanagh kraliçelerinden geldiğini iddia ediyordu; Maevana için koruyucu bir pelerin olduğunu ve sadece en aptal, en cesur insanların onun içinden geçtiğini. Bu efsaneler hâlâ doğru görünüyordu; sihir uykudaydı ama Valenya sisi yok olur olmaz, Lyonesse'deki kraliyet limanına yaklaşırken Maevan sisi hırıldaayan beyaz kurt sürüsü gibi üzerimize çöktü.

Kısa yolculuğun çoğunu, ona, bu sinir bozucu beyaz boşluğa bakarak, yüzüme yapıştığını ve saçlarımda boncuk boncuk biriktiğini hissederek geçirdim. O gece boğazı geçerken kamaramda pek uyuyamadım; geminin sallantısı, bir yabancı'nın kollarında tutuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Karaya, güneşe ve berrak rüzgârlara özlem duydum.

Sonunda, şafakta, beyaz bulutlar kuzeyin bir kızı olduğumu biliyormuş gibi sisin içinde bir delik açtığında, Maevana'yı ilk kez gördüm.

Lyonesse şehri gururlu bir tepenin üzerine inşa edilmişti; şato, uyuyan bir ejderha gibi zirvede duruyordu, gri taşlarla kaplıydı, kuleleri bir sürüngenin heybetli omurgasındaki boynuzlara benziyordu ve Lannon'un yeşil-sarı sancaklarıyla süslenmişti.

Kıskançlık kadar yeşil, kin kadar sarı olan ve kükreyen bir vaşakla süslenmiş o sancaklara baktım ve bakışlarımın, koyu kiremitli taş evlerin ve şehrin her yerinde filizlenen, sonbahar ihtişamında yakut ve topaz gibi parlayan büyük meşelerin çevresinde küçük dereler gibi akan sokaklarda gezinmesine izin verdim.

Keskin bir rüzgâr üzerimize çullandı ve limana yanaşırken gözlerimin sulandığını ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Denizcilerden birine sandığımı taşıması için para ödedim ve evraklarım giriş için onaylanırken, omuzlarıma vuran güneşle ve kalbimde intikam duygusuyla karaya çıktım. İlk gittiğim yer, dukalarımın bakır paralarla takas edileceği bankaydı. Sonra en yakın hana gittim ve en güzel Valenya elbiselerimden birini giymeme yardım etmesi için bir hizmetçi kıza para ödedim.

Etek ucu ve bedeni üzerinde gümüş işlemleri olan, peygamber çiçeklerinin renginde –bilgi tutkusu için alev mavisi renginde– bir cübbe seçtim. Fistanım beyazdı, ışıktan parıltıya dayanan küçük mavi taşlarla bezeliydi. Ve bunun altına, tam bir Valenyalı gibi görünmek için jüpon ve korse giydim.

Sağ yanağıma, Valenyalı soylu kadınların simgesi olan bir yıldız beni çizdim ve hizmetçi kız parmaklarını karışık tellerin arasından geçirerek saçlarımın yarısını mavi bir kurdeleyle dikkatlice toplarken gözlerimi kapattım. Benimle neredeyse tek kelime konuşmadı ve aklından neler geçtiğini merak ettim.

Ona gereğinden fazla para ödedim ve sonra sandığımla birlikte kiralık bir faytonla tepeyi tırmanmaya başladım. Meşe ağaçlarının altından, pazarların içinden, gür sakallı ve saçları örgülü adamların, zırhlı kadınların ve parçalanmış giysiler içinde çıplak ayaklarıyla koşuşturan çocukların yanından geçtik.

Görünen o ki herkes, ister giysilerinin renkleri, isterse yelek ve pelerinlerine dikilmiş amblemler olsun, bağlı olduğu hanedanın bir sembolünü taşıyordu. Hangi lord ve leydiye hizmet ettiklerini, hangi hanedana sadık olduklarını ilan ediyorlardı. Lannon'un renklerini, Lannon'un vaşağını taşıyan birçok kişi vardı. Ama Burke'ün turuncu ve kırmızı renklerini, Allenach'ın bordo ve gümüş renklerini giyenler de vardı.

Atların toprak kokusunu, demir ocaklarının dumanını, sıcak ekmeğin aromasını içime çekerek gözlerimi kapattım. Çocukların şarkı söylemesini, kadınların kahkahalarını, örse vuran çekicinin sesini dinledim. Bu süre zarfında, fayton altımda titreyerek daha yükseğe, en tepeye, şatonun beklediği yere tırmandı.

Gözlerimi ancak fayton durduğunda, adam benim için kapıyı açtığı anda açtım.

“Leydim?”

Jüponuma uyum sağlamaya çalışarak bana yardım etmesine izin verdim. Ve başımı kaldırdığımda, kesilmiş kafaları, şato duvarına çakılmış cesetleri, çürüyen ve güneşte kararan bedenleri gördüm. En yakın kazığın üstünde benden çok da büyük olmayan bir kızın kafasını görünce aniden durdum. Gözlerinin yerinde iki delik vardı, ağzı açıktı ve kahverengi saçları rüzgârda bir flama gibi sallanıyordu. Geriye doğru tökezleyerek faytona yaslandım ve gözlerimi kızıdan ayırmaya, paniğimin yüzüme yansımalarını engellemeye çalışırken midem bulandı.

“Bunlar hainler, Leydim,” diye açıkladı refakatçim, şaşkınlığımı görünce. “Kral Lannon’u gücendiren erkekler ve kadınlar.”

Adama baktım. Beni sert ve duygusuz gözlerle izliyordu. Bu onun için sıradan bir olay olmalıydı.

Arkamı dönerek alnımı faytona yasladım. “Ne... Ne yaptı da... kralı gücendirdi?”

“Sizin yaşlarınızda olan mı? İki gece önce kralın teklifini reddettiğini duydum.”

Azizler yardımcım olsun... Bunu yapamazdım. MacQuinn için af dileyebileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Koruyucu babam haklıydı; bunu bana anlatmaya çalışmıştı. Kraliyet salonuna girebilirdim ama büyük ihtimalle oradan tek parça halinde çıkamayacaktım.

“Sizi hana geri götürmemi ister misiniz?”

Sırtımdan ter aktığını hissederek kesik bir nefes aldım. Gözlerim arabacıya kaydı ve yüzündeki alayı gördüm. *Valenyalı küçük fahişe*, der gibiydi gözleri. *Rahat koltuklarına ve partilerine geri dön. Burası sana göre değil.*

Yanıliyordu. Burası tam da bana göreydi. Ve eğer kaçacak olursam, daha fazla kızın sonu bu sivri kazık olacaktır. Bu yüzden nefes almak ve nabzımı sakinleştirmek için kendime sadece bir dakika daha verdim. Sonra faytandan uzaklaşarak duvarın gölgesinde durdum.

“Beni burada bekler misiniz?”

Adam başını eğdi ve atlarının yanına gidip kurumuş eliyle yelelerini okşadı.

Parıldayan zırhları içindeki iki muhafızın tepeden tırnağa silah kuşanmış bir halde durduğu ana kapıya yaklaşırken titredim.

“Kralın huzurunda bir ricada bulunmak için buradayım,” dedim mükemmel Darini aksanımla, belgelerimi uzatarak.

Muhafızlar, sadece sıkıca gerilmiş belimi, elbisemin parıldayan mavisini, beni yumuşatan ve herhangi bir tehdit unsurunu ortadan kaldıran Valenyalı zarafetimi incelediler. Rüzgâr, uzun saçlarımla oynayarak onları altın kahverengi bir kalkan gibi omzuma düşürdü.

“Taht odasında,” dedi içlerinden biri, gözleri dekoltemde oyalanırken. “Size eşlik edeyim.”

Beni boynuzlar ve sarmaşıklarla bezeli kemerli geçitlerden, çıplak bir avludan ve merdivenlerden geçirerek kraliyet salonuna kadar götürmesine izin verdim. Kapılar devasaydı, üzerine karmaşık düğümler, haçlar ve efsanevi canavarlar oyulmuştu. Karşısında durup o oymalara hayranlıkla bakmak, anlattıkları sessiz hikâyeyi dinlemek isterdim ama diğer iki muhafız yaklaştığımı gördü ve tek kelime etmeden benim için kapıları açtı. Eski demir ve ahşap kapı, hoş geldin dercesine inledi.

Bir gölge havuzuna girdim, gözlerim ışığa uyum sağlarken elbiseim desenli fayansların üzerinde zarifçe fısıldıyordu.

Mağaraya benzeyen salona yaklaşıırken, antik tozun ağırlığını hissettim. Çapraz kirişlerle desteklenmiş tavanın etkileyici yüksekliğinde yankılanan bir yalvarış, bir de azarlama sesi vardı. Toplanmış insanların başlarının üzerinden görmeye çalışarak parmak uçlarımda yükseldim. Kralın boynuz ve demirden yapılmış tahtında oturduğu kaideyi zar zor seçebiliyordum, ama en önemlisi... Lord Allenach oradaydı. Tahtın yanında dururken, saçlarının koyu kahverengini, bordo rengi deri yeleşinin parıltısını görebildim...

Planı ertelemek zorunda kalmayacağım için içimi bir ferahlık kapladı. Ama salona girmeden önce, Lannon yeşili giymiş beyaz saçlı bir adamın önünde durmak zorunda kaldım. Beni görünce gözleri kocaman açılmıştı.

“Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim, Valenyalı Leydi?” diye fısıldadı bana, ana dilim olan ağır aksanlı bir Deruni Şantel ile. Önünde bir parşömen duruyordu, damarlı elinde bir tüy kalem, kâğıda yazılmış bir isim ve amaç listesi vardı.

“Evet,” diye yanıtladım Darini dilinde. “Kral Lannon’dan bir ricam olacak.”

“Peki, bu rica ne olabilir?” diye sordu adam, tüy kalemini mürekkebe batırarak.

“Bunu sadece Kral Lannon’a iletebilirim efendim,” diye yanıtladım elimden geldiğince saygıyla.

“Leydim, kralın yardımını isteme amacınızla birlikte adınızı duyurmamız sadece protokoldür.”

“Anlıyorum. Ben Valenya’dan Bayan Amadine Jourdain. Ve amacım sadece benim dilimden duyulmalıdır.”

Bir iç çekti ama sonunda pes ederek adımı listeye yazdı. Sonra da adımı küçük bir kâğıda yazarak bana uzattı ve zamanı geldiğinde elçiye vermemi söyledi.

Koridordan geçerek salonun arkasına ilerlerken bir sessizlik beni takip etti. Üzerime çevrilen meraklı gözlerin beni yağmur gibi ıslattığını ve neden geldiğimi merak edenlerin fısıltılarını hissedebiliyordum. Bu fısıltılar, Kral Lannon’un kısık gözlerle ve önündeki adam vergi borcunun ertelenmesi için diz çökerek yalvarırken bariz bir şekilde sıkılarak oturduğu tahta kadar uzandı.

Kralla benim aramda bekleyen iki adam varken durdum. İşte o zaman Lannon beni gördü.

Gözleri bir anda keskinleşerek beni inceledi. Bir bıçağın ucu vücudumda dolaşarak tenimin sıkılığını, elbisemin katmanlarını, yaklaşan isteğimin doğasını test ediyormuş gibi hissettim.

Gerçekten de neden bir Valenyalı ona gelmişti?

Ona bakmamalıyım. Gerçek bir Valenyalının, kraliyet ailesinin huzurunda her zaman yaptığı gibi gözlerimi yere eğmeliydim. Ama o benim kralım değildi, bu yüzden bakışlarına karşılık verdim.

Beklediğim gibi değildi. Evet, yakışıklı ve efsanevi bir varlık olarak tasvir edilen yüzünü bir bakır para üzerinde görmüştüm. Ellili yaşlarının ortalarındaki bir adam için gerçekten de yakışıklı olabilirdi, tabii eğer küçümseme yüzündeki çizgileri ekşitmemiş ve ifadesini daimi bir kaş çatışına

dönüştürmemiş olsaydı. Burnu zarıftı, gözleri yeşilin canlı bir tonuydu. Yaşı sebebiyle hafifçe kırılmış açık sarı saçların omuzlarına dökülüyordu, tacının bükülmüş gümüşünün ve parıldayan elmaslarının altında birkaç Maevan örgüsü vardı.

Başındaki Liadan'ın tacıydı; bir zamanlar ona hayran olduğum resimden tanımuştım. Gümüş dallardan ve elmas tomurcuklardan yapılmış, üzerine yıldızlar dökülmüş gibi görünen bir taçtı. Ve onu bu adam takıyordu. Gördüğüm bu manzara karşısında öfkelenerek neredeyse kaşlarımı çatacaktım.

Bakışlarımı kaçır, diye emretti kalbim, gururumu aniden bir tehdit olarak değerlendiren Lannon tahtında kıpırdanmaya başladığında.

Sola, doğruca Allenach'a baktım.

O da bana bakıyordu.

Lord zarif, iri yapılı ve bakımlıydı; geniş göğsünü saran bordo rengi yeleği, hanedanını temsil eden geyiği ve defneleri sergiliyordu. Koyu kahverengi saçları birkaç gri telle sertliğini azaltmıştı; iki küçük örgü yüzünü çerçeveliyordu ve başında soyluluğunu belirten ince bir altın taç duruyordu. Çenesi tıraşlıydı ve beni titreten mavi bir ışık alevine benzeyen gözleri kömür gibi parlıyordu. O da beni bir tehdit olarak görüyor muydu?

“Kralım, bu mühür bu adamın eşyalarının arasında bulundu.”

Tahtın dibinde neler olup bittiğini görmek için bakışlarımı Allenach'tan uzaklaştırdım. Önümdeki adam diz çökmüş, Lannon'a başını eğmişti. Altmışlı yaşlarında ve çok yorgun görünüyordu, titriyordu. Adamın yanında, Lannon yeşili giy-

muş bir muhafız duruyordu ve kralın önünde onu bir şeyle suçluyordu. Onlara, özellikle de muhafızın parmaklarından sarkan küçük, kare, mavi kumaşa odaklandım.

“Onu bana getir!” diye emretti Lannon.

Muhafız kaideye çıkıp yere kadar eğildi ve sonra krala mavi kumaşı verdi. Lannon’un, salondaki herkesin görmesi için kumaşı kaldırırken yüzünü sinirle buruşturmasını izledim.

Mavi kumaşın üzerinde, gururlu gümüş iplikle dikilmiş bir at vardı. Bir anda yüzüm bembeyaz kesildi, kalbim çarpmaya başladı, çünkü bunun kimin mührü olduğunu biliyordum. Bu, Lord Morgane’in işaretiydi; Theo d’Aramitz kılığına girmiş olan, şu anda av için Damhan’da olan Lord Morgane’in...

“Hainin mührünü taşımanın bedelini biliyor musun?” diye sordu Lannon sakince, diz çökmüş adama.

“Kralım, *lütfe*,” diye inledi adam. “Size, Lord Burke’e sadığım!”

“Bedel senin kellen,” diye devam etti kral bıkkınlıkla. “Gorman?”

Gölgelerin arasından, elinde bir balta taşıyan kapüşonlu, iri yarı bir adam çıktı. Başka bir adam da doğrama kütüğünü getirdi. Önümdeki adamın kafasını kesmek üzere olduklarını fark ettiğimde dehşete kapıldım.

Salon acı verici bir sessizliğe bürünmüştü ve duyabildiğim tek şey, Jourdain’in sözlerinin anısıydı... *Konuşmaktan korkarak hepsini izledim. Hepimiz konuşmaktan korktuk.*

Adamın diz çökmeye, kafasını doğrama kütüğünün üzerine koymaya zorlanışını şimdi de ben izledim. İleri çıkıp tüm kimliğimin açığa çıkmasına izin vermekten bir nefes uzaktaydım, ta ki bir ses sessizliği bozana kadar.

“Kralım!”

Gözlerimiz, salonun sol tarafında öne çıkan uzun boylu ve kır saçlı bir lorda kaydı. Başına altın bir taç takmıştı, üzerinde bir baykuş arması olan parlak kırmızı bir yelek giyiyordu.

“Scni rahatsız eden şeyi çabuk söyle Burke,” dedi kral sabırsızca.

Burke başını eğdi ve sonra ellerini kaldırdı. “Bu adam benim en iyi duvar ustalarımından biridir. Onu kaybetmek hanımca büyük zarar verir.”

“Bu adam aynı zamanda hainin mührünü taşıyor!” diye bağırdı Lannon, mavi kumaşı tekrar yukarı kaldırarak. “Bana adaletimi nasıl yerine getireceğimi mi öğreteceksin?”

“Hayır kralım. Ama bu adam çok uzun zaman önce, isyandan önce haine hizmet ediyordu. 1541’deki zaferden bu yana benim hanedanımda hizmet ediyor ve o hainin adını bir kez bile anmadı. Bu mührün varlığını sürdürüyor olması büyük ihtimalle tesadüftür.”

Kral güldü. “Hainler söz konusu olduğunda tesadüfler olmaz Lord Burke. Size bunu hatırlatmak isterim ve ayrıca şunu da ekleyeyim, eğer hanedanınızdan daha fazla hain çıkacak olursa, bunun bedelini kanla ödeyeceksiniz.”

“Bir daha olmayacak kralım,” diye söz verdi Burke.

Lannon çenesini yumruğuna dayadı, tekrar sıkılmış gibi gözleri kısılmıştı. “Pekâlâ. Adama avluda otuz kırbaç vurulacak.”

Burke, duvar ustası doğrama kütüğünden kaldırılırken minnettarlıkla reverans yaptı. Adam, kafası kesilmek yerine kırbaçlanacağı için teşekkür ederek ağladı. Yanımdan geçip avluya gitmelerini izledim. Onları takip eden Lord Burke’ün yüzü kül gibi olmuştu; yanından geçerken omzuma sürtündü.

İfadesini, adını zihnime not ettim. Çünkü o bir müttefik olmaya mahkûmdu.

“Leydim?” diye fısıldadı elçi bana, isim kartımı bekleyerek.

Kartı ona uzattım; ağzım kurumuştı, nabzım hızlanmıştı. Azizler aşkına, bunu yapamazdım. *Bunu yapamazdım...* Morgane’in hemen ardından MacQuinn’in adını anmak aptallıktı. Ama yine de... Buradaydım. Geri dönüş yoktu.

“Valenyalı Bayan Amadine Jourdain’i, Maevana Kralı Gilroy Lannon’a takdim ediyorum.”

Diz kapaklarım suya dönerken ileri adım attım ve ona zarif, akıcı bir reverans yaptım. Bir kez olsun, belimdeki sert korse için minnettardım; beni dik tuttu ve kararsız bir kızıdan kendine güvenen bir kadına dönüştürdü. Sibylle’i ve onun nükte maskesini düşündüm; kralın bana hitap etmesini beklerken böyle bir maskenin yüzüme, vücuduma yerleşmesine izin verdim. Okyanus esintisiyle dalgalanan saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Tıpkı Sibylle’in yapacağı gibi, endişeyi kalbimin derinliklerine sakladım ve özgüvenin ifademe ve duruşuma yansımaya izin verdim.

Bu karşılaşma, aylar önce yaz gündönümünde olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlanmayacaktı. Bu karşılaşma benim planlamalarım sonucunda gerçekleşmişti; kralın bunu ben-den çalmasına izin vermeyecektim.

“Amadine Jourdain,” dedi Lannon tehlikeli bir gülümsemeyle. Morgane’in mührünü bir mum ile ateşe verirken, adımı sanki sadece tatmak için söylüyor gibiydi. Mavi ve gümüş atın yanıp kül olmasını izledim. “Söylesenize, Maevana hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Ülkeniz çok güzel kralım,” diye yanıtladım. Belki de ona söyleyeceğim tek gerçek buydu.

“Valenyalı bir kadın gelip benden bir şey istemeyeli çok uzun zaman oldu,” diye devam etti, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek. “Bana neden geldiğinizi söyleyin.”

Bu sözleri günler önce dokumuş, göğsümün sıcaklığında dövmüştüm. Onları özenle seçmiş, tadına bakmış, pratik yapmıştım. Ve sonra onları ezberlemiştim, yüz ifademi nasıl etkilemeleri gerektiğini görmek için aynaya bakarak konuşmuştum.

Yine de en çok ihtiyacım olduğu anda hafızam zayıfladı; tek görebildiğim kazığa geçirilmiş o kızken, tek duyabildiğim avludan gelen kırbaç sesleriyken, korku bir örümcek gibi eteklerime tırmandı.

Titreyen ellerimi birleştirerek konuşmaya başladım. “Maevana’ya geçiş izni vermeniz için nezaketinizi rica etmeye geldim.”

“Kim için?” diye sordu Lannon, o küstah gülümseme hâlâ dudaklarındaydı.

“Babam için.”

“Peki, babanız kim?”

Derin bir nefes aldım, kalbim damarlarımda gümbürdüyordu. Kirpiklerimin altından krala baktım ve salondaki her kulağın duyabileceği kadar yüksek sesle ilan ettim: “Ben onu Aldéric Jourdain olarak tanıyorum ama siz onu MacQuinn Hanedanı’nın efendisi olarak tanırırsınız.”

Bu ismi söylediğimde sessizlik olmasını bekliyordum ama bu kadar uzun sürmesini ya da bu kadar keskin olmasını bek-

lemiyordum. Ya da kralın yavaş, yırtıcı bir zarafetle ayağa kalkmasını ve gözbebeklerinin bana dik dik bakarken gözlerini neredeyse siyaha çevirmesini beklemiyordum.

Tam burada, bir zamanlar Liadan’a ait olan boynuzlu ve dövme demirden tahtın önünde, kellemi kaybetmek üzere olup olmadığımı merak ettim. Ve bunu durduracak bir Lord Burke olmayacaktı.

“MacQuinn’ adı yirmi beş yıldır kullanılmıyor, Amadine Jourdain,” dedi Lannon, sözleri salonda dikenlerden oluşan uzun bir sarmaşık gibi kıvrılırken. “Aslında, bu adı söylemeye cüret eden birçok dili kestim.”

“Kralım, açıklamama izin verin.”

“Üç dakikan var,” dedi Lannon, kaidenin arka tarafında oturan yazmanlardan birine başını sallayarak. Dilimin ne kadarlığına bende kalacağının zamanını tutmak için atandığını fark eden yazmanın gözleri kocaman açıldı.

Ama ben sakindim, toparlanmıştım. Tüm bu taşların, kiremitlerin, korku ve tiranlığın derinliklerine gömülü olan toprağın nabzını, bir zamanlar var olan ülkenin kalp atışını hissettim. Liadan Kavanagh’nın çok uzun zaman önce yarattığı Maevana’nın. *Bir gün bir kraliçe yükselecek*, demişti Cartier bir keresinde bana.

O gün geliyordu. O gün bana en çok ihtiyacım olduğu zamanda cesaret verdi.

“Lord MacQuinn yirmi beş yılını sürgünde geçirdi,” diye başladım. “Bir kere size meydan okumaya cüret etti. Bir kere tahtı elinizden almaya cüret etti. Ama siz daha güçlüydünüz kralım. Onu ezdiniz. Gururunu bir kenara bırakması, hatasını ve ihanetini fark edecek kadar yumuşaması nere-

deyse çeyrek yüzyıl sürdü. Beni, sizden onu bağışlamanızı rica etmem, yaşadığı sürgün hayatı ve acı kaybıyla ağır bir bedel ödediğini söylemem için gönderdi. Doğduğu topraklara geri dönmesine, bir kez daha size hizmet etmesine izin vermenizi, acımasız olduğunuz kadar merhametli ve iyi bir kral olduğunuzu göstermenizi rica etmem için gönderdi.”

Lannon o kadar hareketsiz ve sessiz duruyordu ki taştan oyulmuş gibiydi. Ama tacındaki elmaslar şeytani bir neşeyle parıltıyordu. Aldığı nefesle deri yeleğinin kıpırdamasını ve yavaşça aşağı inmesini izledim; çizmeleri fayans üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bana yaklaşıyordu –üzerime geliyordu– ve ben de geri adım atmadan bekledim.

Sadece bir karış uzağımdayken, bana tepeden bakarak sordu. “Peki, neden *seni* gönderdi Amadine? Beni ayartmak için mi?”

“Ben onun tutku kızıyım,” diye cevap verdim, çaresizce burnunun etrafındaki kan damarlarına bakarak. “Beni size olan güvenini göstermek için gönderdi. Beni onun ailesinden olduğum için gönderdi ve ben de kralına olan iyi niyetini göstermek için tek başıma, yanımda bir refakatçi olmadan geldim.”

“Bir tutku, öyle mi?” Gözleri üzerimde gezindi. “Ne tür?”

“Ben bir bilgi üstadıyım, kralım.”

Çenesinde bir kas seğirdi. Aklından ne tür düşünceler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama memnun görünmüyordu. Bilgi gerçekten de tehlikeliydi. Ama sonunda arkasını döndü ve kehribar rengi kraliyet cübbesi sıvı altın gibi arkasından sürüklenirken tahtına geri döndü.

“Söyle bana, Amadine Jourdain,” dedi, büyük tahtta yerini alarak, “koruyucu baban doğduğu topraklara geri döndüğünde ne yapacak?”

“Ondan istediğiniz her şekilde size hizmet edecek.”

“Ha! Bu çok ilginç. Yanlış hatırlamıyorsam, Davin MacQuinn çok gururlu bir adamdı. Hatırlıyor musunuz Lord Allenach?”

Allenach bir santim bile kıpırdamamıştı. Ama gözleri ihtiyatlı bir şekilde hâlâ benim üzerimdeydi. İşte o zaman Liam’ın söylediklerini, kral ile meclis üyesi arasındaki dinamîği hatırladım. Allenach’ın onayını almak benim için daha önemliydi, çünkü Allenach’ın fikirleri kral için herkesten daha önemliydi.

“Evet, kralım,” dedi Allenach, sesi salonda karanlık bir gölge gibi hareket eden derin bir baritonda. “Davin MacQuinn bir zamanlar çok gururlu bir adamdı. Ama kızı aksini söylüyor, yirmi beş yılın onu sonunda iyileştirdiğini iddia ediyor.”

“Kefaretini ödemesi için tutku kızını göndermesi size de garip gelmiyor mu?” diye sordu Lannon, işaret parmağındaki ametist yüzük pencerelerden içeri süzülen ışığı yakalarken.

“Hayır. Hiç de değil,” diye cevap verdi Allenach. Gözleri hâlâ beni tartıyor, derinliğimi ölçmeye çalışıyordu. Ben bir tehdit miydim, yoksa değil miydim? “Amadine’in de belirttiği gibi, ricasının dürüstlüğünü sergilemek için en değerli kaynağını bize gönderdi.”

“Peki ya diğerleri Amadine?” diye sordu Lannon, kaba bir şekilde. “Diğer iki lord? Tıpkı baban gibi avuçlarımın arasından kayıp giden diğer iki korkak? Az önce mühürlerinden birini yaktım. Diğerleri *nerede*?”

“Diğerlerini tanımıyorum kralım,” diye yanıtladım.

“Kendi iyiliğin için, umarım doğruyu söylüyorsundur,” dedi kral öne eğilerek. “Çünkü aksini öğrenirsem, salonuma adım attığına pişman olacaksın.”

Bu kadar çok tehdit edilmeye hazır değildim. Sesim içeri kaçarak boğazımda toza dönüştü, bu yüzden soğuk cevabını kabul etmek için ona bir reverans daha yaptım.

“Yani eve dönmesine izin vermemiz gerektiğine mi inanıyorsunuz?” Lannon bacak bacak üstüne atarak meclis üyesine baktı.

Allenach bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha, ta ki kaidenin kenarında durana kadar. “Evet, kralım. Bırakın geri dönsün ve hainin söyleyeceklerini dinleyelim. Biz onu beklerken, kızını da evime götüreceğim.”

“Kızının burada kalmasını tercih ederim,” diye itiraz etti Lannon, “ona göz kulak olabileceğim bir yerde.”

Çenem kasıldı ama bu düzenlemeden memnunmuş gibi görünmeye çalıştım. Beni kimin ağırladığı umurumda değilmiş gibi görünmeye çalıştım. Ama Allenach tekrar konuştuğunda, derin bir rahatlamayla neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. “Amadine Jourdain bir Valenyalı, kralım. Damhan’da devam eden bir erkek geyik avı varken benim evimde kendini evinde gibi hissedecektir. Ayrıca ona her zaman göz kulak olacağıma yemin ederim.”

Lannon neredeyse görünmez olan kaşını kaldırıp parmaklarını tahtının kolçağına vurdu. “Öyle olsun. MacQuinn sınırı sağ salim geçebilir, sonrasında bizzat gelip benden af dileyecek. Amadine, şimdilik Lord Allenach ile gideceksin.”

Şansımı son bir kez zorladım. “Kralım, babama bir mektup yazabilir miyim? Boğazı geçebileceğinden haberdar olması için?” Bu mektupta iki cümle kullanacaktım; biri, Lannon’un isteğim karşısında ne kadar tedirgin olduğu konusunda Jourdain’i gizlice uyaracak ve diğeri de Damhan’a ulaştığımı garanti edecekti. Ve bu riskli zamanda, kralın izni olmadan babama bir mektup göndermeye cesaret edemedim.

“Elbette yazabilirsin.” Lannon, masasını, kâğıdını ve mürekkebini bana getirmesi için yazmana işaret ederken benimle alay ediyordu. “Hatta bunu şimdi, birlikte yapalım.” Kral, ben tüy kalemi mürekkebe batırana kadar bekledi ve yazmaya başlamadan hemen önce beni durdurdu. “Sana ona tam olarak ne yazman gerektiğini söyleyeceğim. Buna ne dersin?”

İtiraz edemedim. “Evet, kralım.”

“Şunu yaz: *Sevgili, Korkak Babama...*” diye başladı Lannon canlı bir sesle. Ve ben, mürekkep siyah bir kan gibi parşömenin üzerine damlarken tereddüt ettiğimde, “Yaz, Amadine!” dedi kral sertçe.

Midem bulanarak yazdım. Elim titriyordu; bütün saray benim bir yaprak gibi titrediğimi görebiliyordu. Ve Lord Allenach’ın, kralın dikte ettiklerini yazdığımdan emin olmak için yanımda durması da hiç yardımcı olmadı.

“*Sevgili, Korkak Babama,*” diye devam etti Lannon. “*Lütüfkâr efendimiz, Maevana Kralı, hain kemiklerinin boğazı geçmesine izin vermeyi kabul etti. Kralın ne kadar cömert biri olduğunu ve geçmişteki beddualarınla beni ne kadar yanılttığını anladıktan sonra, senin için bunu cesurca ayarladım. Sanırım seninle küçük bir konuşma yapmamız gerekecek, elbette kral seninle konuştuktan sonra. İtaatkâr kızın, Amadine.*”

Mektubu imzaladım; bütün saray, krallarının beni ne kadar zekice azarladığına gülerken, gözlerimde akınaya hazır yaşlarla imzaladım. Ama o gözyaşlarını yuttum; burası zayıf ya da korkmuş görünecek bir yer değildi. Ve Jourdain'in bunu okuduğunu hayal etmeye cesaret edemedim; bu sözleri okuduğunda, kralın benimle alay ettiğini ve beni insanlar önünde zorladığını fark ettiğinde yüzünün ne hale geleceğini hayal etmeye cesaret edemedim.

Mektubu, Jourdain'in teslimatları takip ettiği Isotta'nın şarap limanına gönderilecek şekilde imzaladım. Ve sonra geri adım atarak bayılacakmış gibi hissettim, ta ki güçlü bir el koluma sarılıp beni dik tutana kadar.

"Mektup yarın gönderilecek," dedi Allenach, solgun yüzüme bakarak.

Sanki gülümsemeye, gülmeye düşkünmüş gibi gözlerinin kenarları kırışmıştı. Karanfil gibi, yanan çam gibi kokuyordu.

"Teşekkür ederim," diye soludum, bir titremeyi daha bastırmayı beceremeyerek.

Bunu hissetti ve salondan çıkmam için bana nazikçe eşlik etti. "Gerçekten de MacQuinn gibi bir adam için buraya gelecek kadar cesursunuz." Çözmesi gereken karmaşık bir bulmacaymışım gibi beni inceledi. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neden mi?" Sesim kısılmıştı. "Çünkü o benim babam. Ve eve dönmeyi çok istiyor."

Avluya, güneşe doğru yürüdük; parlaklık ve serin rüzgâr beni neredeyse tekrar dizlerimin üstüne çökertecekti, ta ki birkaç metre ötedeki iki direğin arasına bağlanmış yaşlı adamın hâlâ kırbaçlandığını görene kadar. Sırtındaki deri

parçalanmıştı, kanı parke taşların üzerine dökülüyordu. Ve Lord Burke, bir heykel gibi soğuk ve sessiz bir şekilde orada durmuş, cezaya tanıklık ediyordu.

Kırbaç sesi beni yerimden sıçratsa da gözlerimi o sah-neden kaçırdım. *Henüz değil*, dedim kendi kendime. *Yalnız kalana kadar tepki verme...* “Size teşekkür etmeliyim,” dedim Allenach’a. “Bana evinizde bir yer teklif ettiğiniz için.”

“Kraliyet şatosu çok güzel olsa da,” diye yanıtladı, “sanırım Damhan’ı buradan çok daha keyifli bulacaksınız.”

“Neden?” diye sordum, sanki gerçekten sormam gereki-yormuş gibi.

Bana tekrar elini uzattı. Elini tuttum; sanki Valenyalıların hassasiyetini anlıyormuş gibi, bir dokunuşun zarif olduğu kadar hassas olması gerektiğini biliyormuş gibi, parmakları benimkileri kibarca tuttu. Kırbaçlama sahnesini görmemi engelleyerek beni oradan uzaklaştırmaya başladı.

“Çünkü erkek geyik avı için kırk Valenyalıya ev sahipliği yapıyorum. Onların arasında kendinizi evinizde hissedebilirsiniz.”

“Erkek geyikleri duymuştum,” dedim, birbirimizle uyumlu adımlarla yürümeye devam ederken; o kabarık eteğime dikkat ederken, ben de yanında sallanan kılıflı kılıcına dikkat ettim. “Ormanlarınızın onlarla dolu olduğunu tahmin ediyorum.”

Şakacı bir tavırla güldü. “Sizce neden her sonbaharda Valenyalıları davet ediyorum?”

“Anlıyorum.”

“Buraya yalnız, yanınızda bir refakatçi olmadan mı gel-diniz?”

“Evet Lordum. Ama kapıların dışında bekleyen bir faytonum var...” Onu oraya, arabacının Lord Allenach’ı benimle görünce neredeyse bembeyaz kesildiği yere götürdüm.

“Lordum.” Aceleyle selam verdi. Yeşil bir pelerin giydiğini fark ettim ki bu da Lannon’un adamlarından biri olması gerektiği anlamına geliyordu.

“Amadine’i Damhan’a götürmeni istiyorum,” dedi Allenach ona, faytona binmeme yardım ederken. “Yolu biliyor-sun, değil mi?”

Lord ve arabacı konuşurken koltuğa oturdum. Bu yüzden Allenach içeri baktığında rahat görünüyordum.

“Damhan’a yolculuk birkaç saat sürecek,” dedi. “Atımla birlikte arkanızda olacağım ve sizi avluda karşılayacağım.”

Kendisine teşekkür ettim. Sonunda kapı kapandığında ve faytonun ileri atıldığını hissettiğimde, içimdeki son cesaret kırıntısı küle dönerken titreyerek kendimi minderlerin derinliklerine bıraktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM
ALLENACH

—❧— 21. BÖLÜM —❧—

GÜMÜŞ GÜLLÜ MATMAZEL

Lord Allenach'ın Toprakları, Damhan Kalesi

Akşam gökyüzünü karartırken Damhan'a vardım. Avlu hayat doluydu; depolardan yiyecek getiren, kuyudan su çıkaran ve o geceki ziyafet için odun yığınları taşıyan üniformalı hizmetçiler ellerinde fenerlerle koşuşturuyorlardı. Arabacı benim için kapıyı açtı ama beni yere indiren Allenach oldu.

“Korkarım bir tur için çok geç oluyor,” dedi ve havayı solumak için durdum; yanan yapraklar, kavrulmuş odun ve mutfak ateşlerinden çıkan duman.

“Belki yarın?” diye rica ettim, canavar gibi büyük bir köpek koşarak yanımıza gelip eteklerime sürtünürken. Donup kaldım; köpek bir kurda benziyordu, fırça gibi tüyleri vardı ve hırçındı. “Bu... Bu bir kurt mu?”

Allenach ısıklık çaldı ve kurt köpeği hemen benden uzaklaşarak kahverengi gözlerle efendisine baktı. Allenach ona kaşlarını çattı. “Bu çok garip. Nessie yabancılardan nefret eder. Ve hayır, o bir av köpeği, kurtları avlamak için yetiştirildi.”

“Ah.” Nessie onun en iyi arkadaşımıymışım gibi dilini sarkıtarak bana baksa da hâlâ biraz gergin hissediyordum. “O... Cana yakın görünüyor.”

“Genellikle öyle değildir. Ama senden epey etkilenmiş görünüyor.”

Nessie’nin bir et parçası taşıyan bir hizmetçiyi takip eden diğer üç av köpeğinden oluşan sürüsüne katılarak uzaklaşmasını izledim.

Ancak o zaman kaleye bakmak için döndüm.

Ve onu tanıdım.

Tristan onu toprakla evlenen bir fırtına bulutuna benzetmişti. Koyu renk taşlardan yapılmış kale fırtınaya işaret eden bir bulut kümesi gibi gökyüzüne uzanırken, onunla aynı fikirde olduğumu fark ettim. İlkel ve eski görünüyordu; Kraliçe Liadan’dan önce, şiddetli bir sürekli savaş döneminde inşa edilmiş pencerelerin çoğu dar yarıklar gibiydi. Yine de kollarını açan nazik bir dev gibi misafirperverdi.

“Yarın sana kısa bir tur verebilirim,” dedi Allenach, Deruni Şantel dilinde. Sonra bir Maevan’dan çok Valenyalı gibi görünmek istercesine tekrar elini uzattı ve beni evine götürdü.

Koridorda akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu ki duvarlardaki apliklerin* sanki alevler yüzlerce yıl önceden gelmekteymiş gibi kıvılcımlarla titreşmeye başladı-

* Duvara takılan ve genellikle tavun lambasının bir parçası gibi olan, onu bütünleyen türlü çeşitlerdeki siperlikli lamba. (e.n.)

ğını fark ettim. Geçmişteki ışığın mevcut ışıkla savaştığını, Tristan'ın beni kendi zamanına çağırmak üzere olduğunu fark ettiğimde kalbim hızlandı. Bu kalede onu tetikleyecek bir şey görmüş, bir koku almış olmalıydım. Kısacık bir an için neredeyse ona boyun eğecektim, hatıralarının beni sarmasına izin verecektim. Muhtemelen taşla ilgili olacaktı – şüphesiz görmem gereken bir anıydı– ancak Allenach'ın huzurunda bayıldığımı veya transa girdiğimi hayal ettiğimde... Buna izin veremezdim.

İstemsizce Allenach'ın elini daha sıkı tuttum ve gözlerimi taş zemine, elbisemden yansıyan ışığa çevirdim. Bu değişimden kaçmak için, atamı uzak tutmak için ne gerekiyorsa yaptım. Hapşırığı ya da esnemeyi bastırmaya çalışmak gibiydi. Duvarların dalgalanmasını, eriyerek zamanda geriye gitmeye can atmasını izledim, gölgelerin beni yakalamaya çalışmasını izledim. Yine de onlara boyun eğmeyecektim. Kendimi bir ağaçtan yuvarlanıyormuş ve yere çarpmadan hemen önce bir dala –zayıf ama inatçı bir dala– takılmış gibi hissettim.

Tristan merhamet etti; üzerimdeki tutuşu gevşerken rahat bir nefes aldım.

Allenach, üzerinde hanedan armasının bulunduğu sancakla vaftiz edilmiş bir dizi uzun çift kapıyı işaret ederek, “Salonun kapısı orada,” dedi. “Kahvaltı ve akşam yemeği tüm misafirlerime orada servis edilecek. Ve işte merdivenler. Gel sana odanı göstereyim.”

Allenach ile uzun bir merdivenden çıktım, ikinci kata kadar her basamağı yalayan bir dil gibi kıvrılan bordo bir halı seriliydi. Bana ilgiyle bakan ama hiçbir şey söylemeyen birkaç Valenyalı adamın yanından geçtik. Sonra kapıların üze-

rindeki oymaları fark etmeye başladım; her misafir odası ister ayın bir evresi, ister belirli bir çiçek ya da vahşi bir canavar olsun, bir şeye adanmıştı.

Allenach ilgimi gördü ve en yakın kapıdaki ambleme bakabilmem için adımlarını yavaşlattı.

“Ah, evet. Atam bu kaleyi inşa ettiğinde, karısı her odayı kutsamıştı,” diye açıkladı Allenach. “Bak, bu misafir odası tilki ve tavşan için ayrılmış.” Daire çizerek birbirini kovalayan bir tilki ve bir tavşanın barok oymasını işaret etti.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum, tilkinin keskin ağzının tavşanın kabarık kuyruğuna neredeyse nasıl kenetlendiğine ve tavşanın tilkinin uzun kuyruğunu neredeyse nasıl ısırduğuna hayran kalarak.

“Çok eski bir Maevan efsanesine dayanıyor,” dedi Allenach. “Bir kapının eşiğinden çok fazla geçme konusunda uyarıcı bir efsane.”

Böyle bir efsane duymamıştım.

İlgimin uyandığını hissetmiş olmalıydı ki açıklamaya başladı. “Eşiklerin hilelerinden korunmak için –bir adamın bir odadan diğerine her geçişinde bunun onu nereye götüreceğini bilmesini sağlamak için– her odayı işaretlemek ya da kutsamak akıllıcaydı. Bu oda, düşmanını gözünün önünden ayırmayan her Maevan’a dayanma gücü bahşeder.”

Bakışlarına karşılık verdim. “Bu büyüleyici.”

“Burada kalan Valenyalıların çoğu da böyle söylüyor. Gel, sana en çok yakışacağını düşündüğüm oda burası.” Beni, boynuna çiçek zinciri takmış bir tek boynuzlu at oymasıyla kutsanmış, demir kafesli, kemerli bir kapıya götürdü.

Allenach en yakın aplikten mumu aldı ve kapıyı açtı. Karanlık odaya girip içerideki mumları yakarken, düşüncelerime sürtünen bir uyarı ile dışarıda bekledim. Onunla bir odada yalnız kalmakta tereddüt ettim ve elimi eteğime götürerek gizli kamanın şeklini hissettim.

“Amadine?”

Elimin elbisemden düşmesine izin verdim ve tek boynuzlu atın kutsamasının altından tereddütle geçerek Allenach’dan güvenli bir mesafede durup ışığın odayı canlandırmasını izledim.

Yatak, ipek örtülerle kaplanmış ve kırmızı bir perdeyle örtülmüştü. Üzerine yapraklar ve söğüt dalları oyulmuş eski bir gardirop duvara dayalı duruyordu ve küçük, yuvarlak bir masanın üzerinde gümüş bir el yıkama taşı vardı. Taş bir şömineyi çevreleyen sadece iki pencere vardı, ikisi de savaştan ilham alan cam yarıklardı. Ama belki de her şeyden çok hayranlığımı kazanan, en uzun duvardan sarkan büyük duvar halısıydı. Ona bakmak için bir adım daha yaklaştım; bir araya gelmiş sonsuz sayıda iplik, rengârenk bir çiçek dizisinin ortasında şaha kalkmış bir tek boynuzlu atı tasvir ediyordu.

“Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm,” dedi Allenach.

“Peki, bu oda ne bahsediyor?” diye sordum, hizmetçilerinden biri sandığımı getirip dikkatlice yatağın ayakucuna koyarken ihtiyatla ona bakarak.

“Tek boynuzlu atın neyi temsil ettiğini elbette biliyorsundur,” dedi lord, mum elinde sadakatle titrerken.

“Valenya’da tek boynuzlu at efsanelerimiz yok,” diye bilgilendirdim onu kederle.

“Tek boynuzlu at, saflığın, şifanın sembolüdür. Büyünün simgesidir.”

Bu son kelimeyi tenime giren bir kanca gibi hissettim, sesi nasıl tepki vereceğimi görmek için beni kendine çekiyordu. Bu lordun cana yakın ve misafirperver görünmesine rağmen şüphelerini hafifletmediğini, MacQuinn'in kızı olduğunu unutmadığını hatırlayarak, sadece gözlerimi onun kilerden kaçırmak için goblene baktım.

“Çok güzel.” diye mırıldandım. “Bu odayı benim için seçtiğiniz için teşekkür ederim.”

“Üzerini değiştirmene yardım etmesi için hizmetçi kızlarımdan birini göndereceğim. Sonra aşağı inip salonda akşam yemeği için bize katıl.” Bunun üzerine gitti ve arkasından kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan kapattı.

Sandığımı boşaltmak için acele ettim ve bundan iki gece sonra taşı aramak için kaleden gizlice çıkacağım zaman giyeceğim basit hizmetçi elbisesini, önlüğünü ve şalını buldum. Önlüğün derin cebinde kazma küreğim vardı; hepsini hızlıca bir araya topladım ve oda hizmetçisinin bakmayı düşünmeyeceği tek yer olan yatağın altına sakladım. Hizmetçi kız geldiğinde, kıyafetlerimin geri kalanını yavaş yavaş çıkarıp dolaba asıyordum. Mavi cübbeyle beyaz elbiseyi çıkarmama yardım etti ve bütün gün giydikten sonra üzerimden atmak için can atıyor olmama rağmen korsemi yeniden bağladı. Sonra omuzlarımı açıkta bırakan ve ışıltılı bir korsajın içine toplanmış gümüş bir elbiseyle beni yeniden giydirdi. Hareket ettiğimde elbise su gibi akıyor, kuyruğu ise dökülen ay ışığı gibi beni takip ediyordu. Daha önce hiç bu kadar zarif bir şey giymemiştım ve hizmetçi kız saçlarımı ensemden yukarı toplayıp yüzümün etrafında birkaç gevşek tutam bırakırken gözlerimi kapattım.

Kız gittikten sonra, saçıma takacağım gümüş gülü bulmak için sandığımın derinliklerine uzandım. Onu parmaklarımın arasında döndürerek mum ışığının küçük yakutların üzerine ateş püskürmesini izlerken, d'Aramitz'in yerini bulmanın benim için ne kadar kolay olacağını merak ettim. Hiç tanımadığım, sadece arımasından tanımam gereken bir adam. Eh, burada bir yerde, diye düşündüm ve ayna görevi gören bakır levhanın önüne geçtim. Gümüş gülü kulağımın arkasına ilıştırirken karanlık yansımasını izledim ve sonra yıldız benimi silip elmacık kemiğimin üzerine yeniden çizdim.

Ah, d'Aramitz gül olmasaydı bile ben olduğumu anlardı. Çoğunluğu Valenyalı olsa bile, erkeklerle dolu bir salonda kabak gibi göze çarpacaktım.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama sonra durdum, gözlerim bir kez daha tek boynuzlu at goblenine takıldı. O gün iki muzaffer savaş kazanmıştım: Jourdain için geçiş izni almıştım ve Damhan'a ulaşmıştım. Bunun kalbime girmesine, cesaretin yeniden alevlenmesine izin verdim. Bu akşam çok basit olmalıydı, belki de görevimin en temiz kısmıydı. Üçüncü lord ile konuşmama bile gerek yoktu, sadece göz teması kuracaktım.

Odamdan çıktım ve salona kadar uzanan ümit verici bir şölenin zengin aromalarını ve kahkaha seslerini takip ederek merdivenleri buldum.

Ondan etkilenmişim, belki de kraliyet salonundan çok daha fazla. Çünkü Damhan'ın salonu yirmi metre uzunluğundaydı, yüksek tavanı karmaşık bir şekilde kavis alınmış açık kirişlerden oluşuyordu ve dumandan kararmıştı. Beni salonun ortasındaki yassı taşların üzerinde yükselen ateşe

götürülen yerdeki fayanslara hayran kaldım. Işık, dört duvarı koruyan armaları –hilal aylar, ormanlar ve nehirler arasında sıçrayan geyikleri– aydınlatıyordu.

İşte burâsı benim geldiğim hanedandı.

Kurnazca kutsamalar ve sıçrayan geyikler.

Tristan'ın çok uzun zaman önce bu salonda oturduğunu bilerek, bu Maevan salonunun tüm cazibesinin tadını çıkardım. Soyundan geldiğim bu adam her an ortaya çıkıp omzuma dokunabilirmiş gibi kendimi ona yakın hissettim.

Yine de omzuma dokunarak yanımdan hızla geçen Tristan değildi, uzun masaların üzerine yemek tabaklarını, şarap sürahilerini ve bira fiçilerini koymak için koşuşturan hizmetçilerdi.

D'Aramitz, diye hatırlattım kendime. Bu geceki görevim oydu.

Masalar hazırlanırken, Valenyalı soyluların çoğu ellerinde gümüş bira kadehleriyle günün olaylarını tartışarak salonun ortasına doğru ilerliyorlardı. Ayrıca Valenyalıların arasına karışmış yedi tane Allenach vardı ve onları üzerinde geyik arması olan deri yeleklerden kolayca tanıdım.

Bu yüzden bir ağaç arması ararken, gözlerimi tevazuyla göğüslerinin üzerinde gezdirerek adamların arasında sessizce yürümeye başladım. Adamlardan birkaçı doğal olarak beni sohbete dâhil etmeye çalıştı ama ben sadece gülümseyip yoluma devam ettim.

Sonunda henüz incelemediğim bir grup adamla karşılaştığımda, uzun bir süredir amaçsızca dolaşmışım gibi hissediyordum. İlk ikisi kesinlikle d'Aramitz değildi. Nasıl görünmesi gerektiğini zihnimde canlandırmaya başlayana dek

bıkkın bir hayal kırıklığı içinde durdum. Eğer lordlardan biriye, muhtemelen Jourdain'in yaşlarında olmalıydı. Yani belki yüzünde birkaç kırışık, saçlarında birkaç gri tel vardı.

Zihnimde tam da çok çirkin bir lord çizmişken, gözlerim aniden arkası bana dönük duran bir adama çekildi. Lepiska saçları bir kurdeleyle bağlanmıştı, boyu ve duruşuyla ilgili bir şey bana garip bir şekilde rahatlatıcı geldi. Koyu kırmızı bir yelek ve uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti, pantolonu sade bir siyahtı; ama sırtına ne kadar uzun süre bakarsam, armasını görmek için kalabalığın arasından dikkat çekmeden geçme şansımın o kadar az olduğunu fark ettim.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü sonunda arkasını dönüp bana baktı. Gözlerim hemen yeleğinin göğsündeki armaya takıldı; Jourdain'in bana gösterdiği ağaçtı. O d'Aramitz'di. Ama adam birden hareketsizleşti, o kadar hareket-sizleşti ki bu hiç doğal değildi.

Bakışlarım yavaşça armadan onun yüzüne kaydı ki yüzü hiçbir şekilde çirkin ve yaşlı değildi, genç ve yakışıklıydı. Gözleri peygamber çiçeği kadar maviydi. Nadiren gülümseyen bir ağzı vardı.

Ben ona bakarken, o bana bakarken, kırıldım ve yeniden onarıldım.

Çünkü o sadece üçüncü lord olan d'Aramitz değildi. Sadece göz teması kurmam ve sonra uzaklaşmam gereken bir yabancı değildi.

O Cartier'di.

—❧— 22. BÖLÜM —❧—

D'ARAMITZ

Bir an için tek yapabildiğim ayakta durup nefes almaktı; ellerimi korsajımın ipeğine, korsenin kenarlarına bastırdım. Bu olamaz, diye düşündüm, bir itiraz nehire düşen yağmur damlaları gibi zihnimi doldururken. Cartier bir tutkuydu. Cartier bir Valenyalıydı.

Ama yine de bunca zaman, başka bir şey olmuştu.

Cartier, Theo d'Aramitz'di... Aodhan Morgane'di... Düşmüş bir Maevan lorduydu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Salonun sesleri, güneşteki buz gibi erimeye başladı; ateşin ışığı sanki Cartier ve bana gülüyormuş gibi koyu altın rengine dönüştü. Çünkü gözleri beni seyretmeye devam ettikçe, bunu onun bakışlarında da gördüm. Benim gümüş güllü matmazel olmam, Amadine Jourdain olmam, Akşamüzeri Taşı'nı geri alacak kişi olmam, göz kulak olması ve

gerekirse yardım etmesi tembihlenen kişi olmam onu şok etmiş ve paniğe kapılmasına neden olmuştu.

Gözleri üzerimde gezindi, saçlarımdaki güle bir dikenmiş gibi bakarken yüzünde acıya benzer bir ifade parladı. Sonra bakışları bana döndü, aramızdaki mesafe dik bir yokuşun hemen önündeki hava gibi ince ve keskindi.

Ah, nasıl, bu *nasıl* olmuştu? Birbirimizden nasıl haberimiz olmamıştı?

Bunun şoku tüm planımızı mahvetmek üzereydi.

Önce ben arkamı döndüm ve birasını yelegine dökmeden önce beni kolumdan yakalayan bir adama çarptım.

“Dikkatli olun Matmazel,” dedi ve dudaklarıma utangaç bir gülümseme yerleştirdim.

“Affedersiniz mösyö,” diye fısıldadım ve adam beni esir alamadan hızla uzaklaştım.

Cartier’in beni takip ettiğini duyduğumda, kendimi toparlayana kadar kaçacak ve saklanacak bir yer –gölgeler, sessizlik ve yalnızlık– arıyordum. O olduğunu biliyordum; aramızdaki mesafenin kapanmasının baş döndürücü hissini tanımıştım.

Boş masalardan birinin önünde durup duvardaki armaları hayranlıkla izliyormuş gibi yaptım, ta ki bacağının eteğime değdiğini hissedene kadar.

“Peki, siz kimsiniz Matmazel?”

Sesi yumuşaktı, acı çekiyordu.

Ona bakmamalıydım, onunla konuşmamalıydım. Allenach bu tarafa bakacak olursa hemen anlardı. Cartier ve benim aramızda bir şey olduğunu anlardı.

Ama yine de karşı koyamadım. Yüzümü ona döndüm, vücudum bana ne kadar yakın olduğunu fark etti.

“Amadine Jourdain,” diye yanıtladım kibar, mesafeli ve ilgisiz bir tavırla. Ama gözlerim parlıyordu, kalbim için için yanıyordu ve o da bunu biliyordu. Bunu biliyordu, çünkü birbirimizi yansıtan aynalarmışız gibi ben de onda aynısını görüyordum. “Ve siz...”

“Theo d’Aramitz.” Bana reverans yaptı; vücudu zarafetle hareket ederken sarı saçlarının ışıktaki parıldamasını izledim. O nezaket ve tutkunun altında, çelik ve soğuk rüzgâr vardı; o, Morgane Hanedanı’nın mavi sancağı ve atıydı.

İsyankâr bir hanedan. Yıkılmış bir hanedan.

MacQuinn ve Kavanagh’ya katılacak lord, babası olmaydı, çünkü Cartier yirmi beş yıl önce sadece bir çocuktü. Parçaları birleştirmeye başladığımda bile bilmem gereken daha çok şey olduğunu biliyordum. Planımız tamamen yanıp kül olmadan önce, tek başımıza konuşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

“Hangi oda sizin?” diye fısıldadım ve küstah sorumdan ötürü yüzünün kızarmasının keyfini çıkardım.

“Uçan kakım,” diye karşılık verdi, sesi o kadar alçaktı ki zar zor duyabildim.

“Bu gece size geleceğim,” dedim ve sonra ilgimi kaybetmiş gibi arkamı döndüm.

Tam zamanında kalabalığa karıştım, çünkü Allenach salona girdi ve gözleri anında beni buldu. Bana doğru yürümeye başladığında, yüzümdeki kızarıklığın solmasını umarak bekledim.

Allenach bana elini uzatarak, “Benim masamda, şeref konunun yerinde oturmanı istiyorum,” dedi.

Elini tuttum ve beni kadehler, tabaklar, sürahiler ve dumanı tüten yemek tabaklarıyla dolu uzun bir masanın bulunduğu kürsüye götürmesine izin verdim. Ama dikkatimi çeken ziyafet değildi; bizi orada bekleyen iki genç adamdı.

“Amadine, seni en büyük oğlum Rian ve en küçük oğlum Sean ile tanıştırmama izin ver,” dedi Allenach. “Rian ve Sean, bu Amadine Jourdain.”

Sean bana kibarca başını salladı, fındık rengi saçları kısacık kesilmişti, yüzü çilli ve güneş yanığıydı. Benden biraz büyük olduğunu tahmin ettim. Ama Rian, ilk doğan, çakmaktaşı gözlerle bana sadece baktı; parmaklarını sabırsızlıkla masaya vururken kalın kaşları çatıktı ve koyu kahverengi uzun saçları yakasına dökülüyordu. İleride ondan uzak durmak için zihinsel bir not aldım.

Böyle bir salonda garip ve gereksiz gelse de onlara reverans yaptım. Rian, Allenach’ın sağında oturuyordu –bu onun vâris olduğunu gösteriyordu– ve Sean da babasının solunda oturuyordu. Sean’un diğer tarafında, muhtemelen şu anda benim için tüm salondaki en güvenli yerde oturacaktım. Rian’ın şüpheli bakışlarından ve Allenach’ın sorularından kaçınmış olacaktım, ayrıca Cartier de koridorun diğer tarafındaydı.

Benim için ayrılmış yere otururken, bakışlarım çaresizce önümüzdeki masalarda gezinerek yanlışı olduğunu bile bile üstadımı aradı. Üç masa ötede, salonun solunda oturuyordu ama yine de birbirimizi çok net görüyorduk. Sanki aramızda uzanan fayanslar, masalar, kalay ve gümüş çatlamış ve bir uçurum açılmıştı. Gözleri benim üzerimde, benim gözlerim de onun üzerindeydi. Kadehini hafifçe kaldırdı ve benim

şerefime içti. Onu kandırmam, onunla yeniden kavuşmam, bizi tutkular olarak değil de asiler olarak bir araya getiren planlar şerefine içti.

“Babam senin bir bilgi tutkusu olduğunu söylüyor,” dedi Sean, benimle kibar bir konuşma yapmaya çalışarak.

Ona baktım ve hafifçe gülümsedim. Beni dikenli bir çiçekmişim gibi inceliyordu, elbisemin görkemi onu biraz rahatsız etmişti.

“Evet, öyleyim,” diye yanıtladım ve Sean’un bana uzattığı güvercin tabağını almak için kendimi zorladım. Tabağımı doldurmaya başladım, midem bütün gün korse altında ezildiği için hepsinin görüntüsü karşısında bulanmaya başladı. Ama rahat ve minnettar görünmeliydim. Yemek yedim ve Sean’la konuştum, salonun ritmine yavaş yavaş uyum sağladım.

Cartier’in bakışlarını üzerimde hissettiğimde, Sean’a av ve erkek geyikler hakkında soru soruyordum. Bir süredir bana bakıyordu ve Allenach’ın da göz ucuyla beni izlediğini bildiğim için ona bakmaya inatla direndim.

“Erkek geyiği henüz gören olmadı mı?” diye sordum Sean’a, patateslerimi küçük parçalara bölerken sonunda kırpıklarımın altından Cartier’in bakışlarına karşılık vererek.

Cartier başını eğerken gözleri bir şeye kaydı. Yayların sıcaklığı salonu doldurduğunda, neden bu kadar tedirgin olduğunu görmek için sessiz emrini takip etmek üzereydim. Bir keman.

Onun müziğini nerede olsa tanırdım.

Bir grup müzisyenin –müzik tutkusunun– enstrümanlarıyla toplandığı, müzikleriyle salonu ele geçirmeye başladığı sağ tarafa baktım. Merei aralarında oturuyordu, kemani

ataatkâr bir şekilde omzuna dayanmıştı; diğerleriyle ahenk içinde çalarken parmakları tellerde dans ediyordu. Ama gözleri benim üzerimdeydi, bir rüyadan yeni uyanmış gibi karanlık ve berraktı. Bana gülümsedi ve kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi oldu.

O kadar etkilenmiştim ki bira kadehimi devirdim. Altın rengi sıvı, elbiseme ve Sean'un kucağına döküldü. En küçük oğul ayağa fırladı ama ben neredeyse hareket edemiyordum. Merei salondaydı. Merei keman çalıyordu. *Maevana'da*.

“Çok üzgünüm,” diye soludum, dökülen birayı silmeye başlarken nefesimi düzenlemeye çalışarak.

“Sorun değil; zaten üzerimdeki pantolon eskiydi,” dedi Sean çarpık bir gülümsemeyle.

Ben Sean'un ortalığı temizlemesine yardım ederken, “Müzik seni hep böyle mi etkiler Amadine?” diye sordu Rian masanın diğer ucundan, bize bakmak için eğilerek.

“Hayır, ama bunu bir Maevan salonunda duymak hoş bir sürpriz,” diye yanıtladım, Sean altını ıslatmış gibi koltuğuna otururken.

“Valenyalı misafirlerimin kendilerini evlerinde hissetmelerini isterim,” dedi Allenach. “Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, av mevsimi için bir müzik grubu davet ettim.” Birasından bir yudum aldı ve yiyip içmekle ve normal görünmeye çalışmakla işim bitmiş olsa da bir hizmetçiye kadehimi doldurmasını işaret etti. “Bir tutkudan diğerine, kendini evinde hissetmiş olmalısın.”

Kendime engel olamayarak güldüm. Cartier'le yüz yüze geldiğimden beri göğsümden bir enerji birikiyordu. Ve şimdi Merei'nin müziğiyle birlikte dışarı çıkmaya başlıyordu.

Hamisiyle krallığı gezeceğini biliyordum. Ama onun boğazı geçip de bir Maevan salonunda çalacağını hiç düşünmemiştim.

Kalbim, *Merei, Merei, Merei*, diye atıyordu. Müziği içime işleyip büyük salonun her bir köşesini keşfederken, birden onun burada olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Beni tanımaması gerekiyordu; onu tanımamam gerekiyordu. Ama onun ve Cartier'in burada, bana bu kadar yakın olduğunu bilerek bu çatının altında nasıl uyuyabilirdim?

Cartier, Damhan'daki ilk gece, Merei'nin beklenmedik bir şekilde Patrice Linville'in grubuyla ortaya çıktığı ilk gece bunu yaşamış olmalıydı. Cartier, ona onu tanımıyor-muş gibi davranmasını söylemiş olmalıydı ve bu yüzden tek yapabildiğim, aynısını bana da yapması için dua etmektir.

Ona bahaneyle yaklaşmanın, onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmanın, neden burada olduğumu açıklamamanın sayısız yolunu düşündüm. Ama tek yapabildiğim oturup onu dinlemektir. Müziği takdir eden salon sessizleşiyor, kalbim özlem ve korkuyla çarpıyordu. Harekete geçmeli miydim, yoksa olduğum yerde kalmalı mıydım?

Ona bakmak istedim; ona koşmak istedim. Ama ayağa kalktım ve gülümseyerek Lord Allenach'a baktım. "Bana odama kadar eşlik eder misiniz Lordum? Korkarım uzun bir yolculuk sonrasında çok yorulmuşum."

Hemen ayağa kalktı, alnının üzerindeki altın taç alevlerin ışığında göz kırptıyordu. Koridorda ilerlerken, gözlerim birer birer salonun solundaki masalarda gezindi.

Ama Cartier ortadan kaybolmuştu.

— 23. BÖLÜM —

BİR GOBLENİN İÇİNDEN GEÇMEK

Kapıma nöbetçi dikilmiş olduğunu görmeyi beklemiyordum. Ama Allenach bana tek boynuzlu at odasına kadar eşlik ederken, izlenmem ve korunmam gerektiğini anladım. Yüzüm hiçbir şeyi ele vermedi ama Cartier'in odasına gizlice girmemin, taşı almak için kaleden gizlice çıkmamın hiçbir yolu olmadığını anladığımda kalbim kaburgalarıma çarpıp düşmüştü.

Muhafız bir heykel gibi kararlı bir şekilde sessizce dururken kapıya geldiğimizde, “Senin güvenliğin için Amadine,” dedi Allenach. “Kalede bu kadar çok adam varken, yanında refakatçin olmadığı için zarar görmeni istemem.”

“Ne kadar da düşüncelisiniz Lordum. Bu gece huzurla

* Goblen ya da diğer adı ile gobelin; genellikle resmin baskı yolu ile kumaşa aktarılacak ve noktaları sayılabilir bir kumaş üzerine tek yönlü işleme tekniği uygulanarak yapıldığı bir işleme sanatıdır. (e.n.)

uyuyabilirim,” diye yalan söyledim ve ona tatlı bir şekilde gülümsedim.

Kapıyı benim için açarken gülümsememe karşılık verdi ama gülümsemesi gözlerine tam olarak yansımadı. “Sana yardım etmesi için oda hizmetçisini göndereceğim.”

Başımınla onayladım ve odaya girdim, benim dönüşümle mum ışığı iç çekti. Her şey dağılıyor, diye düşündüm yatağımın kenarına otururken. Gizli görevlerin her zaman başarısız olmasının nedeni bu muydu, yoldaki her küçük engelle hazırlanmak imkânsız olduğu için miydi?

Liam’ın bana tarif ettiği hizmetkâr kapılarını, Damhan’a girip çıkmak için kullanmam gereken kapıları bulmak için ertesi gece gizlice dışarı çıkmayı planlamıştım. Ve eğer bu odaya başka bir çıkış yolu bulamazsam, planlarımı değiştirmek zorunda kalacaktım. Taşı gündüz vakti aramam gerekecekti. Ve ormanda avlanan adamlar varken bu çok riskli olacaktı.

Yarın ava katılmak ya da ormana yakın olmak için bir bahane bulmam gerekiyordu. Yorgun, bunalmış ve temkinli olduğum şu anda ikisi de imkânsız görünüyordu.

Hizmetçi, soyunmama yardım etmek ve şöminede ateş yakmak için nihayet geldi. O gittiğinde, sonunda üzerimde sadece kombinezonumla yalnız kaldığımda minnettardım. Kendimi yatağıma bıraktım ve tek boynuzlu at goblenine baktım, başım ağrıyordu.

Tristan’ı düşündüm. Bir zamanlar burada yaşamıştı. Belki bir zamanlar bu odaya gelmişti.

Bu beni oturmaya teşvik etti. Ondan miras kalan her anıyı incelemeye, bu kadar kurcalandıktan sonra solup gidene

kadar onları aramaya başladım. Ağabeyiyle dövüştüğü gün benimle Damhan hakkında bir düşüncesini paylaşmıştı. Bu kalenin kuytu köşelerini, gizli geçitlerini ve gizli kapılarını düşünmüştü.

Yataktan kalkıp odada gezinmeye başladım. Bir anda goblene çekildim. Yavaşça gobleni kenara çektim ve altındaki taş duvara baktım. Parmak uçlarım girinti ve çıkıntılarda gezinmeye başlayarak aradı, aradı...

Biraz zamanımı aldı. Tınaklarımın altına bir şeyin takıldığını hissettiğimde ayaklarım taş zeminde üşümüştü. İnce mandalı çektim ve dar, eski bir kapı küf ve yosun kokan karanlık bir iç koridora açılırken duvarın kaydığını hissettim.

Gizli bir ağ. Kalenin damarlarının ve atardamarlarının karmaşık bir dallanması. Görülmeden hareket etmenin bir yolu.

Aceleyle terliklerimi giyip bir şamdan aldım. Sonra, gölgelerin beni yutmasına izin vererek geçide adım atmaya cesaret ettim; elimdeki mumun ışığı karanlığın ortasında güçlkle yayılıyordu. Kapımı kilitlemedim ama cesaret edebildiğim kadar kapattım. Sonra eşiklerin nasıl birer geçit olduğunu ve her odanın neden bir kutsamaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ana kapıların üzerinde semboller varsa, gizli geçitlerin üzerinde de semboller olurdu, değil mi?

Şamdanımı kaldırdım ve içinden geçtiğim kapının pürüzlü kemerini dikkatle inceledim. İşte oradaydı... Tek boynuzlu at kaba bir şekilde oyulmuştu, ama sonuçta işaretlenmişti.

Cartier'in odasını böyle bulabilirim, diye düşündüm ve cesaretimi kaybetmeden, mantığımın dürtülerimi bastırmasına fırsat vermeden koridorda yürümeye başladım. Bu yol-

ları kullanarak kaleden bir çıkış yolu bulup bulamayacağımı merak ettim ve sonra bu karanlık, dolambaçlı labirentte umutsuzca kaybolduğumu hayal ederek titredim.

Yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi temkinle ilerledim. Her ses duyduğumda durdum... Mutfaktan yankılar, altımda çarpan kapılar, duvarın diğer tarafında bir canavar gibi uluyan rüzgâr, kahkaha sesleri. İlerledikçe diğer kapıları bulmaya başladım ve üzerlerindeki kutsamaları okudum. Kalenin bu kısmı misafir kanadıydı ve iç geçit kıvrılmaya başladığında, Cartier'in odasının bir iç kapısı olması için dua ederek yaptığım her dönüşü not ettim.

Zaman mefhumunu kaybettim. Sonunda kapısını bulduğumda pes etmek üzereydim; ayaklarım buz gibi olmuştu, soğuk hava ince kombinezonumdan içeri sızıyordu. Farklı koşullar altında, Cartier'in odasının kanatlı bir gelincik tarafından kutsanmış olmasına gülerdim. Ama kalbim, midem, aklım birbirine dolanmıştı ve titriyordum; titriyordum çünkü onu görmek üzereydim. Bana kızacak mıydı?

Parmaklarımı kaldırıp mandalı çevirdim. Gizli kapı, büyük ihtimalle odanın zeminini çizmemek için bir geçide açılıyordu. Tıpkı benimki gibi, gizli geçidi korumak için asılmış ağır bir goblen beni karşıladı.

Bana doğru gelmese de Cartier'in çizmelerinin sesini duyabiliyordum. Volta atıyordu ve onu korkutmadan nasıl içeri gireceğimi merak ettim.

“Üstat.”

Sesim duvar halısının içinde eridi ama o duydu. Cereyanı hissetmiş olmalıydı. Gobleni neredeyse duvardan sökerek

kenara çekti ve gözleri bana takıldı. O gece ikinci kez nutkunun tutulmasına neden olmuşum. Yanından hızla geçerek kendimi odasına davet ettim ve ateşin sıcaklığına yaklaşarak inledim.

Odasının ortasında durup bana gelmesini bekledim. Şamdanı ellerimden alıp bir masaya sertçe bıraktıktan sonra parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. Bana arkasını döndü, benim dışımda her yere baktı, ta ki sonunda bana dönene kadar. Gözlerimiz kilitlendi.

“Amadine Jourdain...” dedi kederli bir gülümsemeyle. “Beni nasıl atlattın?”

“Üstat Cartier, çok özür dilerim,” dedim aceleyle, kelimeler birbirinin üzerine yuvarlandı. Sesimdeki acıyı, Magnalia’dan sessizce ayrılmak zorunda kalmanın acısını duymuş olmalıydı. “Size söylemek istedim.”

“Ve şimdi neden söylemediğini anlıyorum.” İçini çekti ve titrediğimi, üzerimde kombinezon dışında hiçbir şey olmadığını fark etti. “Gel, ateşin yanma otur. Seninle konuşmamız gerek.” Şöminenin önüne iki sandalye çekti. Sandalyelerden birine çöktüm ve sıcaklığı yakalamak için ayaklarımı ileri uzattım. Beni izlediğini hissettim, aramızdaki o boşluk hassas ve kafa karıştırıcıydı. Çünkü ben Magnalia’yı ardımda hiçbir iz bırakmadan terk etmiş olabilirdim ama o da sır saklıyordu.

“Demek,” dedi bakışlarını ateşe çevirerek, “Jourdain senin hamin.”

“Evet. Ve siz de Aodhan Morgane’siniz.” O yasak ismi, duvarlar bizi duyacakmış gibi fısıldadım. Ama sesim ara-

mızdaki havayı elektriklendirmiş gibiydi, çünkü Cartier yaz gündönümündeki gibi geniş ve parlak gözlerle bana baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Evet, öyleyim. Aynı zamanda Theo d’Aramitz’im.”

“Cartier Évariste’in yanı sıra,” diye ekledim. Üç farklı isim, üç farklı yüz. Tek bir adam.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Brienna,” dedi.

“Baştan başlayın Üstat.”

O son kelimeye –üstat– takılıp kalmış gibiydi, sanki ona ilişkimizin hâlâ nasıl olması gerektiğini hatırlatıyormuş gibiydi. Ama sonra sesini buldu ve hikâyesi bir kor gibi uyandı.

“Babam, yirmi beş yıl önce Lannon’a meydan okudu; hiç şüphesiz şimdiye kadar çok iyi bildiğin bir hikâye. O kadar küçüktüm ki hiçbir şey hatırlamıyorum ama annem ve ablam katledildi ve ben aynı akıbete uğramadan önce babam beni alıp kaçtı. Güneye, Delaroche’a geldi, bir yazman oldu ve beni bir Valenyalı gibi yetiştirdi. Tutku eğitimi almama izin vermesi için ona yalvarmaya başladığımda, bana gerçekte kim olduğumu söyledi. Sandığım gibi Theo d’Aramitz değilim. Valenyalı değildim. Ben Aodhan’dım ve o da görülecek bir hesabı olan, gözden düşmüş bir Maevan lorduydu.”

Cartier durakladı. Babasını hatırladığını görebiliyordum. Bu kaybın acısı hâlâ çok keskinmiş gibi yüzü sertleşti.

“Jourdain ve Laurent ile yılda bir kez buluşuyordu. Plan yapmaya başladılar ama düşündükleri her şey yetersizdi. Bu arada, ben de bunun çok saçma olduğunu düşündüm. Valenya’da hepimizin iyi, güzel hayatları vardı. Güvendeydik. Lordlar neden hâlâ geri dönmeye çalışıyorlardı ki? Sonra

babam öldü, kederine yenik düşmüştü. Bilgi üstadı oldum ve kendime yeni bir isim buldum. Bulunmak istemedim. İntikam için aptalca bir planın içine çekilmek istemedim. Cartier Évariste oldum ve sınırı geçtiğimizde Dowager bize yardım ettiği için Magnalia'ya gitmeyi seçtim. Beni tanımasını beklemiyordum; bizi evine aldığı anda ben daha küçük bir çocuktum ama yine de... Oraya çekildiğimi hissettim.”

“Ona kim olduğunuzu söylediniz mi?” diye sordum. Elbette Dowager onun kim olduğunu bilmek isterdi...

“Ona söylemek istedim,” diye yanıtladı. “Ona, düşmüş bir lordun oğlu, küçük Aodhan Morgane olduğumu ve onun iyiliği sayesinde hayatta olduğumu söylemek istedim. Fakat... Bunu yapacak cesareti hiç bulamadım. Değişmeye başlasam da hep istediğim gibi Cartier olarak kaldım. Jourdain’i, Laurent’ı, Luc ve Yseult’u giderek daha fazla düşünmeye başladım. Neden geri dönmek istediklerini, kanları hâlâ yerden fışkıran annemi ve ablamı, kaçan efendileri saklanırken zulme uğrayan ve dört bir yana dağılan Morgane halkını düşünmeye başladım. Valenya’da kalmanın, Lannon’un vahşeti yaşanmamış gibi davranmanın korkaklık olduğunu anladım.

“Yedi yıllık sözleşmem dolmadan Magnalia’dan neredeyse ayrılıyordum. Sırlarıma, geçmişime daha fazla katlanamamıştım, neredeyse ayrılıyordum, ta ki sana bilgiyi öğretmemi isteyene kadar.”

Yavaş ve derin bir nefes aldım. Bakışlarımı yüzündeydi ama o hâlâ ateşe bakıyordu, göğsü yavaşça yükselip alçalıyordu.

“Benden sana bilgiyi üç yılda öğretmemi istedin,” dedi

ve o gülümseme geri geldi. Sonunda gözlerime baktı ve kalbim çözülmeye başladı. “İhtiyacım olan meydan okuma sendin Brienna. Senin için kaldım ve kendi kendime, senin eğitimin tamamlandıktan sonra Jourdain ve Laurent’ın kuzeye dönme çabalarına yeniden katılacağımı söyledim. İstedğin şey neredeyse imkânsızdı ama istediğini elde ettiğini görmeye, tutkuya dönüştüğünü görmeye kararlıyım. Dikkatimi o kadar dağıttın ki başka bir şey düşünemiyordum.”

Ellerime baktım. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, yine de hiçbir kelime buna değmezdi.

“Üstat Cartier,” diye soludum sonunda ona bakarak.

Konuşmaya devam etmek, dudakları asla duyamayacağım bir kelime oluşturmak üzereydi. Kapı yumuşak, melodik bir şekilde çaldı ve Cartier göz açıp kapayıncaya kadar sandalyesinden kalkıp onu takip etmemi işaret etti.

“Gitmen gerek,” diye fısıldadı, ben onu odanın diğer ucuna kadar takip ederken. “Bu, Jourdain’in adamlarından biri ve senin güvenliğin için... Onun seni tanımasını istemiyorum.” Bana şamdanımı verdi ve duvar halısını geri çekti.

D’Aramitz’in de Jourdain halkını gizlice toplamak gibi bir görevi olduğunu unutmuştum. Kapıyı itip geçitten içeri girdim ve arkamı dönüp ona baktım. Hâlâ çözüme kavuşturmadığımız çok şey vardı. Gözlerimdeki soru ve arzuları görmüş olmalıydı ki, “Yarın gece yine bana gelir misin?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye mırıldandım.

“Dikkatli ol Brienna,” dedikten sonra halıyı indirdi ve ben de iç kapıyı kapattım.

Adamla buluştuğunda duvarın ardından hiçbir şey duyamayacağımdan emin olana kadar duraksadım ve sonra odama doğru yürümeye başladım. Konuşmamızın duyulacağını bir kez bile düşünmemiştim. Ama düşünmeliydim. O da düşünmeliydi. Çünkü dikkatsiz tek bir hareket sonucunda, Cartier ve ben ölebilirdik.

Hem hâlâ Akşamüzeri Taşı'nı bulmam gerekiyordu.

—§ 24. BÖLÜM §—

AV

E rtesi sabah, salonda alelacele bir kahvaltı yaptım ve atlarını bekleyen Valenyalıların izini avluya kadar takip ettim. Sis daha yeni dağılmaya başlamıştı. Bir kenarda durup Damhan'ın geniş topraklarının güneş ve parıldayan çiy ile uyanmasını izledim.

Taverna, hizmetçi odaları, ahırlar, Tristan ve Oran'ın bir zamanlar antrenman yaptığı idman sahası vardı. Ve otlığın hemen kenarında, koyu yeşil çamlar ve sarı titrek kavaklarla kaplı, sisle taçlanmış Mairennan Ormanı duruyordu. Geçen yüz altmış yılda pek bir şey değişmemişti. Bu, bu ülkenin ve bu halkın, metanet ve gelenekle inşa edildiğinin, değişimin yavaş yavaş, kademeli olarak gerçekleştiğinin nazik bir hatırlatıcısıydı.

Planım, tüm erkekler ava katılacağı için vazgeçileceğini

umduğum bir tur isteyerek ormana yaklaşmaktı. Arna tek başıma gezerken görülmem garip karşılanmasın diye bu topraklara olan merakımı göstermem gerekiyordu.

Elbisemin cebindeki küreğin ağırlığını hissettim; isyanın ağırlığını kalbimde hissettim.

Belirsizliğin soğuşundan titredim ve kendi kendime, bu planım başarısız olursa o gece gizli geçitleri keşfetmeye geri döneceğimi söyledim; onları nasıl gezeceğime dair hiçbir bilgim olmamasına ve yanlış kapıyı açma riskim daha yüksek olmasına rağmen...

Arkamda çok sevdiğim bir sesin hoş tınısını duyduğumda, o karanlık geçitlerde kaybolmanın dehşetini hayal ediyordum.

“Senin bir bilgi tutkusu olduğunu duydum.”

Kollarımı ona dolama isteğimi şiddetle bastırarak Merei’ye döndüm. Sanırım yüzlerimizde aynı ifade vardı, çünkü kendini dizginlemeye çalışırken gamzeleri yanaklarında küçük çukurlar oluşturunuyordu.

“Öyleyim. Ve sen de bir müzik üstadısın.”

“Evet. Merei Labelle.” Hafifçe reverans yaptı.

“Amadine Jourdain,” diye karşılık verdim aynı zarıflıkla. Avlunun diğer tarafındaki Allenach’ın gözlerini üzerimde hissettim. İyi, diye düşündüm. Kendimi tanıttığımı görmesine izin ver.

“Pekâlâ, Amadine, görünüşe göre erkekler bize sayıca üstün geldi. Belki sen ve ben günü birlikte geçirebiliriz?” diye sordu Merei, gözleri sorularla parlıyordu.

Nefesimi tuttum, zihnim ani ihtimaller arasında hızla ilerliyordu. Merei’nin dâhil olmasını planlamamıştım –istediğim

son şey onun güvenliğini riske atmaktı— ama birden onun yardımını alabileceğimi fark ettim.

“Evet, çok isterim. Ama bugün at binmeyi planlıyordum,” dedim, Allnach’a doğru giden erkek kalabalığının arasına karışırken. Gözümün ucuyla, Cartier’in Valenyalı birkaç adamla birlikte durduğunu gördüm. Meri’ye, “Belki sen de benimle at binebilirsin?” diye sorduğumda kalbim hızlandı.

“Tabii ki!” diye kabul etti Meri, Allnach’ın önünde durduğumuzda.

“Lordum,” diye selam verdim, saygılı bir reverans yaparak. “Bugün vaat edilen arazi turunun gerçekleşmesini umuyordum.”

“Korkarım adamlarla birlikte at binip ava önderlik etmem gerekiyor,” diye yanıtladı.

“Oğullarınızdan biri bana eşlik etmek ister mi?” diye sordum, dün gece benden şüphelendiğini hissettiğim Rian’ı değil de nazik, kibar Sean’u yanıma vermesi için dua ederek.

Sean, sanki dualarım tarafından çekilmiş gibi, uykulu gözlerle avluda belirdi, kısa saçları karmakarışık. Babasının renklerini kuşanmış, deri bir yeleğin altına bordo rengi bir gömlek ve diz boyu çizmelerin içine sıkıştırdığı siyah bir pantolon giymişti. Porsuk ağacından yapılmış bir yay ile bir sadak dolusu oku omzuna asmıştı. Bakışlarımı hissedince bana baktı ve ona gülümsedim. Bunun üzerine bize yaklaştı.

“Günaydın,” diyerek selam verdi. “Bir avcı olduğunu düşünmemiştim Amadine.”

“Değilim,” diye onayladım. “Ama bugün mülkü gezmeyi, babanın arazilerinin daha fazlasını görmeyi umuyordum.”

Allenach çok sessizdi, benimle en küçük oğlu arasındaki bu etkileşimi izliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama lordun, görüş açısından çıkmama pek de izin vermediğini fark edince midem kasıldı. Kendimi ondan ve keskin gözlerinden saklamak için bir kalkanım ya da sihrim olmasını diledim.

“Ama baban bana eşlik edemeyecek,” dedim. “Yani sanırım yarını beklemem gerekecek.”

Sean ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Ben seni götürebilirim,” dedi babasına bakarak. “Değil mi baba?”

Ve o anda Rian geldi. Avlunun karşısından gizli niyetimin kokusunu alabiliyormuş gibi çimenlerin arasında sürülen bir yılan gibi hareket etti.

“Neler oluyor?” diye sordu en büyük erkek kardeş, sert, karanlık ve şüpheli gözlerini üzerime dikerek.

“Sean, Amadine’i bir gezintiye çıkaracak,” dedi Allenach ve yine kızmış mı, yoksa sıkılmış mı olduğunu çözemedim. Sözleri dikkatli bir şekilde ifade edilmişti.

“Ne?” diye karşı çıktı Rian. “Hayır, Sean olmaz. Onu benim götürmeme izin ver.”

Avuç içlerim terlemeye başladı ama kımıldamadan dua edip bekledim...

“Babamla birlikte ava liderlik etmen gerekiyor,” diye itiraz etti Sean.

“Ve senin de arka tarafı kollaman gerekiyor.”

“Yeter,” dedi lord, sessiz ama keskin bir ifadeyle. Oğulları anında itaat etti. “Rian, sen benimle geleceksin. Sean, sen de Amadine’i gezdireceksin.”

Allenach Hanedanı'nın efendisinin doğrudan benim yarıma çalıştığına, ekmeğime yağ sürdüğüne inanamıyordum.

Babasının kararından belli ki memnun olan Sean başını salladı ama Rian sonunda bakışlarını benden uzaklaştırırken kaşlarını çatı. Ancak Allenach'a ne dediğini duydum. Sözleri bana çakıl taşları gibi çarparken, "MacQuinn'in fahişesine bir prenses gibi davranıyorsun," diye mırıldandı.

Allenach'ın yanıtını duymadım ama boğazım düğümlendi.

"Gelin, matmazeller," dedi Sean, ikimize de birer kol uzatarak. Ben solunu aldım, Merei de sağını. "Peki, siz kimsiniz?"

"Merei Labelle," dedi. "Amadine ile birkaç dakika önce tanıştım."

Sean, Allenach'ın hizmetkârlarının atları Valenyalılara götürmeye başladıkları avlunun açık kapılarına bizi yönlendirdi.

"Bana birkaç dakika verin, sizin için iki binek atı getireceğim," dedi Sean. "Burada bekleyin. Hemen geri döneceğim."

Sean'un ahırların bulunduğu patikada koşuşturmasını izleyerek yoldan çekildik. Bu kısa süreyi –adamlar ayrılmak için atlarına binerken avlu canlılık ve hareketle uğulduyordu– Merei'yi sakın bir kenara çekmek için kullandım.

"Sana hoş bir şey anlatıyormuşum gibi davran," diye fısıldadım. Yüzü adamlara dönüktü, Rian gibi biri dudaklarımı okumasın diye ben de sırtımı dönmüştüm.

"Pekâlâ," dedi Merei, *seninle daha yeni tanıştım* dercesine gülümseyerek. "Bana neler olduğunu anlat."

"Şşşt. Sadece dinle," diye mırıldandım. "Bu gezintinin bir noktasında, sana bir işaret vereceğim. Elimi yakamın üzerine koyduğumu gördüğünde, atın ürkmüş gibi davranmanı

istiyorum. Ormandan olabildiğince uzağa sür. Sean'un dikkatini dağıtmalısın."

Merei hâlâ bana gülümsüyordu, ona harika bir şey söylemişim gibi başını yana eğdi. Ama gözleri irileşmiş, gözlerime kilitlenmişti.

"Ayrıntıları anlatamam," diye fısıldadım. "Bilmemen en iyisi."

Adımı söylemek istedi. Dudaklarında *Bri* kelimesinin oluştuğunu gördüm. Ama daha önce söylediklerimi hatırlayarak sadece güldü. Bunu yaptığı çok da iyi oldu, çünkü avludan çıkan Rian'ın öldürücü bakışlarını tekrar hissettim.

"Siyah saçlı kardeşe dikkat et. Sana bakışları beni öfkeliendiriyor," diye fısıldadı Merei, adamların sonuncusu avludan ayrılırken dudaklarının okunmaması için onları neredeyse hiç kımıldatmadan.

"Seni kızdırmasına izin verme." Koluna girdim, avlu artık boş olduğu için geniş ve yalnız hissettiriyordu. Yemyeşil çayırlardan ormana doğru at süren adamları izleyerek kapılara geri döndük. "Bütün bunlar bittiğinde sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

Sean yanında üç atla ahırdan çıkarken, Merei bana baktı.

"Anlatsan iyi olur," diye uyardı şakacı bir tavırla. "Kim-olduğunu-bilirsin-sen de burada olduğuna göre."

Cartier'e yapılan göndermeye gülümsemeden edemedim. "Ah, evet. Bu bir sürprizdi."

Merakla gözleri doldu ama Cartier hakkında daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedim. Tek söylediğim, "Bana ayak uydurmaya devam et," oldu.

Merei başıyla onayladı ve Sean’u heyecanlı gülümsemelerle karşıladık. Ben demir kırı rengine bir beygir alırken, Merei’ye doru bir kısrak verdi. Ardından atlarımıza binerek siyah aygırı üzerindeki Sean’u takip ettik.

“Şimdi, size ilk önce ne göstereyim?” diye sordu Sean, eyerinde arkasını dönerek yan yana ilerlediğimizi gördü.

Bizim için kesinlikle binek atı seçmişti. Bu atlar son derece uysaldı, ilgisiz bir hızla ilerliyorlardı. Merei’nin kısrığı yarı uykulu görünüyordu ve benim beygirim de yanından geçtiğimiz her çimeni tatmaya kararlıydı.

“Belki tavernadan başlayabiliriz?” diye teklif ettim.

“Mükemmel seçim,” dedi Sean ve o önüne döner dönmeyiz, Merei’ye bilmiş bir bakış attım. Kısrığını “ürkütmek” için onu dürtmesi gerekecekti.

Tepeden aşağı kısa bir mesafe sürdükten sonra atlarımızı tavernanın dışında bağlı bıraktık. Sean’un bize etrafı göstermekten heyecan duyduğu açıktı; bize taş ve ahşap binanın tarihinin her bir parçasını anlattı ki sadece yarısını dinledim. Merei’nin ne yapacağı konusunda daha endişeliydim, bu yüzden eteğinin cebine gizlice ince bir dal attığını gördüğümde, kalbim nihayet sakinleşti.

Şimdi. Şimdi gitmem gerekiyordu; hâlâ Tristan’ın bir zamanlar girdiği ormanın yakınındayken, adamlar kaleye geri dönmeye başlamadan önce hâlâ avlanmak için ormanın derinliklerine doğru ilerlerken...

Atlarımıza bindik ve Sean bizi bir sonraki götüreceği yer olan değirmen hakkında gevezelik ederken ormanın kıyısında süratle sürmeye başladı. Neredeyse ormanın girmem ge-

reken kısmındaydık. Merei'ye baktım ve sağ elimi yakamın üzerine koydum. Başını salladı ve dalı eline aldı. Kısrağının sağrısına sağlam bir dokunuş yaptı ve at tam da umduğum gibi ileri fırladı.

Magnalia'da hepimize ata binmeyi öğretmişlerdi. Öyle olsa bile, kısrağın şaha kalktıktan sonra dörtmala koşarken Merei neredeyse yere düşecekti. Arkasından bağırdım ki bu da Sean'u ürküttü ve geniş çayır boyunca onun peşinden aceleyle gitmesine neden oldu.

Benim yaşlı ve gözü pek beygirim hafifçe kişneyerek izledi. Ormana ilerlemesi için onu dürttüm ama böğrüne daha sert bir tekme yiyene kadar hareket etmedi. Ağaçların arasında hızla ilerledik, dallar bizi pençeliyor, gözlerim aç bir şekilde etrafı inceliyordu. "Daha hızlı, daha hızlı!" diyerek atı ikna ettim ve dörtmala koşmaya başladı.

Dallar yüzüme çarptı, saçlarımı çekti, beni özsuyuyla yıkadı ama yine de onların arasından geçmeye devam ettim, yaklaştıkça kalbim çarpıyordu. Hatıranın, on yaşındaki Tristan'ın anısının bana rehberlik etmesine izin veriyordum ve sonunda meşe ağacının varlığını hissettim. Kökleri yerin altında inliyor, beni tanıyor, sanki bir ipe bağlıymışım gibi beni kendine çekiyordu.

Beygir küçük derenin üzerinden atladı ve sonra açıklığa geldik.

Yıllar ormanı değiştirmiş, meşenin etrafındaki yayı genişletmişti. Uzun dalları hafif esintiyle hışırdarken, meydan okurcasına tek başına duruyordu. Ama bu aynı zamanda toprağı kazarken açıkta olacağım anlamına geliyordu.

Karıncalanan bacaklarımla attan indim ve ağaca koştum. Bunun o olduğunu biliyordum, ama ellerimi devasa, çatlamış gövdenin üzerinde gezdirmeden edemedim. Ve işte oradaydı! Geçen yıllar ve mevsimler yüzünden neredeyse aşınmış olan *T.A.* harfleri...

Küçük küreği ceplerimde ararken dizlerimin üzerine çöktüm. Hızlı bir ritim tutturarak kazmaya başladım ve kürek kemiklerimin arasındaki kasların yandığını hissettim. Toprak yumuşaktı; madalyonu ve taşı aramaya devam ederken parmaklarıma bulaştı, eteğimin üzerine çikolatalı kek gibi döküldü.

Birdenbire kulaklarım çınladı ve mükemmel derecede açık bir sabah olmasına rağmen gök gürültüsü sesi yankılandı. Değişimin gerçekleşmeye başladığını, Tristan'ın görevi devraldığını hissettim. Beni yenmesine izin veremezdim; daha hızlı, daha sert kazdım ve kanayana kadar dudağımı ısırdım, dilimin üzerindeki acı ve metalik tat beni kendi zamanıma ve bulunduğum yere demirledi.

Onu savuşturmak, ona teslim olmaya direnmek tüm dikkatimi aldı. Güçlü bir akıntıya karşı yüzmek gibiydi; sonunda ona hitap ederek dürtüsünü bastırdığımda kendimi perişan ve bitkin hissediyordum.

“Yaptıklarını tersine çevireceğim,” diye fısıldadım ona, Maevana'nın çöküşünü başlatan atama.

Arkamda duruyormuş gibi şaşkınlığını neredeyse hissedebiliyordum. Ama sonra ısrarım karşısında pes ederek solup gitti.

Küreğimin ucunda içi boş bir gümbürtü yankılandı.

Ve deliğin derinliklerinde tahta madalyon yatıyordu.

Kendimi onun çürüyüp gitmiş olmasına hazırlamıştım ama bütün bir halde orada duruyordu; gömülü kaldığı yıllar onu etkilememişti, sanki hayatta kalmak için kendini büyülemişti. Dikkatle, saygıyla, aşağıya uzanıp zinciri tuttum ve madalyonu avucuma aldım. Kilidi açarken parmaklarım titriyordu.

Taş tam da hatırladığım gibiydi, hatırası benim olmasa da. Ay taşı gibi pürüzsüz ve ısıltılıydı, ta ki varlığını hissedene ve yağmurda parlayan güneş gibi içinden mavi bir ışık geçene kadar. Saygıyla karışık bir korku üzerime bal gibi döküldü, yoğun ve tatlıydı. Oturup taşın içindeki sihirli dansı izlemek istedim. Ve bunu yapabilirdim, onun sessiz güzelliğine esir düşmüş olabilirdim. Ama renkler eriyip gitti ve taşı yeniden inci beyazı, loş ve kederli bıraktı.

Ben bir Kavanagh değildim. Kanımda sihir yoktu ve taş beni algıladıktan sonra uykuya dalmıştı. Yseult'u istiyor, diye düşündüm. Onu düşünmek beni aciliyete sevk etti, içinde bulunduğum tehlikeye geri döndürdü.

Madalyonu kilitlerken, ormanda koşan atların toynakları altında çatırdayan dal seslerini duydum. Madalyonu elbiseimin önünden korsemın içine soktuğumda titriyordum. Sonra küreği delikten aşağı yuvarladım ve çukuru yeniden doldurarak üzerine toprak, yaprak, meşe palamudu ve dal saçtım. Tıpkı yüz otuz altı yıl önce Tristan'ın yaptığı gibi.

Hemen arkamda bir sopanın kırıldığını, çimenler üzerinde ayakların hışırdadığını duydum.

Çılgınca, neden burada, bir ağacın altında, parmaklarım toprağa bulanmış bir halde diz çöktüğüme dair bir görüntü

oluşturmaya çalıştım. Ne yaptığımı sorgulamak için bir elin omzuma konmasını ve beni döndürmesini bekledim. Ama dirseğimin iç kısmını dürten ıslak bir burundu. Av köpeği Nessie oyun oynamak istiyormuş gibi beni tekrar dürttüğünde rahatlayarak yere oturdum.

“Amadine!”

Bu sefer beni bulmak üzere olan Sean’dı.

Kalan azıcık zaman içinde, elbisemin eteğini yırttım, ellerimdeki kiri eteklerime sildim ve saçlarımın arasına bir dal sokuşturdum. Nessie, sıkıntımı hissediyormuş gibi beni ciddi gözlerle izledi. Ardından burada yetişen ince çimleri çiğneyerek karnını doyuran beygiri almak için tökezleyerek ayağa kalktım. Madalyon mideme baskı yapıyordu, rahatsız ediciydi ama en azından düşmeyecekti.

“Sean!” diye seslendim ona, peşimde Nessie ile atı ormana geri götürürken.

“Amadine?”

Ormanda buluşana kadar birbirimize seslenmeye devam ettik. Beni görünce yüzü bembeyaz kesildi ve aceleyle atından indi.

“Ne oldu? İyi misin?”

“Merei’nin kısırağından hemen sonra benim atım da korktu,” dedim, sesimi titreterek. “Ormanın derinliklerine kaçtı.”

“Yüce Tanrılar! Bir yerine bir şey oldu mu?” Kanadığını unuttuğum dudağıma bakıyordu. Çenemden aşağı küçük bir damla kan akmıştı.

“Hayır, sadece beni biraz sarstı,” dedim. “Merei nasıl?”

“O iyi.”

Omzunun üzerinden baktım ve Merei ile kısırağının bize yaklaştığını gördüm. Bakışları beni inceledi, üzerimdeki kiri, yırtık elbisemi ve kanımı. Korkusu nihayet canlandı ve aramızdaki mesafeyi bir gölge gibi aştı.

Bri, Bri, ne yapıyorsun?

“Yemin ederim ki bu gezinti için en sakın atları seçtim,” dedi Sean başını sallayarak. “İkisinin de korktuğuna inanmıyorum. Özür dilerim.”

“Senin suçun değil,” dedim, elimi koluna koyarak. “Yine de beni kaleye geri götürmenin bir sakıncası var mı?”

“Elbette,” dedi Sean, ata binmeme yardım etmek için dizini uzatarak.

Merei’nin grubunun yürüyüşe çıkmak üzere olduğu avluya geri döndük. Beni hevesle onlara katılmaya davet ettiler ama reddettim. Aklımda sadece iki şey vardı: Allenach geri dönmeden önce elbisemi değiştirmem ve tırnaklarımdaki kiri temizlemem gerekiyordu. Ve sonunda Akşamüzeri Taşı’na sahip olmanın getirdiği rahatlamayla ağlamak için mahremiyete ihtiyacım vardı...

Her ikisini de yaptım ve ardından kalbime ve zihnime bundan sonra olacıklara hazırlanmaları için bolca vakit tanıyarak akşam yemeğine kadar kendimi odaya kapattım. Akşam yemeğinden sonra odama geri döndüğümde, odasında onunla buluşmadan önce Cartier’e salondan ayrılması için yeterli zaman vermeye çalışırken kapım tıklatıldı.

Temkinli bir şekilde, cevap vermeye gittiğimde, oda hizmetçimi elindeki bir zarfla eşikte dururken buldum.

“Müzik üstatlarından biri sizi bu akşam kütüphanede ona katılmaya davet etti,” dedi kız, mektubu bana uzatarak.

Kapının yanındaki muhafızın izlediğinin farkında olarak mektubu aldım. “Teşekkür ederim.”

Ben kapımı kapatamadan oda hizmetçisi gitmişti. Merei’nin bu sabah yaşananları konuşmak istediğini, bunun kendimi açıklamam için bir fırsat olduğunu biliyordum.

Zarfin içinden kare bir parşömen çıktı.

El yazısını tanıdığımda kalbim sıkıştı:

Benimle buluşur musun?

Onunla buluşmayı ne kadar istesem de tereddüt ettim. Ama kararımı vermeden önce, Merei’nin zarif el yazısının kâğıt üzerinde kaymaya başlamasını izledim. Siyah bir yılan gibi kıvrılarak sonunda italik bir Darini dilinde kâğıdın üzerinde dururken nefesim kesildi.

Benimle buluş.

Tristan’ın anısı beni beklenmedik bir şekilde yakaladı. Bu sefer kendimi onun elinden kurtarmak için çok geç kalmıştım; şöminesinde yanan ateşe uzun adımlarla yürümesini ve parşömeni buruşturup alevlere fırlatmasını izlerken iç çektim.

Bu mesajı göndermesi için iki gündür bekliyordu.

Tristan, sadık misafirperverlik bahanesiyle Prenses Norah Kavanagh’ı Damhan’a davet etmişti. Prenses onun kalesinde kalmayı kabul etmişti ve ikisi de batı Maevana’da savaş başlamadan önce prensesin kraliçe olan annesinden Akşamüzeri Taşı’nı çalmak için plan yapmak üzere olduklarını biliyordu.

Tristan odadan gizlice çıktı. Koridor sessiz ve karanlıktı. Yürümeye başladığında, sadece birkaç aplik yanmaya devam ederek duvarlara korkunç bir ışık saçtı.

Kraliçenin büyüünün savaşta nasıl bozulacağını merak etmiş-
ri. Bununla ilgili sadece bir hikâye okumuştı; Liadan'ın bir son-
raki nesillere aktarılmasını sağladığı, savaş büyüünün ne yap-
tığını anlatan bir hikâye: Kontrol edilemeyen fırtınalar, gölgeler-
den yükselen dünya dışı yaratıklar, eti delip geçtiğinde gözleri kör
eden kılıçlar, sürekli çoğalıp okçularına geri dönen oklar...

Norah'nın, önerdiği şeyi yapmaya hazır olduğunu, savaş baş-
lamadan önce Akşamüzeri Taşı'nı elde edeceğini umarak titredi.

Tristan üçüncü kata giden merdivenleri çıktı ve kuzey siperine
açılan kapıya giden dar bir koridordan sessizce geçti.

Siperin arkasına geçerek soğuk geceye adım attı.

Toprakları ay ışığında boğuluyordu. Her şey çok küçük görü-
nüyordu; koyu yeşillerden, kırmızı kahverengilerden ve çelik ma-
vilerden oluşan bir yorgan göksel bir ışıkla örülmüştü. Altın gibi
parlayan dolunay cömertti, siyah kadife üzerine şeker dökülmüş
gibi görünen yıldızlar onun etrafına dağılmıştı.

Gözünün ucuyla, bir gölgenin kapırdadığını gördü ve gelenin o
olduğunu biliyordu.

"Buluşmak için daha iyi bir yer bulmamız gerekmez mi?" diye
sordu.

"Peki, seninle neden buluşayım?" diye sordu bir adam sesi.

Tristan'ın yüreği hopladı; hareket eden gölgeye daha yakından
bakmak için döndü. Norah'nın yüzüydü, koyu renk saçları omuz-
larına dökülüyordu. Ve ağzı hareket ediyordu –bir şeyler söylüyor-
du– ve Tristan onu duymıyordu...

"Bana cevap ver," diye çıktı Norah ama dudaklarının şekil-
lendirdiği erkeksi, şüpheli bir sestti. İşte o zaman prensesin yüzü
ortadan ikiye bölündü ve ardında Rian Allenach'ı bıraktı.

—❧ 25. BÖLÜM ❧—

UYARI

“Burada ne işin var?” diye hırladı Rian.

Kulaklarım çınlarken, tüylerim ürperirken, kalbime bir korku saplanırken, tek yapabildiğim ona ağzım açık bakmaktı. Tristan tamamen parçalara ayrılıp dağılmış ve bu felaketi düzeltmek için beni geride bırakmıştı.

“Ben... Üzgünüm,” diye soludum, şalım omuzlarıma daha sıkı sararak. “Keşfe çıkmıştım ve ben...”

“Kiminle?”

Yutkundum, karanlık bakışlarındaki şüphe beni delip geçiyordu. “Müzisyenlerden biri. Kale manzarası görmenin güzel olacağını düşündük.”

“Valenya’da kaleleriniz yok mu?”

Bana yaklaştığında irkilmemeye çalışarak Rian’a baktım.

“Arkadaşının gelmesini neden birlikte beklemiyoruz,”

diye mırıldandı, gözleri üzerimde dolaşırken başını yana eğerek.

Dönüp kaçmak istedim. Bunu neredeyse yapacaktım; Rian kapıya giden yolu bilerek engellemek için hareket ettiğinde sağ ayağım taş zeminde kaymaya başladı.

“Bu bize birbirimizi tanımak için iyi bir fırsat verecek,” diye devam etti, kollarını kavuşturarak. “Çünkü sen buraya geldiğinden beri babamın keyfi yerinde değil.”

“N-ne?” Nabzım, kulaklarımın dibinde çalan bir davul gibi vahşice atıyordu.

“Beni duydun, Amadine Jourdain.”

Aramıza biraz mesafe koymak için geri adım attım. Siper duvarı sırtıma battı, kireçli harç elbisemi parçaladı.

“Buraya neden geldin?” diye sordu Rian.

Kelimeler boğazımda parçalanmadan önce, “Buraya MacQuinn için geldim,” dedim.

Rian gülümsedi, neredeyse aynı boydaydık ama yine de onun gölgesinde kendimi küçücük hissettim. Korkumun ona bir şarap gibi geldiği açıktı.

“Hadi küçük bir oyun oynayalım.” Kemerinden kılıflı bir kama çıkardı.

“Oynamak istemiyorum,” diye tersledim ve kaçmaya çalıştım.

Kolunu uzattı ve elini duvara dayayarak beni önünde durmaya zorladı. “Seni incitmeyeceğim... Yalan söylemediğin sürece. Hatta oyunu eşit şartlarda oynayacağız. Eğer yalan söylersem, bıçağı sen kullanırsın. Ama sen yalan söylersen...”

Ona baktım. Valenya’dan ayrılmadan hemen önce Jourdain’in bana söylediklerini düşündüm. Ve kendime cesur olma-

mı, Rian'ın korkularımı ve çaresizliğimi körüklediğini söyledim. “Tamam, ama arkadaşım her an gelebilir...”

“Her ikimizin de üç soru hakkı var,” dedi, bıçağın ucunu sallayarak. “Önce ben başlıyorum.” Kamasının ucunu boğazıma dayadı. Çelik uç nabzımın üzerinde gezinirken hareket etmeye, nefes almaya cesaret edemedim. “Eğer bir bilgi tutkusuyusan, süslü pelerinin nerede?”

Korku bir kılçık gibi boğazıma yapışırken yutkundum. “Pelerinim bir ay önce çıkan bir yangında yandı. Üstadım şu anda yenisini yaptırıyor.”

Bana inanması için dua ederek bekledim. Beni endişelendirmekten ve bana acı çektirmekten açıkça zevk alıyordu ama sonunda bıçağı indirip bana verdi. Kamayı onun boğazına dayamak istemedim; onun zalimlik seviyesine düşmek istemedim. Ama annemin başına gelmiş olabilecekleri düşündüm. Ve bıçağın ucunu çevirip kasıklarını hedef aldım.

Rian kamanın ucuna bakıp sırttı. “Sen vahşi, küçük bir şeysin, değil mi?”

“Neden bir kadından korkuyorsun?” Soru ağzımdan bir ateş gibi püskürdü, öfkem kelimeleri kıvırıyordu.

Rian'ın gözleri keskinleşirken, sırtışı da uğursuz bir ifadeye dönüştü. “Bir *kadından* korkmuyorum. Buraya gelip bir hain ve korkak için istekte bulunacak herkesi sorgularım.”

Cevabını tartmak, yalan söyleyip söylemediğini test etmek için bana zaman vermedi. Bıçağı elimden aldı ve elbiseimin korsesine, sağ göğsümün hemen altına bastırdı. Korsemin içinde öfkeyle uyanıyormuş gibi mırıldanmaya başlayan Akşamüzeri Taşı'na değmesine neredeyse bir santim kalmıştı.

“Koyu renk saçları olan müzisyen,” diye homurdandı Rian. “Adı ne? Merei, sanırım. Onu tanıyorsun. Buraya gelmeden önce onu tanıyordun. Nasıl?”

Akla yatkın bir yalan uydurmaya çalışan zihnim fırl fırl dönerken, sırtımdan aşağıya ter aktığını hissettim. Tereddüdüm onun kibrini körükledi. Bıçağı daha derine bastırmaya başladı; elbisemin dış katmanının yırtıldığını, korsemnin içe göçtüğünü hissettim...

“Tutkuda, kız kardeşlikte bir uyum vardır,” diye cevap verdim boğuk bir sesle. “Senin bunu anlamanı beklemiyorum ama pelerini giyen herkes arasında bir bağ vardır, yabancı olsalar bile.”

Rian duraksadı, yüz hatlarımı incelerken gözleri buz gibiydi. Cevabıma inandığını sanıyordum. Tam kama için elimi uzatmak üzereydim ki bıçağı bana sapladı.

Bedenim, yan tarafımda hissettiğim ani acı ile kaskatı keşildi. Ve ardından, beni bıçakladığını, bir kamanın bedenime gömüldüğünü fark ettiğimde dehşet geldi.

“Hayır, Amadine,” diye fısıldadı Rian öfkeyle. “Bu bir yalan.” Bıçağı o kadar hızlı bir şekilde geri çekti ki sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. “Kaybettin.”

Onunla yüzleşmek için bana güç ve cesaret verecek bir şey bulmaya çalışırken parmaklarım taş zemin üzerinde kıvrıldı. Önümde diz çöküp parmaklarıyla yüzümdeki saçları geriye çektiğinde şiddetle titriyordum. Teninin tenime değdiğini hissetmek öğürmek istememe neden oldu.

“Sana bir öğüt vereyim, Valenyalı küçük kız,” dedi, kamasını kınına geri sokmadan önce kanımı üzerinden silerek. “Eğer buraya MacQuinn gibi biri için geldiysen, aptalca bir

şey yapmayı planlıyorsan... Tüm yalanlarını önceden ayarlasan iyi olur. Çünkü Kral Lannon, yalan söz konusu olduğunda tam bir tazıdır. Ve yan tarafındaki o yara var ya? Bu sadece ona yalan söylersen sana yapacaklarının küçük bir örneği. Bu yüzden uyarı için bana teşekkür edebilirsin.”

Rian ayağa kalktı. Siperden ayrılmak için hareket ederken, soğuk bir hava fısıltısı hissettim ve rüzgârın ulumasını duydum. Arkasını dönüp bana baktığında hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. “Babam bu dersi öğrenirse, küçük müzisyen arkadaşının bunun bedelini ödeyeceğine söz verebilirim. İyi geceler Amadine.”

Kapı kapandı.

Tek başıma, şok beni alt etmeden, sakinliğimi kaybetmeden önce kendimi toparlamaya çalışarak nefes aldım. Yavaşça topuklarımın üzerine oturarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bakmak istemedim; bana ne yaptığını görmek istemedim. Eriyip yok olmak istedim; eve gitmek istedim ama evin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Taş gittikçe ısınıyordu, öyle ki ahşap madalyonun içinden beni yakabileceğini fark ettim; sanki benim için, bana yapılanlar için öfkelenmiş gibiydi. Gözlerimi açtım ve bedenime baktım.

Ay ışığında mürekkep gibi koyu görünen kanım, açık mavi elbisemden aşağı akıyordu. Beni göğsümün hemen altından, göğüs kafesimden bıçaklamıştı. Yaramı incelemeye çalıştım—kama ne kadar derine girmişti?— ama elbisemin katmanları yüzünden hiçbir şeye erişemedim, sadece şok beni ele geçirirken acının yavaş yavaş hafiflemeye başladığını hissettim.

Kanı gizlemek için şalımını bedenime bağladım.

Aceleyle içeri girdim ve koridordan geçerek merdivenden iki kat aşağı koştum. Kanın aktığını, beni terk ettiğini hissedebiliyordum. Muhafızı geçip odama girinceye kadar ayakta kalmaya çalışırken, paniğimin zihnimi kemirdiğini hissedebiliyordum.

Kapıyı kilitledim. Şalı çekip attım.

Kanım, alevlerin ışığında parlak kırmızıydı.

Bir şamdan alarak goblenin arkasına geçtim. Sendeleyerek karanlığa daldım. İç koridorda ilerlerken, bir canavarın sonsuz bağırsaklarında dolaşıyormuşum gibi hissettim. Kapı kapı dolaştım; Cartier'in odasının sembolünü ararken, zihnim gitgide bulanıklaşıyor ve gölgeler fısıldıyordu.

Dik durmakta zorlanıyordum. Kalbim kulaklarımda güm-bürdüyor, ayaklarım birbirine dolanıyordu. Ama bir önceki gece olduğu gibi, ben pes etmeden hemen önce, yere düşmeden hemen önce kapısı karşımda belirdi.

Kanatlı gelincik elimdeki mum ışığıyla titreşirken, iç kapıyı açarak gobleni kenara ittim.

Maşasında oturmuş, yazıyordu. Beklenmedik gelişim onu ürküttü; odasına girdiğimde irkildi ve elindeki tüy kalem parşömene sürtündü.

“Brienna?”

Adımı onun dudaklarından, sesinden duymak, benim felaketim oldu. Elimi yaramdan çektim, parmaklarımdan halıya kan damlıyordu.

Ve yere yığılmadan hemen önce, “Cartier...” diye fısıldadım.

— 26. BÖLÜM —

YARALAR VE DİKİŞLER

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, yere çarpmadan hemen önce beni yakalarken neredeyse masasını deviriyordu. Şamdan elimden düşerek yere çarptı ve alevler birer birer söndü, ama Cartier beni kolları arasında tutarak bakışlarını gözlerime kilitledi. Kanımı, yaramı incelerken, Valenyalı zarafetinin ve tavrının dağılmasını izledim. Öfke –savaşlarda, çelikte ve aysız gecelerde bulunan bir öfke– bakışlarını kararttı.

Saçlarımı nazikçe okşayarak, “Bunu kim yaptı?” diye sordu.

İçindeki Maevan’ın yükseldiğini, kanlar içinde kollarında yattığımı görünce bunun onu ele geçirdiğini gördüm. Beni inciten herkesi ezmeye hazırды. Bunu daha önce Jourdain’de ve Luc’ta da görmüştüm. Ama sonra yarı Maevan olduğumu hatırladım. Ve o yanımın cevap vermesine izin verdim.

“Derin değil,” diye mırıldandım, gömleğinin önünü tutup kontrolü ele almaya çalışarak. “Beni soymana ihtiyacım var. Hizmetçi kızı çağırmak istemedim.”

Birbirimize baktık. Sözlerimin zihninde açılmasını izledim –giysilerimi çıkarmak üzereydi– ve saçlarımdaki parmakları gevşedi.

“Ne yapacağımı söyle bana,” dedi sonunda, bakışları erkeklerin ‘kadın elbisesi’ dediği karmaşık gizeme yönelirken.

“Danteller var... Cübbemin arkasında,” diye soludum, kesik kesik nefes alarak. “Onları gevşet. Önce cübbe çıkacak...”

Beni kolları arasında çevirdi, parmakları düğümlü bağcıkları bularak hızla çözdü. Cübbenin gevşemeye başladığını, onu üzerimden çektiğini hissettim.

“Sırada ne var?” diye sordu, kolu beni desteklemek için belime sarılırken.

“Elbise,” diye mırıldandım.

Elbisemi çıkardı, vücudumun hafiflemeye başladığını hissettim. Sonra iç eteğimin bağcıklarını çözdü; etek geniş bir çember halinde ayak bileklerime düştü.

“Korse,” diye soludum.

Parmakları bağcıklarla savaştı, ta ki korse sonunda beni bırakana ve ben rahat bir nefes alabilene kadar. Ayaklarımın dibindeki kumaş katmanları arasında ahşap madalyonun tıkırtısını duyana kadar Akşamüzeri Taşı’nı unutmuştum.

“Taş, Cartier...”

Belimdeki kolu beni daha sıkı sardı; yüzünü saçlarımdan arasına gömerek, “Onu buldun mu?” diye sordu.

Sesindeki arzuyu ve korkuyu duydum... Sanki taşın bu ka-

dar yakında olduğunu bilmek muhteşem olduğu kadar dehşet vericiydi. Gücünden faydalanarak ona yaslandım ve aynı anda iki çelişkili duygu hissettiğini fark edince gülümsedim.

Ve sonra gerçeklik tekrar aramıza girdi; bana sarılıyordu ve üzerimde iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu, büyülu taş ayaklarımızın dibinde bir yerlerdeydi. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyordum. Ellerinin belimdeki baskısına bakılırsa... Cartier de öyle. “Evet. Korsemin içinde saklıyordum.”

Hemen diz çöktü ve madalyonu alıp yazı masasına koydu. Ona olan ilgisizliğine, ona herhangi bir mücevher parçasıymış gibi davranmasına şaşırdım, ta ki bakışları bana, yarama dönene kadar; o an ne kadar solgun, ne kadar stresli olduğunu gördüm.

Tek giydiğim, dizlerime kadar inen kombinezonum ve baldırlarıma kadar uzanan yün çoraplarımdı. Ve kanım, Cartier’in önünde tamamen çıplak kalmak istemedikçe incelemek için kaldıramayacağım beyaz kumaşın üzerinde öfkeli bir şekilde parlıyordu.

Aklımı okumuş olmalıydı. Gardırobuna yöneldi ve pantolonlarından birini bana getirdi.

“Biliyorum senin için çok büyük,” dedi, pantolonu bana uzatırken. “Ama yine de giy. Yaranı incelemem gerek.”

İtiraz etmedim. Beni yatağının yan tarafına yönlendirdi ve pantolonunu ellerime bırakarak bana sırtını döndü. Yatağa oturup uyluğumdaki kamayı çözdüm ve pantolonu bacaklarımdan yukarı çekmeye başlarken karnıma bir ağrı saplanınca irkildim.

“Tamam,” dedim. “Bakabilirsin.”

Bir anda yanımdaydı, battaniyelerinin üzerine uzanmam için yardım ederek başımı yastığına dayadı. Sonra, karnımı açığa çıkarmak için kombinezonumu nazikçe yukarı sıyırdı ve parmaklarıyla yaramı dikkatle inceledi.

“Derin değil,” dedi ve yüzündeki gerginliğin azaldığını gördüm. “Ama dikmem gerek.”

“Sanırım korsem hayatımı kurtardı,” diye soludum ve sonra başımı geriye yaslayıp güldüm.

Bunun eğlenceli olduğunu düşünmedi; korsemi getirip yukarı kaldırmasını söyleyene kadar. İkimiz de yırtık ve kanlı kalın kumaşın bıçağın darbesini aldığını, beni daha derin bir yaradan koruduğunu gördük.

Korsemi yere geri attı. “Toplum böyle bir kafesin içine hapsolmanızı dikte ettiği için empati kurmak üzereydim. Ama artık değil.”

Masasının yanına gidip deri çantasını karıştırmasını izlerken gülümsedim. Gözlerim yarı kapalıydı, bir kese şifalı ot çıkarıp onları bir bardak suya serpiştirmesini izledim.

“İç bunu. Acını hafifletecek,” dedi, içebilmem için doğrulmama yardım ederek.

İlk yudumdan sonra tükürdüm. “Bunun tadı çamur gibi Cartier.”

“İç.”

Ona dik dik baktım. Öfkeli bakışlarına karşılık verdi, ta ki üç ağız dolusu daha yuttuğumu görene kadar. Sonra bardağı elimden aldı ve ben de yaramı temizleyebilmesi için tekrar uzandım.

“Söyle bana,” dedi, yanımda diz çöküp iğnesine iplik geçirirken. “Bunu sana kim yaptı Brienna?”

“Kimin yaptığı önemli mi?”

Cartier’in öfkesi alevlendi, bakışları bir alevlin mavi kalbi gibiydi. Maevan lordu geri dönmüştü; bunu seğiren çenesinde, gergin kaslarında, gölge gibi etrafında toplanan intikam arzusunda gördüm. Zihnimde, onun düşmanlardan geri aldığı salonunda başındaki altın taçla ayakta durduğunu, sabah ışığında yürüdüğünü ve pencerelerin ardında Korogan çiçekleriyle parlayan yeşil çayırların serpildiğini görebiliyordum...

“Önemli,” dedi, hayalimi dağıtarak. “Seni kim bıçakladı? Ve bunu neden yaptı?”

“Eğer sana söylersem, misilleme yapmayacağına yemin etmelisin,” dedim.

“Brienna...”

“Durumu daha da kötüleştireceksin,” diye tısladım sabırsızca.

Tenime bulaşan kanı temizledi ve kesiği dikmeye başladı. Cartier beni tekrar bir araya getirirken, iğnenin ısırması ve etimin çekilmesiyle vücudum kaskatı kesildi.

“Hiçbir şey yapmayacağıma yemin ederim,” diye söz verdi. “Bu görev bitene kadar.”

Güldüm. Onu elinde bir kılıç tutarken, Rian’a karşılık verirken hayal etmek birdenbire zorlaştı. Ta ki kütüphanede, başımızın üstündeki kitaplarla sandalye tepesine çıktığımız o günü hatırlayana kadar. Kolu kanamıştı.

Yaşadığım şok, kuzey havası ya da yeniden bir araya gelmemiz yüzünden olabilirdi. Elimi kaldırdım ve parmak ucu mu bir zamanlar kanayan kolunda gezdirdim. Sanki onu bü-

yülemişim gibi duraklayarak dikişe ara verdi ve ona ilk kez dokunduğumu fark ettim. Fena halde hassastı; geçiciydi, gece boyunca hareket eden bir yıldız gibiydi. Ancak ben elimi geri çektikten sonra dikişi bitirdi ve ipliği kesti.

“Bana sırlarını anlat,” diye fısıldadım.

“Hangisini?”

“O gün kolun neden kanamıştı?”

Ayağa kalktı ve iğneyle ipliği masasına götürdü. Sonra parmaklarındaki kanı sildi ve başucuma bir sandalye çekti. Yanıma oturarak ellerini kavuşturduktan sonra bana baktı. Onun pantolonunu giyerek, onun dikişlerini taşıyarak yatağında yattığımı görünce aklından ne geçtiğini merak ettim.

“Kolum kesildi,” diye yanıtladı. “Bir dövüş sırasında.”

“Dövüş mü?” diye tekrarladım. “Bana daha fazlasını anlat.”

Güldü. “Pekâlâ, uzun zaman önce babamla bir anlaşma yaptım. Kılıç dersleri aldığım sürece tutku olmak için çalışmama izin verecekti. Bu sözümü tuttum, o öldükten sonra bile.”

“Kılıç kullanma konusunda usta olmalısın.”

“Fazlasıyla becerikliyim,” diye kabul etti. “Yine de zaman zaman bir yerlerim kesilebiliyor.”

Şöminede ateş yanarken çıtırtıları ve patlamaları dinleyerek ikimiz de sessizleştik. Yaram dikkatli dikişlerinin altında uyuşmuştu ve artık acıyı neredeyse hiç hissetmiyordum, sanki bir bulutun içinde nefes almışım gibi kafam dumanlanmaya başlamıştı.

“Peki... Benim Amadine olduğumu nasıl anlamadın?” diye sordum sonunda; düşüncelerimi ele geçirmeye devam eden

en önemli soru buydu. “Ve ilk planlama toplantısında neden yoktun?”

“İlk planlama toplantısını *senin* yüzünden kaçırdım Brienna,” dedi. “Ortadan kaybolduğunu yeni keşfetmiştim. Mektuplarım cevapsız kalmaya başladıktan sonra beni görmek istemediğini düşünerek bütün yaz boyunca kendimi beklemeye ve uzak durmaya zorladım. Ama sonunda Beaumont’taki toplantıya yetişecek zamanım olduğuna inanarak Magnalia’ya gitme cesaretini topladım. Dowager bana gittiğini, bir hamiy-le oradan ayrıldığını ve güvende olduğunu söyledi. Bana daha fazla bir şey söylemedi ve ertesi haftayı, Magnalia’ya en yakın şehir olduğu için orada olduğunu düşünerek Théophile’i arayarak geçirdim. Bu da gecikmeme neden oldu.”

Ona baktım, kalbim göğsümde sıkıştıyordu. “Cartier...”

“Biliyorum. Ama seni bulmaya çalışmasaydım rahat edemezdim. İlk başta büyükbabanın senin için geldiğinden endişelendim ve bu yüzden ona gittim. Ama senin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bu sadece korkularımı güçlendirdi. Başına kötü bir şey geldiğini ve Dowager’ın sadece beni böyle bir darbeden korumaya çalıştığını düşündüğüm o kadar çok gece oldu ki... Tüm bu süre boyunca, hazır olduğunda benimle iletişime geçeceğin konusunda ısrar etti.”

“Sonunda aramayı bıraktın ve ikinci toplantı için Beaumont’a geldin,” diye mırıldandım.

“Evet. Jourdain karşımda oturuyordu. Augustin Hanesi’nden bir bilgi tutkusu olarak çıkmış ve taşı bulmak için ihtiyaç duyduğumuz anıları miras almış olan Amadine adında genç bir kızı evlat edindiğini söyledi. O kadar yıpranmış

ve sinirlenmiş durumdaydım ki bana senin takma adını verdiğinden bile şüphelenmedim.”

“Ama hâlâ anlamıyorum,” diye karşı çıktım nazikçe. “Jourdain neden sana kim olduğumu ya da nereden geldiğimi söylemedi?”

Cartier iç çekerek arkasına yaslandı. “Tek anlayabildiğim, Jourdain’in bana tamamen güvenmediği. Bunun için onu suçlamıyorum. Son yedi yıldır ondan kaçmıştım. Cartier Évariste adını aldığımı ve Magnalia’da ders verdiğimi bilmiyordu. Ve ilk planlama toplantısını kaçırdığımda, sanırım görevden kaçabileceğimden endişelendi. Bu yüzden planlar açıklandığında, av bahanesiyle Damhan’a gidecek kişi olmaya gönüllü oldum. Buraya gelenin Luc olması gerekiyordu ama bağlılığımı göstermek için kendimi öne attım.”

Az önce bana söylediklerini düşündüm, parçalar sonunda bir araya geliyordu. Yavaşça doğrulup yastıklara yaslandım ve karnımı ve yaramı örtmek için kombinezonumu aşağı çektim.

“Şimdi,” dedi Cartier, “sen de bana hikâyenin kendi tarafım anlat.”

Ona her şeyi anlattım. Ona geçmişe her gidişimden bahsettim; Dowager’ın Jourdain’le temasa geçme kararını, Beaumont’a varışımızı ve başka bir bağ kurmak için umutsuzca kendimi zorlamaya çalışmamı anlattım. Jourdain’in kim olduğunu keşfetmemden, planlama toplantısından, ateşlenmemden ve boğazı geçmemden bahsettim. Taşı nasıl bulduğumu anlattım.

Tek kelime etmedi, bakışları bir kez olsun benden ayrılmadı. Mermerden oyulmuş gibi öylece durdu, ta ki birdenbire kaşlarını çatıp öne eğilene kadar.

“Bana anlatmaya çalıştın,” diye fısıldadı. “Bana ilk değişimden bahsetmeye çalıştın. Derslerin son günü. *Saatler Kitabı*.”

Başım la onayladım.

“Brienna... Özür dilerim. Seni dinlemediğim için.”

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedim. “Sana tam olarak ayrıntı vermedim.”

Yere bakarak sessiz kaldı.

“Ayrıca,” diye fısıldadım, gözlerini tekrar üzerime çekerek, “artık önemli değil. Sen ve ben şimdi buradayız.”

“Ve sen Akşamüzeri Taşı’nı buldun.”

Dudağımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Onu görmek istemiyor musun?”

Taşı almak için ayağa kalkarken bakışlarına neşeli bir parlaltı yerleşti. Sonra yatağın üzerinde yanıma oturdu ve başparmağıyla madalyonu açtı. Taş, dalgalar halindeki maviler, kırmızıya çalan gümüşler ve altın rengi ile kıvranıyordu. İkimiz de büyülenmiş halde izledik, ta ki Cartier madalyonu zarif bir şekilde kapatıp nazikçe boynuma asana kadar. Hemen kalbimin üzerinde duran taş, ahşabın içinde memnuniyetle gümbürdüyor, göğsümü ısıtıyordu.

“Jourdain yarın sabah Lyonesse’e varacak olmalı,” dedi Cartier sessizce, omzu neredeyse omzuma değecekti. Bir anda odadaki hava değişti, kış mevsimi duvarları delip geçmiş ve bizi buzla kaplamış gibiydi. “Allenach’ın seni burada tutabileceğini hissediyorum. Eğer bunu yaparsa, üç gece sonra benimle Mistwood’a gelmen gerekiyor.”

“Evet, biliyorum,” diye fısıldadım, parmaklarımla ma-

dalyona dokunarak. “Cartier... Mistwood’un ardındaki hikâye nedir?”

“Yirmi beş yıl önce üç isyancı lordun toplandığı yerdi,” diye açıkladı. “Kalenin arka kapılarına ulaşmak için adamlarıyla birlikte korunun içinden geçtiler. Ama kapılara asla ulaşamadılar. Katliam o alanda gerçekleşti.”

“Sence aynı yerden yola çıkmayı planlamamız aptalca mı?” diye sordum. “Kaleye saldırmadan önce orada buluşmamız?” İçimdeki batıl inançlı Valenyalının konuştuğunu biliyordum ama yine de bu düzenleme, lanetli bir korudan hücum edecek olmamız yüzünden hissettiğim endişeyi üzerimden atamıyordum.

“Hayır. Çünkü Mistwood, ilk başarısız olduğumuz ve kanımızın aktığı yerden çok daha fazlasıdır. Eskiden Kavanagh kraliçelerinin taç giyme törenlerinin yapıldığı büyülü bir koruydu.”

“Taç giyme törenleri orada mı gerçekleşti?” diye sordum merakla.

“Evet. Alacakaranlıkta, ışık ve karanlığın eşit olduğu zamanda. Dallarda asılı fenerler, büyülü çiçekler, kuşlar ve yaratıklar olurdu. Tüm Maevana, hiç sonu gelmezmiş gibi görünen ağaçların arasında toplanır ve kraliçenin önce taşla, sonra gümüşle ve son olarak pelerinle taçlandırılmasını izlerdi.” Sesi kesildi. “Tabii ki, bu çok uzun zaman önceydi.”

“Ama belki de düşündüğümüz kadar uzak değildir,” diye hatırlattım ona.

Gülümsedi. “Öyle umalım.”

“Yani üç gece sonra Mistwood’da toplandığımızda...”

“Sihrin, kraliçelerin ve fedakârlıkların olduğu antik bir yerde toplanıyoruz,” diye bitirdi. “İsyanımıza katılmak isteyenler orada toplanacağımızı bilecekler. Kraliyet duruşmasında MacQuinn’in adını söylediğinde, sadece onun hanedanını değil, benimkini ve Kavanagh’dan geriye kalanları da hareketlendirmeye başladı. Bizim insanlarımız dışındakileri de ayaklandırdın. Kaç kişinin bize katılacağını bilmiyorum ama Mistwood inkâr edilemez bir şekilde onları bize çekecek, özellikle de taşı oraya getirdiğinde.”

Daha fazlasını sormak istedim; bana o eski, büyülü günleri anlatmasını istedim. Ama ben de yorgundum, tıpkı onun gibi... İkimiz de gelecek günlerin ağırlığını hissediyorduk. Pantolon belimden aşağı kaymakla tehdit edene kadar yataкта kıpırdandım.

“Pantolonunu geri vereyim, sonra bana odama kadar eşlik edebilirsin,” dedim ve Cartier ayağa kalkıp arkasını döndü. Pantolonu çıkardım, kamamı yeniden bağladım ve ayaklarımı dikkatlice yere koydum. Kombinezonum tekrar dizlerime kadar indi. Bana verdiği otlar kanıma karışmış olmalıydı, çünkü yan tarafımdaki acı iyice donuklaşmıştı.

Elbisemin parçalarını topladık ve sonra Cartier bir şamdan alıp beni dolambaçlı iç geçitlerden tek boynuzlu at odasına kadar takip etti. Odamın gizli kapısını açtığımda, “Peki, bu kapıları ve gizli geçitleri nasıl keşfettin?” diye sordu.

Bir ayağım odamda ve diğer ayağım gizli geçitte dururken, mum ışığında dönüp ona baktım. “Etrafımızda açıkça görülebilen birçok gizli kapı var. Sadece onları bulup açmak için vakit ayırmıyoruz.”

Bunun üzerine gülümsedi, uykuya ihtiyacı varmış gibi aniden çok yorgun ve bitkin göründü.

“Artık ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun,” diye fısıldadım. “İyi geceler Theo.”

“İyi geceler Amadine.”

İç kapıyı kapattım ve goblendeki kırıksıklıkları düzelttim. Geceliğimi giydim, kanlı giysilerimi sandığımın dibine sakladım ve Akşamüzeri Taşı hâlâ boynumda asılıyken sürünerek yatağa girdim. Şöminedeki ateşin alev alev sönmeye başlamasını izlerken, Jourdain’i düşündüm.

Yarın.

Yarın eve dönecekti.

Gözlerimi kapattım ve dua ettim... Lannon’un vücudunda hâlâ merhametli bir kemik olması için dua ettim.

Ama tüm hayallerim, aklımdan bir türlü silemediğim tüyler ürpertici bir görüntüyle yok oldu: Jourdain tahtın dibinde diz çökmüş ve boynu bir baltayla acımasızca kesilmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

—❧— 27. BÖLÜM —❧—

ASLA OLAMAYACAK OLAN

Allenach ertesi sabah ortalıkta yoktu. Salona girdiğimde bunu hissettim, lordun yokluğu yerdeki kocaman bir delik gibiydi. Allenach'ın büyük sandalyesi aralarında boş dururken, Rian ve Sean her zamanki yerlerinde oturuyor ve yulaf lapalarını ekmek yığınlarıyla silip süpürüyorlardı.

Beni önce Rian gördü, kumaşın altından kanımın aktığını görmeyi umuyormuş gibi gözleri hemen korsajıma kayd. “Ah, günaydın Amadine. Umarım iyi bir gece geçirmişsindir?”

Sean'un yanındaki sandalyeye oturdum ve bana yulaf lapası ve dilimlenmiş erik getiren hizmetçiye zarifçe gülümsedim.

“Uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceydi Rian,” diye yanıtladım. “Sorduğun için teşekkür ederim.”

Sean hiçbir şey söylemedi ama ben ve ağabeyi arasındaki gerginlik arttıkça tahta gibi sertleşti.

“Babamın olmadığını fark etmişsindir,” diye devam etti Rian, oturduğu yerden bana bakarak.

“Evet. Bunu görüyorum.”

“MacQuinn’i kralın önüne çıkarmak için Lyonesse’e gitti.”

Tam da ağzıma bir kaşık yulaf lapası götürüyordum. Midem o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki kusacağımı sandım. Ama bir şekilde, yulaf lapasını yuttum ve boğazımdan mideme inene kadar geçtiği her yeri tıkadığını hissettim.

Rian bana gülümsüyor, yemek için mücadele etmemi izliyordu. “Kralın hainlere ne yapmaktan hoşlandığını biliyor musun Amadine? Önce ellerini keser. Sonra ayaklarını. Sonra dillerini keser ve gözlerini oyar. Son olarak da kafalarını keser.”

“Yeter Rian!” diye tısladı Sean.

“Amadine’in kendini hazırlaması gerek,” diye karşılık verdi Rian. “Bu hikâyenin mutlu sonla biteceğini düşünmesini istemem.”

Salona baktım, gözlerim direkt Cartier’e kaydı. Önünde bir kâse yulaf lapası ile her zamanki yerinde oturuyor, Valenyalılar onun etrafında kuşlar gibi cıvıldıyordu. Çok ciddi ve hareketsizdi, gözleri benim üzerimdeydi. Ama sonra Rian’a doğru kaydılar ve o an biliyordu. Maevan gizeminin ve Valenyalı zarafetinin birleşmesini izledim, Cartier’in bakışlarının Rian’ı ölü bir adam olarak işaretlemesini izledim.

“Beni duydun mu Amadine? Yoksa Valenyalılardan biri ilgini mi çekti?”

Kaşığımı masaya bırakıp tekrar Rian’a baktım. “Ne dedin?”

“Dün çok istediğin turu bugün gerçekleştirebileceğimizi söyledim,” dedi Rian, ekmeğinin ve yulaf lapasının son parçasını ağzına atarak.

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Yazık,” dedi masadan kalkarak. “Sana etrafı göstermeyi çok isterdim.”

Sean ve ben, Rian’ın salondan çıkmasını izledik. Ancak o zaman derin bir nefes alıp sandalyeme rahatça yerleşebildim.

“Umarım baban bağışlanır,” diye mırıldandı Sean ve sonra böyle bir itirafta bulunduğu için utanmış gibi ayağa fırlayıp yanımdan ayrıldı.

Yulaf lapasından birkaç kaşık daha alıp kâsemi kenara ittim. Gözlerim, grubunun geri kalanıyla birlikte bir masada oturan Merei’ye kaydı; mor pelerinleri yumuşak ışık altında parlayan değerli taşlar gibiydi. Gülüyorlardı, sabahın tadını çıkarıyorlardı, ufuklarında karanlık bir şey yoktu. Onun, can dostumun yanına gitmek ve ona her şeyi anlatmak istedim.

Bakışlarımı hissederek bana baktı.

Ona işaret edersem benimle buluşurdu. Bir gece önce onunla neden buluşmadığımı merak ederek hemen gelirdi.

Ama taşı almak için yaptığım vahşi hileyle onu tehlikeye attıktan sonra onun güvenliğini riske atmayacağıma söz vermiştim. Hem zaten o anda omzumda o kadar yük vardı ki hiç şüphesiz ona söylememem gereken şeyleri de anlatırdım.

Ayağa kalktım ve Cartier’i Valenyalılar arasında, Merei’yi de grubu arasında bırakarak salondan çıktım. Odama döndüm, öyle bir korku ve endişe içindeydim ki kendimi yatağıma yü-

zülstü bıraktım. Tam o sırada, Jourdain kraliyet salonunda Lannon'un önüne çıkartılıyordu. Ve bu planı *ben* yapmıştım. Dikkat dağıtmak için Jourdain'i kullanmaya karar vermiştim. Peki, ya yanlış planladıysam? Ya Lannon, koruyucu babama işkence ederse? Ya onu parçalara ayırıp kazığa geçirirse? Peki, ya Luc? Lannon onu da cezalandırır mıydı?

Bu benim hatam olurdu. Ve buna dayanamazdım.

Saatler ilerlemeye devam ederken, sabah yerini öğleden sonraya ve öğleden sonra da yerini akşama bırakırken, kalbim yavaş ve ağır bir şekilde çarpıyordu. Korkudan ve susuzluktan zayıf düşerek neredeyse hiç kıpırdamadım ve sonra kapım çaldı.

Ayağa kalktım ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açarken ellerim titriyordu.

Gelen Allenach'tı, eşikte bekliyordu.

Kendime dik durmamı, ne derse desin dişimi sıkmamı, ne olursa olsun görevin devam etmesi gerektiğini söyledim. Jourdain olsa da olmasa da kaleye hücum edecektik.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Allenach.

İçeri girebilmesi için kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. Şömineye kadar yürüdü ve sonra arkasını dönüp aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatmamı izledi.

"Hasta görünüyorsun," dedi, gözleriyle beni süzerek.

"Anlatın." Kibar ya da temkinli görünmeye çalışmadım bile.

"Otur Amadine."

Hayır, hayır, hayır. Kalbim çılgık atıyordu ama yine de kendimi en kötüsüne hazırlayarak oturdum.

“Sana yalan söylemeyeceğim,” diye başladı sözlerine, bana dikkatle bakarak. “Baban neredeyse kellesini kaybedecekti.”

Ellerim sandalyenin kolçaklarına yapışmıştı, boğumlarım bembeyaz olmuştu. “O halde hâlâ yaşıyor mu?”

Allenach başıyla onayladı. “Kral onun kellesini almak istedi. İşi bizzat halletmek için baltayı eline aldı. Taht odasında.”

“Peki, neden yapmadı?”

“Çünkü onu durdurdum,” diye yanıtladı Allenach. “Evet, MacQuinn yaptıklarından dolayı ölümü hak ediyor. Ama kralı onu uygun bir şekilde yargılaması için ikna ederek ona biraz daha zaman kazandırabildim. Maevana’nın lordları iki hafta sonra onu yargılayacaklar.”

Ağzımı kapattım, ama gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. İstedığım son şey ağlamak, zayıf görünmektir ama bu sadece Allenach’a önümde diz çöktürdü; gölgeleri ve ışığı etrafımızda toplayan bir manzaraydı.

“Baban ve ağabeyin buradan on beş kilometre uzaktaki bir eve götürüldüler,” diye mırıldandı. “Benim arazimde, kiracılarımdan birinin evinde kalıyorlar. Evden ayrılmamaları emredildi, ancak duruşmaya kadar her gece güvenli bir şekilde uyuyabilirler.”

Benden bir rahatlama sesi yükseldi. Yanaklarımı sildim; kirpiklerimdeki gözyaşları, ona baktığımda Allenach’ın yüzünde prizmalar oluşturdu.

“Burada mı kalmak istersin, yoksa onların yanına mı gitmek istersin?” diye sordu.

Bana bir seçenek sunacak kadar nazik davrandığına inanmıyordum. Zihnimin arkasında bir uyarı çanı çaldı ama

hissettiğim rahatlama o kadar güçlüydü ki şüphelerimi bastırdı. Planladığım her şey gerçekleşmeye başlamıştı. Her şey istediğimiz gibi ilerliyordu.

“Lütfen beni onlara götürün Lordum...” diye fısıldadım.

Allenach bana baktı ve sonra ayağa kalkıp, “Eşyalarını toplar toplamaz gideceğiz,” dedi.

Odamdan ayrılmasının ardından tüm eşyalarımı aceleyle sandığıma tikiştirmaya başladım. Ama odadan çıkmadan önce, tek boynuzlu atın kutsamasından ayrılmadan önce, elimi korsemin üzerine, yan tarafımda kaşınan dikişlerin üzerine, en yakın yoldaşım haline gelen taşın üzerine koydum.

Bu gerçekten oluyordu. Hepimiz buradaydık. Taşı bulmuştum. Ve hazırдық.

Allenach avluda benim için bir fayton hazırlatmıştı. Bana dışarıya kadar eşlik ederken, akşamın mavi gölgelerinde onun yanında yürüdüm. Vedalaşmamızı orada, Damhan’ın parke taşlarında yapacağımızı sanıyordum. Ama seyislerden biri atını binişe hazır bir şekilde getirdiğinde beni şaşırttı.

“Arkanızdan geleceğim,” dedi Allenach.

Allenach faytonun kapısını kapatırken şaşkınlığımı gizleyerek başımı salladım. Cartier, akşam yemeği sırasında o salonda olmadığımı fark ettiğinde, Jourdain’e götürüldüğümü anlayacaktı. Mistwood’da buluşana kadar onu bir daha göremeyecektim ve onun güvende kalması için dua ettim.

Bu on beş kilometre yüze uzanıyor gibiydi. Fayton durduğunda ay da ağaçların üzerinde yükselmişti. Görgü ku-

rallarını hiçe sayarak kendimi dışarı attım ve ay ışığı altında çevremi incelerken kalın bir ot yığınının takılarak tökezledim.

Burası bir çiftçi eviydi. Beyaz kerpiç duvarları ve sazdan çatısı ile bir somun ekmeğe benzeyen uzun bir binaydı. İki bacadan fişkıran duman adeta yıldızları gıdıklıyordu ve mum ışığı içeriden pencerelere vuruyordu. Etrafta vadiden, uzaktaki kasvetli bir ahırdan, otlayan koyunların beyaz beneklerinden başka hiçbir şey yoktu. Her pencerenin ve kapının yanına konuşlanmış olan Allenach'ın bir düzine adamı evi koruyordu.

Evin kapısı savrulularak açılırken, Allenach'ın atı arkamda durdu. Jourdain'in eşikte durduğunu gördüm. Ona seslenmek istedim ama yürümeye başladığımda boğazım kurudu; ona doğru koşmaya başladım, ayaklarım çimleri ezerken ayak bileklerim ağrıyordu.

“Amadine!” Beni gördü ve bana ulaşmak için muhafızları itip geçti, bir daha ağlamayacağıma söz vermiş olmama rağmen hıçkırı hıçkırı kollarına atladım. “Şşşt, artık her şey yolunda,” diye fısıldadı, artık evde olduğu için daha da ağırlaşmış olan aksanıyla. “Güvende ve iyiyim. Luc da öyle.”

Sanki beş yaşındaymışım gibi yüzümü gömleğine bastırdım ve eli nazikçe saçlarıma dokunurken okyanustan gelen tuzu, gömleğindeki naftalin kokusunu içime çektim. Ev hapsinde olmamıza, o sabah neredeyse hayatını kaybedecek olmasına ve bir gece önce bıçaklanmış olmama rağmen kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

“Gel, hadi içeri girelim,” dedi Jourdain, beni eve yönlendirerek.

Koruyucu bahamın hayatını kurtardığı için asla teşekkür etmediğim Lord Allenach'ı ancak o zaman hatırladım.

Jourdain'in kolları arasından çıktım. gözlerim at sırtındaki adamı arıyordu. Ama ay ışığından ve cımenlerini üzerinde dans eden rüzgârdan, bir zamanlar bulunduğu yerdeki toynak izlerinden başka hiçbir şey yoktu.

Luc'un koridorda beni beklediğini görünce tekrar ağlamaya başladım. Beni göğsüne bastırdı ve dans ediyormuşuz gibi ileri geri salladı, ta ki sonunda gözyaşlarım kuruyana ve ben gülmeye başlayana kadar.

Jourdain kapıyı kapatıp sürgüledi ve üçümüz de kollarımızı birbirimize dolayarak bir daire içinde durduk. Bu zaferi sessizce kutlayarak gülümserken alınlarımızı birbirine bastırdık.

"İkinize de söylemem gereken bir şey var," dedim ve bunun üzerine Luc bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti.

"Bahse girerim Damhan'da çok eğlenmişsinizdir," dedi ağabeyim yüksek sesle, pencerelerden uzak duran bir masaya yürürken. Üzerinde bir parça kâğıt, tüy kalem ve mürekkep vardı. Yazmamı işaret etti, sonra kulağını ve ardından duvarları gösterdi.

Demek muhafızlar gizlice dinliyordu. Başımınla onayladım ve yazmaya başlarken kalenin ihtişamı hakkında gevezelik ettim.

Taş bende.

Jourdain ve Luc aynı anda okudular; gözleri, taşın tekrar uğuldamasına neden olan bir sevinçle gözlerime kaydı.

Nerede? Luc aceleyle yazdı.

Korseme hafifçe vurduğum ve Jourdain başıyla onayladı, gözlerinde gülümüş renginde bir yaş gördüğümü sandım. Ben bunu doğrulayamadan, bana bir bardak su doldurmak için arkasını döndü.

Orada kalsın, diye ekledi Luc. *En çok seninle güvende olur.*

Jourdain'in bana uzattığı su bardağını aldım ve onu başımla onayladım. Luc kâğıdı alıp ateşe attı. Hep birlikte şöminenin önüne oturduk ve duvarların ötesinde dinleyen muhafızları sıkacak daha güvenli, önemsiz şeylerden bahsettik.

Ertesi gün, sıkı bir ev hapsinde olmanın ne kadar boğucu olduğunu çabucak öğrendim. Söylediğimiz her şey duyulabilirdi. Dışarı çıkmak istediğimde, gardiyanların gözleri beni takip etti. En büyük zorluk, iki gece sonra Mistwood'a gitme zamanı geldiğinde üçümüzün on iki muhafızı alt etmesi olacaktı.

O öğleden sonra, Luc bir plan yazdı ve okumam için bana verdi. O ve Jourdain, Maevana'ya tamamen silahsız gelmişlerdi ama benim kamam hâlâ üzerimdeydi. Bu bizim tek silahımızdı ve kaçış planını okuduktan sonra, küçük bıçağımı Jourdain'in ellerine verdim.

"Onu kullanmak zorunda kaldın mı?" diye fısıldadı, kamayı yeleğinin cebine sıkıştırarak.

"Hayır baba," dedim. Bıçaklanma olayını ona henüz anlatmamıştım. Olanları yazabilmek için kâğıda uzanmaya çalıştım.

Kapı çaldı. Luc cevap vermek için ayağa fırladı ve elinde bir sepet yemekle salona döndü.

“Lord Allenach çok cömert bir ev sahibi,” dedi ağabeyim, fırından yeni çıkmış sıcak yulaf ekmeğine, birkaç dilim peynir ve tereyağına, bir kavanoz salamura balığa ve bir yığın elmaya bakarak.

“Bu nedir?” diye sordu Jourdain, ekmeklerin arasına sıkışmış bir parşömeni fark ederek.

Luc elmalardan birini ısırırken parşömeni ekmeklerin arasından aldı. “Sana hitaben yazılmış baba.” Jourdain’e verdi ve parşömeni bir arada tutan kırmızı balmumunu gördüm, sıçrayan bir geyikle mühürlenmişti.

Bıçaklanma olayı hakkında yazmayı bırakarak Luc’a katıldım ve yiyecek sepetini keşfe çıktım. Ama tam ekmeği açarken, Jourdain’in keskin nefes alışını duydum ve o an odanın karardığını hissettim. Luc ve ben hemen dönüp ona baktık, parşömeni pençe gibi elleriyle buruşturmasını izledik.

“Baba? Baba, ne oldu?” diye sordu Luc sessizce.

Ama Jourdain, Luc’a bakmadı. Gözlerini bana dikerken oğlunu duyduğunu bile sanmıyordum. Hiç bilmediğim bir nedenden ötürü kalbim kırıldı, yüreğim sıkıştı.

Koruyucu babam bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki geri adım atıp Luc’a çarptım.

“Bana ne zaman söyleyecektin Amadine?” diye sordu Jourdain, hırsızları öldürdüğünde, daha önce sadece bir kez duyduğum o soğuk, keskin sesle.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum...” diye fısıldadım. Jourdain masayı tuttu ve üzerindeki mumları, yiyecek sepetini,

kâğıdı ve mürekkebi devirerek yere fırlattı. Luc şaşkınlıkla, “Baba, kendine gel! Nerede olduğumuzu hatırla!” diye bağıırken, geriye doğru sendeledim.

Jourdain yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, parşömen hâlâ avucundaydı, boş boş bakarken yüzü ay gibi solgundu.

Luc kâğıdı almak için ileri fırladı. Ağabeyim kaskatı kesildi ve sonra gözlerime bakarak mektubu sessizce bana verdi.

Ne bekleyeceğimi, Jourdain’i bu kadar çabuk çileden çıkaran şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerim kelimelerin kavisleri ve oyukları üzerinde gezinirken, etrafımdaki dünya ikiye bölündü.

David MacQuinn,

Sana ömrünün tek bir amaç için uzattığını söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm ve bunun dün sabah ayaklarıma kapanıp yalvarmanla hiçbir ilgisi yok. Sende bana ait olan bir şey var; değerli bir şey, benim himayeme geri verilmesini istediğim bir şey.

Amadine adını verdiğin genç kadın –kızım demeye cüret ettiğin genç kadın– bana ait. O benim meşru kızım ve senden onun üzerindeki tüm haklarından vazgeçmeni ve Damhan’a, bana dönmesine izin vermeni istiyorum. Fayton onu kapının dışında bekliyor olacak.

Lord Brendan Allenach

“Bu bir yalan!” diye bağırdım, tıpkı Jourdain’in yaptığı gibi elimdeki kâğıdı buruşturarak. “Baba, sana yalan söylüyor!” Jourdain’in önünde diz çökmek için elmaların ve ekmeğin üzerinden sendeleyerek geçtim. Paramparça olmuş gibi görünüyordu, gözleri donuklaşmıştı. Yüzünü ellerimin

arasına alarak onu bana bakmaya zorladım. “Bu adam, Lord Allenach, benim babam *değil!*”

“Bunu benden neden sakladın?” diye sordu Jourdain, tutkulu açıklamalarımı görmezden gelerek.

“Senden hiçbir şey saklamadım!” diye bağırdım. Öfke kalbimde çiçek açtı, onu dikenlerle doldurdu. “Öz babamı hiç görmedim. Adamın adını bile bilmiyorum. Ben gayrimişruiyum; istenmeyen bir çocuğum. Bu lord seninle bir oyun oynuyor. Ben ona ait değilim!”

Jourdain sonunda yüzüme odaklandı. “Emin misin Amaidine?”

Tereddüt ettim ve sessizlik beni delip geçti, çünkü hiç emin olmadığımı görmemi sağladı.

Dowager’dan babamın tam adını Jourdain’dan gizlemesini istediğim geceyi düşündüm... Bunu yapmak istememiş ama yine de yapmıştı, çünkü ben ısrar etmiştim. Ve bu yüzden Jourdain de –benim gibi– babamın sadece lordun altında çalışan bir hizmetkâr olduğuna inanmıştı. Onun lordun kendisi olabileceğini hiç düşünmemiştik.

“Ona onun hanedanından geldiğini söyledin mi?” diye sordu Jourdain, kasvetli bir sesle.

“Hayır, hayır, ona hiçbir şey söylemedim,” diye kekeleydim ve işte o zaman fark ettim. Allenach benim üzerinde hak iddia edebileceğini nasıl bilecekti ki?

Bu olamazdı...

Jourdain, acı dolu düşüncelerimi okuyarak başını salladı. “O senin baban. Bunu başka nasıl bilebilirdi ki?”

“Hayır, hayır,” diye fısıldadım, boğazım düğümlenirken. “O olamaz.”

Ama ne kadar inkâr etsem de hayatımın kopuk iplikleri bir araya gelmeye başlamıştı. Büyükbabam neden beni saklamak için bu kadar ısrar etmişti? Babamın adını benden gizlemek konusunda neden bu kadar katı davranmıştı? Çünkü babam güçlü ve tehlikeli bir Maevana lorduydu.

Ama belki de her şeyden çok... Allenach benim kim olduğumu nereden biliyordu?

Jourdain'e baktım. Jourdain de bana baktı.

"Brendan Allenach'tan neden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" diye fısıldadı. "Çünkü yirmi beş yıl önce bize ihanet eden lord, Brendan Allenach'tı. Kılıcını karıma saplayan da Brendan Allenach'tı. Onu benden çaldı. Ve şimdi seni de benden çalacak."

Jourdain ayağa kalktı. Ben topuklarımın üzerine oturarak yerde kaldım. Yatak odasına çekilmesini, kapıyı çarpıp kilitlemesini dinledim.

Mektubu hâlâ elimde tutuyordum. Onu paramparça ettim ve kar gibi etrafıma yağmasına izin verdim. Ve sonra güçlükle ayağa kalktım.

Bakışlarım Luc'a kaydı. Yerdeki karmaşaya bakıyordu ama ona yaklaştığımda gözlerini gözlerime çevirdi.

"Bunun bir yalan olduğunu kanıtlayacağım," dedim, kalbim hızla çarparken. "D'Aramitz'le Mistwood'a gideceğim."

"Amadine..." diye fısıldadı Luc, yüzümü avuçlayarak. Bana daha fazlasını söylemek istedi ama kelimeler aramızda toza dönüştü. Vedalaşmak için alnımdan nazikçe öptü.

Evden çıktığımda, öğleden sonra yağmuruna adım atarken altımdaki zemini neredeyse hissetmedim bile. Allenach'ın

bahsettiği fayton buradaydı, beni Damhan'a geri götürmek için bekliyordu. Ona doğru yürüdüm. koltuğa oturduğumda saçlarımı ve elbisem sırlıklam olmuştu.

Yağmur çatıya vururken ve fayton yolda sarsılarak ilerlerken, ona ne söylemem gerektiğini düşünmeye başladım.

Lord Allenach, onun gayrimeşru kızı olduğuma inanıyordu.

Buna inanmıyordum ama içimdeki şüphe, Rian'ın bana sapladığı bıçaktan çok daha kötüydü. Büyük olasılıkla, lord eski düşmanıya alay ediyor ve bunu yapmak için de beni kullanıyordu. Bu yüzden bu gece büyük salona girecek ve üzerimde hak iddia etmesinden memnun olduğuma inanmasına izin verecektim. Ve ondan bana veremeyeceği bir kanıt istediğimde, iddiasını reddedecektim.

Türlü düşüncelerle dolu on beş kilometrenin sonunda Damhan'ın avlusuna vardığımda onunla yüzleşmeye hazırdım.

Yağmura adım attım, tepede şimşekler çakıyor ve gece gökyüzünü ikiye bölüyordu. Beni de, diye düşündüm, kale koridoruna doğru yürürken. Ben Brienna, ikisi bir arada.

Müziği, Merei'nin müziğini, büyük salonun ışığına ve sıcaklığına kadar takip ettim. Valenyalılar akşam yemeği için masalarında toplanmışlardı. Ateş kükrüyordu, hanedan ge-yikleri duvarlardaki oyulmuş yerlerinden parlıyordu. Elbisem arkamda yağmurdan bir iz bırakarak fayanslara sürtünürken, büyük salonun koridorunda ilerledim.

Adamların sessizleştiğini duydum. Valenyalılar girişimi fark ettiğinde kahkahalar kesildi. Müziğin acı bir şekilde sonlandığını duydum, Merei'nin kemani sarsılırken telleri çınlandı. Cartier'in bakışlarını güneş ışığı gibi üzerimde hissettim

ama karşılık vermedim. Hepsinin beni izlediğini hissettim ama gözlerim sadece masanın başında oturan lordun üzerindeydi.

Allenach içeri girdiğim an beni fark etti. Beni bekliyordu. İşaret parmağındaki yakut parıldarken kadehini masaya bırakarak ona yaklaşmamı izledi.

Kaidenin basamaklarına kadar yürüdüm ve orada, hemen önünde durdum. Saçlarımdan yağmur sularının aktığını hissederek avuçlarımı açtım.

“Merhaba baba...” dedim ona, sesim bir kuş gibi en yükseklerle uçarken.

Brendan Allenach gülümsedi. “Evine hoş geldin kızım.”

—❧— 28. BÖLÜM —❧—

BÖLÜN MÜŞ BİR KALP

“Rian? Kızıma hak ettiği koltuğu ver.”

Babasının isteği karşısında hayrete düşen Rian’ın sarsılmasını izledim. Yüzünün öfkeyle, bana karşı, en büyük korkusunun ete ve kemiğe bürünmüş haline karşı hissettiği öfkeyle çarpılmasını izledim.

Kayıp kız evlat, mirasını geri almak için dönmüştü.

Sırf bunu yapıp yapmayacağını görmek için ayağa kalkmasına izin verdim. Sonra elimi kaldırarak onu durdurdum. “Rian şimdilik koltuğunda kalabilir. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum baba.”

Allenach’ın gözleri –bir göletteki aldatıcı buz gibi açık mavi gözleri– merakla titreşti. Ama böyle bir şey söylememi bekliyor olmalıydı, çünkü hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıp sağ elini bana uzattı.

Kaideye çıktım ve masanın etrafından dolaşarak parmaklarımı onunkilerin üzerine bıraktım. Salondan üst kata ve oradan da henüz girmeye cesaret edemediğim bir koridora kadar bana eşlik etti. Beni cömertçe döşenmiş özel kanadına götürdü.

İlk oda, misafirlerle ve yakın arkadaşlarla oturulacak bir yerdi. Kükreyen bir ateşle yanan büyük bir şömine ve koyun derisiyle kaplı birkaç koltuk vardı. Bir duvarda, göğsüne saplanmış oklarla havaya sıçrayan beyaz bir geyiğin büyük bir gobleni ve bir sürü doldurulmuş hayvan kafası vardı. O kadar çoktu ki hepsi beni izliyormuş gibi hissettim.

“Otur kızım ve söyle bana, içmen için sana ne ikram edebilirim?” dedi Allenach. Şarap şişeleri, seramik bira sürahi-leri ve altın kadehlerle dolu bir masaya gitmek için parmaklarımı bıraktı.

Islak elbisemin içinde titrediğimi fark ederek ateşe en yakın koltuğa oturdum. “Susamadım.”

Bana baktığını hissettim. Kendine bir içki doldurmasını dinleyerek alevlerin dansını izledim. Yavaşça yanıma geri döndüğünde hemen karşımdaki koltuğa oturdu.

Ancak o zaman, ikimiz de hareketsizken, bakışlarına karşılık verebildim.

“Şu haline bir bak,” diye fısıldadı. “Çok güzelsin. Tıpkı annen gibi.”

Bu sözler beni sinirlendi. “Ben olduğumu böyle mi anladın?”

“Kraliyet salonuna adım attığını gördüğüm an ilk başta seni annen sandım. Bana musallat olmak için geri döndüğünü düşündüm,” diye yanıtladı. “Ta ki sen bana bakana kadar ve o anda sen olduğunu anladım.”

-Hımm."

-Bana inanmıyor musun?"

-Hayır. Kanıta ihtiyacım var Lordum."

Bacak bacak üstüne attı ve şarabından bir yudum aldı ama o kurnaz mavi gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. "Pekâlâ. Sena istediğin tüm kanıtları verebilirim."

"Neden bana annemle nasıl tanıştığınızı anlatarak başlıyorsun?"

"Annen on sekiz yıl kadar önce av partilerimden biri için büyükbabanla Damhan'ı ziyaret etti," diye başladı Allenach, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Üç yıl önce eşimi kaybetmiştim. Hâlâ ölümünün yasını tutuyordum, bir daha asla başka bir kadına bakamayacağımı sanıyordum. Annen gelene kadar."

Öfkemi gizlemek, alaycılığımı bastırmak için elimden geleni yaptım. Konuşmaya devam etmesi için kendimi susmaya zorladım.

"Annen ve büyükbaban bir aylığına burada konakladılar. Bu süre zarfında, onu sevmeye başladım. Valenya'ya dönmek için büyükbabanla birlikte ayrıldığında, seni yanında taşıdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Annenle yazışmaya başladık ve seni öğrendikten sonra, ondan Damhan'a dönmesini ve benimle evlenmesini istedim. Büyükbaban, kızını mahvettiğimi düşünerek buna izin vermedi."

Kalbim göğsümün derinliklerinde şiddetle çarpmaya başlamıştı. Söylediği her şey doğru kabul edilebilirdi; büyükbabamdan bahsetmişti. Sessiz kalarak dinlemeye devam ettim.

"Doğduğun gün annen bana yazdı," diye devam etti Allenach. "Uzun zamandır beklediğim kızım, her zaman iste-

diğim kızımı. Doğumundan üç yıl sonra annenin tüm mektupları kesildi. Büyükbaban, bana onun öldüğünü ve senin benim olmadığını, senin üzerinde hiçbir hakkım olmadığını bildirecek kadar zarıftı. Sen on yaşına gelene kadar sabırla bekledim. Ve sana bir mektup yazdım. Büyükbabanın bunu senden saklayacağını tahmin etmiştim ama yine de sana yazdım, beni ziyarete gelmeni istedim.”

On yaşına geldiğimde... On yaşına geldiğimde... Büyükbabam beni saklamak için benimle Magnalia'ya gittiğinde. Zar zor nefes alabiliyordum...

“Senden yine haber alamayınca, büyükbabanı ziyaret etmem gerektiğine karar verdim,” dedi Allenach. “Sen orada değildin. Ve seni nereye sakladığını bana söylemedi. Ama ben sabırlı bir adamım. Sen reşit olana kadar, on sekiz yaşına gelene kadar, kendi kararlarını verebileceğin zamana kadar bekledim. Bu yüzen kraliyet salonuna girdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Sonunda benimle tanışmaya geldiğini sandım. Tam bir adım öne çıkıp seni sahiplenmek üzereydim ki dilinden belirli bir isim döküldü.” Kadehi tutan eli gerildi. Ah, kıskançlık, haset, yüzünü bir maske gibi sarmaya başladı. “*MacQuinn*’in baban olduğunu söyledin. Yanıldığımı düşündüm, belki de gözlerim beni yanıltıyordu. Ama sonra bir tutku olduğunu söyledin ve bütün parçalar birleşti; büyükbaban seni bir tutku aracılığıyla gizlemişti ve *MacQuinn* de seni evlat edinmişti. Sen karşımda durmaya devam ettikçe bundan iyice emin oldum. Sen benimdin ve *MacQuinn* seni kullanıyordu. Bu yüzden seni burada ağır-lamayı teklif ettim, böylece senin hakkında daha çok şey

öğrenebilir, seni kraldan koruyabilirdim. Ve sonra o ürkek köpek şüphelerimi doğruladı.”

“Köpek mi?”

“Nessie,” dedi Allenach. “Yabancılardan her zaman nefret etmiştir. Ama senden kesinlikle etkilenmişti ve bu bana bir şeyi hatırlattı... Yıllar önce annen buradayken, av köpeklerimden biri onun yanından ayrılmayı reddetmişti. Nessie’nin annesi.”

Yutkundum, kendime bir köpeğin bunu bilemeyeceğini söyledim...

“Öyleyse neden MacQuinn’e dönmeme izin verdin?” diye sordum, kelimeler artık göğsümde tutamayacağım kadar sıcaktı. “Onunla yeniden bir araya gelmeme izin verdin, sadece beni tekrar söküp almak için.”

Allenach gülümsememeye çalıştı ama ağzının kenarları bu düşünceden aldığı çarpık zevki açığa çıkardı. “Evet. Belki de bu yaptığım zalimceydi ama beni yaralamaya çalışıyordu. Seni bana düşman etmeye çalışıyordu, hâlâ da öyle.”

Allenach ne kadar da yanılıyordu. Jourdain, benim gerçekte kimin kızı olduğumu bile bilmiyordu.

Sonra onun eline baktım –kadehini tutan sağ eline– ve hatırladım: O el, Jourdain’in eşini öldürmüştü. O el, onlara ihanet etmiş ve eşleriyle kızlarını ölüme götürmüştü.

Ayağa kalktım, öfkem ve üzüntüm dehşet içinde kanıma karıştı. “Yanılıyorsunuz Lordum! Ben sizin kızınız değilim!”

Kapıya neredeyse varmak üzereydim, sanki demir parmaklar göğsümü sıkıyormuş gibi nefesim kesiliyordu. Akşamüzeri Taşı bunu hissetti ve kalbime rahatlatıcı bir sıcak-

lık yaydı. *Cesur ol*, diye fısıldadı, ama yine de ondan kaçmaktan başka bir şey yapamadım.

Sesi aramızdaki mesafeyi delip geçtiğinde elim kapı koluna uzanıyordu.

“Henüz bitirmedim *Brienna!*”

Adımı söyleyen sesi beni durdurdu, adeta ayaklarımı yere mühürledi.

Ayağa kalkıp bitişik odalardan birine gitmesini dinledim. Geri döndüğünde, kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum.

“Annenin mektupları...” dedi sadece.

Bu beni ona döndürdü. Beni, üzerine kalın bir mektup destesi bıraktığı koltuğuma sürükledi. Onlara, her zaman özlemine çektiğim annemden kalan bu küçücük hatıralara uzanmama neden oldu.

Mektupları okumaya başladığımda kalbim tamamen parçalandı. Oydu. Rosalie Paquet. Annem. Allenach’ın ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen onu sevmiştii.

Mektuplardan birinde küçük bir tutam saç vardı. Benim saçım. Yumuşak bir altın kahverengi.

Kızımızın adını Brienna koydum Brendan, seni onurlandırmak için.

Yere çöktüm, gücüm beni terk etmişti. Adım, bu adamın—bu sinsii, canii adamın—adından esinlenilmişti. Başımı kaldırıp ona baktım; yakınımnda durup gerçeği sindirmemi izliyordu.

“Benden ne istiyorsun?” diye fısıldadım.

Allenach önümde diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. O hain ellerinin. “Sen benim tek kızımsın. Ve seni bu toprakların kraliçesi olarak yetiştireceğim.”

Gölmek istedim. Ağlamak istedim. Bugünü geri sarmak, yakmak, yaşananları unutmak istedim. Ama elleri beni sabit tuttu ve bu çılgın iddiasına cevap vermek zorunda kaldım.

“Peki Lordum, beni nasıl kraliçe yapacaksınız?”

O gözlerde karanlık bir ışık parladı. Bir an, taşın bende olduğunu keşfettiğini düşünerek kalbim durdu. Ama biz Kavanagh değildik. Taş bizim için işe yaramazdı.

“Uzun zaman önce,” diye mırıldandı, “atamız bir şeyi aldı. Maevana’nın bir kraliçe diyarı olarak kalması için hayati önem taşıyan bir şeyi aldı.” Başparmakları hafifçe yanaklarımı okşarken bana gülümsedi. “Hanedanımız, Kraliçe’nin Kanunu’nu nesiller boyunca sakladı. Kanun bu kalede ve seni tahta geçirmek için onu ortaya çıkaracağım Brienna.”

Titreyerek gözlerimi kapattım.

Allenach Hanedanı, tüm bu yıllar boyunca, Akşamüzeri Taşı’nı ve Kraliçe’nin Kanunu’nu elinde tutuyordu. Benim ait olduğum hanedan, bir kraliçe soyunu yok etmiş, sihri uykuya dalmaya zorlamış ve Lannon gibi zalim bir krala imkân tanımıştı. Atalarımın yaptıklarının ağırlığı beni yere çökertti; Allenach beni dik tutuyor olmasaydı tamamen eriyip gidecektim.

“Ama ben yarı Valenyalıyım,” diye itiraz ettim, ona bakmak için gözlerimi açarak. “Ben gayrimeşruyum.”

“Seni meşrulaştıracığım,” dedi. “Ve sadece kısmen Maevan olman önemli değil. Damarlarında asil kan akıyor ve kızım olarak, taht üzerinde haklı bir iddian var.”

Bu ayartma içimde kök salmadan önce onu reddetmeliydim. Ama Kraliçe’nin Kanunu... Ona ihtiyacımız vardı. Taş bizdeydi ama Kanun’a da ihtiyacımız vardı.

“Bana Kanun’u gösterin,” dedim.

Elleri yavaşça yüzümden çekilirken bana bakmaya devam etti. “Hayır. Bana bağlılık yemini edene kadar olmaz. MacQuinn’i tamamen reddettiğini öğrenene kadar olmaz.”

Ah, benimle oynuyordu. Beni manipüle ediyordu. Jourdain’le rekabet etme ihtiyacı hissetmesi, beni sadece kendi gücünü artırmak için istemesi onu daha da küçümsememe neden oldu.

Acele bir karar vermeyeceğim, diye düşündüm.

Bu yüzden derin bir nefes alarak, “Bunu düşünmem için bana bir gece verin Lordum. Yarın sabah cevabımı söyleyeceğim,” dedim.

Buna saygı duyacaktı. O bir Maevan’dı ve bir Maevan’ın sözü onun yeminiydi. Valenyalılar görgü kuralları ve nezaket konusunda iyiydi, ancak Maevanların sözleri vardı; basit ve bağlayıcı kelimeler.

Allenach ayağa kalkmama yardım etti. Tek boynuzlu at odasında benim için sıcak bir banyo hazırlanmasını istedi ve beni yalnız bıraktı.

Ateşe bakarak ve kanımdan nefret ederek, her yerim kırışana kadar suda kaldım. Sonra ayağa kalktım ve tüm eşyalarımı Jourdain’in yanında bıraktığım için bana gönderdiği geceliği giydim.

Geceliğimin yumuşak yününün altına gizlenmiş taş ve madalyon ile ateşin karşısına oturdum ve kendi korkunç düşüncelerime esir düştüm.

Bu gece Damhan’a, Allenach’ın benim hakkımdaki iddialarıyla sadece Jourdain’le alay ettiğine inanarak gelmiştim. Ama şimdi gerçeği biliyordum... Ben onun kanındandım,

defnelerin arasında sıçrayan bir geyiktim, zalim bir adamın tek kızıydım.

Ve beni kraliçe yapmak istiyordu.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı hayatım haline gelen karmaşık ağın içinden geçirmeye başladım.

Kanun'u ele geçirmek için kendimi Allenach'a adanmıştım.

Kendimi Allenach'a adarsam, ya onun peşinden gidip beni tahta geçirmesine izin verecektim ya da ona ihanet edip Kanun'u Mistwood'a götürecektim.

Kendimi Allenach'a adamayı reddedersem, Kanun'u geri alamazdım. Ama yine de planlandığı gibi taşla birlikte Mistwood'a giderdim. Tabii eğer Allenach beni Damhan kalesine kilitlemezse.

“Brienna?”

Sağa baktım ve Cartier'in odamda dikildiğini gördüm. Kendi karanlık düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki gizli kapıdan içeri girdiğini bile duymamıştım. Yanıma gelip önümde diz çöktü ve sanki sürüklendiğimi biliyormuş gibi, dokunuşunun beni geri getireceğini biliyormuş gibi ellerini dizlerime koydu.

Şömineden gelen ışığın altın rengi saçlarını öpmesini izledim ve parmaklarımın saçlarının arasından geçmesine izin verdim, okşamama karşılık olarak gözleri kapandı.

“O benim babam...” diye fısıldadım.

Cartier bana baktı. Gözlerinde öyle bir hüznün vardı ki sanki içimdeki her bir acıyı hissediyor gibiydi.

“O olduğunu biliyor muydun?” diye sordum.

“Hayır. Yalnızca babanın bir Maevan olduğunu biliyordum. Adı bana hiç söylenmedi.”

Parmaklarımın saçlarından düşmesine izin verdim ve başımı koltuğa yaslayarak tavana baktım. “Kanun onda. Ve beni kraliçe yapmak istiyor.”

Cartier’in parmakları dizlerimi sıktı. Bakışlarımı ona çevirdim; ben ihanetten söz ederken bile gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. Gözlerinde ne korku vardı ne de hırs. Sadece sadık bir mavi tonuydu.

“Cartier... Ne yapmalıyım?”

Ayağa kalktı ve tam karşıma oturmak için yakınımına bir sandalye çekti, artık onun dışında hiçbir yere bakamazdım. Ateşin, yüzünün bir tarafına ışık saçmasını, diğer tarafını gölgede bırakmasını izledim.

“Dört ay önce,” dedi, “senin için en iyi yolu bildiğimi sanıyordum. Seni o kadar derinden sevmeye başlamıştım ki seni bana yakın tutacak dalı seçtiğinden emin olmak istedim. Benim yaptığım gibi öğretmek için Babineaux ile gitmeni istedim. Ve yaz sonu geldiğinde, arkanda hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu keşfettiğimde ise seni tutamayacağımı, senin adına karar veremeyeceğimi anladım. Ancak gitmene izin verdiğimde, seni en harika şekillerde yeniden buldum.”

Sustu ama gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

“Neye karar vereceğini, en iyisinin ne olduğunu söyleyemem,” dedi. “Bu, senin kalbinin seçmesi gereken bir şey Brienna. Ama şunu söyleyeceğim: Hangi yolu seçersen seç, yanında olacağım, karanlıkta bile.”

Ayağa kalktı, parmakları saçlarımı nazikçe takip ederek

yanağımın keskin çizgisinden çenemin ucuna kadar indi. Bir vaat dokunuşu, bir kutsama dokunuşu.

Yanında olacağım.

“İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun...” diye fısıldadı ve ben nefes bile alamadan gitti.

O gece bir savaş verdim, çünkü kalbim ikiye bölünmüştü: Hangi babaya ihanet etmeliydim? Tutkuyla bağlı olana mı, yoksa kanla bağlı olana mı? Jourdain şimdi gerçekten kimin kızı olduğumu bildiği için benden nefret mi ediyordu? Korumacı babamın bana değer vermeye, beni sevmeye başladığını düşündüğüm bazı anlar olmuştu fakat artık gerçeği bildiği için bana asla eskisi gibi bakmayabilirdi.

Ben onu mahveden adamın kızıydim.

Bütün gece savaştım... Odanın içinde ileri geri yürüyerek, şüphe duyarak, acı çekerek. Şafakla birlikte pencerelerden içeri lavanta rengi ışık süzüldüğünde, sabah gizlice odama sokulduğunda, sonunda yolumu seçmiştim.

—: 29. BÖLÜM :—

KELİMELEK UYKULARINDAN UYANIR

Allenach ile kahvaltıdan hemen önce salonun kapısında karşılaştım. Ellerinde deri eldivenler ve yakasına bağladığı kürk astarlı bir pelerinle beni bekliyordu. Ben de benim için gönderdiği bir Maevan elbisesi –vücuda rahatça oturan kırmızı yün bir elbise, beyaz, dökümlü kolları ile keşfetmek ve at binmek için tasarlanmış bir elbise– ile sıcak bir pelerin ve hâlâ gıcırdayan deri çizmeler giyiyordum.

Onu görünce kaşlarımı kaldırdım. Cevabımı gerçekten de salonun dışında mı duymak istiyordu?

“Seni bir yere götürmek istiyorum,” dedi ben daha bir şey söyleyemeden. “Kahvaltımızı daha sonra yapabiliriz.”

Başımı salladım ve beni neden kalenin güvenliğinden uzaklaştırmak istediğini merak ederek avluya kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Bizi bekleyen iki at vardı. Allenach

kestane rengi aygırına binerken, ben de alacalı kısrağa bindim ve topraklarının doğusunda uzanan bir dağın tepesine çıkarken onu takip ettim. Sis gitgide dağılıyordu, dakika dakika; biz daha yükseğe çıkmaya devam ettikçe, hava tatlı ve keskin bir hâl alıyordu.

Sonunda durduğunda soğuk iliklerime kadar işlemişti. Kısrağım onun aygırının yanında yavaşlayarak durdu ve rüzgârla savrulan sisin ikimizi büyük bir zirvede bırakarak uzaklaşmasını izledim. Kale siperlerindeki manzaranın nefes kesici olduğunu düşünseydim, bu kesin fikrimi değiştirirdi.

Allenach toprakları önümüzde uzanıyordu; tepeler, dereler ve ormanlar; yeşil, mavi ve koyu sarı; vahşi çayırlarla karışık uysal topraklar. Gözlerim bu büyüleyici topraklara daldı. Bu bereketli topraklar benim kanımdaydı ve onu hissettim, kalbimi çekiştirdiğini hissettim.

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Burası senin evin Brienna,” dedi, sesi sanki dün gece hiç uyumamış gibi pürüzlüydü. “Ne istersen, sana verebilirim.”

Toprak. Aile. Bir Taç.

Gözlerim bir kez daha açıldı. Aşağıda Damhan’ı görebiliyordum, bacalarından duman yükseliyordu.

“Peki, ya oğulların?” diye sordum, sonunda ona bakmak için gözlerimi karşımdaki güzellikten ayırarak.

“Oğullarım mirastan paylarını alacaklar.” At, altında kıpırdanarak toprağı eşeledi. Allenach bana baktı; rüzgâr, siyah saçlarıyla oynuyordu. “Seni çok uzun zamandır bekliyorum Brienna.”

Cevabım onun akarsularında ve gölgelerinde saklıymış

gibi, aşağıda uzanan toprağa baktım. Kararımı vermiştim, rotamı belirlemiştim. Ona seçimimi söylemek, onunla son bir plan yapmak için şafakta Cartier'e gitmiştim. Yine de şüphenin kalbimde bu kadar büyük bir krater oluşturmalarına hayret ettim.

Gözlerimi ona, babam olan lorda dikerek, "Seni seçiyorum baba. Allenach Hanedanı'nı seçiyorum. Beni tahta oturt," dedim.

Allenach gülümsedi, onu on yaş daha genç gösteren sıcak bir gülümsemeydi. Heyecanlıydı, gözleri sanki hiç kusurum yokmuş gibi, onun kayıp kızı değil de kraliçesiymişim gibi beni övüyordu.

"Çok memnun oldum Brienna. Kaleye dönelim. Sana Kanun'u göstermek istiyorum." Onu sesimle durdurduğumda atını döndürmek üzereydi.

"Babacığım, belki bu akşam yemekten sonra bakmayı planlayabiliriz?"

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bu akşam mı?"

"Evet," dedim dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirerek. "Valenyalılar burada, unuttun mu? Akşama kadar bekleyebilirim."

Sözlerimi düşündü. Yemi yutması için dua ettim.

"Pekâlâ," dedi sonunda, ardından onu takip etmemi istemesine başını eğdi.

Avluya girdiğimizde midem bulanıyor, her yerim ağrıyordu. Kasılmış bacaklarımin izin verdiği ölçüde zarafetle attan indim ve Allenach'ın elini tutarak beni salona yönlendirmesine izin verdim.

İçeri girdiğimizde kahvaltı hâlâ devam ediyordu; sıcaklık, donmuş ellerimde karıncalanan bir merhem gibiydi. Rian'ın ortalıkta görünmediğini, sandalyesinin boş olduğunu fark ettim. Ve Allenach beni oraya göttürdü, sağındaki koltuğu bana verdi.

“Günaydın kardeşim,” diye selamladı Sean, bunun olduğuna inanamıyormuş gibi temkinle bana bakarak.

“Günaydın kardeşim,” diye aynı şekilde karşılık verdim, babam aramızdaki sandalyeye otururken.

Zayıflayan kalabalığın içinde Cartier'i bulmadan önce kendimi üç kaşık yulaf lapası yemeye zorladım. Sanki sıkılmış gibi, ağırlaşmış gözlerle bana bakıyordu ama dikkatle bekliyordu.

Dikkatlice yakamı okşadım.

Harekete aynı şekilde karşılık verdi, aramızdaki hava sanki birbirimize sihirli bir iple bağlıymışız gibi parlıyordu.

Bundan geri dönüş yoktu.

Akşam yemeği neredeyse bitene kadar bekledim; büyük salon, hikâyeler, bira ve müzikle dolup taşıyordu. Midem düğümlenene kadar kendimi yemek yemeye zorlamıştım. Ancak o zaman sola, yanımda oturan Allenach'a bakarak, “Belki şimdi bana gösterebilirsin baba?” dedim.

Tabağında hâlâ yiyecek ve kadehinde bira vardı. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da bir babanın kızını şımartmayı sevdiğiydi. Allenach hemen ayağa kalktı ve ben de ona elimi uzattım, salondan çıkmadan hemen önce omzumun üzerinden baktım.

Cartier salondan çıkmamızı izledi. Bizden sonra on dakika daha bekleyecekti ve sonra o da kaçıp gidecekti.

Allenach beni özel odalarına geri götürürken içimden kendi adımlarımı saydım, çizmelerimi halıya bastırırken sayıların sırası garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bu planın tamamen öngörülemeyen kısmı Kanun'un gerçek konumuydu. Allenach kalede bir yerde saklı olduğunu söylemişti ve bu yüzden Cartier ve ben şansımızı denemiştik. Muhtemelen lordun kanadında, bir zamanlar Tristan Allenach'ın odalarının bulunduğu yerde olduğunu tahmin etmiştim.

Doğru tahmin etmiştim.

Allenach'ı oturma odasından, özel yemek odasından, yatak odasına kadar takip ettim. Yorgan ve kürklerle kaplı büyük bir yatak ve küllerle dolu, soğuk, büyük bir taş şömine vardı. Bir duvar üç vitray pencereyle kaplıydı ve mum ışığı koyu renkli camı aydınlatıyordu.

"Baba," dedim, Allenach bitişik bir odada gözden kaybolurken sabırla bekleyerek. "Kanun'dan nasıl haberin oldu?"

Kavisli bir başı olan uzun, ince bir demir parçasıyla geri döndü. Bir an için, onu bir silah olarak kullanmak üzere olduğunu düşünerek kalbim hızlandı. Allenach gülümseyerek, "Kanun buraya saklandığından beri babadan mirasçı oğula geçen bir sır," dedi.

"Öyleyse Rian da biliyor mu?"

"O biliyor. Sean bilmiyor."

Şöminenin taşlarından birini sökmek için demir sopayı kullanışını izledim. Uzun bir levhaydı, yıllarca kuruma ve kütüklere sürtünmekten lekelenmişti. Allenach onu çıkar-

mak için uğraşırken, Tristan'ı düşündüm. Atamın Allenach ile aynı hareketlerle, aynı güdülerle çalıştığını neredeyse görebiliyordum ama Tristan onu özgürlüğüne kavuşturmak yerine saklamak için çalışmıştı.

“Brienna.”

Adımı söylediğinde yanına doğru ilerledim, sesinin tonu ayak bileklerimdeki görünmez prangaları kırıyordu. Taş tabletin elinde tutuyor, gelip altında ne yattığını görmemi, onu talep etmemi bekliyordu.

Sessizce Allenach'ın yanına giderek yerdeki girintiye baktım.

Cartier bir keresinde bana bunu tarif etmişti. Liadan'ın, sihrini kelimeleri taşa oymak için kullandığını söylemişti. Görüntüsü nefesimi kesti, hâlâ korsemin içinde sıkışıp kalmış olan Akşamüzeri Taşı madalyonun içinde dayanılmaz bir sıcaklığa ulaştı. Taşın uyanışı beni diz çökmeye zorladı ve titreyen ellerle taş tablete uzandım.

Liadan'ın sözleri, oyukların içi yıldız tozuyla kaplıymış gibi parıltıyordu. Tablet aldatıcı derecede hafifti, büyük bir kitap kapağı boyutunda, beyaz bir dikdörtgen taşı. Tozu ve kiri sildim, kelimeler okşayışıma cevap vererek aydınlandı. Sihirle kıpır kıpır olduğunu biliyordum; Kanun, Akşamüzeri Taşı'nın yakınlığına tepki veriyordu. Allenach'ın, tabletin damarları besinle dolmuş gibi, Kanun'un içinden gelen ilahî ışığı gördüğünü fark ettiğimde ensemden ter damlamaya başladı.

Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştım, tabletin bir çocuk gibi kollarımla sararak ona arkamı döndüm ve beni ele vermemesi için Kanun'a o çekici parıltıyı yutmasını sessizce emrettim.

Ve Kanun beni duymuş gibi, içeriden gelen ılık bir kor gibi sönerken, Akşamüzeri Taşı da soğudu. Sadece bir damla Kavanagh kanım olsa bu deneyimin nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

“Oku bana kızım,” dedi Allenach, şömine taşını tekrar yerine koyarken.

Sesimin sakın çıkmasını dileyerek boğazımı temizledim.

Liadan’ın sözleri dilimden döküldü, bulut kadar semavi, bal kadar tatlı, bıçak kadar keskin:

*“Ben, Liadan Kavanagh, Maevana’nın ilk kraliçesi
Bu tahtın ve bu tacın,
bu toprakların kızlarına miras kalacağını ilan ediyorum.
İster Kavanagh olsunlar
isterse diğer on üç hanedanın birinden gelsinler,
kraliçe ve insanlar tarafından seçilmedikçe
bu tahtta hiçbir kral oturmayacak.
Her soylu kız, geride bıraktığım taç için çekişebilir
çünkü kızlarımız sayesinde yaşıyoruz,
gelişiyoruz ve varlığımızı devam ettiriyoruz.
1268 Haziranının ilk gününde oyulmuştur.”*

Sesim gölgelere karışırken oda sessizleşti, kelimeler bir mücevher gibi Allenach ile benim aramda asılı kaldı. Bir zamanlar sadece bir Kavanagh kızının tahta geçme hakkına sahip olduğuna inanıyordum. Ama şimdi Liadan’ın, tacı on dört hanedandan herhangi bir soylu kıza açtığını fark ettim.

Allenach haklıydı: Meşru bir hakkım vardı.

Allenach öne çıkarak yüzümü elleri arasına aldı. Bana bakarken, içimde annemin gölgesini görürken, güç ve taht arzusu gözlerinde parlıyordu.

“Böylece Allenach Hanedanı yükseliyor...” diye fısıldadı.

“Evet baba.”

Beni kader planlarına mühürleyerek alımdan öptü. Beni oturma odasına götürmesine izin verdim ve kutlamak için bir kadeh şarap doldururken, yanan şöminenin önündeki koltuğa oturdum. Kanun’u kucağımda tuttum, bacaklarımın üzerinde dinlenmesine izin verdim, parmaklarım hâlâ üzerindeki kelimeleri okşuyordu.

İşte o zaman, kapısı nihayet çalmaya başladı.

Allenach kaşlarını çattı ve yüzündeki bir anlık sinirle şarap şişesini geri bıraktı. “Ne var?” diye seslendi öfkeyle.

“Efendim, tarlalar yanıyor!” diye karşılık verdi bir ses, kapının diğer tarafından.

Allenach’ın tedirgin ifadesinin şoka dönüşmesini ve uzun adımlarla odanın diğer ucuna yürüyüp kapıyı açmasını izledim. Adamlarından biri orada duruyordu, yüzü duman ve terden lekelenmişti.

“Tarlalar yanıyor da ne demek?” diye tekrarladı Allenach.

“Arpa tarlasının tamamı alev almış,” diye soludu adam. “Kontrol altına alamıyoruz.”

“Bütün adamları topla!” diye emretti Allenach. “Hemen geliyorum!”

Kanun’u koltuğa bırakarak ayağa fırladım. Allenach, odanın diğer ucundaki, oturma odasının yan tarafındaki bir kapıya, duvara karışmış olduğu için daha önce görmediğim bir kapıya doğru ilerledi. Ellerimi sıkarak onu takip ettim.

“Baba, ben ne yapabilirim?” diye sordum, kendi özel cephaneliğine adım attığını fark ederek. Kılıçlar, kalkanlar, topuzlar, mızraklar, yaylar, oklarla dolu sadaklar ve baltalar, alevlerin ışığı üzerlerine dokundukça duvardaki yerlerinden parlıyorlardı.

Allenach beline uzun bir kılıç kuşandıktan sonra oturma odasına geri döndü, orada durduğumu görene kadar beni unutmuştu.

“Burada kalmanı istiyorum,” dedi. “Odamdan ayrılma.”

“Ama baba, ben...”

“Odamdan ayrılma Brienna,” diye tekrarladı, sesi sertti. “Güvenli olduğundan emin olur olmaz geri döneceğim.”

Odadan çıkmasını izledim, kapıyı kapatmasını dinledim. Tam da umduğum gibiydi, ta ki bir anahtarı çevirdiğini, beni Allenach’ın kanadına kilitleyen kapının sesini duyana kadar.

Hayır! Kapıyı, tek çıkış yolunu denemek için koşarken kalbim küt küt çarpıyordu. Sımsıkı kapanmış ve eşikle birleşmiş olan demir kulplar, beni babamın odasında esir tutuyordu. Yine de kapıyı çekmeye, onunla savaşmaya devam ettim. Yerinden bir milim bile kıpırdamadı.

Dışarı çıkmak zorundaydım. Ve bunu yapmak için sadece birkaç dakikam vardı.

Planladığım adımları hatırlayana kadar zihnim panikle doldu. Kilitli kapılardan uzaklaştım ve Allenach’ın yatak odasına, doğruca gardırobuna gittim. Renklerine göre düzenlenmiş, karanfıl ve çam kokan kıyafetlerini karıştırdım ve tokasıyla askısı olan deri bir çanta buldum. Oturma odasına geri dönüp Kanun’u çantaya yerleştirdim, askıları omuzlarıma takıp çantayı sırtıma sıkıca bağladım.

Sonra küçük cephaneliğine gittim. Sıradışı bir kabzası olan ince bir kılıç seçtim. Topuzunda bir kehribar küresi ve kürenin içinde de zamanda donmuş bir karadul vardı. Karadul'un Isırığı. Tam bana göre, diye düşündüm ve kılıcı belime bağladım. Ardından en yakındaki baltayı kapıp kilitli kapıya geri döndüm ve baltayı demir kulpların etrafındaki ahşaba salladım. Birkaç dakika içinde bunun nafile bir çaba olduğunu anladım. Gücümü tüketiyordu ve vuruşlarımın altında neredeyse hiç parçalanmıyordu.

O halde çıkış yolu pencere olmalıydı.

Allenach'ın yatak odasına, vitray pencerelere geri döndüm. Renklerin ardında, uzak alanda yanan ateşi görebiliyordum, cam onu ürkütücü bir yeşil ışığa çeviriyordu. Baltamı kaldırdım ve derin bir nefes aldıktan sonra savurdum.

Pencere paramparça olup omuzlarıma ve zemine yağmur gibi yağdı. Soğuk akşam havası uğuldayarak içeri girdi ve Cartier'in çıkardığı yangının dumanını, yangını söndürmek için koşuşturan Allenach'ın adamlarının bağrıışlarını da beraberinde getirdi. Pervazdaki tüm cam parçalarını temizlemek için çılgınca çalıştım ve sonra yerden ne kadar uzakta olduğumu görmek için öne eğildim.

Burası kalenin ikinci katıydı ve yine de böyle bir düşüş bacaklarımı kırardı.

Daha önce gördüğüm bir halatı almak için zırhlı odaya geri dönmek zorunda kaldım. İpin bir ucunu Allenach'ın yatak direğine –şükürler olsun ki yere sabitlenmişti– bağlarken ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmayı tercih ettim. Karanlıktan, nahoş kararlardan, bozulan yeminlerden ve hain kızlar-

dan ibaret olan aşağıdaki dünyaya bakarak pencere pervazına çıkarken sakinmişim gibi davranmayı tercih ettim.

Tereddüt edemezdim. Sadece birkaç dakikam vardı.

Ve böylece kalenin duvarından aşağı inmeye başladım; halat ellerimi yakıyor, Akşamüzeri Taşı elbisemin içinde uğulduyor, Kraliçe'nin Kanunu bir kalkan gibi sırtımda duruyor, dumanlı rüzgârda saçlarım vahşice uçuşuyordu. Başarısız düğümüm Allenach'ın yatak direğinden çözölmüş olmalıydı, çünkü hızla düşüyordum, karanlıkta çırpınıyordum. Ayak bileklerimin ağrmasına neden olan bir darbeye yere vurdum, ama neyse ki ayaklarımın üzerine inmiştim.

Koşmaya başladım.

Tarlayı kasıp kavuran yangın, kaçışımı gizleyip Jourdain'in adamlarına *kalkmaları ve savaşmaları* için işaret ederken, gölgelerin arasından akşamın erken saatlerinde sessizce duran tavernaya doğru fırladım. Bir atın gümbürdeyen toynak seslerini duyduğumda neredeyse varmak üzereydim.

Cartier olduğunu sandım. Yüreğim ağzımda, sese dönmek için durdum ama sadece Rian'ın öfkeyle üzerime hücum ettiğini gördüm. Ve elinde bir sabahyıldızı, sivri uçlu kalın bir ahşap sopa vardı.

Bırakın ölüm vuruşundan kaçmayı, nefes alacak bile zamanım olmadı. Sahip olduğum tek kalkan olan sihirli tablet sırtımdaydı, tableti ona çevirdim ve sabahyıldızının Kanun'a çarptığını hissettim.

Darbe tüm kemiklerimi sarsarken, az önce tableti yok ettiğime inanarak çimlere yüzüstü yuvarlandım. Uyuşmuş bir halde geriye uzandım ve çantanın içinde sağlam bir taş par-

cası hissettim. Hâlâ bir bütünlü hayatımı kurtarmıştı. Dilimdeki kanın tadını alarak yavaşça ayağa kalktım.

Sabahyıldızı ve Kanun'un çarpışması, Rian'ın silahını ikiye bölmüştü. Ve darbe onu eyerden düşürmüştü; hunca zamandan sonra bile, Liadan'ın sözlerinin Maevan kızlarını hâlâ koruduğunu düşündüm.

Düşüşüm yüzünden hırıldayarak nefes almaya devam ederken, kaçmam mı, yoksa onunla yüzleşmem mi gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Uzun çimlerin arasında yatan üvey kardeşim sendeleyerek ayağa kalktı. Beni gördü, tereddüdümü gördü ve ikiye bölünmüş silahının bir parçasını eline aldı.

Yan tarafımdaki kınında duran kılıcı almak için sadece birkaç saniyem vardı ama havadaki uyarı kıvılcımını hissedebiliyordum, çünkü ben kendimi savunamadan bana öldürücü bir darbe indirmek üzereydi.

Ayın önüne geçerek tepeme dikildi ve kırılmış silahının yarısını havaya kaldırdı.

Ama darbesini gerçekleştiremedi. Aniden havaya sıçrayan bir canavar, kurda benzeyen bir köpek tarafından yere devrilmesini şaşkınlıkla izledim. Nessie onun kolunu koparıp atarken şok içinde geriye tökezledim. Bir sonraki saldırı boğazına gerçekleşmeden önce Rian boğuk bir çığlık attı. Köpek hızlıydı; Rian'ın hareketsiz kalmasını, gözlerinin sonsuza dek geceye açılmasını, kanının çimlere akmasını izledim. Ve ardından Nessie, eteğimin kıvrımları arasına sokularak burnunu bana sürttü.

"Sakin ol kızım," diye fısıldadım titreyerek. Beni kurtardığı için başını okşayarak ona teşekkür ettim.

Rian benim üvey kardeşimdi ama yine de babasının köpeği tarafından öldürüldüğü için pişmanlık duymuyordum.

Ona sırtımı döndüm ve yanımda koşan Nessie ile hızla tavernaya gittim.

Cartier binanın arka kapısında beni bekliyordu. Kalın saçakların gölgeleri onu neredeyse benden gizliyordu. Geldiğimi görünce öne çıktı, yanında eyerlenmiş bir şekilde hazır bekleyen iki at vardı.

Hemen kollarına koştum. Kollarıyla beni sararken sırtımda taşıdığım Kanun'u hissetti. Bana baktığında dudaklarını süsleyen gülümsemeyi öpebilirdim ama gece acele etmemizi istiyordu. Ve sonra yalnız olmadığımızı gördüm.

Gölgelerin arasından, atıyla birlikte Merei çıktı. Bana gülümserken yıldız ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

“Mer?” diye fısıldadım, ona uzanmak için Cartier'in kollarından sıyrılarak. “Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?” diye alay etti. “Sizinle geliyorum.”

Cartier'e baktım ve sonra en başından beri işin içinde olduğunu, planlarımızın bir parçası olduğunu fark ederek tekrar Merei'ye döndüm.

“Nasıl yani?”

“Damhan'a gitmek için gönüllü olduğumda,” diye açıkladı Cartier sessizce, “Merei ile temasa geçtim. Patrice'i kuzeye gelmeye, Damhan'ın salonunda çalmaya ikna edip edemeyeceğini sordum. Dürüst olmak gerekirse, hamisini ikna edebileceğini düşünmemiştim... Bu yüzden fikrimin hiçbir zaman gerçekleşmemesi ihtimaline karşı Jourdain'e hiçbir şey söylemedim.”

“Ama neden?” diye ısrar ettim.

“Çünkü Amadine Jourdain’in yardıma ihtiyacı olacağını biliyordum,” diye yanıtladı Cartier gülümseyerek. “Ama onun sen olduğunu bilmiyorduk Brienna.”

Ne kadar da haklıydı. Merei olmasaydı, taşı asla alamazdım. İkisinin de elini tuttum. “Öyleyse Mistwood’a gidiyoruz?”

“Mistwood’a,” diye fısıldadılar bir ağızdan.

Önümüzde altı saatlik bir yolculuk vardı. Ancak Mistwood’a varmadan önce, ziyaret etmemiz gereken bir yer daha vardı.

“Kimin köpeği?” diye sordu Cartier, sonunda ayaklarının dibinde bekleyen büyük av köpeğini fark ederek.

“O benim,” diye yanıtladım atıma binerken. “Ve bizimle geliyor.”

Beş saat sonra, karanlık bir sokak köşesinde, Lyonesse’de filizlenen meşelerden birinin hemen altında güvenli evi buldum. Cartier ve Merei beni takip etti, bir gölgeden diğer gölgeye, bir yoldan diğer yola geçerek matbaacının ön kapısına kadar ilerlerken, çizimleri parke taşlar üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Sıkı bir sokağa çıkma yasağı uygulayan Lannon’un adamları tarafından keşfedilmemek için sessizce yürüyerek dolaşabilmemiz adına atlarımızı, hızımıza ayak uyduran Nessie’nin koruyucu gözleri altında şehrin dışına saklamıştık. Yine de sessizce kapıyı çalmak için elimi kaldırırken omurgamda bir ürperti hissettim.

Soğuk gecede nefesimiz bir duman bulutu gibi dudaklarımızın arasından kaçarken bekledik.

Ayın konumuna ve havadaki derin soğuğa bakılırsa, saatin sabahın üçü civarında olduğunu tahmin ediyordum. Matbaacının duymasını ve cevap vermesini umarak parmaklarım ile kapıyı bir kez daha tıklattım.

“Brienna,” diye fısıldadı Cartier. Bana ne söylediğini biliyordum; acele etmemiz gerekiyordu. Şafaktan önce Mistwood’a ulaşmamız gerekiyordu.

İç çekerek arkamı dönmek üzereydim ki kilidi açılan kapı gıcırdayarak aralandı. Gözlerimi kocaman açarak bize cevap veren adama baktım; tek bir mumun aydınlattığı yüzündeki kaşları çatılmıştı.

“Evan Berne?” diye mırıldandım.

Kaş çatışı derinleşti. “Evet? Siz kimsiniz?”

“Ben, Davin MacQuinn’in kızıyım. İçeri girmemize izin verir misin?”

Şimdi gözleri kocaman açılan oydu ve bakışları beni, Cartier’i ve Merei’yi değerlendiriyordu. Temkinli bir şekilde kapıyı açarak, evine girmemize izin verdi.

Eşi birkaç adım geride duruyordu. Omuzlarına yün bir şal atmıştı ve dehşeti apaçık ortadaydı. Her iki yanında birer oğlu duruyordu, oğullarından biri arkasında tuttuğu kamayı gizlemeye çalışıyordu.

“Böyle geç bir saatte geldiğim için üzgünüm.” Özür dilemek için acele ettim. “Ama Liam O’Brian seni görevimiz için güvenli bir ev olarak işaretledi ve senden bir şey istemek zorundayım.”

Evan Berne karşıma dikildi, gözleri hâlâ kocaman açılmış ve korkmuş durumdaydı. “Sen... *MacQuinn’in* kızı olduğunu mu söyledin?”

“Evet. Babam, Maevana’ya geri döndü. Şafak söktüğünde, yıkılan üç hanedan tekrar ayağa kalkacak ve tahtı geri alacak.”

“Nasıl?” diye fısıldadı oğullardan biri.

Gözlerimin Evan’a dönmesine izin vermeden önce ona baktım ve sırtındaki çantayı çıkardım. “Sen matbaacı mısın?”

Evan keskin bir şekilde başını salladı. Kraliçe’nin Kanunu’nu çantadan çıkarmamı izlerken mum ellerinde titriyordu.

Mum ışığının oyulmuş kelimeler üzerinde parlamasına izin vermek için yaklaşırken zar zor nefes alıyordu. Karısının nefesi kesildi; oğulları büyülenmiş bakışlarla öne çıktılar. Liadan’ın çok uzun zaman önce taşta oyduğu kelimeleri okumak için etrafıma toplandılar. Her geçen saniye, kalplerinde yeşeren umudu, şaşkınlığı ve cesareti hissettim.

“Bunu nereden buldun?” diye fısıldadı Evan’ın karısı, bana baktığında gözleri dolarken.

“Bu çok uzun hikâye,” diye yanıtladım gülümseyerek. Bir gün, diye düşündüm, tüm bunların nasıl olduğuna dair her şeyi yazacağım. “Bu Kanun’u kâğıda basabilir misin? Şafak sökene kadar bu şehrin her kapısına, her sokak köşesine asılmasını istiyorum.”

Evan durgunlaştı ama yine de bakışlarıma karşılık verdi. Yıllarca süren korkunun, baskının ve yabancılaştırmanın erimesini izledim. Bu adam, Jourdain’in en sadık hizmetkârlarından biriydi. Onlarca yıl önce efendisinin düşüşünü izlemiş ve bir daha asla ayağa kalkamayacağını düşünmüştü.

“Evet,” diye fısıldadı ama sesinde bu defa güç vardı. Hemen emirler yağdırmaya başladı; oğullarına mum ışığının dışarı sızmaması için kepenkli pencerelerin üzerine batta-

niyeler örtmelerini, eşine de baskı makinesini hazırlamasını söyledi.

Cartier, Merei ve ben, onu baskı makinesinin uyuyan bir canavar gibi durduğu çalışma odasına kadar takip ettik. Kanun'u uzun bir masanın üzerine koydum ve Evan ile eşinin Liadan'ı kelimesi kelimesine kopyalayarak harf plakalarını dizmeye başlamalarını izledim. Hava, kâğıt kokusuyla, metal sözcükleri ıslattığı ve üzerine parşömen koyduğu mürekkep kokusuyla doluydu.

Baskı makinesini çalıştırmaya başladı ve Kraliçe'nin Kanunu'nun, Evan Berne'in hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde tekrar tekrar kâğıda dökülmesini izledim. Çok geçmeden görkemli bir yığın oluştu ve oğullardan biri onları saygıyla eline aldı.

“Bunları her yere asacağız,” diye mırıldandı bana. “Ama söyleyin bana... Yükseliş nerede gerçekleşiyor?”

Gözümün ucuyla, mürekkep silindirinin başında duran annesinin dudaklarını birbirine bastırarak bize baktığını gördüm. Ne düşündüğünü, oğullarının savaşmasından endişe ettiğini biliyordum.

Cartier arkamda durmak için gelerek benden önce cevap verdi. “Şafak vakti Mistwood'dan yola çıkıyoruz.” Elini omzuma koydu ve dokunuşundaki aciliyeti hissettim: Gitmemiz gerekiyordu. Şimdi.

Evan yanımıza gelip Kanun'u nazikçe bana verdi. Tableti çantaya geri koyup omuzlarıma astım. Evan kapıya kadar bize eşlik etti, ama evden çıkmadan hemen önce ellerimi tuttu.

“Babana, Evan Berne'in onun yanında olduğunu söyle. Karanlıkta ya da aydınlıkta, onun yanında duracağım.”

Gülümstedim ve matbaacının ellerini sıktım. “Teşekkür ederim.”

Kapıyı hafifçe araladı.

Sokağa çıktım, Cartier ve Merei her iki yanımdaydı; bir kez daha gölgeden gölgeye koşarken, koyu renk zırhlarını ve yeşil pelerinlerini kuşanmış muhafızların etrafından gizlice dolaşırken kalplerimiz çarpıyordu. Berne oğullarının dikkatli olmaları ve bir kucak dolusu Kanun ile sokaklarda koştururlarken gecenin onları koruması için dua ettim.

Atlarımızın yanına vardığımızda kendimi perişan ve yıpranmış hissediyordum. Şafak yakındı; atım bizi Lyonesse’in duvarlarının etrafından güvenli bir şekilde Mistwood’un kalbine götürecek olan yolda hemen arkamızdaki Nessie ile birlikte Cartier’i takip ederken, havadaki iç çekişini ve yerdeki çıtırtısını hissedebiliyordum.

Kalın bir sis pelerini tarafından korunan orman bizi bekliyordu. Koruya yaklaşırken Cartier yavaşladı; atlarımız sanki köpüklü bir suyun içine giriyormuş gibi dünyevi bulutun içine adım attı. Meşalelerden yayılan ışığı görene kadar, daha önce hiç görmediğim adamlar tarafından karşılanana kadar, ağaçların derinliklerine sürmeye devam ettik.

“Bu, Lord Morgane,” diye mırıldandı bir ses ve az önce üzerimize çevrilmiş okların yere indirildiğine dair bir şüphe duydum. “Hoş geldiniz Lordum.”

Cartier ile aynı anda attan indim; sırtım ağrıyordu, bacaklarım bir arpın telleri gibi gergindi. Merei ve ben yanımdaki Nessie ile ormanın derinliklerine yürümeye başlarken, bir adam gelip atımı aldı. Çadırların ve insan gruplarının, ayak-

lanma için bize katılan insanların, düşmüş hanedanların renklerini ve zırhlarını kuşanmış yabancıların etrafından dolaştık.

Morgane için mavi. Kavanagh için kırmızı. MacQuinn için lavanta.

Kumaşın üzerinde hareket eden bir iğne gibi ağaçların arasından geçerek, kılıç, kalkan ve oklarla dolu sadakların etrafından dolaşarak kraliçeyi ve koruyucu babamı aramaya devam ederken, bunların hiçbirine çok fazla dikkat edemedim.

Jourdain haklıydı: Savaşa girmeye hazırdık. Lannon boyun eğmezse, Lannon tahtından feragat etmezse, kılıç ve kalkanla çarpışacaktık.

Buradaydık ve son adamımız düşene kadar savaşacaktık. Ve bana böyle söylenmiş olmasına rağmen, savaş düşüncesine hazırlıklı olmadığımı fark ettim.

Bunların hepsi bir rüya gibi, diye düşündüm, yorgunluk kaslarımı düğümlerken ve görüşümü bulanıklaştırırken. Ama sonra onun sesini duydum ve bu, tüm esneme ve uyku arzusunu bastırdı.

“Henüz gelmedi,” dedi Jourdain. “Morgane ile birlikte Damhan’dan yola çıkacaktı.”

Sisin içinden geçerken sesi beni kendine çekti.

“Gelecek mi?” diye sordu Yseult. Ancak sesinin derinliklerinde dile getirmediıklarını duyabiliyordum. *Bizi mi seçecek, yoksa Allenach’a mı katılacak?*

Sonunda onları gördüm, bir açıklıkta duruyorlardı. Jourdain, Luc, Yseult, Hector Laurent. Yorgun bir çember içinde dururken, zırhları meşale ışığında bir balığın pulları gibi parlıyordu. Başları eğilmiş ve kılıçları yanlarındaki kınlarına

geçirilmişti; gölgeler şüphelerinden besleniyor gibiydi, çünkü ne yapacaklarını düşünürlerken karanlık daha da yükseliyordu.

“İnsanlarımıza Akşamüzeri Taşı’nın burada olacağını söyledik,” dedi Hector sessizce. “Lannon’a meydan okumak için yola çıktığımızda taşın bizim elimizde olacağına inanıyorlar. O gelmese bile bu inancımızı sürdürecektir miyiz?”

“Baba,” dedi Yseult, koluna dokunmak için uzanarak. “Evet, taş bizim için hayattır. Taş bizi Kavanagh yapan şeydir. Ama bizi Maevan yapan o değil.” Duraksadı ve bütün erkeklerin teker teker gözlerini kaldırıp ona, kraliçelerine bakmalarını izledim. “Şafak sökerken taş boynuma takarak yola çıkmayacağım.”

“Isolde...” diye uyardı babası, hoşnutsuzluğu belliydi.

“Lannon barışçıl bir şekilde tahttan vazgeçmezse,” diye devam etti, “meydan okuyacağız, savaşacağız ve tahtı çelik ve kalkanla geri alacağız. Sihri sadece savaşta yozlaşmasına izin vermek için uyandırmayacağım. Sihir yüz yıldan fazla süredir uykuda. Onu barışçıl yollarla nasıl kullanacağımı öğrenmem gerek.”

“Ama arkamızda toplanan tüm bu insanlar,” diye karşı çıktı Hector, yumuşak bir sesle. “Bunu taş için yaptılar.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Luc. “Bunu Isolde için yaptılar. Çünkü biz geri döndük.”

Jourdain’in ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini görmeyi bekleyerek nefesimi tuttum.

Ama hiç konuşmadı.

Ve sonunda sisi delip geçerek öne çıktım. “Buradayım!”

—❧— 30. BÖLÜM —❧—

ÜÇ SANCAK

Dördü de bana bakmak için döndü ve rahat bir nefes aldı. Bana ilk gelen Yseult oldu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ellerini uzatarak beni karşıladı.

“Amadine,” diye selamladı, Jourdain’le göz teması kurmadan önce arkamı döndürerek. “Gel, bende sana ait bir şey var.”

Daha sonra Luc öne çıktı ve Merei’nin tutku pelerini anında fark ederek onunla sohbete başladı. Yseult, ağaçların arasından bana rehberlik etti, gövdelerinde asılı meşaleler tıslayarak yanıyordu. Beni bir çadıra götürdü ve içeri girmek için ince keten kumaşı ikiye ayırdı. Ben kraliçeyi takip edip çam, duman ve cilalı çelik kokusunu içime çekerken, uzun koşusundan sonra bitkin düşen Nessie dışarıda uzandı.

Çadırın bir köşesinde kürk ve yorganlarla süslenmiş bir

yer yatağı vardı. Diğer köşede ise bir zırh takımı vardı. Kraliçe beni buraya, ejderha pulları gibi şekillendirilmiş bir göğüs zırhına yönlendirdi.

“Bu senin için,” dedi Yseult. “Ve giymen için bir gömlekle pantolon da var.”

Çantayı omuzlarımdan çıkararak, “Benim de sizin için bir şeyim var Leydim,” dedim. Kraliçe’nin Kanunu’nu çıkartırken ellerim titriyordu; beyaz taş, üzerindeki kelimeler susanmış gibi mum ışığını içine çekti.

Yseult onu gördüğünde donup kaldı. Göğüs zırhımı yere indirip elimdeki tableti aldı ve onun da titrediğini gördüm.

“Amadine...” diye fısıldadı, gözleri bu ülkeyi özgürleştirecek olan bildirinin üzerinde hızla gezinirken. “Nereden? Bunu nereden buldun?”

Çizimelerimin bağcıklarını çözmeye, Allenach’ın kılıcını belimden çıkarmaya, elbisemi gevşetmeye başladım. “Korkarım ki hainlerle dolu bir hanedandan geliyorum. Allenachlar sadece taşı gömmekle kalmamışlar; Kanun’u da almışlar.”

Pantolonu ve keten gömleği giyerken, soğuk hava bütün tüylerimi diken diken etti. Göğsümün üzerinde asılı duran madalyon şingirdadı ve Yseult’un bakışlarının taşın üzerine kilitlendiğini hissettim.

Geri adım attığımda, ona Akşamüzeri Taşı’nı vermek için madalyonu boynumdan çıkarmak üzereydim.

“Hayır,” diye fısıldadı Yseult, tableti göğsüne bastırarak. “Taşı senin takmanı istiyorum Amadine. Henüz bana verme.”

Gölgelerin ve ışığın yüzünde dans etmesini, kızıl saçlarının omuzlarına dökülmesini izledim.

“Taşı şimdi alırsam,” dedi, “o zaman sihir savaşın sıcağında geri dönecek. İkimiz de bunun tehlikeli olduğunu biliyoruz.”

Evet, biliyordum. Taşın onca yıl önce gömülmesinin nedeni tam da buydu.

“Onu benim yerime tak, sadece bir gün daha,” diye mırıldandı Yseult.

“Nasıl isterseniz Leydim,” diye söz verdim.

Yseult, Kanun’u yatağın üzerine bırakıp göğüs zırhını bir kez daha havaya kaldırırken ikimiz de sessizleştik. Zırhı etrafıma sıkıca bağladı ve sonra kollarıma ejderha dişlerini hatırlatan küçük sivri uçlu demirlerle süslenmiş deri kolçaklar giydirdi. Bu zırhı benim için seçtiğini, beni savaş için hazırladığını biliyordum. Savaş esnasında gözlerimin önüne düşmemesi için öndeki saçlarımı ördü. Ama saçlarımın geri kalanı, vahşi ve özgür dalgalar halinde omuzlarıma döküldü.

Maevana’nın kızı...

Şafağın daha da yaklaştığını, çadırın içine göz atmaya çalıştığını hissedebiliyordum; ikimiz de ışığın ne getireceğini merak ederken, kraliçenin içindeki, kendi içimdeki belirsizliği hissedebiliyordum. Savaşmak zorunda kalacak mıydık? Bozguna uğrayacak mıydık? Lannon bize teslim olacak mıydı?

Yseult mavi sıvıyla dolu bir kabukla yanıma geldiğinde sorular birer birer kayboldu. Parmaklarını çivit mavisinin içine daldırdığını gördüğümde kalbim nice duyguyla dolup taşı.

Savaşa böyle hazırlanıyoruz, diye düşündüm, kraliçe ile üzerimize karanlık bir huzur yerleşirken. Beklenmedik olanla bu şekilde yüzleşecektik; kılıçlarımızla, kalkanlarımızla

ve zırhımızla değil. Tenimize sürdüğümüz çivit mavisi boyayla bile değil. Kız kardeşlik bağı sayesinde hazırдық, çünkü aramızdaki bağ kandan çok daha derine iniyordu. Geçmişimizin kraliçeleri ve gelecek kraliçeler için yükseliyorduk.

“Bugün benim yanımda savaşıyorsun Amadine,” diye fışıldadı ve alnıma mavi boyayla düz bir çizgi çekti. “Bugün benimle birlikte yükseliyorsun.” Her iki yanağıma dikey bir çizgi çekti... Sabit, kararlı, ilahî. “Sen olmasaydın bugün asla doğmazdı, kardeşim, arkadaşım.” Ardından kabuğu ellerime bırakarak beni işaretlediği gibi onu da işaretlememi sessizce istedi.

Parmaklarımı boyanın içine daldırdım ve sonra alnından yüzüne doğru kaydırdım. Tıpkı Liadan’ın bir zamanlar savaş boyasını sürdüğü gibi. Tıpkı Oriana’nın bir zamanlar—kim olduğumu öğrenmeden çok önce— sanat stüdyosunda beni resmettiği gibi.

Silahlarımızı kuşanarak savaşa hazır bir halde çadırdan çıktığımızda, şafak sisin arasından sızıyordu. Yseult’u ağaçların incelmeye başladığı yere, kadın ve erkeklerin başlarını eğerek onu selamladığı yere kadar takip ettim.

Ormanın kıyısına yaklaştığımızda, eyerlenmiş üç atın binicilerini beklediğini gördüm. Sonra üç sancağı gördüm.

Kavanagh için siyah ejderha ile süslenmiş kırmızı bir bayrak.

Morgane için gümüş atla süslenmiş mavi bir bayrak.

MacQuinn için altın şahinle süslenmiş mor bir bayrak.

Yseult doğruca ortada bekleyen ata gitti. Atına bakarken, bir adamın uzattığı kırmızı sancağı tek hamlede eline aldı.

Zamanı geldi, diye düşündüm. Yıkılan hanedanlar küllerinden doğmak üzere; tekrar kanamaya hazır, cesur ve boyun eğmez.

Manzaranın yarattığı etkiyle sarsılarak arkamı döndüm, ta ki Cartier'in bana yaklaştığını görene kadar. Zırhı kayan bir yıldız gibi parlıyordu, beline uzun bir kılıç kuşanmıştı, sarı saçları örgülerle ehlileştirilmişti, yüzünün sağ tarafı çivit mavisine boyanmıştı. Yıllardır tanıdığım bilgi üstadına hiç benzemiyordu; o yükselen bir lorddu.

Hiç bu kadar hiddetli ve vahşi görünmemişti ve onu hiç bu kadar çok istememiştim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve o an kalbimin eridiğini hissettim. “Bu savaş bittiğinde ve kraliçeyi tahta çıkardığımızda, pelerinini vermemi bana hatırlat...”

Gülümsedim, kahkahalar ciğerlerimin arasında asılı duruyordu. Almnı alnıma yaslarken ellerimi kollarına koydum, savaş öncesinde sessiz, huzurlu ve sancılı bir andı. Üzerimizdeki dallarda bir kuş şakımaya başladı. Sis, ayak bileklerimiz etrafındaki bir gelgit gibi kaybolup gitti. Ve her ihtimali kalbimizin derinliklerinde tutarak tek vücut gibi nefes aldık.

Yanaklarımı öptü; gece çöktüğünde, yıldızlar gökyüzüne yükseldiğinde daha fazlasının geleceğini vaat eden sade bir vedaydı bu.

Halkının arasında durdum ve sol taraftaki ata doğru yürüyerek Valenya zarafetiyle ata binmesini ve mavi sancağı almasını izledim. Merei kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma geldi; onun varlığı korkuma bir merhem gibiydi. Birisi ona zırh giydirmişti ve omzunda oklarla dolu bir sadak asılıydı,

sanki hayatı boyunca birbirine bağı bu çelikleri giymiş gibi duruyordu.

Üçüncü at hâlâ siyah kuyruğunu sallayarak bekliyordu. MacQuinn'in atıydı, kraliçe ve Cartier ile kimin gideceğini. omuzlarında dalgalanan o yasak mor ve şahinli sancakla Lannon'a meydan okumak için kimin at süreceğini merak ettim.

Çok geçmeden, Luc'un MacQuinn sancağını taşıdığını gördüm. Yanağındaki mavi boya ile etrafta bir şey ararken, koyu renk saçları darmadağın olmuştu. *Birini* arıyordu.

Sonunda gözleri beni buldu ve orada kaldı. Onunla buluşmak için yavaşça ilerledim.

"Amadine. Annemin anısına sancağımızı senin taşımanı istiyorum," dedi.

"Luc, hayır, yapamam..." diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Sen taşımalsın."

"Annem senin olmanı isterdi," diye ısrar etti. "Lütfen Amadine."

Üzerimizdeki sayısız bakışın sıcaklığını hissederek tereddüt ettim. Jourdain'in de aralarında olduğunu, kalabalığın içinde durup Luc'un bu ricada bulunmasını izlediğini biliyordum. Göğsüm sıkışıyor gibiydi. Jourdain, sancağını taşımam istemeyebilirdi; hanedanına sahip çıkmamı istemeyebilirdi. "Baban... İstemeyebilir..."

"Babamız da bunu istiyor," diye mırıldandı Luc. "Lütfen."

Luc sadece beni ikna etmek için bir iddiada bulunuyor olabilirdi ama sabahın bizden uzaklaşmaya devam etmesine izin veremezdim. İleriye uzandım ve ince direği elime alarak mor bayrağın yumuşak ağırlığını hissettim.

Üçüncü ve son binici olarak bekleyen atın yanına gittim ve titreyen bacaklarla üzerine atladım. Ayaklarımı üzengilere yerleştirirken, sağ elimle direği tutup sol elimle dizginleri alırken eyer buz gibiydi. Kadife sancak sırtımı okşarken, altın rengi şahin omzuma tünedi.

Yseult'a ve Cartier'e baktım, sabah ışığı yüzlerinde titreyişirken ikisi de oturmuş beni izliyordu. Rüzgâr üzerimize eserek örgülerimi çekiştirdi, sancaklarımızı okşadı. Ve üzerine çöken huzur, uzaklarda uluyan korkuya karşı beni koruyan sıcak bir pelerin gibiydi.

Kraliçeyi ve lordu başımla selamladım, bakışlarım hazır olduğumu, onlarla at süreceğimi, onların yanında olacağımı ilan ediyordu.

Yseult ormandan dışarı bir ateş gibi fırladı. *Parlak Kavanagh*.

Sonra Cartier, su gibiydi. *Atik Morgane*.

Ve son olarak, kanatlardan dışarı fırladım. *Kararlı MacQuinn*.

Kraliçe bir okun ucu ve Cartier ile ben de onun kanatlarıymışız gibi birbirimize yakın sürdük, atlarımız kusursuz adımlarla dörtnala gidiyordu. Araziyi bölüm bölüm aşarken sis dağılmaya devam etti. Çimler kırağıyla parıldıyor, toprak kurtuluşumuzun şarkısıyla gümbürdüyordu.

Burası, yirmi beş yıl önceki katliama ve yenilgiye tanık olan alandı. Ama yine de sanki bizimmiş gibi, sanki *hep* bizimmiş gibi onu sahiplenmeye devam ettik; Lannon'un yeşil ve sarı sancaklarıyla süslenmiş kraliyet şatosu uzakta belirdiğinde bile, çelik ve siyah zırhtan oluşan aşılmaz bir duvar

gibi arkasına dizilmiş bir asker sürüsüyle bizi bekleyen kralı gördüğümde bile.

Onun için geleceğimizi biliyordu. Bunu biliyordu, çünkü şafaktan hemen önce uyandığında Kraliçe'nin Kanunu'nun Lyonesse'in üzerine kar gibi düştüğünü görmüştü. Bunu biliyordu, çünkü Lord Allenach –sanırım– Jourdain'in halkıyla birlikte topraklarından kaçtığımı keşfettikten sonra kraliyet salonuna koşmuştu.

Omuzlarımızda dalgalanan üç yasak sancağı gördüğünde, Lannon'un dar zihninde hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Savaşmaya geliyorduk.

Yseult atını yavaşlattı. Cartier ve ben de Lannon'la aramızdaki mesafe kapanırken atlarımızı dizginleyerek ona uyum sağladık. Atlarımız, kralın yanında muhafızlarının komutanı ve Lord Allenach ile oturduğu yerden bir taş atımı uzaklıkta zarif bir şekilde dururken kalbim küt küt atıyordu.

Ah, gözleri zehir gibi, kalbime saplanan bir bıçak gibi üzerime düştü. MacQuinn sancağı omzumu okşarken babamın bakışlarına karşılık verdim ve yakışıklı yüzüne yayılan nefreti izledim.

Keder beni paramparça etmeden önce bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

“Gilroy Lannon!” diye seslendi Yseult, sesi tok ve keskindi. “Sen bu tahtın üzerinde oturan bir sahtekârsın. Onu zalim ellerinden almaya geldik. Ya şimdi barışçıl bir şekilde tahttan feragat edeceksin ya da onu zorla, kan ve çelikle geri alacağız.”

Lannon kıkırdadı. “Ah, küçük Isolde Kavanagh. Yirmi yıl önce kılıcımdan nasıl kaçtın? Kılıcımı tam da burada kız kar-

deşinin kalbine nasıl sapladığımı hatırlarsın. Aynısını sana da kolaylıkla yapabilirim. Önümde diz çök ve bu aptallığa bir son ver, ben de seni ve rezil hanedanını tekrar himayem altına alayım.”

Yseult, kralın umduğu gibi ürkmedi. Tepemde esen bir fırtına gibi onları hissedebilmeme rağmen, duygularının yüzüne yansımalarına asla izin vermedi.

“Bir kralın önünde diz çökmem!” dedi. “Zalimliğe ve zulme diz çökmem! Sen bu ülke için bir utançsın. Sen temizlemek üzere olduğum karanlık bir lekesin. Seni ikiye bölmeden önce teslim olman için sana son bir şans vereceğim.”

Lannon güldü, sesi bir karga gibi havaya yayıldı. Alleenach’ın bana baktığını hissettim; gözlerini benden ayırmamıştı, Yseult’a bakmak için bile.

“Öyleyse korkarım ki bir çıkmaza girdik, küçük Isolde,” dedi Lannon, başındaki taç güneş ışığını kısı kacına alırken. “Arazinin diğer ucuna gitmen ve kendini savaşa hazırlaman için on beşe kadar sayacağım. Bir... İki... Üç...”

Yseult atını döndürdü. Atlarımız geldiğimiz yoldan dört-nala koşmaya başlarken, Cartier ve ben onun desteği olarak her iki yanında kaldık. Bizimle ortada buluşmak ve başlamakta olduğunu tahmin ettiğimiz savaşı sürdürmek için kılıçları ve kalkanlarıyla hazır bir halde çimlerin üzerinde uzun adımlarla yürüyerek bizi bekleyen insanlarımızı görebiliyordum.

Ben de sayıyor olmalıydım. On beş saniyeden geriye saymalıydım. Ama o anda zaman sığ, ince ve kırılgan bir şekilde geçti. Sanki rüzgâr bizi yakalamaya çalışıyormuş gibi ya-

nımdan geçen vızıltıyı duyduğumda neredeyse grubumuzla bir araya gelmek üzereydik.

Asla arkamı dönmedim, oklar önümüzde yere düşmeye başladığında bile. Adamlarımızdan birinden bir bağırış yükseldi, sesi Jourdain'e benziyordu. Emirler yağdırıyordu. Biz arazide hızla ilerlerken, üçümüzü yutmaya hazır kalkan duvarının ortadan ikiye ayrılmasını izledim.

Vurulduğumun farkında bile değildim, ta ki kanın kolumdan akmaya başladığını görene kadar. Ona bir yabancının koluna bakıyormuşum gibi baktım, pazımdan çıkıntı yapan bir okun ucunu gördüm ve acı beni kemiklerime kadar titreterek nefesimi kesti.

Bunu başarabilirsin, dedim kendi kendime, gözlerimin önünde yıldızlar dans etmeye başladığında bile, Yseult ve Cartier'in önüme geçtiğini gördüğümde bile.

Bunu başarabilirsin.

Ama vücudum sıcak bir tavadaki tereyağı gibi eriyordu. Ve bu sadece okun keskin acısı değildi. Neler olduğunu çok geç anladım... Basınç etrafımı sararak kulaklarımın çınlamasına, ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu.

Hayır, hayır, hayır...

Ellerim uyuştu. Üzerimdeki gökyüzü fırtınayla kararırken, vücudum eyerden düşmeye başlarken, MacQuinn sancağı parmaklarımdan kayıp gitti.

Tristan Allenach olarak yere çakıldım.

—❧— 31. BÖLÜM —❧—

ÇELİKLERİN ÇARPIŞMASI

*T*ristan yerden kalktı, ok sol uyluğuna saplanmıştı. Yağmur, etrafındaki toprağın üzerinde kanlı su birikintileri oluşturarak yağarken, çığlığını bastırmak için çenesini sıkarak oku kırdı ve ucunu temiz bir şekilde bacağından dışarı çıkardı. Gökyüzü siyahtı, bulutlar korkunç bir fırtınanın ürkütücü yeşil bir ışıkla çevrelenmiş gözü gibi dönüyordu.

Savaşçılarından uzaklaşmış, savaştan bir mil uzakta bekleme emirlerine karşı gelmişti. Bu yüzden vurulmuştu; artık savunmasız, korunmasız ve yalnızdı.

Ama kraliçe ülkeyi paramparça etmeden önce ona ulaşmak zorundaydı.

Bir gümleme bütün göğü inletirken, kulakları dehşet içinde geriye savrulan atı korkup kaçtı. Tepeyi topallayarak çıkarken, Norah'yı bulmak için çabalarken kulakları çınlıyordu. Düşüşünden

dolayı yayı eğrilmişti. Uzuvarları doğal olmayan parçalara ayrılmış, kraliçenin yarattığı sihirli bir yaratık tarafından kemirilmiş, derileri soyularak yüzleri ikiye ayrılmış Hildler'in ölü bedenleri arasında dolaşırken ona seslendi.

Tepenin zirvesine ulaştı ve bir zamanlar çok güzel ve yemyeşil olan topraklara baktı. Şimdi yanıp kül olmuştu ve külleri boş hayaller gibi etrafa savruluyordu.

Ve Norah oradaydı, koşarken uzun siyah saçları gece yarısı sancağı gibi dalgalanıyordu, elinde kılıç ve kalkan vardı, yüzündeki mavi boya alev alev yanıyordu.

"Norah!" diye bağırdı, yaralı bacağı onun peşine düşmesine engel oluyordu.

Gök gürültüsüne ve yağmura rağmen bir şekilde onu duydu. Prenses, küllerin ve cesetlerin arasında hızla döndü ve Tristan'ı gördü. Tristan ona ulaşmak için aralarındaki mesafeyi sendeleyerek aştı ve kendine engel olamayarak onu kollarından tutup sarstı.

"Taşı almalısın Norah. Şimdi. Annenin sihri hepimizi tüketmeden önce."

Norah'nın gözleri irileşti. Korkuyordu; Tristan onun titrediğini hissedebiliyordu. Ve sonra Norah bir sonraki zirveye baktı; hiçbir derinliği ve sonu olmayan sihiri savaşı yürütürken orada duran kraliçe annesinin ana hatlarını görebiliyorlardı.

Norah harekete geçti, tepeye doğru ilerlerken Tristan da gölgesi gibi peşindeydi. Vadideki çaresiz Hild yaylarından atılan oklar yağmur gibi üzerlerine yağmaya başladı ve Tristan darbeyi bekledi. Ancak oklar ikiye bölünerek okçularına geri döndüler. Çıglıklar havayı deldi, ardından Tristan'a diz çöktüren başka bir patlama yankılandı.

Ama Norah zirveye çıkmaya devam ediyordu. Annesiyle sadece kılıç ve kalkanla yüzleşmeye hazırlanırken rüzgâr onun etrafında toplandı. Tristan bir kayaya sürünerek onu kucakladı ve Norah'nın zirveye ulaşmasını bekleyerek izledi.

Seslerini duyamıyordu ama yüzlerini görebiliyordu.

Kraliçe her zaman güzel ve zarif olmuştu. Savaşta bile korkunç derecede güzel ve zarifti. Norah kollarını açıp ona bağıırırken bile Norah'ya gülümsedi.

Tristan, savaştaki sihrin kolayca yoldan çıktığını, kullananın zihnini bulandırdığını, iki hükümdar öldürmek ve fethetmek için çarpıştığında bulduğu kana susamışlık ve nefretten beslendiğini okumuştı. Liadan bununla ilgili—sihrin asla zarar vermek, öldürmek ve yok etmek için kullanılmaması gerektiğiyle ilgili— belgeler yazmıştı. Ve Tristan buna ilk elden tanık oluyordu.

Kraliçenin, kızına tokat atmasını—savaş sihri zihnini bulandırmasaydı asla yapamayacağı bir şeyi yapmasını— izledi. Darbe Norah'nın geriye sendelemesine ve kılıcını düşürmesine neden oldu. Kraliçe bir kama çıkarıp Norah'ya uzanırken, Tristan kanının kaynadığını hissetti. Düşünmeden harekete geçti, bir ok çıkarıp yayına taktı ve kraliçeyi hedef aldı. Ve onu ateşledi; okun fırtına, yağmur ve rüzgârı zarif bir şekilde aşarak kraliçenin sağ gözüne saplanmasını izledi.

Kraliçe yere yığılırken kaması elinden düştü; yüzünden ve elbisesinden kan akıyordu. Norah ağlayarak annesini kucaklarken, Tristan zirveye koşmaya başladı.

Az önce kraliçeyi öldürmüştü.

Norah ona öfkeyle baktığında dizlerinin bağları çözüldü; annesinin kanı ellerine bulaşmıştı, sihir ateş kıvılcımları gibi etra-

fına toplanıyordu. Kraliçenin boynunda, Akşamüzeri Taşı öfkeyle mor ve siyaha dönmüştü.

“Seni ikiye böleceğim!” diye bağırdı Norah, ayağa kalkıp ona doğru koşarken ellerini kaldırarak büyüsunü çağırdı.

Tristan onun bileklerini tuttu ve ikisi birlikte yere devrilerek kemiklerin, kayaların ve kan birikintilerin üzerinden zirveden aşağıya yuvarlandılar. Norah güçlüydü; neredeyse onun üstesinden gelecekti, büyüsu onu parçalamaya istekliydi ama sonunda durduklarında Tristan kendini üstte buldu. Bir eliyle prensesin parmaklarını ezerek onu teslim olmaya zorlarken, diğer eliyle kamasını çıkarıp boğazına dayadı.

“Bu savaşı sona erdir Norah!” diye hırladı, kendisini tekrar tehdit edecek olursa onu öldürmekten çekinmeyeceğini düşünerek. “Fırtınayı durdur! Kraliçenin serbest bıraktığı sihri kontrol altına al!”

Norah onun altında soluk soluğaydı, yüzü acıyla buruşmuştu. Ama yavaş yavaş kendine geldi. Yağmurun bir sarnıcı doldurmasını izlemek gibiydi ve sonunda gözlerinden yaşlar akarken başını salladığında, Tristan rahatlamış bir şekilde titredi.

Tristan onun ellerini bıraktı ve Norah parmaklarını gökyüzüne kaldırıp kadim kelimeleri mırıldanırken, ihtiyatla gözlemledi. Büyü yavaş yavaş çözülüp zayıfladı, terk edilmiş bir evdeki tozlar gibi kalıntılarını geride bırakıp gitti.

Fırtına bulutları dağılmaya başlayarak mavi gökyüzünü ortaya çıkardı ve rüzgâr hafifledi ama cesetler olduğu yerde kaldı. Yıkım, ölümler ve sonuçlar olduğu gibi kaldı.

Tristan yavaşça üzerinden kalkarak onu ayağa kaldırdı. Elindeki kama, terle ve kanla kayganlaşmıştı.

Öldür onu, diye fısıldadı bir ses. Sana ihanet edecek. Annesi gibi...

"Beni öldürmek istiyorsun," diye fısıldadı Norah, zihnini okuyarak.

Tristan onu bileğinden tuttu ve Norah ona bakarken gözleri korkusuzdu. Tristan, onun büyüünün kemiklerine sürtündüğünü hissedebiliyordu... Tıpkı sonbaharın ilk donu gibi, yavaş yavaş sönen bir ateş gibi, ipeğin baştan çıkarıcı dokusu gibi...

Tristan tutuşunu sıkılaştırdı ve nefesleri birbirine karışana kadar yüzünü Norah'ın yaklaştırdı. "Ortadan kaybolmanı istiyorum. Yok olmanı ve taht üzerindeki hakkından feragat etmeni istiyorum. Eğer geri dönersen, seni öldürürüm."

Bu hareket kalbinden geriye kalan çok az şeyi parçalasa da onu itip uzaklaştırdı. Ona hayran olmaya, ona saygı duymaya, onu sevmeye başlamıştı.

Mükemmel bir kraliçe olurdu.

Norah'ın savaşmasını, sihri geri çağırmasını, onu yerle bir etmesini bekliyordu.

Ama Norah Kavanagh bunların hiçbirini yapmadı.

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Ve sadece beş adım attıktan sonra, ona son bir kez bakmak için döndü, kanla keçeleşmiş koyu renk saçları şimdiye kadar taktığı en muhteşem taçtı. "Bana kulak ver Tristan Allenach! Kurnazların efendisi! Evimi yakıp kül ettin. Kraliçenin canını aldın. Ve şimdi de Akşamüzeri Taşı'nı çalacaksın. Ama bil ki bir gün sizin soyunuzdan bir kız yükselecek, ikisi bir arada olacak bir kız: tutku ve taş. Hanedanınızı içeriden çökertip bütün suçlarınızı geri alacak. Ama belki de en harikası ne biliyor musun? Bunu yapmak için senin anılarını çalacak olması..."

Norah ona arkasını döndü ve sisin içinde kaybolana kadar yürüdü.

Tristan onun sözlerini bir kenara itmek istedi. Norah sadece onu sarsmaya, kendinden şüphe etmesini sağlamaya çalışıyordu...

Brienna.

Bir yerlerde, ona yaz ortasındaki yıldızları hatırlatan bir ses konuştu. Tristan bir kez daha zirveye tırmanmaya başladığında, yeryüzünde bir yankı titredi.

Brienna.

Kraliçenin yanında diz çöktü, kanı soğumaya ve kararmaya başlamıştı, oku gözünden çıkıyordu.

Brienna.

Akşamüzeri Taşı artık onundu.

Tristan taşa uzandığında gözlerimi açtım ve onun savaşını kendiminki için geride bıraktım.

Toprak altımda sert ve soğuktu, gökyüzü dikkat çekici derecede bulutsuz ve maviydi; Cartier'e bakarken, arkasındaki güneş bir taç gibi parlıyordu. Derin bir nefes aldım ve sol kolumda keskin bir acı hissedince hatırladım: sancaklar, oklar, düşüş.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Sağ elim göğsümün üzerinde çırpınarak onun elini buldu. "Kalkmama yardım et."

Çeliğin çarpışmasını, kan dökülmeden ve ölümden önceki bağırıışları ve çığlıkları duyabiliyordum. Lannon ve Alleenach'ın kuvvetleri kalkan duvarımızı aşmışlardı ve Cartier beni uyandırmaya çalışarak olabildiğince uzağa götürlmüşü. Koluma baktım; ok gitmişti, yaranın etrafına keten bir şerit

bağlanmıştı. Beni ayağa kaldırırken kanım sargının içinden hâlâ sızıyordu.

“İyiym,” diye tekrarladım ve sonra kendi kılıcımı, kehribar içindeki karadulu çektim. “Gitmelisin Cartier.”

Halkı ilerlemeye devam ediyor, onsuz savaşıyordu. Ve sayıca bizden üstün oldukları belliydi. Zırhına kanımı bulaştırarak onu göğsünden nazikçe ittim.

“*Git.*”

Bir adım geri çekildi, gözleri gözlerime kilitlendi. Ve sonra ikimiz de aynı anda döndük, kalkanlarımızı alıp çeliğimizi havaya kaldırdık. O mavili savaşçılara doğru ilerlerken, ben mor rengi kuşanmış savaşçılara, benim olan, ait olmak istediğim hanedana doğru ilerledim.

Boğazı parçalanmış genç bir adamın cesedine takıldım, bizimkilerden biriydi. Ve sonra bir başkasının, onlardan birinin cesedine takıldım, boynunda yeşil bir pelerin asılıydı. Bana da çelme takmak üzere olup olmadığını merak ederek ölümün üzerine basmaya başladım. Ölümün kanatlarının dokunuşunu hisseder hissetmez, soğuk bir bakışın beni okşadığını hissettim.

İleriye baktım ve birkaç metre ötede Allenach’ı gördüm.

Yüzüne kan sıçramıştı, koyu renk saçları altın tacının altında rüzgârda uçuşuyordu. Sakince ilerlemeye başladı, savaş ikimizden de uzaklaşıyor ve lord ile benim aramda bir geçit açıyor gibiydi.

Benim için geliyordu.

Bir yanım kaçmam ve ondan saklanmam için yalvarıyordu. Çünkü bunu gözlerinin karanlık parıltısında, onu ele geçiren kana susamışlıkta görebiliyordum.

Babam *beni öldürmeye* geliyordu.

Geri adım atıp tökezledim ve kendime sağlam durmamı, kararlı olmamı söylemeden önce dengemi yeniden kazandım. Aramızdaki o boşluk kapandığında, kılıcım bana ulaşmasını engelleyen tek şeydi; bu karşılaşmadan sadece bizim sağ çıkacağını biliyordum.

“Ah, benim hain kızım,” dedi, gözleri elimdeki uzun bıçağa kayarken. “Ayrıca bir hırsız. Karadul’un Isırığı sana yakışmış Brienna.”

Dilimi tuttum, etrafımızdaki savaş giderek şiddetlenip öfkeleniyor ama bize dokunmuyordu.

“Söylesene Brienna, boğazı sadece bana ihanet etmek için mi geçtin?”

“Bir kraliçeyi tahta oturtmak için boğazı geçtim,” dedim, sesimin sakın çıkmasına şükrederek. “Seni ilk gördüğümde kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bana babamın adı hiç söylenmedi.”

Allenach şeytani bir tavırla gülümsedi. O anda ruhumu, onun için ne kadar değerli olduğumu tartıyor gibiydi. Gözleri kan lekeli çizmelerimden yüzümdeki boyaya, saçlarımdaki örgülere, sol kolumdaki yaraya ve sağ elimdeki kılıca kaydı.

“Cesursun, sana hakkını vereceğim,” dedi lord. “Seni ben yetiştirmiş olsaydım, beni severdin. Bana hizmet ederdin. Benim *yanımda* savaşırdın, bana karşı değil.”

Ve en başından beri beni Allenach yetiştirmiş olsaydı, hayatım ne kadar da farklı olurdu... Kendimi onun yanında dururken gördüm: Savaşçı bir kız olarak, hiç pişmanlık duymadan can alan ve tahtı ele geçiren bir kız olarak. Hayatımda

Magnalia, Merei, Cartier olmayacaktı. Sadece ben ve babam, birbirimizi vahşi silahlara dönüştürecektik.

“Sana son bir şans vereceğim Brienna,” dedi. “Bana gel ve seni affedeyim. MacQuinn’in senin aklını bulandırdığını biliyorum; seni benden çaldı. Bana katıl, hakkımız olanı geri alacağız.” Tıpkı bağlılığını ve kalbini sunan bir Valenyalı gibi avucunu yukarı çevirerek elini uzatmaya cüret etti.

Avucundaki çizgilere, benim hayatıma aşılana çizgilere baktım. Ve Tristan’ın az önce tattığım anısını hatırladım: *Ama bil ki bir gün sizin soyunuzdan bir kız yükselecek, ikisi bir arada olacak bir kız: tutku ve taş.* Norah Kavanagh, Tristan’ın yüz hatlarında benim geldiğimi görmüştü, hayatımı ve amacımı önceden tahmin etmişti.

Bencil, hırslı bir kandan geliyordum.

Ve ben Norah Kavanagh’nın intikamıydım. Kendimi affettirecektim.

“Hayır,” dedim, basit ama lezzetli bir sözcüktü.

Allenach’ın memnun yüzü paramparça oldu. Nefreti geri döndü. Yüzü, çatlayıp kendini toza çeviren bir taş gibiydi. Ben daha nefes bile alamadan hırladı –içindeki canavar serbest kaldı– ve kılıcını üzerime savurdu.

Kılıcını engellemek, kendimi onun gazabıyla ikiye bölmekten korumak için yapabileceğim tek şey buydu. Geriye tökezledim, yorgunluğum beni yavaş yavaş tüketiyordu; birbirine çarpan çeliğin darbesi parmaklarımı, kollarımı, dişlerimi titretti.

Kan ve ölüm üzerinde onunla tehlikeli bir dansa başladım. Kılıcını engelleyip darbelerini savuştururken Yseult’un eğitimi içimde yükseliyor ve beni hayatta tutuyordu.

Onu çeliğimle delmem gerekiyordu. Hayati kan damarlarından birini kesmem gerekiyordu. Ama yine de... Bunu yapacak cesareti bulamadım. Hiç can almamıştım. Hiç öldürmemiştim. Ve ağlamak istedim. Bu noktaya, beni yaratan adamı öldürmem ya da hayatımı sonlandırmasına izin vermem gereken bu ana ulaştığımı bilerek ağlamak istedim.

Havada bir ok tısladığında bu düşünceler beni rahatsız ediyordu, o kadar beklenmedik bir şekilde olmuştu ki Allenach'ın, uyluğundan –Tristan'la aynı yerden– vurulduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Sendeleyerek geri adım atarken bacağındaki ok titriyordu. Lord ona baktı, sersemlemişti. Ve sonra ikimiz de başımızı kaldırarak okun geldiği yolu takip ettik. Koyu renk saçlara ve zarif parmaklara sahip olan bir kızın birkaç metre ötede yayını indirmesini ve parlayan gözlerle Allenach'a meydan okumasını izledik.

“Koş Brienna!” diye emretti Merei. Yayına bir ok daha takarken o kadar sakin ve hazırды ki sanki bana kemanıyla bir şarkı çalmak üzereymiş gibiydi.

Bakışlarımız buluştuğunda kendimi sarsılmış hissettim. Kendisi kalırken bana kaçmamı emrediyordu. Ben yapmak zorunda kalmayayım diye onu öldürmeyi teklif ediyordu.

Ama babam, elindeki kılıcı güneşin altında parıldarken şimdi ona hücum ediyordu. Ve Merei'nin sahip olduğu tek şey yay ve oklarıydı.

“Hayır!” diye çığlık attım, peşinden koşup arkadaşşıma ulaşmadan önce onu yakalamaya çalışarak.

Merei geri adım attı, Allenach'ın yüzünü hedef alarak tekrar ateş ederken kolu titriyordu. Allenach eğildi ve ölümcül darbeden kıl payı kurtuldu, sonra bıçağını savurdu. Onu dur-

durmaya çalışırken dudağımı ısırdım. Biri Allenach ile Mercei'nin arasına girerken ani bir zırh parıltısı, koyu kırmızı ve gümüşten bir bulanıklık oldu.

Sean.

Kılıcı Allenach'ınkiyle çarpışırken, lordu Mercei'den uzaklaştırmak için kılıcını hareket ettirirken yüzünü buruşturdu. Ona tamamen güvenmem gerekip gerekmediğini bilmiyordum: Üvey kardeşim Allenach renklerini ve armasını taşıyordu. Ama Sean, Allenach bizimle, oğluyla kızı arasında sıkışıp kalana kadar, babamızı geriye çekilmeye zorlamaya devam etti.

“Yeter baba!” diye hırladı Sean. “Bu savaş kaybedildi! Daha fazla can kaybı olmadan teslim ol!”

Allenach acı acı güldü. “Demek oğlum da bir hain!” Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “*Benim* yerime gayrimeşru kız kardeşini mi seçiyorsun Sean?”

“Kraliçeyi seçiyorum baba,” dedi Sean, kararlı bir sesle. “Teslim ol! Şimdi!” Kılıcının ucunu Allenach'ın boynuna dayanana kadar uzattı.

Nefes almakta, bacaklarım uyuşurken ayakta durmakta zorlanıyordum. Sean gibi nazik ve kibar birinin babasını öldürmesini hayal bile edemezdim.

Lord güldü, sesinde korku yoktu, sadece iğrenme ve öfke vardı. Cesur bir hamleyle kardeşimi silahsızlandırdı. Bir nefeste, kılıcını zırhının zayıf dikişleri arasından Sean'un yan tarafına sapladı.

Bir çığlık boğazıma kadar yükseldi ama tek duyabildiğim, Sean'un iki büklüm olup çimlere yuvarlanmasını izlerken kendi nabzımın kükremesiydi. Gözlerim kanına kilitlendi; çılgın-

ca ona yardım etmeye çalışırken Merei'nin ellerine bulaşmaya başlayan kanına.

Ve sonra Allenach o kanlı kılıcı bana çevirdi.

Beni çabucak silahsızlandırdı, koluma keskin bir acı saplandı. Karadul'un Isırığı'nın havada süzülerek benden çok uzağa düşmesini izledim. Ve sonra elinin tersiyle bana tokat attığını hissettim. Bana tekrar tekrar vurdu; burnumdan ve ağızımdan kan aktığını hissederken gözlerim bulanıklaştı.

Kalkanımı aramıza sokmaya çalıştım ama onu yaralı kolumdan söküp aldı ve sonunda çimenlere, sırtıma baskı yapan toprağa teslim oldum.

Allenach tepemde dikilirken, gölgesi yanan yüzümün üzerine düşüyordu. Merei'nin adımı tekrar tekrar haykırdığını ve beni uyandırmaya çalıştığını duyabiliyordum. Ama sesi çok uzaktan geliyordu. Allenach kılıcını kaldırıp boynumu delmeye hazırlanırken onu sadece izleyebildim. Yseult'un başaracağına inanarak derin, sakın bir nefes aldım. Tahtı geri alacaktı. Ve önemli olan tek şey buydu...

Allenach'ın çeliği hayatımı çalmadan hemen önce, hidetli ve hızlı bir gölge ikimizin de üzerine çöktü. Allenach'ın geriye doğru sendelemesini, tökezlerken tüm zarafetinin dağılmasını ve Jourdain'in hemen yanımda durmasını gözlerime inanamayarak izledim.

"Davin MacQuinn!" diye tısladı Allenach, ağızından kan tükürerek. "Çekil önümden!"

"O benim kızım!" dedi Jourdain. "Ona bir daha dokunmayacaksın!"

“O benim!” diye hırladı Allenach. “O benim ve ona verdiğim hayatı geri alacağım!”

Jourdain, Allenach en aptalca şeyi söylemiş gibi, gülme cesaretini gösterdi. “O hiçbir zaman senin olmadı Brendan.”

Allenach, Jourdain’e saldırdı, kılıçları havada buluştu. İki lordun dövüşünü izlerken kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu; birbirlerinin kollarını ve bacaklarını keserken kılıçları güneş ışığının ve kanın tadına bakıyordu.

“Bri? Bri bana yardım et!”

Sean’un yattığı yere, Merei’nin onun yanında diz çöküp çılgınca kanını durdurmaya çalıştığı yere doğru sürünerek ilerledim. Sonunda onun yanına ulaştım ve üvey kardeşimin kanamasını durdurmaya çalışırken ellerim onunkilerle birleşti.

Bakışlarıyla karşılaşacak gücüm yoktu, ama adımı fısıldadığında –*Brienna*– başka seçeneğim kalmadı. Ona baktım, yüzündeki sertliği görünce umudum kırıldı.

“Erkek kardeşler neden bu kadar aptal?” diyerek ağladım. cesareti için aynı anda ona hem tokat atmak hem de sarılmak isteyerek.

Sean gülümsedi; tam da onu tanımaya başlarken öleceği için ağlamak istedim. Merei de benimle aynı şeyi hissediyormuş gibi kolunu omzuma doladı.

“Bunu duyuyor musun?” diye fısıldadı Sean.

Ruhunu teslim etmek üzere olduğunu, azizlerin şarkısını duyduğunu düşündüm. Ve tam da benimle kalmasına izin vermeleri için onlara yalvaracakken, ben de bir şey duyduğumu fark ettim.

Güneyden gelen bir bağırış; kılıçlar, baltalar ve yabalar

taşıyan, bulabildikleri her türlü silahı kuşanarak Lyonesse'den gelen insanların bağıışı. Kapılarındaki, sokak köşelerindeki Kanun'u bulduklarını biliyordum. Bizimle savaşmaya gelmişlerdi. Ve doğudan başka bir bağıış daha geldi; bir zafer ve ışık şarkısı, turuncu ve kırmızı renklerde başka bir sancak. Lord Burke savaşçılarını getirmiş, bize desteğini ve yardımını vermeye gelmişti.

Savaşın gidişatının değişmesini izlerken Sean'a ne gördüğümü söylemek üzereydim; tam da ağzımı açmak üzereydim ki arkamdan acı dolu bir çığlık, bir şaşkınlık çığlığı geldi. Onlardan biri olduğunu biliyordum; ya Jourdain ya da Allenach'tı. Arkamı dönüp bakmaya, kimin düştüğünü görmeye cesaret edemedim.

Ama yine de yaptım.

Allenach bana bakıyordu, dizlerinin üzerine çökerken boyundan yağmur gibi kan akıyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Ayaklarımın dibindeki çimlere yüzüstü düşüp son nefesini verirken, yeryüzünde gördüğü son şey bendim.

Sean ve Merei'nin yanında yerde oturmaya devam ettim. Elim onun eline kenetlenmiş, bakışlarım ölümün ne kadar durgun olduğuna, rüzgârın Allenach'ın koyu renkli saçlarının üzerinde nasıl esmeye devam ettiğine kilitlenmişti. Ve sonra yanımda bir sıcaklık oldu, kollar beni sararken parmaklar yüzümdeki kanı sildi.

"Brienna," dedi Jourdain, yanımda ağlarken sesi çatlıyordu. "Brienna, az önce babanı öldürdüm..."

Onun bana tutunduğu gibi ben de ona tutundum, kalplerimiz ağrıyordu. Çünkü intikam, yirmi beş yıl sonra bile, tam olarak hayal ettiğiniz tadı vermiyordu.

“Hayır,” dedim, Lannon’un adamları teslim olmaya ve geri çekilmeye başlayıp bizi kan ve zafer alanında yalnız bırakırken. Avucumu Jourdain’in yanağına, gözyaşlarına bastırdım. “Benim babam sensin...”

DÖRDÜNCÜ KISIM
MACQUINN

32. BÖLÜM

KRALİÇE YÜKSELİYOR

Yscult, arkasında bizlerle esneyen bir ağız gibi açık duran kapılarına kadar kalan yolu yürürken, kırmızı bayraklar yükseliyordu. Lannon, kraliyet salonuna kaçmış ve kapıların arkasına barikat kurmuştu. Yine de attığımız her adımda sayıca artarak güçlü bir nehir gibi gelip kale avlusunu geri aldık. Büyük salonun kapıları yerinden kımıldamayınca, iki adam baltayla gelerek doğramaya başladı. Parça parça yonttuk, kıydık ve kapılar aşağı inene kadar parçaladık.

Bu mağara gibi salona ilk adım attığımda, bunu zarif bir elbise içindeki Valenyalı bir kız olarak tek başıma yapmıştım.

Şimdi ise kan ve mavi boyayla kaplı bir Maevan kadını olarak giriyordum. Solumda Merei, sağımda Luc, arkamda Jourdain ve Cartier vardı.

Lannon tahtta oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı; el-

leri boynuzlu kolçakları kavrarken, korkusu havada pis bir koku gibiydi. Etrafında sadece birkaç adam kalmıştı, ayakta duruyor ve bizim yaklaşmamızı izliyorlardı...

Yseult sonunda kaidenin önünde durdu. Muzaffer bir edayla kollarını açtığında salon sessizleşti; ışık, ejderhadan ilham alan zırhından yansıyarak parlıyordu.

“Gilroy Lannon!” Sesi tüm salonda yankılandı. “Maevana seni ölçüp tarttı ve kusurlu buldu! Gel ve önümüzde diz çök!”

Lannon hareket etmeyecekti. Yüzü soluklaşmıştı, korkusunu yenmeye çalışırken saçlarının uçları titriyordu. Orada inatla oturmuş olabilirdi ama sonra etrafında duran adamlar Yseult’un önünde diz çökerek Lannon’u kendi başına bıraktılar.

Yavaşça, kemikleri kırılacakmış gibi ayağa kalktı ve kaideden indi. Onun önünde, hepimizin önünde diz çöktü.

“Baba...” diye mırıldandı Yseult, Hector’un durduğu yere bakarak. “Tacı ondan al.”

Hector Laurent öne çıkarak Lannon’un başında duran tacı kaldırdı.

Bir an her yere derin bir sessizlik hâkim oldu, onu nasıl cezalandıracağını düşünüyormuş gibiydi. Ve sonra Yseult, Lannon’un yüzüne yıldırım hızıyla tokat attı. Eski kralın başının yana doğru savrulduğunu gördüm, gözlerini yavaş yavaş onunkilere çevirirken yanağının kabarmaya başlamasını izledim.

“Bu kız kardeşim için!” dedi Yseult.

Ve sonra tekrar vurdu, diğer yanağına, kanını akıtarak. “Bu annem için!”

Ona tekrar vurdu.

“Bu, Leydi Morgane için!” Cartier’in annesi.

Tekrar.

“Bu, Ashling Morgane için!” Cartier’in kız kardeşi.

Tekrar ve bu sefer kemiğin çatladığını duydum.

“Ve bu da Leydi MacQuinn için!” Jourdain’in eşi, Luc’un annesi.

Düşen, bedelini kanla ödeyen kadınlar için...

“Şimdi önümüzde eğil!” diye emretti ve Lannon da öyle yaptı. Öne doğru kayarak fayansların üzerine yüzüstü uzandı. “Bağlanıp kalede tutulacaksın ve Maevana halkı bundan on dört gün sonra mahkemede kaderine karar verecek. Merhamet bekleme, Ey Korkak!”

Lannon’un bilekleri, Yseult’un adamları tarafından arkasından bağlanmıştı. Sürüklenerek götürüldü ve salonda gök gürültüsü gibi bir tezahürat yankılandı, kalbimin huşu içinde çarpmaya devam ettiği göğsümün derinliklerinde gürledi.

İşte o zaman, Yseult arkasını döndü ve beni kalabalığın içinde babamla ağabeyim arasına sıkışmış halde buldu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ileri adım attığımda saçları ateş gibi dalgalanıyordu.

Zırhımın altından madalyonu çıkarırken, salon ilk kar yağışı gibi sessizleşti. Saygıyla, madalyonun mandalını açtım ve ahşabın ayaklarımızın arasına düşmesine izin verdim.

Akşamüzeri Taşı parmaklarımdan sarkarken zincirinde zarif bir şekilde sallandı. Sakin bir gölün yüzeyini etkileyen bir çakıl taşı gibi, kırmızı, mavi ve lavanta renkleriyle dalgalanıyordu. Ona, arkadaşşıma, kraliçeme gülümsedim ve taşı dik-katlice daha yükseğe kaldırdım.

“Leydim,” dedim, “size Akşamüzeri Taşı’ını takdim edeyim.”

Önümde diz çöktü ve ben Akşamüzeri Taşı’ını tam kalbinin üzerine gelecek şekilde boynuna takarken gözlerini kapattı.

Sihrin nasıl uyanacağını uzun zamandır hayal etmiştim. Eriyen kışın bahara dönüşmesi gibi yavaş yavaş, usulca, sessizce mi geri dönecekti? Yoksa bir fırtına ya da sel gibi şiddetle mi gelecekti?

Taş, kraliçenin ona bahsettiği ihtişamın tadını çıkarırken sıvı altın gibi parıldadı. Isolde Kavanagh ayağa kalkıp gözlerini açarken güçlükle nefes alarak bekledim. Bakışlarımız kilitlendi; bana gülümsedi ve işte o anda, ormanların ve yemyeşil çayırların, dağların ve vadilerin, gölge ve ışık arasında akan nehirlerin kokusunu taşıyan rüzgâr salona doğru esti.

Bal tenime hücum ediyormuş gibi, güneş ışığı yaramı öpüyormuş gibi, koluma bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Beni iyileştirdiğini, kopan damarlarımı yeniden birleştirdiğini, okun açtığı deliği sihirli iplerle kapattığını hissettim.

Bunu yaptığını, sihrini ilk hissedenin ben olduğumu bile bilmiyordu.

Demek nazikçe, güneş ve mutluluk veren sıcaklık gibi doğal bir şekilde, şifa verici ve onarıcı olarak geri dönecekti.

Ellerini tutmak ve isimlerini öğrenmek için uzanarak halkının arasında dolaşmasını izledim. Isolde Kavanagh’nın etrafı, ona susuzluklarını gidermek için bir bardak sonsuz suymuş gibi bakan erkekler ve kadınlar tarafından sarılmıştı; onları kutsarken, bizleri bir bütün haline getirirken güldüler ve ağladılar.

Bir bakış hariç tüm gözler onun üzerindeydi.

Onun çekimini hissettim ve gözlerimi Morgane Hanedanı'nın efendisinin yarı gölgede yarı aydınlıkta durduğu yere kaydardım.

O bana bakarken, ben ona bakarken, dünya benimle Cartier arasında sessizleşti.

Yüzünden yaşlar süzüldüğünü ancak gülümsediğinde anladım.

Lannon düştükten saatler sonra, hayatta kalan yaralıları aramaya başlarken bir matara suyla savaş meydanına geri döndüm. Birkaç şifacı gölgede çalışmak için çoktan çadır kurmuştu; yaraları dikmek ve kırık kemikleri onarmak için uğraşırken yorgun seslerini duyabiliyordum. Isolde'nin de aralarında olduğunu biliyordum, yaralıları iyileştirmek için dokunurken ellerine sihir çekiyordu çünkü bunu yeniden hissedebiliyordum: Sihri, meydandaki kanın ve vahşetin üzerinde hafif, hoş kokulu bir esinti uyandırdı.

Adını mı sorsam, yoksa hayatta kaldığını umarak kendi başıma aramaya devam mı etsem bilemedim. Sonunda şifacılarından birine yaklaştım, elbisesi kan içindeydi.

“Sean Allenach?”

Şifacı uzaktaki bir çadırı işaret etti. “Hainler orada.”

Bunu duyunca boğazım düğümlendi. *Hainler*. Bir şey söylemeden yutkundum ve ne bulacağımdan emin olamayarak dikkatle o çadırın yolunu tuttum.

Erkekler ve kadınlar çimlerin üzerine omuz omuza yatırılmıştı. Bazıları bir şifacı onlara bakmadan önce çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Kırılmış ve zayıf olan diğerleri inliyordu.

Hepsi Lannon yeşili ya da Allenach bordosu giyiyordu.

Sean'u çadırın kenarında buldum. Göğsünün inip kalktığını görene kadar öldüğüne inanarak yanında dikkatle diz çöktüm. Zırhı çözülmüştü ve yan tarafındaki yaranın ciddiyetini görebiliyordum.

“Sean?” diye fısıldadım elini tutarak.

Gözleri yavaşça açıldı. Ağzına biraz su damlatabilmek için başını kaldırdım. Konuşamayacak kadar zayıftı, bu yüzden tek başına ölmek zorunda kalmasın diye parmaklarımı onun kilere kenetleyerek yanına oturdum.

O gelmeden önce üvey kardeşimle ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Ama o esinti çadırın içine eserek ensemdeki keçeleşmiş saçları kaldırdı ve arkamı döndüğümde Isolde'nin aramızda dikildiğini gördüm, gözleri bana ve kardeşime odaklanmıştı.

Yanımıza geldi ve Sean'a bakabilmek için diz çöktü.

“Leydim?” diye mırıldandı şifacılardan biri saygıyla. “Leydim, bunlar hainler.”

Şifacının ne ima ettiğini biliyordum: Bunlar hainler ve kraliçenin iyileştirme büyüsü olmadan, can çekişerek ölmeyi hak ediyorlar. Sean'un hain olmadığını, onun için savaşmayı seçtiğini Isolde'a söylemek için yanıp tutuşuyordum.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Isolde ve sonra nazikçe Sean'un elini elimden aldı.

Ağabeyimin gözleri fal taşı gibi açılarak kraliçeye kilitlendi. Isolde, Sean'un yarasının izini sürerken havanın etrafımızda parıldamasını izledim. Güneş ışığı sanki Isolde bir prizmaymış gibi kırıldı ve kraliçe yavaşça onu görünmez ip-

lerle dickerken Sean'un nefesi kesildi.

Isolde işini bitirip ona bir bardak su verdiğinde, ayaklarıma iğneler batıyordu.

“Birkaç gün güçsüz hissedeceksin,” dedi. “Dinlen Sean Allenach. Güçlendiğinde hanedanının geleceği hakkında konuşabiliriz.”

“Evet Leydim,” diye fısıldadı Sean.

Isolde ayağa kalktı ve güven verici elini omzuma koydu. Sonra diğerlerine geçerek hainleri birer birer iyileştirdi; hatalarını değil, ihtimallerini gördü.

Ve ben de iyileştirme gücüm olmasa da başka şekilde yardım edebilirdim. Çorba kâselerini ve ekmek dilimlerini dağıtmaya başladım; etrafımda çözülmeye başlayan hikâyeleri dinledim; cesaret hikâyeleri ve korku hikâyeleri, çaresizlik hikâyeleri ve kurtuluş hikâyeleri, kayıp hikâyeleri ve yeniden birleşme hikâyeleri.

Besledim, gömdüm ve dinledim, ta ki düşünemeyecek hale gelene, bitkin düşene ve gece pelerinini gökyüzüne çekip çok sayıda yıldızla süsleyene kadar.

Savaş meydanında durdum ve karanlığı içtim, çimenler hâlâ kan lekeleriyle doluydu. Ve sonra takımyıldızlara baktım. Haftalar önce, hangisinin benim olacağını hemen merak ederdim. Ama şimdi tek merak ettiğim, nereye gideceğim ve nerede kalacağımdı. Yapmayı planladığım hemen hemen her şeyi yapmıştım. Ve şimdi... Nereye ait olduğumu bilmiyordum.

Karanlıkta beni bulmak için yürüyen bir adamın yumuşak ayak seslerini duydum. Döndüm ve Jourdain'i hemen tanıdım, yıldız ışığı saçındaki gümüşü vurguluyordu. Düşünce-

lerimi ya da yüzümü kolaylıkla okumuş olmalıydı.

Yıldızlara birlikte hayranlıkla bakalım diye beni yanına çekti. Sonra neredeyse duyamayacağım kadar sessizce, “Hadi eve gidelim Brienna...” dedi.

—❧— 33. BÖLÜM —❧—

KOROGAN TARLALARI

Lord MacQuinn'in Toprakları, Fionn Kalesi

Üç gün sonra, yalnız bir meşenin alacalı gölgesinde dinleniyordum, seyahatin tozu hâlâ pantolonuma ve gömleğime yapışmış haldeydi. Nessie yanımda nefes nefeseydi. Çevredeki tarlalar daha yeni hasat edilmişti, hava şekerlenmiş toprak kokuyordu; otlar, orakları sallayan adamların söylediği şarkılarla altın rengindeydi.

Jourdain'in –*MacQuinn'in*– kalesi çayırın hemen kalbinde duruyordu, dağların gölgeleri sadece sabahın erken saatlerinde ve akşamın geç saatlerinde çatıya dokunuyordu. Damhan gibi diğerleri kadar devasa ya da büyük olmayan, beyaz taştan inşa edilmiş mütevazı bir mülktü. Ama duvarlar ateş ve hikâyelerle, dostluk ve sadakatle süslenmişti.

Sebatla süslenmişti.

Ve meşru lord sonunda eve gelmişti.

Kır çiçekleri, otlar ve kurdelelerle dolu avluda toplanan halkının onu selamlamasını izlemiştim. Ve o anda hissettiğim Valenya özlemi beni şaşırtmıştı. Arnavut kaldırımlara dolanmış tutku renklerindeki kurdeleler yüzünden olabilirdi. Ya da bize getirdikleri şarap yüzünden ki bunun boğazı aşan bir şişeden geldiğini biliyordum.

Tanışma merasimi bittikten ve MacQuinn'in kızı olarak tanındıktan kısa bir süre sonra tarlalarda yürüyüşe çıkmış ve bu ağacı bulmuştum. Yanımda sadık bir köpekle olup bitenleri düşünürken, güneşin uzun çimenleri birbirine örerek gökyüzünde yükselmeyi sürdürmesini izlemekten hoşnuttum.

“Bence doğu odasını seçmelisin,” dedi Luc. Başımı kaldırdığımda yanıma yaklaştığını gördüm. “Çok geniş ve bir sürü kitaplık var. Ve gün doğumunun güzel bir manzarası.”

Nessie'nin koruyucu hırlamasına aldırmadan yanıma otururken gülümsedim. Hâlâ yaşanacak çok şey varken hangi odayı seçmem gerektiğini düşünmek zordu... Isolde'nin taç giyme töreni, Lannon'un davası, tiranlığın altında dönme-ye devam eden bir dünyayı onarma çabaları. Yeni hayatıma alışmaya çalışırken önümüzdeki günlerin nasıl gelişeceğini, neler getireceğini merak ettim.

“Gerçi,” dedi Luc, kolundaki bir böceğe fiske vurarak, “içimde bu kalede uzun süre kalmayacağına dair bir his var.”

Ona meraklı bir bakış attım. O ise kibirli ve kardeşçe özgüvenle bana kaşlarını kaldırırken buna hazırdı.

“Peki, bu ne anlama geliyor?” diye karşı çıktım.

“Ne demek istediğimi biliyorsun kardeşim. Ona kök söktürmem gerekiyor mu?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Luc’un bakışlarını üzerimde hissederek bir ot daha kopardım.

“Bu beni şaşırtmadı,” dedi. “Eski efsaneler, neredeyse tüm Maevan lordlarının kör kütük âşık olduğunu iddia ediyor.”

“Hımm?”

Luc bir yonca kopararak içini çekti. “Sanırım ona bir dövüş için meydan okumam gerekecek. Evet, bunu halletmenin en iyi yolu bu.”

Onu kolundan iterek, “Sanırım dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun sevgili ağabeyciğim,” dedim.

Ama bana bakarkenki gülümsemesi aksini söylüyordu. “Aodhan Morgane’in işinin ehli bir kılıç ustası olduğunu duydum. Muhtemelen pratik yapmalıyım.”

“Tamam, *yeter*.” Gülerek onu tekrar dürttüm.

Cartier’i üç gündür görmemiştim ki bu bana bir yıl gibi gelmişti. Ama o artık bir lorddu ve kendi halkı, kendi toprakları vardı. Kendi kendime, Lannon’un duruşmasına kadar onu görmeyeceğimi söyledim ki bu da gelecek hafta sonu gerçekleşecekti. Hem zaten bir sürü görevle meşgul olacaktık.

Luc benimle daha fazla dalga geçmeden, bir grup çocuk tarlada koşarak ona seslendi.

“Lord Lucas!” diye bağırdı küçük kızlardan biri heyecanla, onu meşenin gölgesinde görünce. “Size bir lavta bulduk! Salonda.”

“Ah, mükemmel!” Ağabeyim ayağa kalktı ve kıyafetlerindeki yonca tomurcuklarını silkeledi. “Biraz müzik için bize katılmak ister misin Brienna?”

Müzik bana Merei’yi düşündürdü ki bu da yüreğimin ka-

barınmasına neden oldu. Yine de gülümsedim. “Bensiz devam et ağabeyciğim. Birazdan gelirim.”

Tereddüt etti, sanırım tekrar sormak üzereydi ki küçük kız kıkırdayarak onu kolundan tutup çekiştirmeye başladı.

“Avluya en son gelen çürük yumurta yiyecek,” diye meydan okudu Luc ve onları avluya kadar kovalarken çocuklar keyifle ciyakladılar.

Avluya en son onun vardığını görene kadar bekledim – Luc’u çürük yumurta yerken görmek isterdim– ama kalbim hâlâ huzursuzdu. Ayağa kalktım ve nehir kenarında büyüyen bir ağaç koruluğuna doğru yürümeye başladım; gümüş suşeridini takip ederek sonunda yosunlu bir kıyıya geldiğimizde Nessie yanımda koşuyordu.

Güneşli bir yere oturdum ve neden bu kadar hüznü hissettiğimi anlamaya çalışarak parmaklarımı akıntıya daldırdım. Sonra arkamda yumuşak adımlarının sesini duydum.

“Burası evlendiğimiz yerdı.”

Omzumun üzerinden baktığımda, bir huş ağacına yaslanan Jourdain’in sessizce bana baktığını gördüm.

“Büyük bir kutlama yok muydu?” diye sordum ve sanki eklemleri ağrıyormuş gibi hafif bir homurtuyla yosunların üzerinde yanıma oturdu.

“Büyük bir kutlama yoktu,” dedi dirseğini dizine dayayarak. “Bu nehir kıyısında, ay ışığı altında, Sive ile gizlice evlendim. Babası beni pek sevmezdi ve Sive onun tek kızıydı. Bu yüzden gizlice evlendik.” Hatırlarken gülümsedi, Sive nehrin diğer tarafında duruyormuş gibi uzaklara baktı.

“Nasıl biriydi? Eşin?” diye sordum nazikçe.

Jourdain önce suya, sonra bana baktı. “O zarif biriydi. Tutkulu. Adil. Sadık. Bana onu hatırlatıyorsun.”

Yosunlara bakarken boğazım düğümlendi. Bunca zaman, bana bakıp Allenach’ı görmesinden endişelenmişim. Ama bana gerçekten onun kıızıymışım, eşinin özelliklerini ve karakterini miras almışım gibi bakıyordu.

“Tanısaydı seni çok severdi Brienna...” diye fısıldadı.

Rüzgâr tepemizdeki dalları hışırdattı; altın rengi yapraklar düşerek özgürce sürüklendi ve sonunda nehir tarafından yakalanarak akıntıyla aşağı sürüklendi. Fark etmeyeceğini düşünerek gözümden birkaç damla yaş sildim ama bir babanın gözünden pek bir şey kaçmazdı.

“Ben de Valenya’yı özlüyorum,” dedi Jourdain boğazını temizleyerek. “Özleyeceğimi düşünmemiştim. Ama kendimi o üzüm bağlarına, o nezakete, kusursuzca dikilmiş ipek bir yeleğe hasret çekerken buluyorum. Hatta yılan balığı çorbasını bile özlüyorum.”

Güldüm ve gözümden birkaç damla yaş daha düştü. Yılan balığı çorbası berbattı.

“Orada hâlâ ailen olduğunu biliyorum,” diye devam etti, bir kez daha ciddileşerek. “Valenya’ya dönmeyi seçebileceğini biliyorum. Ama her zaman bil ki burada, Luc ve benimle yaşayabileceğin bir evin var.”

Sözleri hafif bir yağmur gibi üzerime çökerken gözlerine baktım. Boğazın *her iki* tarafında da bir evim, bir ailem ve arkadaşlarım vardı. Kalması için yalvarmama rağmen Valenya’ya dönmek için Maevana’dan ayrılan cesur Merei’ni düşündüm. Hâlâ yükümlülükleri vardı, Patrice Linville ile

devam etmesi gereken dört yıllık sözleşmesi vardı. Ama o dört yıl bittiğinde...

Sonunda onu buraya geri çekeceğini umarak fikrimi onunla paylaşmıştım. Bu, zihnimin ücra köşelerinde filizlenmeye başlayan, neredeyse yüksek sesle söylemekten korktuğum bir hedefti. Ama ona söylediğimde Merei gülümsemişti; hatta böyle bir amaç için geri dönebileceğini söylemişti.

“Şimdi,” dedi Jourdain, ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmek için elini uzatarak. “Eyerlenmiş bir at seni bekliyor.”

“Ne için?” diye sordum, koruluktan çıkmak için bana rehberlik etmesine izin vererek.

“Lord Morgane’in mülkü buradan sadece kısa bir sürüş mesafesinde,” diye açıkladı Jordain ve yemin ederim ki gözlerinde bir muziplik pırıltısı gördüm. “Neden şimdi oraya gidip onu bu gece salonumuzda gerçekleştirecek olan kutlama şölenine davet etmiyorsun?”

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım ama burnumun çaresiz kırıışışını gördü. Cartier ve benim aramdaki bu karşı konulmaz çekimi onun da bilmesine şaşırdım. Bu, sanki eski üstadımın yanında durduğumda tüm dünyanın görmesi için apaçık ortadaydı, sanki arzu bedenlerimiz arasında yanan bir alev gibiydi. Ama belki de şaşırmamalıydım; gündönümünden önce, ben bile tam olarak farkına varmadan önce belliydi.

Jourdain, beni ahırların serin gölgesinde bekleyen atın yanına götürdü. Kendimi eyerin üstüne kaldırdım ve sonra babama bakarken, rüzgârın saçlarımda iç çektiğini hissettim.

“Batı yolundan git,” dedi kısırağın başını okşayarak. “Korogan çiçeklerini takip et. Seni Morgane’e götürecekler.”

Kalbim hevesli bir davul gibi çarparken atımı ileri doğru dürtmek üzereydim ki Jourdain dizginleri eline alıp beni kendisine bakmaya zorladı.

“Ve hava kararmadan önce dön,” diye uyardı. “Yoksa endişelenirim.”

“Endişelenme baba,” diye yanıtladım ama gülümsüyordum. Ve sonra Jourdain, ondan habersiz gidip evlenmemem gerektiğini söyleyen anlamlı bir bakış attı.

Nessie, bu yolculuğa tek başıma çıkmam gerektiğini biliyormuş gibi, itaatkâr bir şekilde onun yanında oturuyordu.

Kısırak ve ben tarlaları geçtik ve mavi kır çiçeklerinin vaa-diyle batıda güneşin peşinden koştuk.

—❧— 34. BÖLÜM —❧—

AVIANA

Lord Morgane'in Toprakları, Brígh Kalesi

Bir meşe korusunda yer alan Brígh Kalesi, Killough Dağları'nın eteklerinde inşa edilmiş güzel ama yıkık dökük bir mülktü. Ağaçlara yaklaşırken kısrağım yavaşladı ve Cartier'in eve dönüşünün Jourdain ve Luc'un ki gibi olmadığını fark ettim.

Sessizdi, perişandı. Yirmi beş yıl boyunca, Morgane arazisi parçalanmaya terk edilmiş ve toprağa geri verilmişti.

Attan indim ve onu meşelerden birinin gölgesinde, Cartier'in atının yanında bağlı bıraktım. Ve sonra Korogan'ın soğuk seven taçyaprakların ihtişamıyla sadakatle çiçek açtığı uzun çimenlerin uçlarına dokunarak avluya doğru yürümeye başladım. Cartier'in çalılıkları yakarak açtığı dar yolu takip ettim ve saplarındaki dikenlerden kaçınmaya dikkat ederek yere düşmüş çiçeklerin birkaçını toplamak için durdum.

Saçlarımı salık sevdiğini ve bir zamanlar beni kır çiçekleri ile taçlandırıldığını hatırladım. Bu yüzden örgülerimi çözdüm ve buklelerimi serbest bırakarak rüzgârdan savrulmuş saçlarıma birkaç Korogan çiçeği sıkıştırdım.

Pantolonuma, çizmelerime, keten gömleğimin gevşek bağcıklarına, kalbimin üzerinde gümüş renginde parıldayan kol yeye baktım. Ben buydum, ona verebileceğim tek şey buydu.

Avlusuna çıkan kırık basamakları tırmandım.

Sessizdi. Doğa, terasın çoğunu yavaş yavaş geri kazanmıştı; duvarlara ve kırık pencerelere asmalar sarılmıştı. Bir dizi yabani ot, taşlardaki çatlaklardan dışarı fırlamıştı ve yanlarından geçtiğimde hapşırmama neden oldular. Cartier'in izlediği yolu görebiliyordum. Demir menteşelerinden hüznü açılarla sarkan çift kapılara giderken, birbirine dolanmış yeşillikleri kesip doğrayarak kendine yol açmıştı.

İç mekânın gölgeleri yüzümü –akşam geldiğinde inkâr edilemez bir şekilde güneş yanığı olacaktı– ferahlattı ve parçalanmış zemini saran sarmaşıklara ve bitkilere dikkat ederek koridorda dikkatlice yürüdüm. Her nasılsa, bu felaket bana güzel geldi. Tozla ve örümcek ağlarıyla kaplanmış mobilyalar hâlâ duruyordu. Fuayedeki bir sandalyenin önünde durdum ve parmaklarım tozun üzerinde bir desen çizerken, Cartier'in bir zamanlar çocukken oraya oturduğunu hayal ettim.

“Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum.”

Sesi beni ürküttü. Elimi kalbime bastırarak arkamı döndüğümde, yüzünde bir gülümsemeyle büyük merdivenin ortasında durmuş beni izlediğini gördüm.

“Beni böyle korkutmaman gerektiğini biliyorsun!” diye azarladım.

Kemerli pencereleri aydınlatan güneş ışınlarının arasından geçerek merdivenlerden inmeye devam etti.

“Hoş geldin,” diyerek selam verdi. “Gezmek ister misin?”

“Evet, Lord Morgane.”

Tek kelime etmeden elini uzattı ve parmaklarını parmaklarına kenetlendi. “Sana ikinci katı göstereyim,” dedi Cartier, kaçınmam gereken kırık taşları işaret ederek beni merdivenlerden çıkarırken.

“Burada yaşadığın zamanları hatırlıyor musun?” diye sordum. Bir zamanlar yaşadığı yerlerde beni örümcek ağları ve tozların arasından çekmesine izin verirken sesim koridoru doldurdu.

“Bazen hatırladığımı düşünüyorum,” diye yanıtladı duraklayarak. “Ama dürüst olmak gerekirse, hayır. Babamla kaçtığım da henüz küçük bir çocuktum. İşte burası benim en sevdiğim oda.”

Işıkla dolu geniş bir odaya girdik. Elini bırakarak odanın içinde gezinmeye başladım. Hâlâ etkileyici bir kitap koleksiyonuna ev sahipliği yapan duvara monte mermer rafları, taş şöminenin üzerinde asılı duran çatlak aynayı, tam olarak yirmi yıl önce bırakıldığı gibi duran mobilyaları inceledim. Doğrudan büyük pencerelerden oluşan duvarın, tırtıklı küçük dişler gibi kalmış kırık cam parçalarının yanına gittim ve çayırıların manzarasını hayranlıkla izledim.

“Halkın nerede, Cartier?” diye sordum merakımı yene-meyerek.

“Yarın gelecekler. Kaleyi önce tek başıma görmek istedim.”

Bunu anlayabiliyordum. Kendi başıma düşünebildiğim cid-

di, özel anları ben de takdirle karşılıyordum. Ama belki bundan da öte, anne ve babasının odasını, kız kardeşinin odasını yalnızken görmek istediğini anladım.

Melankoli üzerimize çökmeden önce, “Sanırım bu manzaraya bakıp her gün mutlu olabilirim,” dedim.

“Odanın en iyi kısmını kaçırdın,” diye belirtti Cartier. Kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde döndüm.

“Ne? Kitaplar mı?”

“Hayır, zemin.”

Aşağı baktım. Çizmelerimizin toprakta bıraktığı izlerin arasında, karoların muhteşem desenini gördüm. Cartier’in yanına diz çöktüm ve ikimiz de yılların tozunu temizlemek için ellerimizi kullandık. Renkler hâlâ canlıydı, karmaşık ve benzersiz olan her bir karodan bir diğerine güzellik akıyordu.

“Babam, bu zemin yüzünden annemle birçok tartışma yaşadığını söylemişti,” dedi Cartier topuklarının üzerine oturarak.

“Neden?”

“Babam burayı annem için yaptırmıştı, çünkü annem sanatı severdi. Ve annem de ona bu zeminin hiç de takdir edilmediğini söylemişti. Ama asıl çelişki, annemin onları hayranlıkla izlemek istemesinde ve babamın da kilim sermek istemesinde yatıyordu. Maevana’da taş ve karo zeminler sonbahar ve kış aylarında feci soğuk oluyor.”

“Evet, tahmin edebiliyorum,” dedim.

“Yani zemin hakkında tartıştılar. Mesele onları kilimle örtmek ya da yılın yarısı boyunca üşümek.”

“Annenin kazandığını tahmin ediyorum.”

“Doğru tahmin ediyorsun.” Cartier gülümsedi. Elindeki

kiri silkeledikten sonra ayağa kalktı. “Yani benim küçük tutkum... Sanırım bende hâlâ sana ait bir şey olduğu için güzel evime geldiğini varsayıyorum?”

Ayağa kalktım, kaslarımın yolculuktan dolayı ağrıdığını ve gerildiğini hissettim. Aniden dayanacak sağlam bir şeye ihtiyaç duyarak kitaplara doğru yürüdüm. Duvara yaslanıp güneş ışığının ve toz zerreciklerinin arasından ona bakarken nabzım endişeyle hızla atıyordu.

“Evet, Üstat Cartier,” dedim, ona son kez böyle hitap edeceğimi bilerek.

Çantasının bir masanın üzerinde durduğu odanın diğer tarafına geçmesini izledim. Onu beklerken, parmaklarım arkamdaki rafların soğuk mermerine yayıldı. Ellerin mavi rengi görünce gözlerimi kapattım ve kalbimin nazik dansına kulak verdim.

“Gözlerini aç Brienna.”

Bunu yaptığımda pelerin açıldı ve okyanustaki gelgit gibi dalgalanarak zemini okşadı.

“Aviana...” diye fısıldadım, parmaklarım bana ait pelerini yakalamak için kıpırdarken. Benim için Aviana’yı seçmişti: Kendisinininkine eşlik eden takımyıldızını. Onlar, tıpkı onun Verene’i gibi, karanlıkta cesareti, zaferi bahşeden yıldızlardı. Kararlılığı.

“Evet,” dedi. “Ve ikimiz de biliyoruz ki Aviana olmadan Verene’in ışığa dair hiçbir umudu olmazdı.”

Pelerini omuzlarıma yerleştirip yakamdaki ipleri bağlarken bir adım öne çıktım. Sonra elleri nazikçe saçlarımı toplayıp kaldırdı ve Korogan çiçekleri aramıza tatlı bir koku yayarken sırtıma düşmesine izin verdi.

Bir üstat ve onun tutkusu. Bir tutku ve onun üstadı.

Gözlerinin içine bakarken, “Ben buyum, sana sunabileceğim tek şey bu...” diye soludum.

Parçalanmıştım, ikiye bölünmüştüm, bir haindim...

Ama bana dokunduğunda, parmak uçları yanağımda ve boynumda gezinerek pelerinin iplerine ulaştığında, kelimeler solup gitti.

Bu bilgi üstadı, bu Atik’lerin efendisi, bana tek kelime etmedi. Ama bana sessiz bir cevap verdi... Dudağımın sol kenarını öptü; bir zamanlar Valenya zarafetine ve tutkusuna sahip, âşık olduğu ilk kızı. Sonra dudağımın sağ kenarını öptü; küllerden ve çelikten, cesareten ve ateşten yeniden doğan kadını.

“Seni her şeyinle kabul ediyorum ve seni her şeyinle seveceğim Brienna MacQuinn, çünkü bana meydan okudun; beni büyüledin. Ve senden başka kimseyi arzulamıyorum,” diye fısıldadı, beni kendisine yaklaştıırken. Parmaklarını saçlarımın arasına, kır çiçeklerime doladı.

Evinin sessiz gölgelerinde, ikindinin en tatlı zamanında, ışığın akşama teslim olmayı arzuladığı bir saatte beni öptü. Parmakları sırtımda gezinerek bana verdiği her yıldıza dokundu. Ve uzun zamandır beni bekleyerek söndürdüğü ateşi uyandırırken, vaatlerinin her birinin tadına bakarken, mucizenin etrafımıza akmasına izin verdim.

Zaman aydınlanırken güneşle ay evlenmiş gibi oldu; dakikalar sonunda ne kadar geç olduğunu görmemi sağlamak için kalbimi çekiştirmeye başladı. Gece neredeyse çökmüştü. Ve olmam gereken bir yer olduğunu, dönüşümü bekle-

yen bir babam ve bir erkek kardeşim olduğunu hatırladım. Cartier'in elleri sırtıma bastırarak beni yakınında tutmasına rağmen ancak o zaman öpüşmemizi kestim.

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum. “Babam seni salonumuzdaki akşam yemeğine davet etti. Şimdi gitsek iyi olur, yoksa en kötüsünü düşünecek.”

Cartier bir öpücük daha çalmaya cüret etti ve sonra beni serbest bırakarak pelerinini ve çantasını aldı. Yabani otların arasından geçerek birlikte alacakaranlığa adım attık; bülbüller dönüşü için şarkı söylediler, cırcır böcekleri ise buz onları tamamen susturamadan önce son bir melodiyi öttürdüler.

Atıma bindim ve solmakta olan günbatımında ilk yıldız göz kırparken yukarı bakarak Cartier'in atını eyerlemesini bekledim. İşte o zaman, “Burada bir bilgi hanesi inşa edeceğim,” diye ilan ettim.

Maevana'dan ayrılmadan önce Merei'ye, onu geri getireceğini umarak, tutkusunu benimkiyle birleştirmesini umarak bunu söylemişim.

Cartier'in bakışlarının bana kaydığını hissettim ve onunla buluşmak için eyeri çevirdim.

“Ardenlerime öğretmesi için sadece en iyi arialleri istiyorum,” diye devam ettim. “Nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Bana gülümserken rüzgâr saçlarını karıştırdı, meydan okumama karşılık verirken gözlerinde gece yarısı parıltısı vardı. “Birini biliyorum.”

“Ona hemen başvurmasını söyle.”

“Merak etme. Başvuracak.”

Gülümsedim ve Cartier'i beni yolda yakalaması için geride bırakarak atımı ileri dürttüm.

Bunu gerçekten yapabilir miyim, Maevana'da ilk bilgi hanesini açabilir miyim, savaşçılar ülkesinde tutkulara ilham verebilir miyim diye merak ettim. Bu fikir gözümü korkuttuğunda, bir grup parlak gözlü Maevan kızın, mavi pelerinlerin altına kılıç kuşanan kızların bilgi tutkusuna dönüştüğünü hayal ettim. Takımyıldızlarını gökyüzünden seçtiğimi hayal ettim ve gündönümünde Cartier'in haklı olduğunu fark ettim; ben bir öğretmen olduğum kadar bir tarihçiydim de ve yolumu çizmek üzereydim.

Cartier'in atının arkamdan koşturarak aramızdaki mesafeyi kapattığını duyduğumda, sözümü rüzgâra fısıldadım: *Bu Hane'yi yükselteceğim.*

Beni yakalamasına izin vermek için yavaşladım, sadece birazcık.

Tepemizdeki yıldızlar yavaş ve istikrarlı bir şekilde parlıyordu.

Onların ışığı beni eve yönlendirdi.